

Socha Afrodity

KNIŽNÍ KLUB

Amanda Quick

Amanda Quick

Socha Afrodity

Přeložila:
EVA BROŽOVÁ

Amanda Quick: Socha Afrodity
Vydání první.

Copyright © 1998 by Jayne A. Krentz.
Published by arrangement with Bantam Books, a division
of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Široká 22, Praha 1
v roce 2000 jako svou 527. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu With This Ring vydaného nakladatelstvím
Bantam Books, a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.,
New York, v roce 1998.

Český překlad © 2000 Eva Brožová.

Přebal a vazba © 2000 Ricardo a Baronet.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.

Odpovědná redaktorka Kateřina Rubášová.

Korektorka Zdeňka Grigarová.

Vytiskly a svázaly Tiskárny Vimperk a. s., Boubínská 483, Vimperk.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.
Vydáno v koedici s nakladatelstvím Knižní klub.

ISBN 80-7214-314-X (Baronet, Praha)

BARONET Praha 2000

1

*Potemnělá okna starobylé ruiny poskytovala mlčenlivě varování
před povahou pána domu.*

Z první kapitoly knihy Ruina od paní Amélie Yorkové

Šílený mnich z Monkcrestu zamyšleně upíral zrak do krbu. Připadalo mu, jako by stál na kraji studny a díval se do temných vod melancholie. Ještě nespádl dolů, ale v poslední době čas od času cítil, že jeho rovnováha je povážlivě vratká.

Mnoho let odolával pokušení hledět do potemnělých stínů. Vědecká bádání a úkol vychovat dva malé syny bez matky ho však natolik zaměstnaly, že jeho pozornost zůstala soustředěna na důležitější záležitosti.

Ale před měsícem a půl jeho syn Carlton spolu se svým mladším bratrem Williamem odjeli ve společnosti svého starého učitele na cestu po Evropě.

Šílený mnich s překvapením zjistil, jak prázdné mu rozlehlé sály monkcrestskeho opatství v těchto dnech připadají. Byl teď sám, až na své věrné služebnictvo a velkého psa Skřítku. Věděl, že až se Carlton s Williamem vrátí, nic už nebude takové jako dřív. Jeho synové ve svých devatenácti a sedmnácti letech stáli na prahu dospělosti. Byli silní, inteligentní a nezávislí, mladí orli připravení sami vzlétnout.

Tušil, že mu tahle touha dívat se do temných stínů koluje v krvi, zděděná po předcích, té dlouhé řadě mužů, kteří se honosili titulem hrabě z Monkcrestu před ním. Vyskytlo se mezi nimi několik takových, kteří byli zodpovědní za nešťastný přídomek, který provázal i všechny ostatní: Šílení mniši.

Velké psisko natažené před krbem se zavrtělo, jako by vycítilo pánův neklid. Zvíře zvedlo obrovskou hlavu a změřilo si Lea Drakea nepříjemně pronikavým pohledem.

„To je bouřka, Skřítku. Veškerá ta energie nabije atmosféru elektrinou. Nutně pak musí mít neblahý vliv na muže mé povahy.“

Zdálo se, že to vysvětlení Skřítku zcela neuspokojilo, nicméně položil hlavu zpátky na mohutné tlapy. Kovové cvoky na širokém

řemenu kolem jeho silného krku se v mihotavém světle plamenů matně leskly.

Leo studoval stříbrné skvrny v chlupech kolem Skřítkova čenichu. Když se nedávno holil před zrcadlem, všiml si podobných světlých proužků i ve svých vlastních tmavých vlasech.

„Myslíš, že stárneme, Skřítku?“

Skřítek tiše, nesouhlasně štěkl. Ani se neobtěžoval otevřít oči.

„Díkybohu. To mi spadl kámen ze srdce.“ Leo zvedl z vedlejšího stolku téměř prázdnou sklenku brandy a napil se. „Na chvíli mě to trochu vyděsilo.“

Venku zavyl vítr. Celou předchozí hodinu bouře zuřivě bičovala zdi starobylého kamenného opatství, které Šílení mniši obývali již dlouhé generace. V dále stále tu a tam proťal oblohu blesk a ozářil knihovnu zvláštním světlem, ale to nejhorsí se už přehnalo. Běsnění živlů sláblo.

Leo přemítal nad skutečností, že ačkoli se poslední dobou věnuje svému bádání o tajemných vědách starých civilizací ještě intenzivněji, studium už nedokáže odvrátit jeho pozornost od skličujících temnot v hlubinách.

„Problém je spíš v tom, že studuju moc, a ne že studuju málo, Skřítku. Možná nastal čas, abychom se zase vydali na lov.“

Skřítek, na znamení bezvýhradného souhlasu s tímto návrhem, udeřil ocasem o zem.

„Bohužel, už celé měsíce se v našem kraji neobjevila žádná zajímavá kořist.“ Leo se opět napil brandy. „Nicméně si musím najít nějakou zábavu, nebo dopadnu jako postava v jednom z těch hrůzostrašných románů, které jsou tak oblíbené v pojízdných knihovnách.“

Skřítek nastražil jedno ucho. Leo svého psa podezíral, že ho romantické příběhy, horory a temné záhady, známé jako „hrůzostrašné romány“, zajímají dokonce ještě méně než jeho samotného.

„Už se vidím, jak po nocích přecházím z jedné prázdné, chátrající, pavučinami pokryté komnaty do druhé a pátrám v šeru po přízracích a podivných zjeveních. A celou tu dobu čekám, až mi padne do spárů půvabná, bezmocná hrdinka.“

Ani představa půvabné, bezmocné hrdinky v jeho spárech mu náladu nezlepšila. Byla pravda, že ve svých „spárech“ neměl ženu, ať už bezmocnou nebo jinou, už hodně dlouhou dobu.

Možná byla příčinou jeho dnešního neklidu právě tahle politováníhodná okolnost.

Zažíval se na police prohýbající se pod tíhou knih. Žádná z nich ho nelákala. Zdálo se, že se mu v kostech zabydlela nuda. Napadlo ho, že by si mohl dolít skleničku.

Skřítek se neklidně zavrtil a zvedl hlavu. Tentokrát se nedíval na Lea. Ostražitě sledoval okno knihovny.

„To se tak bojíš bouřky? Už jsi zažil horší.“

Skřítek ho ignoroval. Pomalu se zvedl a několik vteřin nehnutě vyčkával. Potom zamířil k oknu. Jeho velké tlapy se neslyšně pohybovaly po orientálním koberci.

Když spatřil Skřítkovo znepokojené chování, Leo se zamračil. Někdo přijíždí do monkcrestského opatství. Uprostřed noci. Během vrcholu jedné z nejprudších jarních bouřek.

„Vyloučeno,“ prohlásil Leo. „Nikdo by se sem bez mého pozvání neodvážil přijet. A já do opatství od té doby, co jsem minulý měsíc udělal tu chybu a souhlasil s návštěvou toho hlupáka Gilmartina, nikoho nepozval.“

Při vzpomínce na tu krátkou návštěvu se znechuceně ušklíbl. Charles Gilmartin o sobě tvrdil, že je učenec, ale ukázalo se, že je šarlatán a blázen. Leo nemohl vystát ani jeden druh. Napadlo ho, že musel skutečně toužit po inteligentní společnosti, když byl s podobným člověkem vůbec ochoten marnit nějaký čas.

Noční oblohu rozjasnilo další, vzdálenější zablesknutí. Nedoprovázel ho však úder hromu, ale tlumené rachocení kočárových kol na dlážděném nádvoří.

Někdo skutečně měl tu bezmeznou drzost a přijel, neohlášený, do opatství.

„Zatraceně.“ Leo sevřel ruku kolem křehkého krku křišťálové karafy a nalil si do sklenice trochu brandy. „Ať je to kdokoli, doufám, že nepředpokládá, že mu dneska v noci nabídnu nocleh, Skřítku.“

Skřítek se tiše díval ven z okna.

„Finch se ho zbaví.“

Finch nastoupil do služby v opatství, když byl Leo ještě chlapec. Měl v odmítání nevíтанých návštěvníků velkou praxi. Monkcrestská legenda tvrdila, že Šílení mniši jsou nechvalně proslulí svou nepohostinností. V příbězích o jejich hrubiánských způsobech bylo víc než zrnko pravdy. Páni monkcrestského opatství se vždy

vyhýbali lidem, kteří je mohli nudit, a podobné chování aktivnímu společenskému životu právě neprospívalo.

Skřítek tiše zamručel. Leo si všiml, že nepoužil své obvyklé varovné vrčení. Znělo spíš překvapeně a zvědavě.

Kočár venku na nádvoří zastavil. Na dlažebních kostkách netrpělivě zvonily koňské podkovy. Od stájí se ozvaly hlasy. Vozka hlasitě vykřikl a dožadoval se, aby mu pomohli vypráhnout koně.

„Hněte sebou, lidi. Mám v kočáře váženou dámu s komornou. Potřebujou se ohrát a dostat něco dobrýho k snědku. Pospěšte si. Ty zatracený blesky koně plaší.“

Leo ztuhl. „Dáma? O čem to k čertu mluví?“

Skřítek, uši vztyčené, soustředěně zíral z okna.

Leo váhavě postavil sklenici s brandy na stůl, rozvážně vstal a došel k oknu. Zastavil se vedle Skřítky a položil mu ruku na mohutnou hlavu. O poschodí níž, na nádvoří, panoval nezvyklý ruch.

Kočárové lucerny osvětlovaly obrysy malého, zabláceného dopravního prostředku. Ze stájí se vynořili dva čeledíni s lucernami v ruce, aby se ujali spřežení. Vozka, zachumlaný v zimním plášti s kapucí, seskočil z kozlíku a otevřel dveře kočáru.

„Ať tam sedí kdokoli, museli je poslat špatným směrem,“ vysvětlil Leo Skřítkovi. „Finch jim to objasní a ukáže jim správnou cestu.“

Dole na hlavním schodišti se objevil Finch. Starý majordom zřejmě odpočíval v kuchyni, protože nesl v ruce zbytek sýra. Volnou rukou si spěšně zapínal plášť přes statný hrudník.

Finch vsunul do úst poslední kousek sýra a začal odmítavě mávat pažemi. Jeho slova byla trochu ztlumena ústy plnými jídla a zavřeným oknem, ale Leo je dokázal rozeznat.

„Vy tam, co se tu děje?“ Finch sešel ze schodů. „Kdo si myslíte, že jste, že si sem klidně dovolíte přijet bez pozvání, a navíc v tuhle nekřesťanskou hodinu?“

Leo, přitahován rostoucí zvědavostí, pootevřel okno, aby lépe slyšel. Déšť už téměř ustal, ale prudké poryvy větru s sebou přinášely tolik vlhkosti, že měl zanedlouho úplně mokré vlasy. Skřítek vystrčil čenich z okna, aby nasál noční vzduch.

„Máte hosty.“ Vozka natáhl ruku, aby pomohl ven neznámé dámě.

„Tohle je sídlo hraběte z Monkcrestu,“ oznámil mu Finch. „Pán žádné hosty nečeká. Přijeli jste na špatné místo.“

Než mohl vozka odpovědět, z kočáru vystoupila žena, jejíž obličej zakrývala kapuce pláštěnky. Zdálo se, že ji Finchovo nepřívětivé

uvítání nezastrašilo.

„Naopak,“ prohlásila chladným, ostrým hlasem, který nepřipouštěl odporu. „Monkcrestske opatství bylo cílem naší cesty. Laskavě oznamte jeho lordstvu, že má hosty. Jsem paní Beatrice Pooleová. Mám s sebou komornou. Hodláme tady strávit noc.“

Finch se napřímil v celé své výšce. Tyčil se nad Beatricí Pooleovou, která nebyla, jak si Leo všiml, nijak vysoká. Co jí však chybělo na statném zjevu, více než dostatečně kompenzovala velitelským chováním, na které by byl pyšný sám Wellington.

„Jeho lordstvo nezvané hosty nepřijímá,“ odpověděl Finch skřípavým tónem.

„Nesmysl. Mě přijme.“

„Madam –“

„Ujišťuju vás, že neodjedu, dokud si s ním nepromluví.“ Beatrice pohlédla do kočáru. „No tak, Sally. Už jsme si té bouřky užily dost. Tohle počasí je možná báječné jako kulisa nějakého románu, ale v reálném životě je nesmírně nepříjemné.“

„To je pravda, madam.“ Žena plné, hřmotné postavy dovolila, aby jí pomohla z kočáru. „Dneska v noci by psa nevyhnal, *n'est-ce pas*?“

Leo při tom přišerném francouzském akcentu udiveně vytáhl obočí. Ochotně by se vsadil, že ať už je Sally kdokoli, nestrávila ve Francii ani hodinu.

„Brzy budeme v teple a v suchu,“ pronesla Beatrice.

„Stůjte!“ Finch roztáhl paže, aby jim zablokoval cestu k hlavnímu schodišti. „Nemůžete se prostě jen tak samy pozvat do monkcrestskeho opatství.“

„Přece jsem nevázila takovou dálku jen proto, abych se teď nechala odmítnout,“ informovala ho Beatrice. „Mám s jeho lordstvem nějaké jednání. Pokud nás nehodláte slušným způsobem doprovodit dovnitř, buďte tak laskav a ustupte mi z cesty.“

„Tady dává rozkazy jeho lordstvo,“ opáčil Finch svým nejvýhrůžnějším tónem.

„Jsem si naprosto jistá, že kdyby věděl, co se tady venku děje, okamžitě by vám nařídil, abyste nás zavedl do domu.“

„To jen dokazuje, jak málo jeho lordstvo znáte,“ odsekl Finch.

„Slyšela jsem, že hrabě z Monkcrestu je značně výstřední,“ přitakala Beatrice. „Ale odmítám věřit, že by poslal dvě bezmocné, nevinné, vyčerpané ženy zpět do zející náruče téhle strašné bouře.“

„Ta dáma používá velice dramatické věty, nezdá se ti?“ Leo

nepřítomně drbal Skřítku za ušima. „Něco mi říká, že naše paní Pooleová není ani bezmocná, ani nevinná. A kromě toho nevypadá ani nijak zvlášť vyčerpaně.“

Skřítek zavrtěl jedním uchem.

„Žádná dáma, která by se odvážila přijet na Monkcrest za takovéhle noci bez pozvání, doprovázena pouze svou komornou, není křehká květinka.“

Skřítek přešlápl z nohy na nohu a přitiskl se blíž k otevřenému oknu.

Finch, paže široce rozevřené, ustupoval pozpátku po schodišti. „Madam, musím trvat na tom, abyste nastoupily zpět do kočáru.“

„Nebud'te směšný.“ Beatrice se k němu blížila s rozhodností polního maršála.

Leo se lehce usmál. „Ubohý Finch nemá šanci, Skřítku.“

„Podívejte.“ Do Finchova hlasu se vplížilo zoufalství. „Na kraji vesnice je hostinec. Můžete přespat tam. Oznámím jeho lordstvu, že si s ním ráno přejete mluvit. Když bude souhlasit, dám vám vědět.“

„Strávím noc pod touhle střechou a stejně tak ti, kteří se mnou přijeli.“ Mávla rukou směrem k vozkovi. „Ukažte Johnovi nějaké čisté, suché místo, kam by mohl složit hlavu. Bude také potřebovat džbánek piva a teplé jídlo. Obávám se, že ten statečný muž si během té ohavné cesty užil své. Nechci, aby onemocněl. Moje komorná samozřejmě zůstane se mnou.“

Vozka obdařil Finche vítězoslavným úšklebkem. „Nemusíte si se mnou dělat starosti. Stačí mi několik plátků šunky, kousek rybího koláče, jestli máte nějakéj po ruce, a džbánek piva. Ačkoli pudíng taky neodmítnu.“

„Postarejte se, aby dostal pudíng a všechno ostatní, co chce,“ poručila Beatrice Finchovi. „Po tom nešťastném setkání s lupičem si to zaslouží.“

„S lupičem?“ Finch se na ni udiveně podíval.

„To byl vopravdu příšernej zážitek.“ Sally si sevřela rukou hrdlo a viditelně se otrásla. „Takový darebáci, který neváhají obtěžovat nevinný ženy, jako jsme *moi* a madam, víte? Ještě štěstí, že jsme nebyly –“

„To by stačilo, Sally,“ přerušila ji Beatrice ostře. „Není zapotřebí dělat z té příhody melodrama. Obě jsme to přežily bez následků.“

„Jak to bylo s tím lupičem?“ dožadoval se Finch vysvětlení. „V našem kraji žádní lupiči nejsou. Nikdo se sem nemusí bát přijet.“

„Ano, jak to bylo s tím lupičem?“ opakoval Leo tiše a vyklonil se trochu z okna.

„Ten zloděj na nás číhal na druhé straně řeky,“ začala Beatrice. „Hned za mostem. Bylo to příšerné. Naštěstí jsem měla u sebe pistoli a John byl také ozbrojený. Společnými silami se nám ho podařilo odradit.“

Vozka se na Finche vesele zašklebil. „Víte, mě si ten ničema moc nevšímal. To paní Pooleová ho zahнала. Měl jsem dojem, že ještě nikdy nestál proti dámě s pistolí. Určitě si to dvakrát rozmyslí, než se pokusí oloupit další kočár.“

Finch se podružnostmi nezabýval. „Jestli jste se s ním setkali na druhé straně řeky, pak nebyl na území monkcrestského opatství.“

„Nevidím v tom žádný rozdíl,“ opáčila Beatrice. „Lupič jako lupič.“

„Dokud se bude držet od našeho opatství dál, není třeba, abychom s tím jeho lordstvo obtěžovali,“ konstatoval Finch.

„To je pro jeho lordstvo velice pohodlný přístup,“ poznamenala Beatrice.

„Madam, zdá se, že nechápete situaci,“ vyštěkl Finch. „Jeho lordstvo má spoustu jiné práce.“

„Stejně tak jako já. Až se postaráte o Johna, mohl byste mně a Sally poslat táč s horkým čajem a něco k jídlu? Jakmile se posilníme, zajdu si promluvit s jeho lordstvem.“

„Taky nám na tom tácu pošlete pintu džinu, *s'il vous plait*,“ dodala Sally. „K léčebnejm oučelům.“

Beatrice nadzvedla sukně a obešla Finche. „Byl byste tak laskav a uhnul mi z cesty?“

„Monkcrestské opatství není žádný mizerný hostinec, paní Pooleová,“ zahulákal Finch.

„V tom případě by měly být služby a jídlo neskonale kvalitnější než v tom, ve kterém jsme se museli ubytovat minulou noc. Laskavě informujte jeho lordstvo, že ho za půl hodiny poctím svou návštěvou.“

V tu chvíli zachytil vítr kapuci Beatriciny pláštěnky a strhl ji ženě z hlavy. Leo poprvé spatřil její tvář, ozářenou světlem, které vycházelo ven otevřenými dveřmi.

Dřív než si Beatrice opět natáhla kapuci přes hlavu, dokázal rozeznat čistý profil tvořený vysokým, inteligentním čelem, sebevědomým nosem a půvabně zaoblenou čelistí. Je jí hodně přes

dvacet, přesněji řečeno skoro třicet, usoudil, a umí využívat svou autoritu k ovládání druhých. Rozhodně je to žena jako řemen. Ten typ, který si vždycky prosadí svou.

„Abych vyřídil jeho lordstvu, že ho za půl hodiny navštívíte?“ Finch se nahnul a sklonil hlavu jako býk připravující se k útoku. „Nemůžu jeho lordstvu rozkazovat, jako by to byl nějaký mizerný sluha, madam.“

„Nebesa, nechtěla jsem po vás, abyste hraběti z Monkcrestu dával rozkazy,“ prohlásila Beatrice shovívavě. „Ale domnívám se, že jeho lordstvo by se jistě rádo dozvědělo o událostech, které se odehrávají pod jeho střechou.“

„Garantuji vám, madam, že jeho lordstvo má takové schopnosti, že ví o všem, co se v jeho domě a monkcrestském kraji děje i bez toho, že mu to sdělím,“ pronesl Finch zlověstně. „Schopnosti, které přesahují chápání obyčejných lidí, jestli mi rozumíte.“

„Soudím, že narážíte na ty zajímavé zvěsti, které se týkají záliby jeho lordstva fušovat do nadpřirozených záležitostí. Pokud jde o mě, nevěřím z toho ani jedinému slovu.“

„Možná byste měla, madam. Už kvůli sobě.“

Beatrice se povýšeně zasmála. „Nesnažte se mě vyděsit, dobrý muži. Marníte čas. Nepochybují, že si místní vesničané na podobné pohádky potrpí. Ale sama se považuji za odbornici na podobné věci a nesmyslům, které jsem slyšela, prostě nevěřím.“

Leo se zamračil. „Odbornici? Rád bych věděl, co tím sakra myslí.“ Skřítek zavětlil.

Beatrice dole na nádvoří zřejmě přetekla trpělivost. „Sally, nezůstaneme tady venku už ani vteřinu. Jdeme dovnitř.“

Vyrazila dopředu s rychlostí, která Finche zjevně zaskočila.

Leo s neochotným obdivem sledoval, jak hbitě proklouzla kolem majordoma. Vyběhla kolem něho po kamenném schodišti, prosmýkla se dveřmi a zmizela v hale. Sally ji poslušně následovala.

Finch zíral za dvojicí s otevřenými ústy.

Vozka mu soucitně poklepal na rameno. „Netrapte se kvůli tomu, chlape. Za tu krátkou dobu, co pro ni pracuju, jsem zjistil, že paní Pooleová je přírodní živel. Když si něco vezme do hlavy, je lepší se jí klidit z cesty.“

„Jak dlouho jste u ní zaměstnaný?“ zeptal se Finch zaraženě.

„Najala si mě včera ráno, abych ji odvezl sem do Monkcrestu. Ale to mi stačilo, abych se toho o ní hodně dozvěděl. Jedna věc se jí ale

musí přiznat, na rozdíl od většiny panstva se dobře stará o své služebnictvo. Cestou jsme se vždycky dobře najedli. A nikdy na člověka nekřičí a nenadává jako některý, který bych mohl jmenovat.“

Finch zíral na prázdné schodiště. „Musím s ní něco udělat. Jeho lordstvo bude zuřit.“

„Bejt vámi, nedělal bych si s vaším pánem starosti,“ prohlásil vozka povzbudivě. „Paní Pooleová si s ním poradí, i když je trochu divnej, jak se povídá.“

„Vy jeho lordstvo neznáte.“

„Ne, ale jak jsem říkal, znám trochu paní Pooleovou. Váš Šílenej mnich bude mít rovnocennýho protivníka.“

Leo o krok ustoupil a zavřel okno. „Vozka má zřejmě pravdu, Skřítku. Každý prozíravý muž by při jednání s hrůzu nahánějící paní Pooleovou nepochybně postupoval s velkou opatrností.“

Skřítek na znamení souhlasu krátce štěkl a došoural se zpátky ke krbu.

„To jsem zvědavý, co ji sem přivedlo.“ Leo si rukou prohrábl vlhkou hřívu. „Myslím, že existuje pouze jeden způsob, jak to zjistit.“

Skřítek, jako obvykle, neodpověděl. Uvelebil se před krbem a zavřel oči.

Leo si vzdychl a natáhl ruku ke zvonku, aby přivolal Finche. „Určitě toho budu litovat. Ale na druhou stranu se zdá, že dnešní večer bude mnohem zajímavější, než to vypadalo před hodinou.“

Beatrice se zhluboka napila vroucího čaje. „Báječné. Přesně tohle jsem potřebovala.“

Sally studovala obsah podnosu, který jim přinesla služebná z kuchyně. „Ten zatracenej džin tady není.“ Káravě se zadívala na nešťastné děvče. „Jen se podívejte, kde je muj džin?“

Služebná sebou provinile škubla. „Kuchařka vám něco posílá. Je to v karafě.“

„Že by to bylo v tej legrační lahvičce?“ Sally pochybovačně zkoumala malou křišťálovou karafu. „No, myslím, že to bude stačit.“ Nalila si koňskou dávku a polovinu z ní jedním douškem okamžitě vypila. „*Mais oui*.“

Služebná, které evidentně spadl kámen ze srdce, se sklonila nad stolem, aby připravila toasty a kousky studeného rybího koláče.

„Je zpropadeně dobrý.“ Sally se opět zhluboka napila džinu a vyčerpaně se svezla na křeslo u krbu. „Už sem si myslela, že sem nikdy nedojedem, ma’am. A ještě k tomu ten lupič a boufka. Myslim, že se proti nám spojily nějaký d’ábelský nadpřirozený síly a snažily se nám zabránit, abysme sem dorazily, *n’est-ce pas?*“

„Nebud’ směšná, Sally.“

Talíře na podnose s jídlem hlasitě zazvonily. Beatrice uslyšela, jak služebná překvapeně vyjekla.

„Ach,“ zašeptala dívka provinile. „Omlouvám se, ma’am.“

Beatrice se na ni zadívala a uvědomila si, že je velice mladá. Nebylo jí víc než šestnáct let. „Stalo se něco?“

„Ne, ma’am.“ Služebná spěšně připravila talíře a urovnala sklenici s džemem. „Všechno je v pořádku.“

Beatrice se zamračila. „Jak se jmenuješ?“

„Alice, ma’am.“

„Vypadáš, jako bys právě spatřila ducha, Alice. Nejsi nemocná?“

„Ne. Na mou duši, ma’am.“ Alice si nervózně otírala ruce o zástěrku. „Jsem zdravá jako řípa, jak tvrdí moje máma. Opravdu jsem.“

„To ráda slyším.“

Sally si Alici zkoumavě prohlížela. „Řekla bych, že je vyděšená k smrti.“

Alice se uraženě nadechla. „Ničeho se nebojím.“

„Au contrary,“ pronesla Sally vznešeně.

„*Au contraire*,“ zamumlala automaticky Beatrice.

„*Au contraire*,“ opakovala poslušně Sally.

Alice se na Sally zvědavě zadívala. „Kuchařka povídala, že paní má svéráznou francouzskou komornou. To jste vy, je to pravda?“

„*Absolument*.“ Sally se pyšně rozzářila. „V Londýně si všechny urozené dámy najímají francouzský komorný, šijou u francouzských švadlen a klobouky si nechávají dělat u francouzských modistek a tak.“

„Ach.“ Na Alici to zjevně udělalo obrovský dojem.

Beatrice se opět zamračila. „Alice, snad se nebojíš, že se váš pán bude kvůli mé nečekané návštěvě zlobit? Navzdory tomu, co říkal majordom, se mi nezdá, že by jeho lordstvo obviňovalo z mé přítomnosti pod jeho střechou svoje služebnictvo.“

„Ne, ma’am,“ odpověděla Alice rychle. „To není ten problém. Pracuju tady teprve několik tejdů, ale vím, že jeho lordstvo by mi

nevyčetlo nic, co není moje vina. Všichni vědí, že je podivín –“
zarazila se, evidentně zděšená vlastními slovy.

„Podivín?“ opakovala Sally ostře. „*Que c'est?*“

Alice zrudla jako rajske jablíčko. „No, je to jeden ze Šílenejch mnichů. Moje máma tvrdí, že jeho táta a dědeček byli taky divný, ale neměla jsem v úmyslu –“

Beatrice se jí zželelo. „Uklidni se, Alice. Slibuju, že jeho lordstvu nepovím, žes ho nazvala podivínem.“

Alice se statečně snažila škodu napravit. „Chtěla jsem jen říct, že všichni ve zdejší kraji vědí, že Šílený mniši se dobře starají o svůj majetek a služebnictvo. Jsou to dobří páni, ma'am.“

„Pak se ho nemusíš bát,“ usmála se Beatrice. „Ale pro případ, že by si kvůli tomu dělal někdo v domě starosti, klidně ho ujisti, že mám v úmyslu celou tu záležitost vašemu pánovi vysvětlit. Až za několik hodin vyjdu z jeho pokoje, bude mu všechno naprosto jasné.“

Alice vykulila oči údivem. „Ale, ma'am, on už to ví. Myslím, že ví všechno do poslední podrobnosti.“

Sally na ni vrhla podezřívavý pohled. „Co tím sakra chceš říct?“

Zdálo se, že si Alice ani nevšimla, že Sally upadla do anglické hantýrky. Na jejím mladém obličejí se mísila nábožná úcta se vzrušením. „Slyšela jsem, jak Finch říká kuchařce, že když šel jeho lordstvo informovat, že jste tady, hrabě už o vašem příjezdu věděl.“

„*Quel* úžasný,“ zašeptala Sally.

Beatrice to pobavilo. „Obdivuhodné.“

„Ano, ma'am. Je to opravdu úžasný. Finch tvrdil, že jeho lordstvo vědělo o vaší návštěvě úplně všechno. Že jste sem přijela až z Londýna, že s sebou máte francouzskou komornou a že vás na druhý straně řeky přepadl lupič. Věděl dokonce, že se s ním chcete za půl hodiny setkat.“

„S lupičem?“ zeptala se Beatrice dobromyslně.

„Ne, ma'am,“ odpověděla Alice netrpělivě. „S jeho lordstvem.“

Hrabě odvedl dobrou práci, když ve svém služebnictvu dokázal vzbudit dojem, že je všemocný, pomyslela si Beatrice. „Neříkejte.“

Alice s přesvědčeným výrazem přikývla. „Nikdo nechápe, jak jeho lordstvo může takový věci vědět, ale kuchařka tvrdí, že je to normální. Finch prohlašuje, že jeho pán takový schopnosti má.“

„Ach ano, zázračné schopnosti jeho lordstva.“ Beatrice se opět napila čaje. „Alice, mrzí mě, že tě musím zklamat, ale domnívám se,

že váš pán nepoužil k tomu, aby získal tuhle úžasnou předvídavost, žádnou metafyzickou intuici. Za mnohem pravděpodobnější považuju, že prostě otevřel okno a vystrčil hlavu ven, takže vyslechl celý můj rozhovor s majordomem.“

Alice strnula, protože představa, že hrabě by mohl učinit něco tak obyčejného a tajně naslouchat, ji evidentně zaskočila. „Ach ne, ma'am. Jsem přesvědčená, že nic takového neudělal. Proč by vystrkoval hlavu na děšť?“

„Podivné chování, skutečně,“ zamumlala Beatrice. „Možná na základě toho můžeme hádat, proč se mu říká Šílený mnich, hmm?“

Alice vypadala zklamaně, že se jí Beatrici nepodařilo přesvědčit o tajemných schopnostech jejich hraběte. Zamířila ke dveřím. „Prosím o prominutí, ma'am. Budete si přát ještě něco?“

„To je zatím všechno,“ odpověděla Beatrice. „Děkuju, Alice.“

„Ano, ma'am.“ Děvče chvatně odešlo.

Beatrice počkala, dokud se za ní nezavřely dveře. Potom vzala z podnosu připravený toast a hladově se do něj zakousla. „Skoro umírám hladu, Sally.“

„Moi taky.“ Sally si naložila na talíř největší kus rybiho koláče a uchopila do ruky vidličku. „Jestli chcete, ma'am, klidně můžete tu příhodu s lupičem zlehčovat. Ale přísahám vám, že máme štěstí, že sme to přežili. Viděla sem pohled v jeho očích. Byl strašnej.“

„Měly jsme štěstí, že s námi jel tak zkušený vozka. John našťestí nepropadá panice.“

„Cha.“ Sally si strčila do úst velký kus koláče. „Všichni vozkové sou stejný. Sou nezodpovědný. A většinou pijou jako Dáni. Ne, ma'am, to vaše pistolka toho chláпка vydělala, ne John.“

„Vím, že to byla náročná cesta, Sally. Ještě jednou děkuju, žes mě na tu návštěvu doprovodila. Nemohla jsem v tuhle dobu odtáhnout z Londýna svoji sestřenku nebo tetu. Dostaly pozvánky na spoustu zajímavých společenských akcí. A svoji ubohou hospodyní jsem s sebou vláčet nechtěla. Paní Cheslynová nerada cestuje.“

Sally pokrčila rameny. „Tady už se nemusíte ničeho bát. Byla sem ráda, že budu mít příležitost procvičit si francouzštinu. Brzy složím na Akademii zkoušky a budu pak moci žádat o práci ve vznešený domácnosti. Už se mi trochu zlepšil přízvuk, *n'est-ce pas*?“

„Tvůj přízvuk se zlepšuje každý den. Už sis vybrala nové jméno?“

„Pořád váhám mezi něčím jednoduchým, jako je Marie, a něčím zajímavějším. Co byste říkala Jacqueline?“

„Velice hezké.“

„*Mais oui.*“ Sally zvedla skleničku s džinem k ústům. „Tak budu Jacqueline.“

Beatrice se usmála. Naštěstí pro Sally a její příšerný akcent bylo v Londýně velkou módou zaměstnávat francouzské komorné. Aby vůbec nějakou sehnaly, byly vznešené dámy ochotné přehlédnout i pochybný přízvuk. Skutečnost byla taková, že francouzských služebných, švadlen a modistek byl na trhu nedostatek. Člověk si nemohl moc vybírat.

Samozřejmě, dumala Beatrice, kdyby si některý ze Sallyiných potenciálních zaměstnavatelů uvědomil, že není pochybný pouze její akcent, ale celá její minulosti, vše by se okamžitě poněkud zkomplikovalo.

Sally a ostatní ženy, které prošly Akademií, měly jedno společné. Kdysi si vydělávaly na nuzné živobytí jako prostitutky v nejvykříčenějších londýnských čtvrtích.

Beatrice a její přítelkyně Lucy Harbyová – svým klientkám známá jako exkluzivní francouzská modistka madame D’Arbois – nevyrazily do ulic nabízet, těm ubohým ženám způsob, jak změnit svůj život. Tváří v tvář mírné bídě se musely hodně otáčet, aby zachránily samy sebe před kariérami guvernantek, než aby se staraly o záchranu jiných. Ale jakmile si vybudovaly jisté postavení, zasáhl osud a to, že Beatrice vyrůstala v rodině vesnického vikáře.

První dívka, krvácející po potratu, přišla k zadním dveřím Lucyina nového krejčovství asi měsíc po jeho otevření. Beatrice s Lucy ji vynesly nahoru do stísněného bytečku, který spolu sdílely. Když bylo jisté, že dívka přežije, vymyslely plán, jak pro ni najít nové zaměstnání.

Vstupenkou do lepšího života byl předstíraný francouzský přízvuk.

Nápad dělat z mladých prostitutek francouzské komorné se v praxi tak osvědčil, že vznikla Akademie.

Od té osudné noci uplynulo už pět let. Beatrice teď měla ve městě svůj vlastní dům. Lucy, která byla díky proslulému krejčovskému salonu s nesmírně drahými šaty finančně úspěšnější než Beatrice, se provdala za bohatého obchodníka s látkami, který dokázal její obchodní nadání ocenit. Přestěhovala se do krásné nové vily v luxusní čtvrti, ale nadále řídila svůj salon jako madame D’Arbois.

Svůj starý byt nad krejčovstvím proměnily Beatrice s Lucy ve školu a najaly učitele, aby zoufalé mladé ženy naučil základům

francouzštiny.

Tu a tam se některá z jejích studentek vrátila zpátky na ulici. Po takových případech vždy z Beatrice její optimismus na chvíli vyprchal. Lucy, která byla, pokud šlo o podobné záležitosti, mnohem realističtější, k tomu zaujala filozofický postoj. *Nemůžeš zachránit všechny.*

Beatrice věděla, že její přítelkyně má pravdu; nicméně v hloubi duše byla vikárovou dcerou. Nebylo pro ni snadné se s neúspěchy vyrovnat.

Sally studovala deprimující kamenné zdi komnaty. „Myslíte, že tady vopravdu straší, jak říkala žena hostinského.“

„Ne, nemyslím,“ odpověděla Beatrice pevně. „Ale mám dojem, že služebnictvo jeho lordstva se bizarní pověstí svého pána spíše pyšní, než že by se jí bálo.“

Sally se otrásla. „Šílený mniši z Monkcrestu. To nahání hrůzu, *n'est-ce pas?*“

Beatrice se ušklíbala. „Neříkej mi, že skutečně věříš těm povídkám, které nám včera večer vykládala žena hostinského.“

„Stačily k tomu, aby se mi o tom v noci zdálo. Všechny ty řeči o vlčích, čarodějnictví a strašidelných nočních událostech.“

„Všechno to byly nesmysly.“

„Tak proč ste ji nechala pokračovat skoro až do půlnoci?“ odsekla Sally.

„Myslela jsem, že alespoň zábavným způsobem strávíme volný čas.“

Sally nevěděla nic o skutečném účelu téhle šílené cesty do devonských hvozdů. Pokud šlo o ni, myslela si, že Beatrice přijela navštívit hraběte z Monkcrestu kvůli nejasné rodinné obchodní záležitosti. Což vlastně není nic jiného než pravda, pomyslela si Beatrice.

„Podle toho, co sem o něm slyšela, klidně by moh' vystupovat v některém z románů pani Yorkové.“ Sally se opět zachvěla a její plné poprsí se měkce rozvlnilo. „*Quel* záhadný, *n'est-ce pas?* Připadá mi jako ten bohatý chlápek, kterej žije v rozpadávajících se ruinách, spí v hrobce a nikdy nevychází na denní světlo.“

Beatrice to překvapilo. „Chceš mi tím naznačit, že čteš romány paní Yorkové?“

„No, sama moc dobře nečtu,“ připustila Sally. „Ale vždycky se mezi námi najde někdo, kdo je nahlas předčítá ostatním. Nejvíc ze

všeho se mi líbí příběhy o duchách a krvavejch prstech, který na lidi kejvaj' v tmavejch průchodech.“

„Aha.“

„Už se těšíme na novou knížku pani Yorkový, na *Zámek stínů*. Rose říká, že si ji její pani koupila. Hned jak ji ta dáma přelouská, Rose si ji vypučí a přečte nám ji.“

„Netušila jsem, že se zajímáš o hrůzostrašné romány.“ Projel jí slabý, důvěrně známý záchvěv radosti. „Ráda vám půjčím svůj vlastní výtisk *Zámku stínů*.“

Sally vykulila oči nadšením. „To je od vás moc milý, pani Pooleová. Budeme vám nadosmrti vděčný.“

Ne tak vděčné jako já vám, pomyslela si Beatrice.

Když se dozvěděla, že se někomu líbí romány, které psala pod pseudonymem paní Amélie Yorková, vždycky jí to udělalo radost. O své tajné totožnosti spisovatelky však Sally nikdy neřekla. Pouze Lucy a členové její rodiny věděli, že si na živobytí vydělává psaním.

Sledovala Sallyin pohled, jak bloudí po místnosti. Možná by si měla před odjezdem udělat pár poznámek. Monkcrestske opatství bylo nesmírně malebné. Silné kamenné zdi, klenuté vstupy a nekonečné chodby ponořené do šera, to všechno dohromady tvořilo dům, který by se naprosto přesně hodil do některého z jejích románů.

Cestou do svých pokojů procházely se Sally dlouhou galerií přeplněnou nespočtem uměleckých děl a starožitností. Z nejrůznějších výklenků na ně s netečnými kamennými obličejí zíraly řecké, římské a kartágské sochy. V tajuplných zákoutích na chodbách stály skříně přečpané keramickými střepy a starobylým křišťálem.

Kromě toho, že je Monkcrest učenec, uvědomila si Beatrice, zřejmě sbírá i starožitnosti.

Zavřela oči, aby do sebe nasála atmosféru prastarých kamenných zdí.

Projelo jí vědomí minulosti. Na okamžik na sobě cítila tíhu věků. Byl to nejasný, slabý, nepopsatelný pocit, takový, jaký často mívala v přítomnosti hodně starých budov nebo předmětů. Ve vzduchu se vznášela neviditelná sklíčenost.

Byla to melancholie, samozřejmě. Často jí v takhle starých sídlech vnímala. Ale také zde cítila budoucnost. Tenhle dům zažil v minulosti šťastná období a bude je zase prožívat. Ze všech stran na ni útočila historie. Ale necítila nic, co by jí způsobilo těžké sny nebo jí

nedovolilo v noci spát.

Když otevřela oči, uvědomila si, že jejím nejvýraznějším dojmem z monkcrestského opatství je pocit osamělosti.

„Představte si, že byste měla žít v takovýhle ruině,“ pronesla Sally. „Možná je jeho lordstvo opravdu cvok.“

„Opatství Monkcrest není ruina v pravém slova smyslu. Je strašně staré, ale zdá se, že je ve skvělém stavu. Tohle není příbytek šilence.“

Beatrice se Sally nesnažila vysvětlit, že je citlivá na okolní atmosféru. Byl to dar, který nedokázala vyjádřit slovy. Ale byla hluboce přesvědčená, že má pravdu. Hrabě je možná samotářský, nepohostinný a výstřední, ale není blázen.

Sally si opět ukousla koláče. „Jak si můžete bejt jistá, že nás Šílený mnich nezamkne do cely a nebude na nás provádět nějaký podivný okultní rituály?“

„Z toho mála, co o těchhle věcech vím, jsem nabyla dojmu, že k většině okultních rituálů se používají panenské dívky.“ Beatrice se usmála. „Což se ani jedné z nás netýká.“

„*Mais oui.*“ Sally se rozzářila. „No, to mi spad' kámen ze srdce. Myslím, že si dám ještě kapku džinu.“

Beatrice si byla tím, že Monkcrest pohrdá okultními vědami, jistá, stejně jako jeho zdravým rozumem. Byl to uznávaný odborník na historické památky a dávné legendy. O tomhle tématu hodně psal, a to vždy suchým, vědeckým způsobem.

Na rozdíl od ní, pomyslela si s lítostí, se nesnažil ve svých dílech posílit nadpřirozeno a romantiku. Během minulých dvou dní přečetla několik dlouhých, nudných článků, které napsal pro Společnost starožitníků. Bylo na první pohled zřejmé, že Monkcrest pocituje bezmezný opovržení k děsivým elementům, které byly nedílnou součástí jejího řemesla.

Kdyby věděl, že si psaním hrůzostrašných románů vydělává na živobytí, zřejmě by ji během minuty vyprovodil z opatství. Ale to je naprosto nepravděpodobné, připomněla si. Její totožnost paní Yorkové bylo přísně střežené tajemství.

A navzdory opačnému názoru jeho služebnictva byla přesvědčená o tom, že Šílený mnich není žádný čaroděj. Určitě se nepodívá do věštecké koule a neodhalí, za koho se vydává.

Sally se napila džinu. „Podle toho, co říkal ten tlustej majordom, jeho lordstvo společnost právě nemiluje. Není vám divný, že

Monkcrest bez protestů souhlasil s tím, že ho navštívíte?“

Beatrice si vzpomněla na pocit osamění, který tu a tam probleskl pod povrchem monkcrestskeho opatství. „Možná že se nudí.“

2

Něco se mihlo v šeru, přízrak, který vyrušila svou přítomností a který se teď nemohl vrátit do svého hlubokého spánku.

Z druhé kapitoly knihy Ruína od paní Amélie Yorkové

„Vy jste ujela tak dalekou cestu a čelila útoku lupiče, ubytování v mizerných hostincích a bouřce jen proto, abyste se mě zeptala na Afrodityny ztracené prsteny?“ Leo pevněji sevřel vyřezávaný okraj mramorové římsy nad krbem. „Madam, dokáže mě překvapit jen máloco, ale vám se to podařilo.“

Ty zpropadené prsteny? Vyloučeno!

Samozřejmě že ty směšné pověsti slyšel. Zabýval se zprávami, které se týkaly historických památek, stejným způsobem, jako se zemědělec věnuje svým polím. Nedávno se dozvěděl, že tajemné ztracené prsteny se po dvou stech let znovu vynořily, ale nepřikládal těm řečem velký význam.

Jeho zdroj, obchodník se starožitnostmi, tvrdil, že ztracené prsteny se zničehonic objevily v jedné londýnské zastavárně a stejně tak nečekaně zase zmizely, zřejmě prodány nějakému důvěřivému sběrateli.

Leo nevěřil, že jsou ty domnělé památky pravé, ani zvěstem, které o nich slyšel, protože o prstenech neexistoval žádný přesvědčivý důkaz. Svět starožitností byl plný fantastických tvrzení a šepem předávaných historek o podivných událostech a vzácných předmětech. Oddělit pravdu od vymyšleného byla jeho práce. Už dávno se naučil nebrat nic doslovně. Tohle pravidlo uplatňoval nejen ve svých odborných bádáních, ale také v soukromém životě.

Legend existovalo nepřeborné množství a Afrodityny ztracené prsteny patřily k těm nejtajemnějším. Pokud Leo věděl, slyšelo o nich pouze několik odborníků na historické památky, jako byl on sám, a hrstka sběratelů. Podobné záhady nebývaly tématem běžné salonní konverzace. Ze své zkušenosti věděl, že jen vzácně zaujaly pozornost mondénní společnosti.

A dnes večer stál tváří v tvář ženě, která nejenže tu legendu znala, ale měla v úmyslu dozvědět se o ní všechny podrobnosti. Pro noční

návštěvu dámy, kterou v životě neviděl, to bylo to nejméně pravděpodobné vysvětlení ze všech.

V tom případě je však jasné, že vývoj téhle schůzky bude značně nepředvídatelný, pomyslel si neradostně. Od začátku ho znervózňovalo, že nedokáže od Beatrice odtrhnout pohled. Aby nevypadal dotěrně, rozhodl se ji pozorovat jen koutkem oka. Bylo to absurdní. Pro to nedobrovolné okouzlení, které se ho zmocnilo, nenacházel žádné logické vysvětlení. Jako by ho nějakým způsobem očarovala.

Beatrice seděla v jednom ze dvou křesel, která stála před krbem. Bylo těžké uvěřit, že má za sebou dlouhou a vyčerpávající cestu. Vznášela se kolem ní aura ženské životaschopnosti, která přitahovala jeho pozornost stejně jako sladký nektar včely.

Nebyl znalcem módy, ale na první pohled si uvědomil, že je moderně, elegantně oblečená. Zlatohnědé vlasy měla stažené do hladkého uzlu, který zvýrazňoval pravidelný tvar hlavy a půvabnou křivku šíje. Drobné spirálovité lokny, které se jí pohupovaly na spáncích, měly rafinovaně rozcuchaný vzhled, jako by se jí náhodou uvolnily ze sponek.

Šaty s dlouhými rukávy měly barvu mědi a byly ušité z velmi kvalitní jemné vlněné látky. Živůtek odhaloval něžné oblíny drobných, pevných řader a štíhlou, ohebnou postavu a kolem útých kotníků v punčochách se ve splývavých záhybech vlnily sukně s kanýry. Šaty s vysokým živůtkem jí padly tak dokonale, že pochopil, že je musela nastříhnout a ušít velice zkušená švadlena. Velice *drahá* švadlena.

Šaty byly součástí skládačky, kterou nedokázal rozluštit. Jiný důkaz o tom, že je bohatá, nenašel. Beatrice nepřijela soukromým kočárem s livrejovanými sluhy a početným služebnictvem. Vozku si ve skutečnosti najala teprve předchozí den. Neměla na sobě žádné šperky. Její komorná mluvila, jako by ještě nedávno šlapala chodník.

Odpověď na jednu otázku, která ho z jakéhosi důvodu trápila nejvíc, však znal. Nenápadně zařídila, aby se dozvěděl, že je vdova. Kdyby musel hádat, řekl by, že jí manžel zanechal menší dědictví, ale jistě ne velký majetek.

Jak si ale vysvětlit její šaty?

Beatrice byla – zarazil se, aby našel vhodné slovo. Jeho otupený mozek konečně našel ten správný výraz – *zajímavá*. Hodí se to k ní, ale není to přesné, připustil zdráhavě. Byla mnohem víc než jen

zajímavá. Ve skutečnosti byla úplně jiná než všechny ostatní ženy, se kterými se kdy setkal.

Její půvabné, dokonale tvarované rysy oživovala inteligence a nesmírná síla osobnosti, ne velká krása. Ve svém dřívějším odhadu se nemýlil. Blížila se ke třicítce, ačkoli ten dojem vycházel spíš z její sebejistoty, ne z jejího vzhledu.

V mládí zřejmě nebyla hvězdou londýnských tanečních parketů, pomyslel si Leo. Ale jedno věděl jistě. Kdykoli se někde objevila, nebylo možné ji přehlédnout.

Probudila v něm zvědavost. V její přítomnosti mu vibrovaly všechny smysly, jako by je zasáhl neviditelný proud elektřiny.

Měl nepříjemný pocit, že Beatrice dokáže proniknout za jeho chladnou, záhadnou fasádu, kterou pečlivě prezentoval světu. Je to jen iluze, říkal si, nicméně ho to znervózňovalo. Nestál o žádný rozruch.

Mají to na svědomí její oči, usoudil. Měly zelenozlatý odstín, ale barva jeho pozornost nepřitahovala. Mátla ho jasná, znepokojivá vědoucnost jejího pohledu, která v něm současně probouzela ostražitost.

Cítil, že si ho prohlíží stejně pozorně – a stejně tak nenápadně –, jako on studoval ji. To poznání u něho vyvolalo zvláštní reakci. Jen silou vůle ovládl náhlý impuls opustit své místo před krbem. Přece nepodlehne tomu nevysvětlitelnému popudu a nebude bloumat místností stejně jako Skřítek, když chce jít na lov.

„Myslím, že jste v Anglii jediný člověk, který mi dokáže pomoci, pane,“ prohlásila Beatrice. „Vaše rozsáhlé studie o starých legendách jsou nepřekonatelné. Jestli existuje někdo, kdo mi může o ztracených prstenech něco povědět, jste to vy.“

„Takže celý tenhle výlet jste podnikla jen proto, abyste mě vyzpovídala.“ Potřásl zamyšleně hlavou. „Nevím, jestli tím mám být polichocen, nebo konsternován. Vždyť nebylo zapotřebí, abyste absolvovala tak nepříjemnou cestu, madam. Mohla jste mi napsat.“

„Ta záležitost je nesmírně naléhavá, pane. Abych byla naprosto otevřená, máte takovou pověst, že jsem se obávala, že možná nebudete považovat za nutné mi v dopise odpovědět, řekněme, náležitým způsobem.“

Lehce se usmál. „Jinými slovy, slyšela jste, že dotazy, které mě příliš nezajímají, většinou ignoruju.“

„Nebo které pokládáte za nevědecké či vycházející z pouhé

zvědavosti.“

Pokrčil rameny. „To nepopírám. Pravidelně dostávám dopisy od lidí, kteří očividně marní mnoho času čtením hloupých románů.“

„Vy nemáte rád romány, pane?“ zeptala se Beatrice podivně lhotejným tónem.

„Netýká se to všech románů, pouze těch hrůzostrašných. Jistě víte, jaké mám na mysli. Ty, které se zabývají nadpřirozeným tajemnem a nevysvětlitelnými záhadami.“

„Ach ano. Ty hrůzostrašné.“

„Všechny ty nesmysly s přízraky a mihotavými světly v dále jsou něco příšerného. Ale jak jejich autoři mohou považovat za vhodné vložit do vyprávění ještě navíc lásku, to je nad mé chápaní.“

„Zřejmě podobné romány dobře znáte, že, pane?“

„Jeden jsem četl,“ připustil. „Nikdy nedělám závěry, aniž bych se o problému nejdříve něco dozvěděl.“

„Který hrůzostrašný román jste četl?“

„Myslím, že jeden od paní Yorkové. Doslechl jsem se, že patří k nejpobulárnějším autorům.“ Ušklíbl se. „Možná bych měl říct autorkám, protože, jak se zdá, většinu hrůzostrašných románů píší ženy.“

„Máte pravdu.“ Beatrice na něj vrhla nerozluštitelný úsměv. „Čtenáři vycítili, že ženské autorky dokážou mnohem věrněji vylíčit imaginativní prostředí a scény, ve kterých se temné vášně odehrávají.“

„S tím samozřejmě nemůžu polemizovat.“

„Vy nemáte rád ženy, které píší, pane?“

„To vůbec ne.“ Ta otázka ho překvapila. „Četl jsem mnoho knih, jejichž autorkami byly ženy. Nesnáším pouze hrůzostrašné romány.“

„A především hrůzostrašné romány paní Yorkové.“

„Přesně tak. Ta žena má tak bujnou fantazii. Všechno to bloudění rozpadajícími se zámky, náhodná setkání s duchy, kostlivci a podobně. To je na mě příliš.“ Potrásl hlavou. „Nemohl jsem věřit, že nakonec přiměje svoji hrdinku, aby se provdala za tajemného pána strašidelného zámku.“

„Myslím, že tenhle typ hrdinky je pro paní Yorkovou něco jako obchodní značka,“ prohlásila Beatrice shovívavě. „Je to jedna z věcí, díky kterým jsou její příběhy jedinečné.“

„Prosím?“

„Ve většině hrůzostrašných románů se nakonec ukáže, že tajemný

pán strašidelného opatství nebo zámku je zlosyn,“ vysvětlovala Beatrice trpělivě. „Ale v knihách paní Yorkové čtenáři většinou zjistí, že je to kladná postava.“

Leo ji zkoumavě pozoroval. „Proboha, ten hrdina z románu, který jsem četl, žil v podzemní hrobce.“

„*Kletba*.“

„Prosím?“

Beatrice si rozpačitě odkašlala. „Myslím, že název toho hrůzostrašného románu je *Kletba*. Na konci příběhu se hrdina přestěhuje nahoru do sluncem zalitých komnat svého sídla. *Kletba* byla zlomena, víte?“

„Vy jste ten román četla?“

„Samozřejmě.“ Beatrice se chladně usmála. „Mnoho lidí v Londýně čte romány paní Yorkové. Víte, domnívala bych se, že džentlmen, který si založil kariéru na výzkumu pravdivosti legend, nebude mít takový odpor ke knize, jejímž námětem je právě starobylá legenda.“

„Zatraceně! Paní Yorková si tu legendu, kterou v příběhu použila, vymyslela.“

„Ano, jistě. Je to ale román, pane, ne odborná stať pro Společnost starožitníků.“

„Paní Pooleová, to, že se zabývám tajemnými vědami, ještě neznamená, že si libuju v bizarních příbězích o nadpřirozených silách.“

Beatrice se podívala na Skřítku, který ležel natažený před krbem. „Možná vaše intolerance vůči hrůzostrašným románům vyplývá z toho, že vy sám jste námětem některých dosti zvláštních legend, pane.“

Sledoval její pohled na Skřítku. „Máte pravdu, paní Pooleová. Když člověk zjistí, že vystupuje v několika tajuplných, záhadných historkách, má tendenci k nim zaujímat negativní postoj.“

Beatrice se k němu otočila zpátky a naléhavě se naklonila dopředu. „Pane, chci vás ujistit, že můj zájem o Afrodity ztracené prsteny není ani trochu povrchní.“

„Skutečně?“ Způsob, jakým světlo ohně změnilo barvu jejích vlasů na temně plavou, ho fascinoval. Náhle před sebou viděl, jak jí volně splývají po ramenou. Silou vůle tu představu zahnal. „Smím se vás zeptat, jak jste se o těch prstenech dozvěděla a proč jste tak odhodlaná je najít?“

„Byla jsem pověřena vyšetřením jisté soukromé záležitosti, která, jak se zdá, s tou legendou souvisí.“

„To je poněkud neurčité vysvětlení, paní Pooleová.“

„Pochybuju, že by vás zajímaly všechny podrobnosti.“

„To jste na omylu. Než se rozhodnu, kolik času tomu problému věnuju, musím trvat na tom, abyste mi sdělila všechny detaily.“

„Odpusťte pane, ale člověk by mohl tohle prohlášení omylem považovat za skrytou formu vydírání.“

Chvilí předstíral, že o tom přemýšlí. „Soudím, že můj požadavek slyšet celý příběh by mohl být takto nahlížen.“

„Chcete mi tedy naznačit, že mi nepomůžete, dokud vám nesvěřím jisté záležitosti, které mají velice osobní charakter a týkají se pouze mé rodiny?“ Beatrice pohoršeně vytáhla obočí. „Nemůžu uvěřit, že byste byl tak nezdvořilý, pane.“

„Klidně tomu věřte. V žádném případě nemám v úmyslu podporovat to, co může být jen pouhou zvědavostí.“

Beatrice vstala a došla k nejbližšímu oknu. Sepjala ruce za zády a nasadila výraz člověka, který se zamyšleným pohledem zírá do noci. Ale Leo věděl, že sleduje jeho obraz ve skle. Téměř cítil, jak v duchu probírá, jakým směrem pokračovat. Se zájmem vyčkával, co přijde dál.

„Varovali mě, že dokážete být nepříjemný,“ utrousila s hořkou rezignací.

„To varování zřejmě nijak nezchladilo vaše odhodlání vydat se do devonských hvozdů.“

„Ne, to ne.“ Studovala ho v temné okenní tabulce. „Nenechám se tak lehce odradit, pane.“

„A já zas tak snadno přemluvit.“

„Dobře tedy, protože na tom trváte, budu upřímná. Myslím si, že můj strýček byl kvůli ztraceným prstenům asi zavražděn.“

Ať už čekal, že uslyší cokoli, tohle to nebylo. Projel jím záchvěv mrazivého strachu. Snažil se k tomu přistupovat realisticky. „Jestli jste si vymyslela případ vraždy jen proto, abyste mě přesvědčila, abych vám pomohl ty prsteny najít, paní Pooleová, musím vás varovat, že s lidmi, kteří se mě snaží podvést, nezacházím právě v rukavičkách.“

„Požádal jste mě, abych vám řekla pravdu, pane. Pokouším se vám ji sdělit.“

Ani na okamžik z ní nespustil pohled. „Možná by bylo lepší,

kdybyste mi dopověděla zbytek příběhu.“

„Ano, jistě.“ Beatrice se odvrátila od okna a začala přecházet po místnosti sem a tam. „Před třemi týdny se strýček Reggie zhroutil a za velice trapných okolností skončil.“

„Smrt je vždycky trapná.“ Leo naklonil hlavu na stranu. „Hlubokou soustrast, paní Pooleová.“

„Děkuju.“

„Kdo byl strýček Reggie?“

„Lord Glassonby.“ Se smutným výrazem v obličeji se zastavila. „Byl to vzdálený příbuzný z otcovy strany. Zbytek rodiny ho považoval za podivína, ale já ho měla moc ráda. Byl laskavý, optimistický, a poté co vloni nečekaně zdědil menší majetek, i velice štedrý.“

„Aha. Proč si myslíte, že okolnosti jeho smrti byly trapné?“

Znovu začala pochodovat sem a tam, ruce opět sepnuté za zády.

„Strýček Reggie nebyl doma, když zemřel.“

Bylo to od minuty k minutě čím dál zajímavější. „Kde byl?“

Beatrice si rozpačitě odkašlala. „V zařízení, která podle mě často navštěvují džentlmeni, kteří mají dosti neobvyklé choutky.“

„Měla byste se vyjádřit jasněji, paní Pooleová. Tohle prachmizerné vysvětlení mi v žádném případě nestačí.“

Rozpačitě si vzdychla. „Strýček Reggie zemřel ve vykřičeném domě.“

Lea pobavil ruměnec, který se jí vehnal do tváří. Možná nakonec nebyla tak suverénní, jak mu zpočátku připadala. „Tedy ve vykřičeném domě.“

„Ano.“

„V jakém?“

Zastavila se a dlouze se na něj zadívala. „Prosím?“

„V jakém vykřičeném domě? V Londýně je jich spousta.“

„Ach.“ Velice zaujatě zkoumala vzor orientálního koberce pod svými nohama. „Myslím, že to zařízení je známé jako –“ Lehce si odkašlala. „Dům U Rákosky.“

„Slyšel jsem o něm.“

Beatrice prudce zvedla hlavu a vrhla na něj pohrdavý pohled. „Tím bych se nechlubila, kdybych byla vámi, pane. To není žádná přednost.“

„Ujišťuju vás, že jsem v domě U Rákosky nikdy jako zákazník nebyl. Moje choutky ohledně těchto záležitostí se ubírají jiným

směrem.“

„Aha,“ zamumlala Beatrice.

„Pokud se nemýlím, tenhle nevěstinec slouží mužům, jejichž sexuální choutky se vybičují díky nejrozmanitějším způsobům trestů.“

„Pane, prosím,“ zasípala Beatrice. Znělo to, jako by ji někdo škrtil. „Ujišťuju vás, že není nutné zacházet do podrobností.“

Leo se v duchu usmál. „Pokračujte ve vyprávění, paní Pooleová.“

„Dobře.“ Otočila se a zamířila k protější straně místnosti. „V následujících dnech po strýčkově smrti jsme k našemu velkému překvapení zjistili, že někdy během posledních týdnů svého života utratil velké množství peněz. Ve skutečnosti byl před krachem.“

„Domnívala jste se, že jeho majetek zdědíte?“ zeptal se Leo.

„Ne, je to mnohem komplikovanější.“

„Jen pokračujte, poslouchám.“

„Řekla jsem vám, že strýček Reggie uměl být nekonečně štedrý.“ Beatrice se obrátila a vydala se zpátečním směrem. „Několik měsíců předtím, než zemřel, oznámil svůj úmysl financovat mé sestřence Arabelle společenskou sezonu. Její rodina je velmi chudá.“ Odmlčela se. „Vlastně, nikdo z mojí rodiny nemá moc peněz.“

„Až na strýčka Reggieho?“

„Ten byl výjimkou, a majetek, který vloni zdědil, by stejně mohl být v nejlepším případě nazýván pouze jako skromný. Nicméně představoval takové jmění, o kterém by mohl kterýkoli z mých příbuzných pouze jen snít.“

„Chápu.“

„V každém případě, Arabella je nesmírně půvabná a naprosto okouzluje.“

„A její rodiče doufají, že se provdá za bohatého mladého džentlmena z vyšší společnosti?“

„No, abych byla upřímná, vlastně ano.“ Zamračeně si ho změřila.

„To není nijak neobvyklý druh naděje, pane. Je to ten nejhýčkanější sen mnoha rodin, které mají poněkud hluboko do kapsy.“

„Opravdu?“

„Strýček Reggie se velkoryse nabídl, že Arabelle zaplatí veškeré náklady na společenskou sezonu, a navíc jí poskytne malé, ale slušné věno. Její rodina pro ni a tetičku Winifred uspořádala –“

„Tetičku Winifred?“

„Lady Rustonovou,“ vysvětlila Beatrice. „Teta Winifred je už

několik let vdova, ale kdysi pronikla do vyšších společenských kruhů. Je jediný člověk v rodině, který se může chlubit nějakými společenskými vztahy.“

„A tak Arabellini rodiče požádali lady Rustonovou, aby uvedla svou neteř tuhle zimu do společnosti.“

„Přesně tak.“ Beatrice na něj vrhla souhlasný pohled. „Moje teta a sestřenka bydlí u mě. Mám v Londýně malý domek. Po pravdě řečeno, všechno se vyvíjelo nad očekávání dobře. Arabelle se podařilo upoutat pozornost syna lorda Hazelthorpea. Tetička Winifred čekala každou chvíli nabídku k sňatku.“

„Dokud strýc Reggie nezkolaboval v nevěstinci a vy jste nezjistili, že na zbytek společenské sezony ani na Arabellino věno nezbyly žádné peníze.“

„Vystihl jste to naprosto přesně. Až dosud se nám fakta o skutečném stavu majetku strýčka Reggieho podařilo udržet v tajnosti.“

„Myslím, že začínám chápat, o co tady jde,“ pronesl Leo tiše.

„Samozřejmě nemůžeme celou situaci skrývat donekonečna. Nakonec věřitelé strýčka Reggieho zaklepou na naše dveře. Až to udělají, všichni se dozvědí, že Arabella nemá žádné věno.“

„A všichni můžete zamávat na rozloučenou synovi lorda Hazelthorpea,“ uzavřel Leo.

Beatrice se ušklíbla. „Tetička Winifred je starostmi bez sebe. Až dosud se nám zdání, že je všechno v pořádku, podařilo udržet, ale čas běží.“

„Hrozí katastrofa,“ ucedil Leo pochmurně.

Beatrice se zastavila. „To není legrace, pane. Moje tetička zřejmě pohlíží na tu svatbu jako na finanční záležitost, ale já se obávám, že Arabella se do toho mladíka skutečně zamilovala. Zničí ji, jestli ho jeho rodiče přinutí, aby se jí vzdal.“

Leo pomalu vydechl. „Odpusťte, jestli vám bude připadat, že nepřikládám citům vaší sestřenky dostatečně velký význam, paní Pooleová. Ale ani podle mé zkušenosti nepředstavuje nezbytně láska mladých lidí pevné základy, na kterých lze vybudovat manželství.“

K jeho překvapení sklonila hlavu ke straně. „Máte úplnou pravdu. Naprosto s vámi souhlasím. Jako dospělí lidé, kteří již mnoho let stojí na vlastních nohou, máme samozřejmě na romantické pocity mnohem realističtější pohled než devatenáctiletá dáma.“

Měli na ten problém naprosto stejný názor, ale z jakéhosi důvodu

Lea to, jak Beatrice snadno opominula sílu lásky, dráždilo.

„Přirozeně,“ zamumlal.

„Nícméně z praktického úhlu pohledu člověk nemůže popřít, že spojením Arabelly a Hazelthorpeova syna by vznikl nádherný pár. A ten mladík je skutečně velice pohledný.“

„To vám věřím,“ přitakal Leo. „Přišel váš strýc o ty peníze při hazardních hrách?“

„Ne. Strýček Reggie byl sice považován za podivína, ale v žádném případě nebyl karbaník.“ Beatrice se zastavila u křesla. Oběma rukama sevřela opěradlo a přes celý pokoj se zadívala na Lea. „Krátké předtím, než zemřel, uzavřel strýček Reggie jeden velice finančně náročný obchod. Je o něm záznam v jeho osobních dokumentech.“

Leo ji zkoumavě pozoroval. „A tenhle obchod ho připravil o všechny peníze?“

„Podle toho, co jsem dokázala zjistit, ano.“

„Jestli mi teď hodláte oznámit, že váš strýc koupil Afroditiny ztracené prsteny, ušetřete si práci. Neuvěřím vám.“

„Je to přesně tak, jak říkáte, pane.“

Tvářila se smrtelně vážně. Leo studoval každou nuanci jejího výrazu. Její otevřený, přímý pohled se ani na okamžik nezachvěl. Přemýšlel o informaci, kterou se právě dozvěděl.

„Z jakého důvodu věříte, že váš strýc ty prsteny získal?“

„Na základě několika poznámek, které po sobě zanechal. Mám je jen díky tomu, že strýček Reggie si vedl podrobný diář o svých schůzkách. Psal si také deník, ale ten zmizel.“

„Zmizel?“

„Tu noc, kdy zemřel, se vloupali do domu zloději. Myslím, že ten deník ukradli.“

Leo se zamračil. „Proč by obyčejní lupiči kradli soukromý deník starého pána? Nemohli přece doufat, že ho prodají?“

„Možná že ti zloději nebyli obyčejní.“

„Co dalšího ještě odnesli?“ zeptal se Leo ostře.

„Nějaké stříbro a tak.“ Beatrice pokrčila rameny. „Ale myslím, že je vzali jen proto, aby to vypadalo, že vloupání mají na svědomí normální lupiči.“

Zamyšleně si ji prohlížel. „Ale vy tomu nevěříte.“

„Ani trochu.“

„Vyloučeno.“ Leo bubnoval prsty o krbovou římsu. „To je

nesmysl.“ Ale nemohl zapomenout na legendy o prstenech, které kdysi slyšel. „Sbíral váš strýc starožitnosti?“

„Vždycky ho zajímaly, ale dokud nezdědil ty peníze, nemohl si je dovolit kupovat. Ani potom si jich však nepořídil mnoho. Tvrdil, že většina kousků, které se prodávají ve starožitnictvích, jsou podvrhy nebo falzifikáty.“

Na Lea to proti jeho vůli udělalo dojem. „Měl pravdu. Vypadá to, jako by váš strýc měl na umělecké předměty dobrý čich.“

„Jistý cit vůči podobným věcem máme všichni z rodiny,“ pronesla neurčitě. „V každém případě, strýček Reggie zřejmě věřil, že ztracené prsteny jsou klíčem k pohádkovému bohatství. Z toho důvodu po nich také pátral.“

„Ach ano. Vábení legendami opředeného pokladu. Nebyl první, kdo kvůli němu propadl zkáze.“ Leo se zamračil. „Navštěvoval dům U Rákosky často?“

Beatrice se zarděla. „Zřejmě byl pravidelným zákazníkem jeho majitelky, madam Ctnosti.“

„Jak to víte?“

Beatrice si soustředěně prohlížela prsty na ruku. „Strýček Reggie si zapisoval ty schůzky do svého diáře. On, eh, si je zapisoval stejným způsobem, jako by se jednalo o návštěvy u lékaře. Myslím, že trpěl jistým typem, eh, mužského onemocnění.“

„Mužského onemocnění?“

Opět si rozpačitě odkašlala. „Nedostatečností v jistých situacích, která je typická pro džentlmeny.“

„Byl impotentní.“

„Ano, no, kromě schůzek v domě U Rákosky byl zřejmě stálým pacientem jistého doktora Coxe, který mu dodával prostředek nazývaný Elixír mužské síly.“

„Aha.“ Leo se odpoutal od krbové římsy a zamířil na druhou stranu místnosti ke svému stolu.

Poprvé začal vážně uvažovat o možnosti, že na řečech, které slyšel, by mohlo být něco pravdy. Podobná představa mu připadala při zběžném pohledu absurdní. Ty zvěsti byly krajně nerealistické a nedůvěryhodné. *Ale co když byly ztracené prsteny skutečně nalezeny?*

Beatrice ho napjatě sledovala. „Podrobně jsem vám popsala celou svou situaci, pane. Teď je na vás, abyste se k tomu vyjádřil.“

„Dobře.“ Leo si vzpomněl, co četl ve starém svazku, který si

prostudoval, poté co se na něj obrátil obchodník se starožitnostmi. „Podle legendy vytvořil před dvěma sty lety jistý alchymista sochu Afrodity. Odlil ji z jedinečného materiálu, který vyrobil ve své dílně. Ten materiál je údajně nesmírně pevný. Odolá prý kladivu i dlátu.“

Beatrice se soustředěně zamračila. „Chápu.“

„Povídá se také, že alchymista ukryl v té soše pohádkový poklad a zamkl ho klíčem, který představují dva prsteny. Afrodita i prsteny krátce potom zmizely.“ Leo rozhodil ruce. „Hledači pokladů po nich čas od času pátrají, ale ani prsteny a ani socha nebyly nikdy nalezeny.“

„To je o té legendě všechno?“

„V zásadě ano. Během let se objevil nespočet podvrhů. Je velice podezřelý, že navzdory citu pro starožitnosti se váš strýc stal obětí pletich, na základě kterých uvěřil, že skutečně koupil ztracené prsteny.“

„Ano, vím, že je možné, že koupil nějaké falzifikáty. Ale nemám na vybranou. Musím tu záležitost vyřešit.“

„I kdybychom dospěli k závěru, že se mu nějakým způsobem podařilo ty prsteny, ať už pravé nebo falešné, získat, proč si myslíte, že byl kvůli nim zavražděn?“

Beatrice pustila opěradlo křesla a znovu se postavila k oknu. „Kromě toho, že právě tu noc, kdy zemřel, byl jeho dům obrácen vzhůru nohama, zůstaly po strýčkovi Reggiem nějaké poznámky v jeho diáři. Naznačují, že se něčeho strašně bál. Psal, že má pocit, že ho po Londýně někdo sleduje.“

„Říkala jste, že byl známý svým podivínstvím.“

„To ano, ale neměl nijak ustrašenou nebo přehnaně úzkostlivou povahu. Připadá mi velice podezřelý, že zemřel krátce potom, co ty ztracené prsteny koupil.“

Leovi přešel po zátylku mrazivý záchvěv hrůzy. *Ovládej se, člověče. Ty legendy jen studuješ, nevěříš jim.* „Paní Pooleová, kdybyste, čistě teoreticky, ty prsteny našla, co byste s nimi udělala?“

„Prodala bych je, samozřejmě.“ Zdálo se, že ji ta otázka překvapila. „Je to jediný způsob, jak získat zpátky alespoň něco ze strýčkových peněz.“

„Chápu.“

Odvrátila se od okna. „Pane, existuje ještě něco, co mi o té záležitosti můžete sdělit?“

Zaváhal. „Jen to, že může být nebezpečné zaplést se do věci, která

přitahuje lovce pokladů. Ti lidé jsou schopní všeho. Při představě, že objeví obrovský poklad, zejména starobylý, opředený legendami, se můžou chovat nepředvídatelně.“

„Ano, ano, to si dokážu představit.“ Přešla jeho varování půvabným pohybem zápěstí. „Ale můžete mi říct o těch prstenech něco víc?“

„Dostaly se ke mně nepodložené řeči o tom, že se nedávno objevily v jakémsi obchodě se starožitnostmi, který řídí muž jménem Ashwater,“ pronesl neochotně.

„Promiňte, pane, ale už jsem o něm slyšela. Byla jsem pana Ashwatera dokonce navštívila. Jeho obchod je však zavřený. Sousedé mě informovali, že odjel na delší dobu do Itálie.“

UVědomil si, že Beatrice ztrácí trpělivost. Nevěděl, jestli se má zlobit, nebo se tím bavit. Byla zde nezvaným hostem. Byl to jeho dům. To Beatrice ho neohlášeně přepadla a chtěla zodpovědět nějaké otázky.

„Už jste své pátrání zahájila?“ zeptal se.

„Samozřejmě. Jak myslíte, že jsem se dozvěděla o vašich studiích o legendami opředených starožitnostech, pane? Po pravdě řečeno, vaše články bývají publikovány v poněkud obskurních časopisech. Než jsem svoje pátrání začala, ani jsem neznala vaše jméno.“

Dupal, jestli by se měl cítit uražený. „Máte naprostou pravdu; nejsem autorem populárních románů jako například paní Yorková.“

Vrhla na něj úsměv, který hraničil s blahosklonností. „Tím se netrapte. Všichni nemůžeme psát tak dobře, abychom si tím vydělali na slušné živobytí, pane.“

„Já píšu,“ ucedil skrz zatáté zuby, „pro jiné čtenáře než paní Yorková.“

„Ve vašem případě není naštěstí nutné lidi přesvědčovat, aby si vaši práci koupili, že? Teta Winifred tvrdí, že Monkcrestové mají obrovský majetek. Pak si ovšem můžete dovolit psát pro časopisy, které vám za vaše články neplatí.“

„Zdá se, že jsme se uchýlili od tématu, paní Pooleová.“

„Máte pravdu.“ Chladně se na něj usmála. V očích se jí nebezpečně zablýsklo. „Pane, jsem vám nesmírně vděčná za informace, ať už jsou jakkoli omezené, které jste mi poskytl. Nebudu vaši pohostinnosti zneužívat déle, než je nezbytně nutné. Moje komorná a já hned ráno odjedeme.“

Leo její slova ignoroval. „Počkejte ještě, paní Pooleová. Jak přesně

máte v úmyslu pokračovat v pátrání po prstenech?“

„Hodlám vyzpovídat člověka, který byl s mým strýčkem, když zemřel.“

„Kdo je to?“

„Žena, která si říká madam Ctnost.“

Její odpověď mu na několik vteřin vyrazila dech. Když šok konečně odezněl, Leo se zhluboka nadechl. „Vy máte v úmyslu promluvit si s majitelkou domu U Rákosky? To je vyloučené! Naprosto vyloučené!“

Beatrice lehce sklonila hlavu ke straně a zamračila se. „Proč to proboha říkáte, pane?“

„Pane Bože, vždyť je to majitelka nevěstince. Zničilo by vás, kdyby se lidé dozvěděli, že se s ní stýkáte.“

Beatrici se v očích pobaveně zablýsklo. „Jednou z výhod toho, že jsem v tomhle věku vdova, je, pane, že mám mnohem větší svobodu, než jsem měla jako mladá novomanželka.“

„Žádná slušná dáma není natolik svobodná, aby se mohla ukazovat s majitelkou nevěstince.“

„Budu postupovat uvážlivě,“ odpověděla se sebejistotou, která ho měla nepochybně uklidnit. „Dobrou noc, pane.“

„Zatraceně, paní Pooleová.“

Byla již u dveří. „Trochu jste mi pomohl. Děkuju za vaši pohostinnost.“

„A pak o mně říkají, že jsem šílený,“ zašeptal Leo.

3

Pán ruiny zmizel v šeru, jako by se vrátil ke svému přirozenému chování. Pohltila ho tma. Máme tak málo času, pomyslela si. Musí najít řešení, než se tajemný pán znovu objeví.

Ze třetí kapitoly knihy Ruina od paní Amélie Yorkové

Musí ji zadržet. Patnáct minut poté, co se za Beatricí zavřely dveře, Leo stále dlouhými, spěšnými kroky přecházel po knihovně. Zmocnila se ho neblahá předtucha.

Ani na okamžik nepochyboval, že Beatrice má v úmyslu svůj šílený plán realizovat.

„Nemá představu, do čeho se pouští,“ oznámil Skřítkovi. „V nejlepším případě se zničí. V nejhorším...“

Nedokázal tu větu dokončit nahlas. Jestli někdo skutečně pátrá po prstenech a zabil lorda Glassonbyho, Beatrice se lehkomyšlně vystavuje smrtelnému nebezpečí.

Náhle se prudce zastavil. Mohl udělat pouze jednu jedinou věc. Musí zjistit pravdu o té záležitosti sám. Koneckonců, je odborníkem na staré legendy a starožitnosti. Jestli někdo může najít ztracené prsteny a alchymistovu Afroditu, je to on.

Jestli bude paní Beatrice Pooleová, čtenářka hrůzostrašných románů, pátrat po prstenech sama, jenom si způsobí nepříjemnosti a možná se zaplete do nějakého nesmírně nebezpečného podvodu.

Musí najít způsob, jak ji přesvědčit, aby tu záležitost nechala na něm. Nebude snadné ji od pátrání odvrátit. Z toho mála, co až dosud viděl, mu bylo jasné, že Beatrice je neohrožená žena s nesmírně pevnou vůlí. Během svého vdovského života se zřejmě odnaučila přijímat od mužského pohlaví rady, natož rozkazy. Pochyboval, že se jí to vůbec někdy dařilo.

Potřeboval trochu času, aby se jí mohl pokusit její rozhodnutí rozmluvit. Jestli se mu to nepodaří, což se zdá velmi pravděpodobné, bude se muset vypravit do Londýna. Jeho služebnictvo se dokáže o většinu běžných záležitostí v opatství postarat, ale existuje jedna věc, kterou musí před svým odjezdem vyřešit on osobně.

Energicky zatahal za sametovou šňůru od zvonku.

Než Finch přišel, Leo dopil sklenici brandy, kterou si nalil.

„M’lorde?“

„Ráno sdělíte paní Pooleové, že může z Monkcrestu odjet až pozítří ráno.“

„Chcete, abych paní Pooleové zabránil v odjezdu?“ Finchovi poklesla čelist. Dvakrát nervózně polkl a opět nasadil netečný výraz.

„M’lorde, to není v mých silách. Paní Pooleová je nesmírně houževnatá dáma. Nejsem si jistý, jestli by jí dokázal zastavit sám d’ábel, když si vzala do hlavy, že zítra odjede.“

„Dábla naštěstí o pomoc žádat nemusíme. Myslím, že to zvládnu sám.“

„Prosím, pane?“

Leo přistoupil k oknu. „Ráno paní Pooleové oznámíte, že se po bouřce rozvodnila řeka. Most je pod vodou a alespoň den se nedá použít.“

„Ale před hodinou přestalo pršet. Ráno bude možné přes most klidně přejet na druhou stranu.“

„Vy mi nerozumíte, Finchi,“ pronesl Leo shovívavě. „Ten most bude pod vodou celý příští den.“

„Bude pod vodou. Chápu. Jistě, m’lorde.“

„Děkuju, Finchi. Věděl jsem, že se na vás můžu spolehnout.“ Leo se otočil. „Můžete paní Pooleové vyřídít, že se k ní při snídani připojím. Potom bych ji rád pozval na prohlídku skleníku.“

„Skleníku. Ano, m’lorde.“ Ohromený Finch se uklonil a odešel z knihovny.

Beatrice vtáhla do nosu pronikavou, zemitou vůni skleníku a dumala, jestli ji hrabě nepodvedl. Ale jen stěží může Monkcresta obviňovat z toho, že se rozvodnila řeka, pomyslela si. Ne, pokud nebyla ochotná věřit monkcrestské legendě a připisovat mu nadpřirozené síly, kterými vládne nad živly.

Podobným nesmyslům odmítala podlehnout. Ať už byl Monkcrest jakkoli fascinující, určitě nedokázal ovládat přírodní síly. Na druhé straně, čím delší dobu trávil v přítomnosti hraběte, tím snazší pro ni bylo uvěřit, že to není obyčejný člověk. Inteligentní, záhadný a obdařený zneklidňujícím stupněm sebeovládání, to ano. Ale určitě ne obyčejný.

Jeho vzhled ji okouzloval mnohem víc než legenda, která ho provázela. Měl přísné, neústupné vzezření muže, který nerad

přistupuje na kompromisy. Samozřejmě, pravděpodobně si podobné vytříbené umění neměl kde vyzkoušet. Nebyl to člověk, který by někdy musel ustupovat ostatním.

Vlasy měl natolik prokvetlé stříbrem, aby ji zaujal. Nebyl to neotesaný, nezkušený mladík. Leo byl muž, který už o životě něco věděl a udělal si na něj vlastní názor. Jeho oči měly neobvyklý jantarově hnědý odstín. V jejich záhadném výrazu se mísila silná vůle a pronikavá inteligence.

Věděla o něm dost na to, aby pochopila, že má legenda v něčem pravdu. Monkcrest je arogantní a tvrdohlavý. Ale nedalo se popřít, že rozdmýchal její fantazii takovým způsobem, jakým to nedokázal ani Justin Poole v době, kdy se jí dvořil.

Je trochu moc stará na to, aby takhle reagovala, pomyslela si mrzutě. Zrychlený tep, neodolatelná zvědavost a bušení srdce byly pro mladé dívky jako Arabella. Devětadvacetiletá zralá vdova by se měla dokázat nad podobné věci povznést.

Monkcresta by určitě šokovalo, kdyby tušil, o čem přemýšlí. Příběh jeho krátkého manželství byl součástí monkcrestske legendy. Tetička Winifred, vždy spolehlivý zdroj informací, pokud šlo o soukromé záležitosti významných lidí, jí celou tu historii vyprávěla.

„Všichni vědí, že Šílení mniši jsou zvláštní cháska,“ líčila Winifred. „Na rozdíl od ostatních lidí jdou v milostných záležitostech za hlasem svého srdce. Slyšela jsem, že současný hrabě se ženil v devatenácti letech.“

„Tak mladý?“ zeptala se překvapeně Beatrice.

„Povídá se, že to byla žena jeho snů. Ideál ženy a milující matky. Dal jí své srdce a ona jemu dědice a ještě jednoho. Ale o několik málo let později zemřela na zápal plic.“

„To je smutné.“

„Monkcrest prý byl žalem bez sebe. Přísahal, že se už nikdy neožení. Šílení mniši milují jen jednou v životě, víš?“

„Když mu zůstaly dvě děti, nic ho přece nenutilo, aby se znovu oženil, nebo ano?“ zeptala se Beatrice udiveně.

Winifred vypadala zamyšleně. „Vlastně se jeho příběh velice podobá tomu tvému, drahoušku. Je to tragédie velké lásky, nalezené a příliš brzy ztracené.“

Beatrice si naprosto jasně uvědomovala, že její krátké manželství se stalo v její rodině jakousi legendou.

Zahнала vzpomínky na Winifrediny klepy a zadívala se na Lea.

Nedbale se opřel o sloup. Při tom nenápadném pohybu se mu na širokých ramenou napjala látka kabátu. Beatrice si přála, aby dokázala ignorovat, jak skvěle střížený oblek zvýrazňuje svalnaté, pevné obrysy jeho těla.

Mělo by jí být lhostejné, že má přední část plátěné košile dokonale vyžehlenou a na vázance perfektní, úhledný uzel, zcela jiný než ty vyumělkované parády, tolik oblíbené v Londýně. Ale všimla si toho.

Zřejmě se o módu příliš nezajímal, ale jeho střizlivý, maximálně sebejistý styl by mu mnozí muži mohli závidět. Měl v sobě cosi temného a zámčivého, čím Beatrici připomínal jednoho hrdinu z jejích románů.

Přidušeně zaúpěla. Bylo to směšné. To jenom její spisovatelská fantazie způsobila, že vidí v tomhle muži neprobádané, zneklidňující hlubiny. Musí si zachovat zdravý rozum.

Naklonila se a uchopila do dlaně zářivě zlatou orchidej. „Máte velice působivou sbírku rostlin, pane.“

„Děkuju.“ Leo se opřel ramenem o dřevěný sloup. „Tenhle skleník postavil můj dědeček. Byl zanícený zahradník.“

„Ještě nikdy jsem neviděla orchideje takové zvláštní barvy.“

„Dostal jsem je darem od jednoho svého známého, který žil mnoho let na Dálném východě. Přivezl je z ostrova jménem Vanzagara.“

„Zahradničení taky miluju, pane.“ Beatrice se odmlčela, aby mohla obdivovat záhon obrovských, zvláště zabarvených chryzantém.

„Zachoval jsem ten skleník, protože obsahuje mnoho zvláštností. Ale zahradničení mě nefascinuje způsobem, jakým kdysi fascinovalo mého dědečka.“

„Váš otec tady také prováděl experimenty?“

„V mládí určitě. Ale říkali mi, že jak stárnul, obrátil svůj zájem ke studiu mechaniky. Jeho stará laboratoř je plná rychloměrů, manometrů a dalších přístrojů.“

Beatrice přistoupila k záhonu kaktusů. „Vy jste nekráčel v otcových šlépějích?“

„Ne. Když mi byly čtyři roky, otec s matkou se ztratili na moři. Ani jednoho z nich si jasně nepamatuju. Vychoval mě dědeček.“

„Aha.“ Vrhla na něj nenápadný pohled, rozzlobená vlastní netaktností. „Netušila jsem to.“

„Samozřejmě že ne. Nelamte si tím hlavu.“

Pomalu kráčela uličkou a tu a tam se zastavila, aby si prohlédla zajímavý exemplář. „Smím se vás zeptat, co vás vedlo ke studiu

starobylých legend a vzácných památek?“

„Tyhle věci mě zajímaly už od dětství. Dědeček kdysi prohlásil, že záliba v tajemno koluje Monkcrestům v krvi.“

Beatrice sklonila hlavu, aby nasála vůni neobvyklé nachové orchideje. „Možná váš odborný zájem o legendy a podobné věci pramení z toho, že vy sám jste produktem legendy.“

Podrážděně se napřímil z nedbalého postoje a vydal se uličkou, která byla rovnoběžná s tou, ve které stála Beatrice. „Jste inteligentní žena, paní Pooleová. Nechce se mi věřit, že věříte těm směšným povídkám, které jste o mně možná slyšela.“

„Je mi líto, že vás zklamal, pane, ale osobně se domnívám, že některé z těchto příběhů mají pravdivý základ.“

Posměšně se na ni zadíval. „Například?“

Vybavilo se jí několik historek, které jí vyprávěla žena hostinského. „Říká se, že monkcrestske polnosti jsou neobvykle výnosné. Úroda je vždy bohatá a vaše ovce dávají nejlepší vlnu v celé Anglii.“

„To rozhodně nemá žádnou souvislost s působením legendy nebo nadpřirozených sil.“ Leo učinil netrpělivé gesto rukou, do kterého zahrnul nejen skleník, ale všechna svěže zelená pole kolem. „Co vidíte tady na monkcrestske polích, to je výsledkem nekonečné řady zemědělských experimentů a seriózní aplikace vědeckých poznatků.“

„Ach ano, věda.“ Beatrice si nápadně vzdychla, aby dala najevo své zklamání. „Jak strašně přízemní. Trochu čarodějnictví by bylo mnohem zajímavější.“

Leo se na ni po straně zamračil. „Ne všichni z mé rodiny byli tak posedlí studiem půd a rostlin jako můj dědeček, ale všichni plníme svoje povinnosti.“

„Natolik dobře, že vaše polnosti dávají nepřírodně bohatou úrodu. Chcete slyšet, co jiného jsem se ještě o monkcrestske legendě dozvěděla?“ Opřela si loket do dlaně a ukazovákem si poklepala na bradu. „V minulosti, kdy se v jiných částech země lidé bouřili, přý žili monkcrestští poddaní v klidu a míru.“

„To je pravda. Ale vdčíme za to naší odlehlé poloze. Mniši, kteří koncem 12. století vybudovali naše opatství, si vybrali tuhle část pobřeží, protože věděli, že o ně nebude mít nikdo jiný zájem. Díky jejich předvídavosti se Monkcrestu politické záležitosti nikdy příliš nedotkly.“

„Takže další monkcrestscký mýtus se rozplývá v mlze.“

Svaly na čelisti se mu napjaly. „Existují snad ještě další historky, se kterými mě chcete seznámit?“

„Zaslechla jsem něco o tom, že na opatství straší.“ Vyzývavě se na něj usmála.

Ušklíbl se. „O každém domě v Anglii, který je tak starý jako tenhle, se povídá, že v něm straší.“

„Pak je tu ještě jedna zvláštní historka, která tvrdí, že Šílení mniši se prý tu a tam stýkají s vlky.“

Leo ji vyděsil skřípavým smíchem. „Tady nejsou žádní vlci, jenom Skřítek.“

„Skřítek?“

„Můj pes.“

„Ach ano, samozřejmě. Na skřítko je strašně velký a nahání strach.“

„Možná. Ale v žádném případě to není vlk. Prosím, pokračujte ve vašem výčtu monkcrestsckých legend.“

Vzala do dlaně zvláštně pruhovaný květ a dumala, jak daleko až může zajít. Cítila, že jejího hostitele tohle téma dráždí.

„Myslíte, že můžu přeskočit ty pověsti o Monkcrestech, kteří se ve věku, kdy se ostatní mladí muži věnují studiu latiny a řečtiny, zabývali čarodějnictvím?“

„Jsou to nesmyslné žvásty.“ Leovi se pobaveně zvlíply rty v úsměvu. „Připouštím, že mužští členové rodiny se obvykle věnovali svým zálibám s nadšením, které by někteří lidé mohli nazývat posedlostí. Ale ujišťuju vás, že žádný z nich čarodějnictví nepraktikoval. Alespoň ne v posledních letech.“

Beatrice pochybovačně pokrčila nos. „Proč musíte za každou cenu změnit nádhernou legendu v řadu nesmírně nudných vysvětlení?“

Jeho pobavený výraz zmizel tak rychle, že si nebyla jistá, jestli tam předtím vůbec nějaký byl. Smutek, který ho nahradil, ji překvapil.

„Třeba uvěříte člověku, který ví, že legendy mají i své stinné stránky, paní Pooleová.“

„Možná. Ale mají také své klady, nebo snad ne?“

„Co máte na mysli?“

Dobře si uvědomovala, že se pouští na nebezpečnou půdu. Pohlédla na něj přes trs exotických kapradin. „Pro člověka, který žije obklopen zajímavými legendami, může být nepochybně jednoduché zmanipulovat důvěřivější okolí s velkou fantazií.“

Udiveně vytáhl obočí. „Co máte konkrétně na mysli, paní Pooleová?“

„Bez urážky, pane, ale domnívám se, že jste schopen využít vlastní legendu k tomu, abyste dosáhl svého.“

„Už těch nesmyslů nechte.“ Položil obě ruce na polici, na které stála kapradina. S výrazem zatvrzelého odhodlání se naklonil dopředu. „Nevzal jsem vás sem proto, abychom se bavili o zahradničení nebo o rodinných zkazkách.“

Stál zoufale blízko. Musela ovládnout náhlý popud, aby necouvla o krok dozadu. „Vidíte, také jsem si to myslela. Chcete se mi pokusit rozmluvit mé plány, abych pátrala po příčinách strýčkovy smrti, nemám pravdu?“

„Jste nesmírně bystrá, paní Pooleová.“

„K tomu, aby člověku došlo, že proti tomu máte výhrady, velkou dávku chytrosti nepotřebuje. Napadlo mě to už včera večer. Smím se vás zeptat, proč vám na tom tak záleží?“

„Jsem proti tomu, protože je to možná velice nebezpečné.“

„Myslím, že skutečné nebezpečí spočívá v tom, že se mi pravdu odhalit nepodaří,“ odsekla.

„Nevíte, o čem mluvíte. Včera večer jsem vám řekl, že mnoho lidí v honbě za tímto pokladem zemřelo.“

„Možná mezi ně patřil i strýček Reggie. Jestli jde o tentýž případ, mám v úmyslu zjistit, kdo ho zabil, a pak se pokusím získat zpátky něco z peněz, o které přišel.“

„Chápu, o co vám jde.“ Leo se napřímil. „Když jsem o té záležitosti včera v noci přemýšlel, dospěl jsem k závěru, že pokud prsteny existují, bylo by nejlepší, aby byly co nejrychleji nalezeny.“

Ostražitě ho pozorovala. „Nevím, jestli vám správně rozumím, pane.“

„Dospěl jsem k řešení, které tu hádanku objasní.“

„Opravdu, pane?“ Pak si dodala odvahy. „K jakému?“

„Rozhodl jsem se vás zítra doprovodit do Londýna,“ oznámil jí.

„Pátrání po prstenech si vezmu na starost já.“

„Vy po nich budete pátrat?“ Beatrice se na něj udiveně podívala. „To nechápu, pane.“

„Je to zcela jednoduché. Vy se už do té záležitosti nebudete míchat. Poradím si s tím sám.“

Konečně jí to došlo. „Vy chcete ty ztracené prsteny získat pro sebe, že?“

„Paní Pooleová, i kdyby se vám podařilo zjistit, kde ty prsteny jsou, což je vysoce nepravděpodobné, bylo by pro vás nesmírně nebezpečné stát se jejich majitelkou. Mám pro podobné věci mnohem větší kvalifikaci.“

„Jak se opovažujete, pane?“ Napřímila se a měřila si ho přes vršek kapradin. „Jestli vás jen na okamžik napadlo, že se svého pátrání vzdám a uvolním vám pole působnosti, velice se mýlíte. Ty prsteny a peníze, které vynesou, patří mé sestřence Arabelle. Strýček Reggie chtěl, aby je dostala věnem.“

„Zatraceně, mě přece nezajímají ty peníze.“

„Dokonale vás chápu.“

Zdálo se, že ho to trochu uklidnilo. „To mi spadl kámen ze srdce.“

„U muže vašeho založení nejsou peníze nikdy na prvním místě.“ Přimhouřila oči. „Ale neexistují snad jiné věci, které nepochybně vzrušují, řekněme, zvědavou stránku vaší povahy?“

„Prosím?“

„Přiznejte se, Monkcreste. Chcete ty prsteny získat, protože toužíte odhalit pravdu o legendě. Hledáte poklad, který je údajně ukrytý v alchymistově Afroditě.“

„Zatraceně, madam.“

„Nemám vám to za zlé. Byl by to bravurní kousek, že? Jen si představte článek, který byste napsal pro Společnost starožitníků. Koneckonců, jak často se člověku, který se zabývá legendami, naskytne příležitost dokázat, že je jedna z nich pravdivá?“

„Ta legenda s tím nemá nic společného.“ Leo sundal ruce z police s rostlinami a rychlým, prudkým pohybem sevřel ruce v pěst. „Alespoň ne přímo.“

„Nesmysl. Sám jste mi před chvílí řekl, že pro Šílené mnichy je typické věnovat se svým zájmům s entuziasmem, který hraničí se šílenstvím. Jste posedlý pátráním po starobylých legendách a já, blázen, jsem vložila možnost pohádkového odhalení, které se jedné z nich týká, přímo do vašich rukou.“

„Paní Pooleová, tohle není hra na lov pokladů. Hovoříme o potenciálně nebezpečné situaci.“

Doširoka roztáhla dlaně. „Chovala jsem se jako úplný cvok, když jsem se na vás obrátila s prosbou o pomoc. Tím, že jsem o tom začala mluvit, jsem se ocitla přímo ve vlčích drápech.“

„Laskavě přestaňte s tím melodramatem. Náhodou jste se dostala k jedinému muži v Anglii, který pro vás možná dokáže tu záležitost

rozluštit.“

„Odpusťte, pane, jsem dojatá vaší skromností a zdrženlivostí.“ Otočila se a chvatně zamířila ke vzdálenému konci skleníku. „Skutečně, jediný muž v Anglii, který by mi mohl pomoci. Vsadím se, že existuje ještě mnoho dalších, kteří mi můžou podat pomocnou ruku.“

„Zatraceně dobře víte, že to není pravda.“ Vyrazil za ní rovnoběžnou uličkou. „Já jsem ten správný člověk, kterého pro ten riskantní podnik potřebujete. Proto jste taky za mnou přijela, pokud si vzpomínáte.“

Zastavila se a rozčileně se na něj zadívala přes záhon nepřírozeně velkých sedmikrásek. „Dovolte, abych vám něco objasnila, pane. Přišla jsem k vám získat informace. Poskytl jste mi je, za což vám musím poděkovat. Ale to je všechno, co od vás žádám.“

„Potřebujete ode mě mnohem víc, paní Pooleová.“ Zlověstně přimhouřil oči. „A ať se vám to líbí nebo ne, dostanete to. Zítra vás doprovodím do Londýna.“

„To je katastrofa. Naprostá katastrofa.“ Když se ten večer připojila v malém pokojíčku, který spojoval jejich ložnice, k Sally, Beatrice stále soplila vztekem. „Co s ním k sakru mám dělat?“

Sally, ve vybledlém županu se zažloutlým mušelínovým čepečkem na hlavě, se opřela do křesla před krbem a labužnický se napila džinu. „Ignorovat ho?“

„To asi nepůjde.“ Beatrice byla také oblečená do postele. Zatímco pochodovala sem a tam před krbem, lem kartounového županu se jí pletl mezi nohy. „Není to ten typ člověka, kterého můžeš jednoduše ignorovat.“

„*Mais oui*. To s váma souhlasím.“ Sally se zamračila. „Všimla ste si, že jeho oči maj' stejnou barvu jako oči toho jeho velkého hafana?“

„To je jen hra světla, nic víc.“

„Když myslíte. Přesto mi to připadá divný.“ Sally se opět napila džinu. „Mrzí mě, že vám to nevychází, jak ste si naplánovala. Ale podívejte se na to z té lepší stránky, ma'am. Jestli s náma hrabě z Monkrestu pojedje zpátky do Londýna, dostaneme v tom mizerném hostinci mnohem lepší ubytování než cestou sem.“

Beatrice se zastavila u okna. Se Sally, která o skutečném důvodu jejich návštěvy v Devonu nevěděla zhora nic, sotva mohla ten

problém probírat do podrobností.

Byla blázen, že se sem vydala. Během té doby, co s Monkcrestem o záležitosti ztracených prstenů mluvila, před ním bezděčně mávala neodolatelnou návnadou. Ten muž byl posedlý svou vášní pro legendy a starožitnosti. Aby to člověk pochopil, stačilo, aby si přečetl jeho články.

Co s ním proboha udělá? dumala. Musí mu zabránit v cestě do Londýna. Nesmí mu dovolit, aby našel ty prsteny jako první.

O dvě hodiny později ležela v posteli a dumala nad stejnými otázkami, které si kladla celý večer. Právě vymýšlela plán, jak se před úsvitem vykrást z opatství, když ji z myšlenek vytrhlo neklamně zazvonění koňských kopyt na dlažebních kostkách.

Byla skoro půlnoc. Nedokázala přijít na žádný logický důvod, proč by se měl v tuhle hodinu objevit na nádvoří kůň. Možná Monkcrest dostane dalšího nezvaného hosta. To by se jí hodilo. Možná by to od ní odvrátilo jeho pozornost, což by bylo užitečné.

Zvědava, odhodila těžkou přikrývku a posadila se na okraj postele. Když se bosýma nohama dotkla studené podlahy, projel jí chlad. V krbu stále žhnuly řefavé uhlíky, ale už nevydávaly tolik tepla, aby ložnici vyhřály na příjemnou teplotu.

Vklouzla do pantoflí, hodila přes sebe župan a zamířila k oknu. Nádvoří opatství ozařoval úplněk.

Spatřila, jak bránou projel kůň s jezdcem. Hřebec byl statný exemplář s půvabně klenutou šíjí a svalnatýma nohama. Muž na hřbetě ho ovládal s mistrovskou lehkostí. Při jízdě za ním vlály záhyby černého pláště. Za koněm s jezdcem běžel dlouhými, plavnými skoky veliký pes s otevřenými čelistmi.

Beatrice se opřela lokty o parapet a dívala se za trojicí, dokud jí nezmizela ve tmě.

Dlouho o té události přemýšlela, ale nedokázala najít žádné rozumné vysvětlení, proč by měl Šílený mnich z Monkcrestu, pouze ve společnosti svého psa, odjet o půlnoci z opatství.

Hon na lupiče v mnoha věcech připomínal hon na jakýkoli jiný druh divé zvěře. Člověk věděl, jak se ten tvor chová, znal jeho zvyky a pak na něj musel vymyslet past.

Leo vycházel z mnohaletých zkušeností. Věděl, že jeden z členů místní venkovské šlechty plánuje na dnešní večer oslavu. Většina hostů stráví noc u svého hostitele. Pár se jich však nevyhnutelně

vydá na cestu domů. Ti, kteří to učiní, budou ověšeni těmi nejdražšími šperky.

Pokud by tohle samo o sobě nebylo dost přitažlivé, dnešní úplněk by vzbudil pokušení v každém ctižádostivém lupiči, který se náhodou ocitne nedaleko odtud. Leo si byl téměř jistý, že ničema, který se pokusil oloupit Beatricin kočár, je stále nablízku.

Byl zvyklý vědět o všem, co se v monkcrestském kraji a jeho okolí děje. Zprávy, klepy a novinky se na opatství dostávaly prostřednictvím služebných, zahradníků a čeledínů. Leo měl ve zvyku, stejně jako všichni Šílení mniši, kteří zde žili před ním, tyto informace shromažďovat a třídit si je.

Dnes odpoledne se dozvěděl, že byl viděn neotesaný cizinec, jak popíjí v hostinci.

Lupiči se vyskytovali na cestách celkem často. Lovit je však byla dosti neobvyklá zábava. Ale Leo si připomněl, že každý člověk musí mít nějakého koníčka.

Za ta léta Leo vybrousil svou schopnost najít oblíbenou skrýš svých obětí k dokonalosti. Jen zřídkakdy se mýlil. Dnes zamířil do hustého lesíka, který musel nevyhnutelně přitahovat každého projíždějícího ničemu na koni. Na výhodném místě na druhé straně cesty trpělivě čekal, až se ozve rachocení kočárových kol. Věděl, že muž v lese čeká také.

Noc byla mrazivá. Leo si vybavil sálající teplo krbu a sklenici brandy, které na něj doma čekají. A pak si vzpomněl na Beatrici. Zítra s ní pojedje do Londýna. Projel jím záchvěv vzrušení.

Ze zamyšlení ho vytrhlo kodrcání kol a údery těžkých kopyt dopadajících na blátivou zem. Vytáhl z pouzdra jednu ze dvou pistolí, které si s sebou přivezl, a lehce napjal otěže, aby upoutal Apollovu pozornost. Velký plesnivák se probral z dřímoty. Zvedl hlavu a napřímil uši.

V zatáčce se vynořil kočár. Jel pomalu, protože půda byla rozměklá po včerejším dešti. Záclonky na kočáru byly vytažené. Vnitřní lucerny osvětlovaly staršího vousatého džentlmena a ženu, která měla na hlavě obrovský šedivý turban.

Několik vteřin se nic nedělo. Leo přemítal, jestli se ve svém odhadu nemýlil. Vtom se za hlasitého zapraskání zlomených větví a padajících listů vyřítil z lesa jezdec na koni a zastavil se uprostřed cesty.

„Zastav, vozko, nebo ti ustřelím hlavu.“ Lupič měl na hlavě

klobouk se širokou střechou. Obličej mu zakrývala maska vytvořená z trojčipého bílého šátku. V pevné ruce třímал pistoli a mířil jí na kočár.

Leo si vyhrnul límec pláště až k uším a klobouk si stáhl nízko do čela. Noční šero dokončí zbytek. Byl připravený vyjet s Apollem z lesa.

„Ježkovy voči!“ Překvapený vozka horečně šermoval opratěmi. „Co po nás chcete? V kočáře je jen starší manželský pár.“

Zatímco vozka se zaskřípáním kol kočár zastavil, lupič se rozesmál. „Párek místní honorace, chceš říct.“

Pobídl koně podél kočárového spřežení a zastavil se přímo u dveří. „No, co vy dva? Vylezte ven. Ale hněte sebou, ať můžete co nejdřív pokračovat v cestě. Jestli budete dělat nějaký potíže, vpálím vám kulku do hlavy. Je mi úplně jedno, kterež z vás to bude.“

Dáma v turbanu zaječela tak pronikavě, až sebou koně škubli. „Harolde, to je bandita.“

„To vidím, drahá.“ Harold se vyklonil z okna. „Podívejte, moje žena a já máme na sobě jen několik šperků. Tady jsou moje hodinky a několik jejích cetek, ale to je všechno.“

„Radši se přesvědčím sám.“ Bandita jim netrpělivě pokynul pistolí. „Vylezte ven. Oba dva.“

Leo dal Apollovi signál koleny. Hřebec vyšel z listoví na okraj cesty.

„Večerní představení skončilo,“ pravil Leo.

„Kterež ty sakra seš?“ Lupič se bleskurychle otočil v sedle a oči nad okrajem šátku se mu rozšířily údivem. „Co tady k čertu děláš? Tohle je můj kočár. Běž si najít jinej. Okamžitě zmiz, nebo ti udělám díru do žaludku.“

„Harolde, je tady ještě jeden. Jsme ztraceni.“

Leo ženu ignoroval. Mířil pistolí na banditu. „Přišel jsem ti oznámit, že v tomhle kraji není pro lupiče zdrávo. Jestli do úsvitu nezmizíš, budeš se houpat na šibenici.“

Muž se chraplavě rozesmál. „Zřejmě seš ten vlk v lidský podobě, před kterým mě v hostinci varovali. No, něco ti povím – já na vlkodlaky a podobný nesmysly nevěřím.“

„To je tvůj problém, příteli. Odhod’ pistoli.“

„Nemyslím, že vás dneska večer poslechnu, pane vlku.“

Lupičova sebejistota Lea varovala. V očích se mu ostražitě zablýsklo. Něco nebylo v pořádku. Tohle přece musel být ten lupič,

který práskl do bot, když se ocitl tváří v tvář Beatrici a její pistoli. Nemohl uvěřit, že ve stejnou dobu sužují kraj dva ničemové.

Buď vzbuzuje Beatrice s pistolí mnohem hrozivější dojem než on se svou vlastní zbraní, dumal Leo, nebo má lupič ke své znovunalezené odvaze důvod.

Leo za sebou uslyšel prasknutí zlomené větvičky o zlomek vteřiny později, než bylo třeba. Mezi stromy se vynořil další jezdec na koni. V měsíčním světle se zaleskla pažba pistole.

Jezdec zamířil a bez váhání vystřelil.

Leo se vrhl v sedle stranou, ale kulka ho zasáhla do ramene.

Na okamžik vypukl zmatek. Rána s Leem zacloumala a pistole mu vypadla z ruky. Apollo se nervózně vzpínal a pohazoval hlavou. Leo se snažil udržet v sedle. Lesy se ozvěnou šířil ženský výkřik.

Leo cítil v levém rameni ochromující bolest. Mohlo to být mnohem horší, pomyslel si. Kdyby se nesklonil, kulka by ho zasáhla do krku. Každý koníček má své stinné stránky.

První ničema se hlasitě rozchechtal. „Jak vidíš, vlčí muži, dneska večer nejsem na lovu sám.“

Divoké zavrčení velkého zvířete roztráсило noc na tisíc střepů měsíčním světlem zalitého zrcadla.

Všichni ztuhli.

Leo se lehce usmál. „Já náhodou taky ne.“

O pár vteřin později přestal paralyzující účinek Skřítkova bojového pokřiku působit. Všechny koně až na Apolla se splášili. Začali se zděšeně vzpínat a vyhazovat.

Vozka využil zmatku, který nastal, a práskl do koní. Polekaná zvířata vyrazila kupředu a s prudkým trhnutím uvedla kočár do pohybu. Žena opět vykřikla.

„Harolde.“

Oba bandité měli plné ruce práce s vlastními koňmi, než aby věnovali pozornost kočáru, který mezitím zmizel v zatáčce.

„Co to u všech svatejch bylo?“ vykřikl první lupič vyděšeně.

„To byl ten vlk, o kterém mluvila hostinská,“ vyjekl druhý.

„Žádný zatracenej vlk neexistuje. Říkám ti, že je to jen hloupá pověst.“

Leo jednou hvízdal a Skřítek vyskočil z křoví. Pysky měl odhrnuté, tesáky se mu zlověstně blýskaly ve tmě a vrhl se na prvního banditu.

„Zastřel ho!“ vykřikl první muž. „Zab ho, proboha!“

Leoovi se podařilo z kapsy pláště vytáhnout druhou pistoli. Jediným

pohybem namířil a vypálil.

Kulka zasáhla druhého lupiče do stehna právě v okamžiku, kdy zamířil na Skřítka. Muž vyjekl a skácel se z koně. Rozplácl se na zemi jak dlouhý tak široký a vyděšeně se držel za poraněnou nohu.

První muž nakonec svůj zápas se splašeným koněm prohrál a sklouzl po boku na zem. Skřítek se k němu vrhl.

„Skřítku,“ nařídil mu Leo, „hlídej ho!“

Pes poslechl. Stál nad mužem ležícím na zemi a tiše vrčel.

Na scénu se snesl podivný klid. Leo se snažil zahnat nepříjemný, lehkomyšlný pocit euforie, který se ho začal zmocňovat. Uvědomoval si, že mu ze zraněného ramene teče krev.

První bandita, ležící na zemi, na okamžik odvrátil svůj vyděšený pohled od Skřítka a s úpěnlivým výrazem se zadíval na Lea.

„V hostinci nám říkali –“ Odmlčel se, aby si olízl rty. „– říkali, že Šílený mnich střeží jen monkcrestskej kraj.“

„Neměli pravdu,“ opáčil Leo. „Šílený mnich se stará o vše, co k němu patří. A to jsou i jeho hosté. Včera v noci jste se pokusili oloupit dámu, která cestovala na Monkcrest. Dneska večer jste za svoji chybu zaplatili.“

„Zatraceně.“ Bandita se zoufale zhroutil zpátky na zem. „V okamžiku, kdy jsem ji uviděl, jsem věděl, že s tou ženskou budou problémy.“

4

*Nejnebezpečnější je spolčovat se s mužem, který se nakonec
možná ukáže být d'áblem.*

Ze čtvrté kapitoly knihy Ruína od paní Amélie Yorkové

Beatrice sledovala, jak se Leo vrací bránou opatství. Hluboká zvědavost ji přiměla zůstat vzhůru a čekat na svém chladném místě u okna na jeho návrat. Věděla, že neusne, dokud nezjistí, kde byl a co tam dělal. Ten muž a jeho tajemství ji přitahovaly způsobem, který nedokázala vysvětlit.

Okamžitě pochopila, že není něco v pořádku. Mohutný hřebec se nevrátil na nádvoří poklusem. Zvíře prošlo branou pravidelným, klidným krokem. Skřítek s vyplazeným jazykem běžel vedle něho. Měsíční světlo se odrazilo na kovových cvočkách jeho koženého obojku.

Leo seděl v sedle vzpřímeně, ale lehce se kymácel, jako by byl vyčerpaný.

Hřebec zastavil a tiše čekal na místě. Skřítek vyběhl po schodech k hlavnímu vchodu a jednou naléhavě zaštěkal.

Leo začal slézat z koně, ale uprostřed plynulého, natrénovaného pohybu se najednou prudce zarazil a chytil se za rameno.

Vydešená Beatrice pozorovala, jak si kopnutím nejistě uvolnil nohy ze třmenů a opatrně sklouzl z koně.

Když stál bezpečně na zemi, napřímil se, ale Beatrice si všimla, že chvatně sevřel okraj sedla, aby udržel rovnováhu. Jako by vycítil, že ho pozoruje, podíval se směrem k jejímu oknu.

Rychle ustoupila do tmy místnosti, otočila se, vzala svíčku a spěchala ke dveřím. Ať už měl Leo za sebou cokoli, poranil se při tom. Dumala, jestli ho neshodil kůň.

Ale vinou jeho zranění se stalo, že přestala uvažovat nad mnohem závažnější otázkou: Co vlastně vylákalo Šíleného mnicha z Monkcrestu?

Doběhla k vrcholku schodiště právě v okamžiku, kdy se v hale ozvaly hlasy.

„Přestaňte panikařit, Finchi. Ta kulka mě jen trochu škrábla.

Neumřu. Byla to moje hloupá chyba.“

„M’lorde, musím si dovolit poznamenat, že muž ve vašem věku by se měl nadměrnému vzrušení skutečně vyhýbat.“

„Děkuju za radu,“ opáčil Leo tónem, který by zmrazil i oheň v krbu.

„Pane, vy krvácíte. Ta rána se musí ošetřit.“

„Proboha, chlape, nemluvte tak nahlas. Přece nechcete vzbudit paní Pooleovou. Odteď až do rána by se dožadovala vysvětlení.“

„Máte pravdu,“ ozvala se Beatrice, zatímco scházela po schodech dolů. „Paní Pooleová bude určitě chtít zodpovědět několik otázek. Co se tady proboha děje? Jako host téhle domácnosti mám právo na vysvětlení.“

Při zvuku jejího hlasu Leo zasténal, ale neotočil se. „Zatraceně. Člověk by si myslel, že už jsem si dnešní porci smůly vybral.“

Beatrice došla na nejnižší schod. „Co máte s paží, Monkcreste?“

Leo se ve dveřích knihovny zastavil a ohlédl se na ni přes nezraněné rameno. Ve světle lampy v hale vypadaly jeho d’ábelské rysy dokonce ještě hrozivěji než před několika hodinami. Bolest a špatná nálada roznítily v jeho očích nebezpečný plamen.

„Všechno je v pořádku, paní Pooleová.“

„Nesmysl.“ Postavila svíčku na stůl a zamířila k místu, kde stál. „Vždyť máte na plášti krev.“

„Myslím, že by bylo nejlepší, kdybyste se vrátila zpátky do postele, madam.“

„Nemluvte hlouposti. Potřebujete ošetřit.“

„Finch si s tím poradí.“ Leo zmizel v knihovně. Skřítek se mu plížil v patách a tiše kňučel.

Finch spěchal za ním. „Opravdu, m’lorde, už s tím musíte přestat. Něco jiného bylo, když jste byl dvacetiletý mladík, a jiná situace je teď, když je vám čtyřicet.“

„Ještě mi není čtyřicet,“ zavrčel Leo.

„Ale brzy bude, takže je to jedno.“ Finch rozsvítil lampu a rozhrábl oheň.

Beatrice stála mezi dveřmi. „Mám s podobnými věcmi jistě zkušenosti, Finchi. Prosím, přineste čisté plátno a horkou vodu.“

„Nevšímejte si jí, Finchi.“ Leo se unaveně svezl na stoličku před krbem. „Jestli vám záleží na vašem zaměstnání v tomhle domě, budete paní Pooleovou ignorovat.“

Beatrice nasadila svůj nejchlácholivější úsměv a otočila se k

Finchovi. „Jeho lordstvo se necítí dobře. Udělejte, oč jsem vás požádala. Rychle, prosím.“

Finch krátce zaváhal a pak se zdálo, že dospěl k jistému rozhodnutí. „Hned jsem zpátky, madam,“ prohlásil a chvatně odešel směrem ke kuchyni.

Beatrice energicky vstoupila do knihovny. Skřítek měl hlavu položenou na Leově koleně a ostražitě Beatrici pozoroval.

„Dovolte, abych se vám na to rameno podívala, pane.“

Leo na ni vrhl nasupený pohled. „Vždycky si prosadíte svou, paní Pooleová?“

„Když je ta záležitost pro mě důležitá, pak na svém rozhodnutí trvám.“ Stáhla mu plášť z ramene a odhodila ho stranou.

Leo zaťal čelisti, ale nebránil se. Když spatřila na jeho bílé plátěné košili krev, Beatrice zadržela dech. „Dobrý Bože.“

„Jestli hodláte omdlít, paní Pooleová, laskavě to udělejte někde jinde. Nedomnívám se, že bych vás ve svém současném stavu dokázal zachytit.“

„Ještě nikdy v životě jsem neomdlela.“ Ulevilo se jí, když si všimla, že rudá skvrna již začala zasychat. „Máte štěstí. Zdá se, že se krvácení za chvíli zastaví. Budu potřebovat nůžky, abych mohla košili kolem rány uvolnit.“

„Jsou ve stole. Horní zásuvka vpravo.“ Leo natáhl pravou ruku pro láhev brandy. „Jaké zkušenosti?“

Rychle zamířila ke stolu. „Prosím?“

„Říkala jste Finchovi, že máte s podobnými věcmi jisté zkušenosti.“ Nalil si brandy do sklenice, jediným douškem ji hodil do sebe a znovu ji naplnil. „Když vezmeme v úvahu skutečnost, že jste mě donutila, abych se stal vaším pacientem, myslím, že mám právo znát rozsah vaší medicínské praxe.“

„Můj otec byl vikář, než odešel do penze.“ Beatrice otevřela zásuvku a našla nůžky. „A moje matka byla samozřejmě vikářovou manželkou.“

„Co z toho vyplývá?“

Beatrice se k němu blížila s nůžkami v ruce. „Brala své povinnosti velice vážně. Nejenže se aktivně účastnila dobročinných akcí, ale často také pomáhala vesnickému lékaři a porodní bábě.“

„A naučila vás, jak ošetřovat rány?“ Leo ostražitě sledoval nůžky v její ruce.

„Když jsem povyrostla, doprovázela jsem ji všude, kam ji zavolali,

abych jí pomáhala ošetřit nemocné a zraněné.“ Beatrice rychlými, opatrnými pohyby uvolnila košili kolem rány. „Přirozeně jsem toho spoustu pochytila.“

„Jak jsem pochopil, vaše matka patří k tomu znervózňujícímu druhu lidí, kteří zasvětili svůj život konání dobrých skutků?“

Beatrice se lehce usmála. „Moje matka patří k lidem, kteří se postaví do čela jakéhokoli úkolu, o kterém se domnívají, že vyžaduje jejich pomoc. Kdyby se neprovdala za mého otce, myslím, že by během války radila Wellingtonovi.“

„Zřejmě jste její talent přejímat vedení zdělila,“ prohodil. Zatímco mu z rány odstraňovala zbytek rukávu, ostře se nadechl. „Dávejte pozor, madam. To rameno už dneska večer trpí dost i bez vás.“

Prohlédla krvácející rudé škrábnutí a spadl jí kámen ze srdce, když si všimla, že je pouze povrchní. „Už jsem jedno či dvě poranění kulkou ošetřovala.“

„Zdá se, že jste vedla dobrodružný život, paní Pooleová.“

„Šlo o následky neštěstí při lovu. Taková poranění bývají dosti ošklivá. Ale v tomhle případě se zdá, že kulka o vás pouze zavadila. Kdyby vás zasáhla o nějakých pár palců níž –“

„Naštěstí jsem se uhnul.“ Otočil hlavu, aby zranění prozkoumal. „Říkal jsem vám, že to není nic vážného.“

„Každé takovéhle zranění se může zanítit, když není vhodně ošetřeno.“ Mezi dveřmi se zjevil Finch. „Čistě plátno a voda, jak jste požadovala, madam.“

„Doneste je sem, prosím. Pak můžete dojít jeho lordstvu pro novou košili.“

„Ano, madam.“ Finch položil podnos na stůl a znovu chvatně odkráčel z místnosti.

„Chudák Finch,“ zamumlal Leo. „Obávám se, že už nikdy nebude takový, jako býval. Úplně jste ho udolala, paní Pooleová.“

„Nesmysl. Jen prokazuje zdravý rozum, což je víc, než by se dalo říct o vás, pane.“

Beatrice odložila nůžky a natáhla se pro karafu s brandy.

Leo se pobaveně zamračil. „Potřebujete se před tím úkolem posílnit, paní Pooleová?“

„Nemám v úmyslu tu břechku pít, pane. Ale vy se připravte na nejhorší,“ opáčila se sladkým úsměvem, a než stačil uhádnout, co zamýšlí, nalila mu alkohol do otevřené rány.

Leo sykl bolestí. „Zatraceně. Takhle plýtvat dobrou brandy.“

„Moje matka je hluboce přesvědčená, že každá rána se musí dokonale vyčistit silným destilátem.“ Beatrice postavila láhev zpátky na stůl. „Vyčetla to v jedné knize z otcovy knihovny.“

„Kde vaši rodiče žijí?“

„Když otec odešel do penze, odstěhovali se do pohodlného domku v Hampshiru. Táta má svoje knihy a růžovou zahradu. Máma založila školu pro místní vesnické děti. Věřím, že vzdělání je pro život nesmírně důležité.“

„Povězte mi, paní Pooleová, vědí vaši rodiče, že se věnujete takovým kratochvilím, jako je vyšetřování vražd a pátrání po nebezpečných starožitnostech?“

„Až dosud jsem neměla příležitost jim o svých současných zálibách napsat.“ Beatrice ustříhla pruh látky. „Ale jakmile tu záležitost vyřeším, samozřejmě to udělám.“

„Chápu.“ Zachmuřeně sledoval, jak obvazuje ránu. „Překvapilo by je, kdyby se o vašich aktivitách dozvěděli?“

„Jsem přesvědčená, že by pochopili, že jinou volbu než vypátrat vraha strýčka Reggieho a najít Arabellino dědictví jsem za daných okolností neměla.“

„Přirozeně. Něco takového je pro čtenářku hrůzostrašných románů naprosto běžná činnost.“

„Člověk dělá, co musí.“

Leo něco zamručel a zhluboka se napil brandy. „Jak dlouho jste vdova, paní Pooleová.“

Ta otázka ji překvapila. Pak jí došlo, že Leo se zřejmě snaží soustředit svou pozornost na něco jiného, než je bolest v ráně.

„Byla jsem vdaná tři roky, pane. Už pět let jsem vdova.“

„A v kolika letech jste se vdávala?“

„V jednadvaceti.“

„Takže teď je vám dvacet devět.“

„Ano.“ Zajímalo ji, kam směřuje.

„To znamená skoro třicet.“

„Máte pravdu, pane.“ Pevně mu ob vaz utáhla.

Zatnul zuby a znovu se napil brandy. „Nemáte chuť se znovu provdat?“

„Ani náhodou.“ Beatrice se chladně usmála. „Když žena jednou pozná dokonalost nejharmoničtějšího svazku, který může mezi ženou a mužem existovat, když ochutná ambrózií fyzické, duchovní a intelektuální komunikace se spřízněnou duší, už nikdy se nedokáže

spokojit s něčím méně ideálním.“

„Tak úžasné to bylo?“

„Bylo to naprosto dokonalé, pane.“

„Dokud ovšem váš manžel nezemřel,“ poznamenal suše.

„Dokonalost nemůže trvat věčně. Ale člověk kráčí životem s vědomím, že se mu dostalo lásky, kterou prožije jen málo lidí.“ Krátce se odmlčela a upravila mu obvaz. „Jsem přesvědčená, že mi rozumíte. Slyšela jsem, že vaše manželství bylo také skvělé.“

„Moje žena byla ideálem půvabu a krásy,“ pronesl zaníceně. „Mým synům byla svědomitou, něžnou a milující matkou. Žádný muž by nemohl od ženy žádat víc. Měla tvář a povahu anděla.“

Z jakéhosi důvodu Beatrici při těch slovech bodlo u srdce. Podařilo se jí na rtech vykouzlit zdvořilý úsměv. „Měl jste velké štěstí, pane.“

Leo zdvihl sklenici brandy ke krátkému přípitku. „Stejně jako vy, paní Pooleová. Jak jste právě řekla, jen málo lidí poznalo skutečnou lásku, i když jen na tak krátkou dobu. Já také netoužím zatemnit jasné vzpomínky tím, že uzavřu další sňatek, který by se nikdy nemohl tomu prvnímu vyrovnat.“

„Máte naprostou pravdu.“ Beatrici se nelíbil zasmušilý tón, který se mu vloudil do hlasu. Snažila se najít něco, čím by ho povzbudila. „Snad je to tak lepší. Jak jsme oba z našich osobních tragédií pochopili, za velkou lásku je zřejmě nutno zaplatit velkou cenu.“

„Víte, paní Pooleová, vy mluvíte úplně stejně jako hrdinka v jednom z těch hrůzostrašných románů, o kterých jsme včera hovořili.“

„Pak jsme si podobní, pane.“ Zvedla nůžky a odstříhla konec obvazu. „I vy mi, díky celému tomuhle zmatku o půlnoci a postřelení, silně připomínáte postavu z jednoho z těch románů.“

„Zatraceně. Možná má Finch pravdu. Třeba jsem už na takové věci moc starý.“

Beatrice se na něj sladce usmála. „Jak ostatně řekl, od jistého věku se džentlmen musí nadměrnému vzrušení vyhýbat.“

Škubl sebou. „*Touché*, jak by prohlásila vaše komorná.“

Bohužel by to Sally nepronесla s tak skvělým přízvukem, pomyslela si Beatrice. Ve světle krbu si prohlížela výsledek své práce. Projel jí záchvěv vzrušení. V duchu si nařídila, že musí zachovat klid. Pravda, uběhlo už hodně času, co naposledy viděla muže bez košile. Nicméně je dospělá žena. Měla by se umět s podobnými věcmi vyrovnat.

Hlavou se jí mihla prchavá vzpomínka na Justinovu štíhlou postavu. Zvláštní, že si až dosud neuvědomila, že její manžel měl poněkud příliš hubenou hrud' a útlá ramínka.

Samozřejmě, Justin byl mnohem mladší než Monkcrest. Měl proto tělo mladicky křehké. Leo, na druhé straně, je muž v nejlepších letech. Statný, nápadně svalnatý, se širokými rameny a rozložitým hrudníkem.

Uvědomila si, že ji z míry nevyvádí jen pohled na nahé mužské tělo. Leo měl tmavé vlasy rozcuchané od divoké jízdy a vycházela z něho vůně noci. I když se nenapila brandy, točila se jí hlava.

„Jak váš muž zemřel?“ zeptal se Leo nečekaně.

Ta otázka ji vytrhla ze zadumání. Pokusila se posbírat zatoulané myšlenky. „Zastřelil ho bandita.“

Zdálo se, že ho ta odpověď zaskočila. „Dobrý Bože. To je mi líto.“

„Stalo se to už dávno.“ Během minulých pěti let vyprávěla ten příběh tak často, že se jí při těch slovech ani nezachvěl hlas. Pokusila se změnit téma hovoru. „Víte, pane, myslím, že dnešní incident trochu ubral monkcrestské legendě na pravdivosti.“

„Co tím sakra chcete říct?“

„Než by se skutečný čaroděj dnes v noci někam vydal, určitě by se nejdřív zeptal svého kouzelného zrcadla. A kdyby viděl, co ho čeká, nepochybně by zůstal doma.“

Leo na ni vrhl hořký, prchavý úsměv. „Madam, ujišťuju vás, že jsem se ze svého zranění poučil. Není třeba ještě zraňovat moji pýchu.“

„Vzhledem k tomu, že jde o tak velký terč, pane, jak bych mohla odolat?“

„Tak už toho nechte. Přežil jsem to.“

„Máte pravdu.“ Beatrice se otočila a umyla si ruce. „Několik dní vás to bude bolet, ale myslím, že vám po té dnešní výpravě nezůstane nic víc než nenápadná jizva.“

Pobavení z jeho tváře vyprchalo. Zatímco ji sledoval, jak si utírá ruce do ručníku, vrátil se mu do očí zadumaný pohled. „Myslím, že bych vám měl poděkovat.“

„Prosím, nenuťte se k civilizovanému jednání, pane. Nechtěla bych, abyste musel dělat něco, co je vám proti srsti.“

Ve dveřích se zjevil Finch. Odkášlal si. „Vaše čistá košile, m'lorde.“

Leo na něj vrhl letmý pohled. „Děkuju, Finchi.“

Finch přešel knihovnu a opatrně Leovi přehodil košili kolem ramen. Leo se neobtěžoval navléknout paže do rukávů. Nechal si košili rozepnutou.

Finch pohlédl na Beatrici. „Je to všechno, madam?“

Mile se na něj usmála. „Ano, děkuju. Velice jste mi pomohl.“

„Můžete jít, Finchi.“ Leo si dlouhými prsty zajel do vlasů a odhrnul je z vysokého čela. „Jako vždycky jste dokonale splnil svoji povinnost. Běžte si lehnout.“

„Ano, m’lorde.“ Finch uchopil zakrvácené cáry košile, mísu a džbán s vodou a odešel z knihovny.

Leo počkal, dokud se za sluhou nezavřely dveře. Potom pomalým pohybem kroužil zbytkem brandy v křišťálové sklenici. Upřel zrak do ohně a mlčel.

Beatrice si sedla naproti němu a usilovně se snažila odvrátit pohled od jeho nahého hrudníku. Bohužel, rozepnutá košile odhalovala porost tmavých, vlnitých chloupků, který se mu táhl dolů směrem ke kalhotám.

Se zoufalým vypětím mu zabodla oči do obličeje. „Povězte mi, co se dneska v noci stalo, pane.“

Leo chtěl pokrčít poraněným ramenem, ale okamžitě se zarazil a zašklebil se bolestí. „Zvědavost mě nutí k tomu, abych se nejdřív zeptal, co si o tom myslíte vy.“

„Vidím tři možnosti.“

Pobaveně vytáhl obočí. „Opravdu?“

„Zaprvé, že jste jel navštívit svoji milenkou a místo toho jste se střetl s jejím manželem.“

V očích se mu zablískly rozpustilé ohničky. „Ujišťuju vás, paní Pooleová, že už dlouho se držím pevné zásady nezaplétat se s vdanými dámami. Žádná dáma za kulku v hlavě nestojí. Jaká je ta druhá možnost?“

„Že se bavíte tím, že si po nocích hrajete na banditu.“

„To je zajímavá myšlenka, ale ne příliš lichotivá.“ Nalil si další sklenici brandy. „Zdrtilo mě, jak nízké mínění o mně máte. Ubezpečuju vás, že je to naprosto bezdůvodné podezření.“

„Takže mi zbývá už jen poslední možnost.“ Odmlčela se. „Vyjel jste si počíhat na banditu, který včera v noci přepadl můj kočár.“

Zarazil se, sklenici na poloviční cestě k ústům. Velice pomalu ji postavil na stůl. „Působivé, paní Pooleová. Velice působivé. Povězte mi, kde jste k takovým dedukčním schopnostem přišla?“

„Naučil mě to můj otec. Je přesvědčený, že dobrotivý Bůh dal logiku a rozum jak mužům, tak ženám s tím, že tyto dary dokážou používat obě pohlaví stejně.“

Leovi se po tváři mihl prchavý úsměv. „Myslím, že by se mi váš otec líbil.“

„Máte mi teď vysvětlit své zranění, pane.“

„Domnívám se, že si to zasloužíte.“

„Ano, myslím, že určitě ano.“

Leo poplácal Skřítku po hlavě a pak se nejistě zvedl ze stoličky. Se sklenicí brandy v ruce došel ke křeslu a opatrně se do něj posadil.

Skřítek se přiloukal na své obvyklé místo u krbu a natáhl se tam.

„Je to dost ošklivý příběh, paní Pooleová.“ Leo natáhl nohy k ohni.

„Abych řekl pravdu, ani se mi ho nechce vyprávět.“

„Přesto bych ho chtěla slyšet.“

Opřel si hlavu o opěradlo potažené červeným sametem a zavřel oči. „Zkrátka a dobře, vaše třetí dedukce je správná. Jel jsem si počíhat na toho lupiče, který vás včera v noci přepadl.“

Ačkoli přesně tuhle odpověď očekávala, nicméně ji překvapila.

„Chcete říct, že jste vyjel uprostřed noci hledat nebezpečného ničemu?“

Leo otevřel oči a vrhl na ni neproniknutelný pohled. „Náhodou je to ta nejvhodnější doba pro jejich lov. Jsou to noční stvoření.“

„Dobré nebe, jste snad skutečně šílený?“ Výsměšně vytáhl obočí a mlčel.

Beatrice se začervenala a skryla své rozpaky za zamračeným pohledem. „Soudím, že jste svoji oběť vystopoval.“

„Ti džentlmeni mají své neměnné zvyklosti.“ Leo si vzdychl. „Ale tomuhle se podařilo mě zaskočit. Měl s sebou komplice. Všiml jsem si ho až v okamžiku, kdy už bylo skoro pozdě.“

„Oni tam byli dva?“

„Zřejmě ten mizera po včerejším setkání s vámi dospěl k rozumnému závěru, že potřebuje pomoc.“

„Pane Bože, to není vůbec legrace, setkat se se dvěma bandity. Máte štěstí, že jste nepřišel o život.“

„Nebyl jsem na ně sám. Měl jsem s sebou taky pomocníka.“

Skřítek zvedl uši a zaujal ještě pohodlnější pozici.

Beatrice na psa letmo pohlédla. „Chápu. Co se s těmi lumpy stalo?“

„Díky zraněnému rameni a pozdní noční hodině jsem neměl náladu

vláčet je do vsi a budit místního soudce.“ Leo znovu usrkł brandy. „A tak jsem je důrazně varoval a nechal je jít.“

„Jenom jste je varoval?“

Usmál se. „Nemyslím, že by se sem v nejbližší době vrátili. Skřítek v nich zanechal hluboký dojem.“

Beatrice se oťrásla. „Ano, to věřím.“ Zamračeně se na Lea podívala. „Strašně jste riskoval, pane.“

„Všechno to měla být pouhá rutina. Ale připouštím, že jsem se dnes v noci choval poněkud bezstarostně.“ Přemítavě si ji změřil přes okraj sklenice. „Na svoji obranu můžu uvést jen to, že jsem měl za sebou náročný den. Byl jsem nesoustředěný a rozladěný. Necítil jsem se ve své kůži.“

„Vy takovéhle věci děláte pravidelně?“

„Myslíte lovit lupiče? Jenom když se nějaký objeví v mém kraji. Většinou se monkcrestskému okrsku vyhýbají. Pověsti o vlkodlacích a čarodějích jsou otravné, ale díky nim se lumpové drží v uctivé vzdálenosti.“

Beatrice chvíli zvažovala důsledky svého následujícího prohlášení. „Člověk, který se mě včera v noci pokusil oloupit, se nepohyboval, abych byla přesná, na území monkcrestského kraje.“

Leo učinil rukou, ve které držel sklenici, nesmírně lhostejný pohyb. „Byl hodně blízko.“

„Ve skutečnosti ten lupič operoval na druhé straně řeky,“ pronesla s velkou opatrností.

Leo ji soustředěně studoval zpod přivřených víček. „Opravdu?“

Beatrice vyskočila. „Abyste ho dnes v noci vypátral, musel byste přejet most. Ten, který je údajně pod vodou.“

„Myslel jsem si, že vás potěší, až se dozvíte, že voda klesla mnohem dřív, než se čekalo.“

„Skutečně?“ Beatrice pevně sevřela klopý svého županu. „Připadá mi zvláštní, že vás to nijak nepřekvapilo.“

„Paní Pooleová, absolutně netuším, na co narážíte, ale ujišťuju vás –“

„Nenarážím na nic, pane. Obviňuju vás, že jste mi neřekl o tom mostě pravdu.“

„Uklidněte se. I kdyby ten most nebyl pod vodou celý den, silnice by byly příliš rozblácené, aby se po nich dalo pohodlně cestovat. Kdybyste odjela dnes ráno, trvalo by vám spíš tři dny než dva, než byste dorazila zpátky do Londýna. To by znamenalo další dvě noci v

mizerných hostincích místo jedné.“

„Nesnažte se mě uchlácholit, Monkcreste.“ Rozčileně pochodovala před krbem sem a tam. „Podvedl jste mě. Věděla jsem, že je na tom něco podezřelého. Měla jsem v první řadě prozkoumat stav mostu.“

„Právě vám vysvětluju, že odkladem svého odjezdu o jeden den jste neztratila žádný čas,“ pronesl chlácholivým tónem.

„O to nejde, pane. Jde o to, že jste mě oklamal.“

V očích se mu podrážděně zablýsklo. Beatrici bylo jasné, že Šílený mnich není zvyklý, aby se o jeho rozhodnutích diskutovalo.

„Udělal jsem, co jsem považoval za nejlepší,“ pronesl mírným hlasem.

„Cha. Nevěřím vám ani jediné slovo. Zdržel jste mě, protože jste doufal, že se vám podaří mě přesvědčit, abych se vzdala svých plánů.“

„Pro boha svatého,“ zamumlal Leo. „Bylo to naprosto zbytečné.“

Zastavila se u vzdáleného konce krbové římsy. „Ano, to bylo. Jsem pevně rozhodnutá začít pátrat po okolnostech strýčkovy smrti hned, jakmile se vrátím do Londýna.“

„Já vaše rozhodnutí znám, paní Pooleová. Je zřejmé, že se nedáte přesvědčit logikou ani zdravým rozumem navzdory tomu, že váš otec u vás tyto dovednosti rozvíjel.“

Vrhla na něj opovrhlivý pohled.

Leo do sebe obrátil zbytek brandy a s bouchnutím postavil sklenici na stůl. „A to je taky, krátce řečeno, důvod, proč jsem se dnes v noci vydal chytat lupiče a proč jsem v tomhle stavu.“

„Prosím?“ Prudce se k němu otočila. „Pokoušíte se hodit zodpovědnost za svoje zranění na mě?“

Leo se tvářil zamyšleně. „Ano, myslím, že klidně můžeme říct, že k mému zranění došlo výhradně vaší vinou.“

„Vy lháři! Jak se opovažujete?“

„Mně to připadá naprosto jasné. Kdybyste se řídila mou skvělou, praktickou radou a souhlasila s tím, že nebudete pátrat po těch zatracených prstenech a riskovat tím svůj krk, nebyl bych dneska o půlnoci lovil bandity.“

„Nevidím v tom žádnou souvislost, pane.“

„Souvislost je zcela zřejmá. Problém s lupiči jsem musel vyřešit dnes večer, protože se nedal odložit na pozdější dobu.“

Vrhla na něj zničující pohled. „Proč by se nedal vyřešit o den později?“

„Protože, jak už jsem uvedl, vás hodlám ráno doprovodit do Londýna,“ prohlásil trpělivě.

„Pokud si snad myslíte, že vám potom, co jste mě včera oklamal, dovolím, abyste se pletl do mých záležitostí, jste na velkém omylu, pane.“

Leo se bez varování zvedl z křesla. V jednu chvíli ležel nedbale rozvalený u krbu a vzápětí se výhružně tyčil nad Beatrici.

„Pane.“ Udělala rychlý krok zpět. Do něčeho narazila podpatkem. Skřítek na protest tiše zavrčel a zastavil tím její ústup. „Vaše rameno –“

„Už se cítím mnohem lépe.“

„Podívejte, Monkcreste, mě nezastrašíte.“

„Vy mi nerozumíte, madam.“ Položil pravou ruku na krbovou římsu, těsně vedle její hlavy. „Já se vás nesnažím vyděsit.“

„To je dobře.“ Křečovitě polkla. „Protože vás ujišťuju, že nemám v úmyslu vám to dovolit. Nevěřím ani jedné z těch povídaček, co jsem o vás slyšela. Nejste blázen. Jste džentlmen a já předpokládám, že se podle toho budete chovat.“

„V mé rodině je často obtížné rozeznat, kdo je blázen a kdo džentlmen.“

„Nesmysl.“

Chladný úsměv zbavil jeho pohled veškeré vřelosti. „Tohle téma si necháme na jindy. Měl jsem v úmyslu vám nabídnout partnerství, paní Pooleová.“

Nehnutě ho pozorovala a jen matně si uvědomovala, že se Skřítek stáhl do vzdáleného kouta místnosti.

„Partnerství?“ opakovala bezmocně.

Naklonil se blíž. „Vy a já máme společný cíl. Oba si přejeme vystopovat ztracené prsteny. Kdo ví? Když se prsteny znovu objevily, možná se objeví i alchymistova Afrodita. Každý z nás má pravděpodobně informace, které můžou tomu druhému pomoci.“

„Co z toho?“

„Vidím, že neexistuje způsob, jak vás od vašich plánů odvrátit. Ujišťuju vás, že stejně tak neexistuje způsob, abyste mi vy dokázala rozmluvit moje. Zdá se, že máme hodně společného, paní Pooleová. Proto bychom si také měli pomáhat.“

„Ty prsteny patřily mým příbuzným. Jestli je najdu, nedovolím, abyste si na ně činil nárok.“

„Tvrdila jste, že když ty prsteny objevíte, prodáte je nějakému

sběrateli, abyste získala zpátky peníze, za které je váš strýc koupil.“

„To ano.“ Nedůvěřivě ho pozorovala. „Přesně tak to udělám.“

„Pak se kvůli tomu nemusíme dohadovat,“ pokračoval Leo až příliš líbezně. „Když se prsteny během pátrání objeví, prodáte je mně.“

Vyschlo jí v krku. „Prodat je vám?“

„Slibuju vám, že vám za ně můžu zaplatit, kolik si řeknete.“

„O tom... o tom ani na okamžik nepochybuju, pane.“ Uvědomila si, že tápe. Byl to nezvyklý pocit. „Ale musím přiznat, že mě váš návrh zaskočil. Neměla jsem v úmyslu prodat ty prsteny vám.“

„Chvilí o tom uvažujte, paní Pooleová.“ Ztlumil hlas do temného, vemlouvavého tónu. Byl to hlas milence, který touží svést a vzrušit dámu svého srdce. Hlas čaroděje. „Partner, který vám pomůže ve vašem pátrání, a zaručený kupec prstenů, pokud se najdou. To je lákavá nabídka, nebo ne?“

Beatrice se neklidně zavrtěla. „Partnerství.“ To slovo mělo na jazyku exotickou a podivně vzrušující příchut'. Odkašlala si. „V každém případě budu o vašem návrhu přemýšlet.“

„Měla byste si to rozmyslet co nejdřív, protože zítra spolu odjíždíme do Londýna.“

„Nepředbíhejte událostem, Monkcreste. Řekla jsem jen, že vaši nabídku zvážím.“

„Udělejte to, paní Pooleová. A udělejte to rychle.“

Byl tak blízko, že se mohla konečky prstů dotknout jeho nahého hrudníku. Zaplavilo ji teplo vyzařující z jeho těla. Najednou nemohla popadnout dech, jako by na sobě cítila jeho tíhu, která ji drtila.

Partnerství.

Mírně řečeno, byla to šílená představa. Ale nedokázala ovládnout neklidné vzrušení, které se jí zmocnilo.

Partnerství se Šíleným mnichem z monkcrestského opatství.

Ať už bude výsledek jakýkoli, takové dobrodružství prožívají hrdinky v jejích románech.

Když už nic jiného, vždycky může použít své zážitky jako zdroj inspirace pro příští knihu.

Poslední myšlenka ji přivedla k rozumu tak, jak by to v tu chvíli nedokázalo nic jiného.

„Je možné, že byste mi mohl být jako pomocník užitečný, pane,“ pronesla váhavě.

„Partner, paní Pooleová. Rovnocenný partner. Ne pomocník.“

„Hmm.“

Jeho úsměv by dokázal vlákat do hrobky každou trochu důvěřivější hrdinku, pomyslela si Beatrice.

Odkáslala si. „Dobře, pane. Jsme dohodnuti.“

„Možná bychom měli naši dohodu zpečetit.“

„Zpečetit? Jak?“ Podezíravě se na něj zamračila. „Chcete mít v ruce písemnou smlouvu, pane?“

„Ne, drahá paní Pooleová. Měl jsem na mysli něco mnohem zajímavějšího.“

Nečekaně se k ní sklonil a jeho rty se přitiskly k jejím.

V tu chvíli jí blesklo hlavou, že jestli je v téhle místnosti někdo šílený, je to ona. Protože jenom šílená žena by dovolila takovému muži, jako je Monkcrest, aby roznítil všechny její city.

Beatrice ho objala kolem krku a držela se ho jako klíště.

Příšerné ticho bylo mnohem zlověstnější než jakýkoli zvuk.

Z páté kapitoly knihy Ruina od paní Amélie Yorkové

Leovi se rozproudila krev v žilách. Teplota v místnosti se okamžitě zvýšila o několik stupňů. Připadal si bouřlivě, naléhavě živý. Sexuální touha, která jím proudila, byla tak intenzivní, že hraničila s bolestí.

Bylo mu téměř čtyřicet. Měl už dávno za sebou období, kdy muž podlehně nekontrolovatelné vášni mládí. Potlačoval tvrdě své touhy už tak dlouhou dobu, že úplně zapomněl, jaké to je nechat jím volný průběh.

Neměl v úmyslu Beatrice políbit. Ne, to byla lež. Chtěl ji políbit. Ve skutečnosti mu bylo jasné, že v té chvíli neměl na vybranou. Vyvolávala v něm stejný pocit, jako kdyby na jazyku cítil chuť pikantního koření. Dráždila ho a rozněcovala. A probouzela v něm hlad po dalším ochutnání. Dřív nebo později by ji stejně políbil, pomyslel si Leo. Ale netušil, že podlehně té naléhavé touze právě teď.

Nebyl na to vhodný čas ani vhodné místo. Dnešní noc neovládal zcela sám sebe ani situaci. Současně ho to mrzelo, protože Beatrice na něj působila tak, že téměř nad sebou ztratil veškerou kontrolu, k čemuž docházelo jen vzácně. Koneckonců, nebyl ve své kůži. A k tomu všemu mu Beatrice před chvilkou vyprávěla, že kdysi poznala to nejdokonalejší možné fyzické a duchovní spojení mezi mužem a ženou.

Dumal, jestli ho právě tohle tvrzení nevyprovokovalo k činu. Uvědomil si, že je mu úplně jedno, že kdysi takové obrovské štěstí s nějakým mužem zažila. Ať už ho k tomu vedlo cokoli, nedokázal odolat pokušení a políbil ji.

Věděl, že ji tím šokoval. Těsně předtím, než k ní sklonil ústa, zahlédl v jejích očích ohromený výraz. Nicméně se nebránila.

Ve skutečnosti ho její reakce šokovala.

Rty měla teplé, měkké a vstřícné. Pažemi ho pevně objala kolem krku. Přestala se tisknout k mramorovému obložení krbu a přivinula

se k němu. Pod tenkým županem cítil měkké oblíny jejích ňader.

Její tělo bylo na všech správných místech úžasným, živočišným, vzrušujícím způsobem pevné. Zaoblené boky ho lákaly k dotyku.

Pocit triumfu v něm probudil lehkomyšlnost. Pochopil, že se před chvílí nemýlil, když ji přistihl, jak mu zírá na nahý hrudník. Přinejmenším na něj byla zvědavá. Přitahoval ji natolik, že při jeho polibku ochotně otevřela ústa.

Se zasténáním pokračoval v líbání. Beatrice zamumlala cosi nesrozumitelného, ale neodtrhla se od něho.

Vklouzl jí rukama pod župan, pomalu sjel dlaněmi k pasu, až jí nakonec prsty spočinul na bocích. Mezi ním a její teplou kůží bylo pouze tenké batistové plátno noční košile.

Jemně ji prsty stiskl a přitáhl pevněji ke svému vztyčenému mužství. Cítil, že mu celé tělo vibruje touhou. Její vůně vyburcovala jeho smysly a omámila je.

Vzpomněl si na pohovku. Stála jen několik kroků odtud.

„Pane.“ Beatrice se od něho se zájknutím odtrhla. Zmateně ho pozorovala. „Domnívám se, že jste to pravděpodobně přehnal s brandy na tišení bolesti. Nepochybně toho budete ráno litovat.“

„V žádném případě.“ Přitáhl ji za boky zpátky ke svému ztopořenému údu. „Vy snad ano?“

Otevřela ústa. Leo se obrnil proti tomu, co mělo nevyhnutelně následovat. Samozřejmě že Beatrice bude toho polibku litovat. Každá dáma v její situaci musí vzhledem ke konvencím a společenským pravidlům tvrdit, že ji hluboce urazil. A i kdyby snad tohle nebyl dostatečný důvod k lítosti, kdysi ochutnala ambrózií. Leo měl silné podezření, že jeho polibky nektar nepřipomínají.

Beatrice ústa opět zavřela. Potom se na něj zvláště usmála. „Ne.“

„Ne?“ Zaplavila ho úleva, po které následovala vlna triumfální radosti. Znovu k ní sklonil ústa. „No, v tom případě –“

Položila mu prsty na rty, čímž ho účinně zastavila. „Byla to nesmírně zajímavá zkušenost.“

Nehnutě stál, protože si intenzivně uvědomoval její prsty na rtech. „Zajímavá?“

„Skutečně. Dokonce bych řekla, že byla povznášející.“

Usmál se jí do dlaně. „Paní Pooleová, vy mi lichotíte.“

Zhluboka se nadechla. „Líbat vás je v každém případě velice inspirativní.“

„Inspirativní?“

„Ano, ale domnívám se, že jsme zašli příliš daleko, pane. Pokud máme být partnery, bylo by pravděpodobně lepší, kdybychom si náš obchod podobnými záležitostmi nekomplikovali.“

Omámení z něho během okamžiku vyprchalo. „Podobnými záležitostmi,“ opakoval pečlivě. „Chápu.“ Vyklouzla mu z náruče a svižně ho obešla. „Jsem přesvědčená, pane, že se mnou budete souhlasit, že důvěrnost by jen zkalila vody našeho spojení.“

Připomněl si, že alespoň dosáhl svého cíle a přemluvil ji k partnerství. Udělal ten krok právě včas.

„Máte pravdu, paní Pooleová.“ S oficiální vážností naklonil hlavu ke straně. „Jako váš nový společník navrhuji, abyste se odebrala do postele.“

„Ale já vůbec nejsem ospalá, pane. Naopak, z jakéhosi podivného důvodu si připadám čilá jako rybička. Alespoň si můžeme promluvit o našich plánech.“

„Jděte si lehnout,“ vybídl ji Leo tiše. „Hned.“

Zaváhala, ale výraz, který spatřila na jeho tváři, ji musel přesvědčit, že dnes večer bude rozumné chování nejvhodnější stránkou odvahy. „Jak si přejete, pane.“

Poslušně zamířila ke dveřím knihovny, otevřela je a bez dalšího slova vyšla z místnosti.

Leo pozorně naslouchal. Když přecházela halu, slyšel, že zrychlila krok. V okamžiku, kdy dorazila ke schodišti, už utíkala. Vyběhla po schodech, jako by ji pronásledoval hrdina z hrůzostrašného románu.

Leo pohlédl na Skřítku. „Jestli jsem nezešlel předtím, než se paní Pooleová stala mou obchodní partnerkou, určitě se zblázním dřív, než tahle záležitost skončí.“

Nový majitel muzea poslouchal, jak ve tmě tiše šplouchají vodní hodiny. Ten strojek nebyl skutečnou starožitností. Šlo pouze o kopii zvláštního východního mechanismu, který byl sestaven k věštění dobrých a špatných znamení. Dnes v noci odměřovaly hodiny vytrvalým kap, kap, kap.

Pravidelný, zlověstný zvuk zdůrazňoval skutečnost, že čas běží. První dohady o prstenech, které před několika měsíci podnítily zájem sběratelů, konečně utichly. Většina z nich dospěla k závěru, že ty povídky, které se přehnaly obchody se starožitnostmi, byly založeny na nejapném vtipu nebo podvodu.

Ale teď prsteny znovu zmizely. Neexistoval způsob, jak zjistit, co

se s nimi stalo. Jak dlouho potrvá, než nové klepy opět probudí zájem ostatních?

Čerstvá vlna spekulací o prstenech by zřejmě způsobila, že sběratelé, kteří předchozím řečem nevěnovali pozornost, by začali uvažovat, jestli na nich přece jenom nakonec nebylo zrnko pravdy. Mezi těmi, kteří první vlnu ignorovali, se mohl nacházet někdo, kdo by mohl být nebezpečný, kdyby se té záležitosti rozhodl přijít na kloub.

Vysokými okny pronikalo do místnosti měsíční světlo. Chladný, bledý svit ozařoval řadu hrozivých masek na stěně a mezi podstavci, na kterých stály napodobeniny sošek nalezených v jedné egyptské hrobce, vytvářel oblasti hlubokých stínů.

Muzeum poskytovalo přístřeší sbírce bizarních předmětů. Většina exponátů v místnostech zde v přízemí byly falzifikáty a podvrhy. Mnoho z nich, jako například magnetický přístroj v rohu, vytvořili šarlatáni a podvodníci, a vznikly jen proto, aby oklamaly důvěřivce.

Majitel muzea prošel kolem plochého náhrobního kamene, který byl imitací jedné desky z římské hrobky. Byl pokrytý astrologickými znaky.

Na ciferník vodních hodin dopadlo světlo svíčky. Byly téměř dvě hodiny po půlnoci. Ideální doba na prohlídku muzejních exponátů. Skvělý čas na přemýšlení.

Ten večer náhodou majitel muzea hodně přemýšlel. Až dosud učinil pouze velice málo chyb, ale smrt lorda Glassonbyho byla katastrofou. Afroditiny ztracené prsteny mu opět vyklouzly.

Byl tak blízko u cíle. Tak zpropadeně blízko. *Zhluboka dýchej. Uklidni se. Stále je čas prsteny najít. Nic není ztraceno.*

Majitel přistoupil k prosklené skříni, otevřel dveře a rukou v rukavici sáhl dovnitř, aby otočil skrytou páčkou. Zařízení zajelo pod kamennou podlahu. Celá almara se těžkopádně otočila a odhalila kamenné schodiště, které se pod ní skrývalo.

Majitel sešel po schodech do sklepení bez oken. Zájemci o kuriozity, kteří si koupili vstupenku do muzea, do téhle místnosti podobné hrobce nesměli.

Právě tady byly shromážděny všechny pravé exponáty z muzejní sbírky. Nový majitel se kolem sebe se spokojeným výrazem rozhlédl. Zdálo se, že místnost naplňuje atmosféra starobylosti a síly.

Většinu zdejších památek získal teprve před několika měsíci. Pocházely ze sbírky Morgana Judda, muže, který rozuměl skutečné

podstatě a ceně moci.

Judd zahynul při záhadném požáru, který zničil jeho venkovské sídlo. Jen málo lidí tušilo, že jeho sbírka starožitností plamenům odolala. A ještě méně jich vědělo, že některé z nich skončily v téhle místnosti.

Světlo svíčky přejelo po povrchu podivné nádoby vyrobené ze zvláštního, matně se lesknoucího kovu. Předchozí majitel muzea tvrdil, že ten předmět kdysi patřil alchymistovi. Nebyl důvod o jeho tvrzení pochybovat.

U paty schodiště se majitel muzea otočil a prošel kolem prosklené vitríny. Uvnitř leželo několik svazků v kožených deskách, které Judd ukradl z jedné místnosti italské klášterní knihovny, kde se uchovávaly zakázané knihy. Středověcí mniši, kteří opsali ty rukopisy z mnohem starších textů, vyryli na silné kožené desky varování. *Mějte se na pozoru. Ať tuhle knihu neotevře žádný člověk, který se předtím neposílil pústem a modlitbou.*

Majitel obešel knihovnu a vydal se uličkou, kterou tvořily dvě dlouhé vitríny. Za zamčenými dveřmi skříní leželo nepřeborné množství předmětů, které kdysi byly dávnými obyvateli jednoho ostrova v jižních mořích používány k tajemným rituálům.

Na konci uličky se majitel zastavil před velkou dřevěnou skříní. Na dveřích byla vyřezána řada složitých symbolů a číslic a visel na nich masivní zámek.

Majitel vsunul do zámku starý železný klíč a dveře otevřel. Světlo svíčky dopadlo na sochu umístěnou uvnitř. Byla vyrobena ze záhadného zeleného materiálu – nepodobal se ani kamenu, ani kovu –, který odolával úderům kladiva i dláta. Pokud bylo majiteli známo, šlo o nejvýznamnější předmět celé sbírky.

„Trull tvoje velké tajemství nikdy neodhalil, že? Ale přede mnou jsi ho neschovala.“

Alchymistova Afrodita nebyla velká. Kdyby stála na podlaze, sahala by člověku přibližně do pasu. Byl to půvabný akt, který zachycoval bohyni v klasické póze, jak vystupuje z moře. Prameny jejích rozevlátých vlasů měly stejný tvar jako vlny u jejích nohou. U paty sochy byly vyryté alchymistické znaky.

Majitel muzea zálibně pohladil chladné zelené tělo. „Byl to jen malý nezdar, moje milá. Drobná chybička. Ale přísahám ti, že ty prsteny co nejdřív najdu.“

Afrodita lhostejně zírala nevidoucíma očima do potměšlé

místnosti.

„Nakonec mi svoje tajemství vydáš.“

Světlo svíčky pableskovalo na Afroditiných klidných, nehybných rysech.

„Už brzy, moje malá chladná bohyně. K žádné další chybě už nedojde.“

Zešeřelý obchod v Cunning Lane se pyšnil vybledlým znamením nad vchodem, které hlásalo, že jde o podnik A. Sibsona, obchodníka se starožitnostmi. Po pravdě řečeno, přední část zatuchlého, ošumělého krámku připomínala spíše zastavárnu.

Klientela byla různorodá. Skládala se především z pobertů, kteří sem chodili prodat kradené věci, a zoufalých ožebračených dam, které se snažily zbavit rodinných cenností. Zahrnovala také příležitostné sběratele starožitností, kteří zaslechli cosi o Sibsonově zadní místnosti.

Když Leo vstoupil dovnitř, zvonek nad dveřmi slabě zacinkal. Uvnitř nebyla ani noha. Prošel bludištěm zaprášených vitrín přečpaných zčernalými šperky, starožitnými mincemi a otlučenými vázami. Když došel k pultu, zastavil se.

„Sibson?“

„Za chvíli jsem u vás.“ Hlas vycházel zpoza zataženého závěsu, který odděloval zadní část obchodu.

Leo se nedbale opřel o pult a rozhlížel se po krámku. Od té doby, co tu byl naposledy, se změnilo jen velice málo. Falešné řecké sochy v koutech pokrývala silná vrstva špíny a hromada runových kamenů na podlaze vypadala, jako by s nimi už celé věky nikdo nepohnul.

Leo jako starý zákazník dobře věděl, že předměty v přední části obchodu představují jen zástěrku. Mnohem zajímavější kousky Sibson schovával v zadní místnosti.

„Už jsem tady. Čím mohu sloužit, pane?“ Sibson odhrnul závěs a nakoukl do krámu. Když spatřil Lea, vyděšeně sebou škubl. Knír mu nervózně cukal pod nosem a fretčí oči těkaly sem a tam po místnosti, jako by hledaly cestu k útěku. „Monkcreste.“

„Zdravíčko, Sibson. To to ale trvalo, co? Neviděl jsem vás od toho dne, co jste se mi pokusil prodat tu falešnou kartágskou chrámovou listinu.“

„Heleďte, měl jsem všechny důvody k tomu, abych věřil, že je ta listina pravá.“

„Samozřejmě. Zaplatil jste spoustu peněz starému padělateli Trullovi, aby ji vyrobil. A musím říct, že odvedl skvělou práci. Zejména obdivuju jemnost motivu s delfínem a mušlí.“

„Zaslechl jsem, že jste ve městě, m'lorde. Je od vás milé, že jste navštívil můj ubohý krámek. Mám vzadu několik roztomilých věcíček.“

„Dneska nemám čas prohlížet si vaše zboží. Jsem tady kvůli něčemu jinému.“

Sibson se přišoural do světla. Přestože byl kostnatý a bledý jako mrtvola, zdálo se, že je neustále v pohybu. Všechno na něm cukalo, škubalo a poskakovalo.

„Můžu se vás tedy zeptat, co vás sem dneska přivedlo, m'lorde?“

„Potřebuju jistou informaci. A, jako vždy, jsem za ni ochoten dobře zaplatit.“

„Jakou informaci?“

„Proslýchá se, že se v Londýně objevily jisté starožitnosti. Rád by věděl, co je na těch řečech pravdy.“

„O jaké starožitnosti by mělo jít, pane?“

„O prsteny,“ odpověděl Leo tiše. „Klíče ke starobylé soše Afrodity.“

Sibson vyděšeně vykulil oči. Obočí mu trhavě poskakovalo nahoru a dolů. „Mýma rukama prošlo už mnoho Afrodit a Venuší, ale právě teď nemám nic takového na skladě.“

„Tahleto socha je velice zvláštní. Povídá se o ní, že je v ní ukrytý pohádkový poklad.“

Sibson lítostivě zamlaskal. „O žádné takové soše nevím, m'lorde.“

„Ta socha je také známá jako alchymistova Afrodita.“

„Ach, *tahle* Afrodita.“ Sibson si opovržlivě odfrkl. „To je jen stará legenda. Právě vy byste to měl vědět nejlíp, m'lorde.“

„No tak, Sibbone. Po tolika letech mě už dobře znáte. Vždyť víte, že dokážu být velice štedrý.“

„Opakuju vám, že o žádné soše, která má v sobě poklad, nevím.“ Sibson se nedůtklivě zamračil.

„A co prsteny? Klíče k Afroditě? Doslechl jsem se, že se snad objevily v Ashwaterově obchodě.“

„U Ashwatera?“ Sibson náhle poskočil a rozzuřeně sebou škubl. „U *Ashwatera*? Ten chlap prodává jen podvrhy a napodobeniny. Všichni vědí, že má ty svoje vázy a sochy z jedné italské dílny a vozí je sem do Anglie. Žádný seriózní sběratel u něho nenakupuje. Na

všechny povídačky, které souvisejí s jeho obchodem, můžete klidně zapomenout.“

„Zdá se, že Ashwater odjel na nějakou dobu do Evropy. Nemáte tušení, proč to udělal?“

„Myslím, že jel zkontrolovat svůj italský obchod s padělky. Podívejte, já o Ashwaterově cestě nic nevím a nevím nic ani o nějakých prstenech.“ Sibson se pomalu sunul zpátky k závěsu. „M’lorde, obávám se, že mě budete muset omluvit. Mám spoustu práce. Právě mi přišla z Řecka nová dodávka uměleckých předmětů. Mí zákazníci čekají.“

„Sibson.“

Sibson strnul a těžce polkl. V jedné ruce svíral okraj závěsu. „Ano, m’lorde?“

„Dáte mi okamžitě vědět, kdybyste se o těch ztracených prstenech náhodou něco doslechl, že?“

„Samozřejmě, m’lorde. Okamžitě. A teď, jestli dovolíte...“ Sibson zmizel v zadní místnosti a prudkým pohybem za sebou závěs zatáhl.

Leo stál ještě pár minut v tichém krámku a dumal, jestli by neměl na Sibsona trochu přitlačit. Rozhodl se počkat. Sibsonovo vyčerpání mu pro tuhle chvíli stačilo. Potvrdilo mu informace, které se dozvěděl v jiných podobných obchodech roztroušených v londýnském bludišti úzkých uliček a průchodů.

Před několika měsíci kolovaly v komunitě obchodníků a sběratelů, kteří se specializují na starožitnosti, zaručené zprávy o ztracených prstenech. Když se však zjistilo, že ty řeči končí v Ashwaterově krámku, vzrušení rychle vyprchalo. Sibson odhadl svého konkurenta dobře. Ashwaterově pověsti poctivého obchodníka se dalo leccos vytknout. Ve skutečnosti byl úplně stejný jako Sibson.

Oba muži však měli chapadla, která v moři ukradených a padělaných starožitností sahala hodně daleko. Jestli se v hlubinách něco pohnulo, byli první, kteří o tom věděli. A protože Ashwater byl v současné době mimo město, Leo se musel spokojit se Sibsonem.

Vyšel ze Sibsonova obchůdku a přešel na druhou stranu ulice. Z jedněch dveří se na něj usmívala mladá žena s nepřírozně červenými vlasy a silně nalíčenými tvářemi. Ze živůtku vybledlých šatů si odhrnula otrhaný vlněný šál. Měla tak hluboký výstřih, že odhaloval barvou zvýrazněné bradavky.

„Nechcete se podívat na moje zboží, m’lorde? Sem o něco mladší než ty starý vykopávky ze Sibsonova obchodu. A vsadím se, že taky

o hodně živější.“

Byla mladá, i když ne tak mladá jako některé její kolegyně. Na ulici se stárne rychle, pomyslel si Leo. „Ne, děkuju,“ odmítl Leo její nabídku. Vytáhl z kapsy několik mincí, a když procházel kolem jejích dveří, vtiskl jí je do dlaně. „Kupte si něco k jídlu.“

Zaskočilo ji to. Vrhla na mince udivený pohled a pak je křečovitě sevřela v dlaní. Zkoumavě si ho prohlížela. „Ste si jistej, že byste si nehodil jednu rychlovku? Nemusíme stát tady mezi dveřma. Mám nahoře svůj pokoj.“

„Mám strašně málo času.“

„Škoda.“ Vrhla na něj pohled plný naděje. „Možná někdy jindy?“

„Myslím, že to nepůjde,“ odmítl jemně.

„Ach.“ Zklamaně vzdychla, ale nezdálo se, že by ji to překvapilo.

„Hádám, že ste zvyklej na fajnovější sortu, eh?“

„Jak už jsem řekl, spěchám. Hezký den, madam.“ Leo chtěl kolem ní projít.

Jeho zdvořilost ji rozesmála. Při jejím veselém smíchu si uvědomil, jak je ve skutečnosti mladá. „Ste vopravdu džentlmen, pane. Ne jako ty dostatní urozený panáci, který choděj‘ do Cunning Lane do Sibsonova vobchodu. Většinou se na mě dívaj‘, jako by mezi dveřma ležela kopice vodpadků, fakt.“

Leo se zastavil, pomalu se otočil a zaujatě se na ni podíval. „Vy tady pracujete každý den?“

„Každej den celý tři roky.“ Rozzářeně se na něj usmála. „Ale nebudu tady furt. Ukládám si peníze. Tom támhle z hospody U Vopilý kočky chce odejít na odpočinek. Říká, že jestli mu nabídnu slušný prachy, tak mi tu svoji knajpu prodá.“

Leo pohlédl dolů ulicí a spatřil ten žádoucí podnik. Na desce nad dveřmi byla namalovaná modrá kočka. Potom se zadíval zpátky na starožitnický krám. „Musíte vidět každého, kdo vchází do Sibsonova obchodu a zase z něj vychází.“

„To máte pravdu.“ Nakrčila nos. „Ale většina jich předstírá, že mě neviděj‘. Ty tyhle věci provozujou s drahejma baletkama a v domech, kde holky celou dobu pracujou vevnitř a nikdy nemusej‘ postávat ve dveřích.“

„Jak se jmenujete?“

„Clarinda, m’lorde.“

„Jste zřejmě žena, která obchodu rozumí, Clarindo.“ Pyšně se usmála. „Starej Tom mě výměnou za moje služby učí, jak víst

hospodu. Dozvím se všechno, co potřebuju vědět, abych mohla v Opilej kočce šéfovat. Tom říká, že mám talent, jak zacházet s penězma a zákazníky.“

„Sháním jednu informaci. Jestli ji chcete prodat, dobře vám zaplatím.“

Sklonila hlavu ke straně. „Jakou informaci?“

„Většina návštěvníků Sibsonova obchodu sem dochází pravidelně, že?“

„Máte pravdu. Větší část.“ Podezíravě si ho změřila. „Ještě nikdy sem vás tady neviděla.“

„Už jsem u Sibsona dlouho nebyl. Nemyslím, že jste tady stála, když jsem se tu posledně zastavil prohlédnout si jeho zboží.“

Pokrčila rameny. „Možná sem byla nahoře se zákazníkem.“

„Možná.“ Leo vytáhl z kapsy další mince. Podívá se Sibsonovi na zoubek. Bude zajímavé zjistit, jestli něco nevypluje na povrch. „Neměl tady Sibson nedávno nějaké nové klienty?“

„Jenom pravidelný návštěvníky. Kromě vás, pane.“

„Byl bych moc rád, kdybyste z toho obchodu nespouštěla oči. Zapamatujte si každou aktivitu, která vám bude připadat nápadná. A také bych velice ocenil, kdybyste věnovala speciální pozornost každému novému zákazníkovi, který ho navštíví. Nebo jakémukoli z jeho stálých klientů, který se tu zastaví častěji, než mívá ve zvyku.“

V očích se jí mihlo něco, co mohl být hlad nebo naděje. „Můžete se spolehnout, m'lorde.“

„Dávejte pozor, aby si nikdo nevšiml, že to místo pozorujete.“

„Vůbec nehrozí, že by se na mě někdo z té honorace dvakrát podíval, pane.“ Ústa se jí stáhla do hořkého úsměvu. „Vy ste jedinej, kterej si mě za celý měsíce všimnul.“

„Za den za dva se tady zastavím a řeknete mi, co jste zjistila.“

„Budu tady.“

Leo se chystal odejít. Na okamžik ještě zaváhal a dodal: „Zatím si za ty peníze kupte teplejší šál. To by mi nepomohlo, kdybyste nastydla.“

Clarinda se opět překvapeně zachichotala.

Leo prokličkoval spleť změtí uzoučkých, klikatých uliček, až se dostal do solidnější čtvrti. Zdejší prosperující, čisťounké obchody pronikavě kontrastovaly s ošumělými krámkami pohřbenými v temných uličkách, ze kterých se právě vymotal.

Zatímco zvedl ruku, aby zastavil drožku, krátce se zadíval do

výkladní skříňě knihkupectví. V ní se pod cedulí, která oznamovala, že majitel má tu čest nabídnout zákazníkům nový román *Zámek stínů* od paní Amélie Yorkové, tyčila hromada knih.

Přímo před Leem s rachocením zastavil kočár. Vyšplhal se do kabiny, sdělil kočimu adresu svého domu a pohodlně se opřel, aby si utřídl, co se během minulých dvou dnů dozvěděl.

Vykonal spoustu práce, ale výsledky neměl téměř žádné. Co nejdiskrétněji obnovil své staré kontakty a sdělil svým stálým informátorům, že chce vědět všechno, co dokážou zjistit o ztracených prstenech. Jediné, co se mu až dosud podařilo získat, byly nekonkrétní povídky a pár vzrušených dohadů.

Jeho neúspěch ho rozladil. Byl si téměř jistý, že pokud co nejdřív nepřijde na něco působivého, jeho nová obchodní partnerka s ním ztratí trpělivost.

Vytáhl z vesty kapesní hodinky a zkontroloval čas. Dvě hodiny. Domluvili se, že v pět hodin vezme Beatrici na projížďku do parku. Nechtěl to zmeškat. Neviděl ji od té doby, co před dvěma dny přijeli do Londýna. Musel se zabydlet ve svém málo užívaném domě ve městě, obnovit kontakty a zahájit pátrání.

Leo nepřítomně pozoroval drožky, které je míjely, a uvědomil si, že při představě, že Beatrici opět spatří, v něm sílí intenzivní pocit nedočkavosti. Doufal, že dva dny, které stráví bez ní, mu poslouží k tomu, aby se na jejich vztah dokázal podívat s větším nadhledem. Krátké odloučení však nebylo k ničemu. Pouze prohloubilo jeho touhu.

„Zatraceně!“ Nervózně bubnoval prsty na dveře kabiny. Kam to všechno povede? napadlo ho.

Věděl, že pokud jde o Beatrici, pohybuje se na nebezpečné půdě. Zřejmě by nebylo rozumné zaplést se s ženou, která dokázala tak snadno probudit vášnivou stránku jeho povahy. Na druhé straně, pomyslel si, ho vzhledem k jeho věku svým způsobem uspokojuje, když ví, že jeho vášně ještě nevyhasly.

Leo si uvědomil, že se bezdůvodně usmívá.

6

*Postava pokynula průsvitnou rukou. „Pojď. Tudy.
Následuj mě do tmy.“*

Ze šesté kapitoly knihy Ruina od paní Amélie Yorkové

„Beatrice, tady jsi.“ Arabella se prosmýkla dveřmi pracovny. „Konečně přišly vázané výtisky tvé nové knihy. Myslím, že tentokrát odvedl vazač dobrou práci. Vypadá to velice elegantně, nemyslíš?“

Beatrice zvedla hlavu od pečlivě složeného psaníčka, které před několika minutami obdržela. Navzdory vzrušení, které v ní obsah dopisu probudil, ji od něho pohled na sestřenku na okamžik odpoutal.

Arabella s průzračnými modrými očima, bohatými tmavými vlasy a dokonalými rysy byla nade vše pochybnost velice půvabná. Skutečnost, že ta mladá dáma byla kromě toho také dobrosrdečná, nesmírně okouzlující a měla mírnou povahu, představovala třešničku na dortu.

Pod Winifrediným vedením způsobila Arabella ve vyšších společenských kruzích malou, ale výraznou senzaci. Aby ji Pearson Burnby, syn lorda Hazelthorpea, mohl požádat o tanec, musel se postavit do řady za mnoho dalších tancechtivých džentlmenů. Pozvánky sice Beatricin dům přímo nezaplavovaly, ale díky trvalému pramínku měly Winifred s Arabellou celou společenskou sezonu co dělat. Obě byly často pryč až do svítání.

Beatrice přejela pohledem knihu, kterou držela Arabella v ruce. „Ano, vazač skutečně odvedl vynikající práci. Víš, že kvůli těm nedávným tragickým událostem jsem na *Zámek stínů* skoro zapomněla?“

„Nechápu, jak bys na něj mohla zapomenout.“ Jak kráčela ke stolu, kolem kotníků se jí rozvlnily nové mušelinové šaty v barvě prvosenek. „Přísahám, že je to tvůj nejnapínavější román. Při té scéně s duchem v hrobce mi naskočila husí kůže.“

„To mě těší. Doufejme tedy, že každý, kdo si tu knížku koupí, bude reagovat stejně. Zatím to vypadá, že moji čtenáři si nepřejí nic jiného, než aby jim běhal mráz po zádech.“

„Budou tvého hrdinu zbožňovat.“ Arabella položila knihu na stůl. „Je tak nádherně vzrušující. Člověk by skoro věřil, že se na konci přece jen ukáže, že je to ničema. Jak se ti vůbec podaří tak vzrušující džentlmeny vymyslet?“

Beatrice se letmo podívala na výtisk *Zámku stínů* v kožených deskách. „Nemám tušení. Je to, jako by moji hrdinové měli svůj vlastní rozum. Chtějí být komplikovaní.“ Stejně jako Leo, pomyslela si.

Arabella se rozesmála. „Prosím, ne aby tě napadlo je měnit. Ten den, kdy dal tvůj vydavatel *Zámek stínů* do prodeje, jsem viděla čekát před jeho obchodem dlouhou řadu lidí. Tvým čtenářům se líbí tvoji hrdinové přesně takoví, jací jsou.“

Beatrice se usmála. „To je škoda, že kritika na ně nemá stejný názor jako ty. Ale jak kdysi prohlásil strýček Reggie, spisovatel se musí brzy rozhodnout, jestli bude psát pro čtenáře, nebo pro kritiky, protože neexistuje způsob, jak se zavděčit oběma stranám.“

„Ubohý strýček Reggie. Byl tak milý.“

„Byl to také čtenář, jaké mám ráda. Líbilo se mu všechno, co jsem napsala.“

Byl to také její věrný zastánce, pomyslela si Beatrice. Nikdy nezapomněl poslat kritikům, kteří její romány napadli, sžíravý dopis. Jednou jí řekl: „Nedokážou tvoje vzrušující knihy ocenit jen díky své vlastní omezené představivosti, drahoušku. Vykašli se na ně.“

Vrhla pohled na balíček zabalený v hnědém papíru a převázaný provázkem, který ležel v horní polici knihovny. Projel jí důvěrně známý pocit smutku. „Strašně mi chybí.“

Uvnitř balíčku se nacházela kopie rukopisu, který nakonec vyšel jako *Zámek stínů*. Jak bylo jejím zvykem, dala ho strýčkovi přečíst předem, ačkoli jeho název nebyl dosud určen. Doufala, že jí na titul, který předběžně vybrala, sdělí svůj názor. Měl na dobré názvy nos.

Jako by tomu osud chtěl, Reggie rukopis dočetl a poslal jí ho zpátky odpoledne ten den, kdy zemřel. Neměla možnost si s ním o názvu knihy promluvit. Druhý den ráno současně obdržela rukopis i zprávu o jeho smrti.

Zdrcená odložila balíček na polici a souhlasila s titulem, který jí poradil vydavatel. Pan Whittle měl v nesmírné oblibě názvy, ve kterých se vyskytovalo slovo *zámek*.

Do pracovny vtrhla Winifred. „Tady jsi, Arabello. Všude tě hledám. Jsou skoro tři hodiny. Pan Burnby se objeví každou minutu.

Vždyť víš, jak je přesný.“

Winifred, drobná dáma s vlasy prokvetlými stříbrem a s pronikavým pohledem, měla v sedmdesáti letech víc energie a nadšení než mnoho lidí v pětatřiceti. Uvedení Arabelly do společnosti byl úkol, který jejímu založení dokonale vyhovoval. Vychutnávala si každou jeho vteřinu, od výběru šatů a rukavic po machiavelistické pletichy, které byly k zajištění pozvánky nutné.

„Nedělej si starosti, tetičko,“ usmála se Arabella. „Jsem připravená pana Burnbyho přijmout. Beatrice a já pouze obdivujeme vázaný výtisk její nové knihy.“

„*Zámku stínů?*“ Winifred vrhla na svazek nesoustředěný pohled. „Ach ano. Slyšela jsem, že ho všichni čtou. Přísahám, Beatrice, jestli se nám nepodaří získat zpátky peníze, které Reggie utratil za ty hloupé starožitnosti, možná budeš muset Arabellu naučit, jak si vydělávat na živobytí jako spisovatelka.“

Beatrice pečlivě složila psaní, které držela v ruce. „Myslím, že to nebude nutné, teto Winifred. Jsem přesvědčená, že jsme prstenům na stopě.“

„Nezbývá mi než se modlit, abys měla pravdu.“ Winifred vzdychla. „Vůbec netuším, jak dlouho ještě dokážeme předstírat, že se nic neděje. Díkybohu máme tvoji přítelkyni Lucy, která dodává Arabelle šaty zadarmo. Jinou švadlenu bychom si dovolit nemohly.“

Beatrice vytáhla obočí. „Lucy Harbyová je náhodou jedna z nejproslulejších švadlen v Londýně.“

Arabella se zachichotala. „Myslíš snad madame D’Arbois, ne paní Harbyovou, ne?“

Beatrice se usmála. „Přesně tak.“

Arabellin pobavený úsměv zmizel. „Stejně mi to připadá nespravedlivé. Je evidentní, že Lucy má na navrhování nádherných modelů úžasný talent. Ale kdyby nás nenapadlo, aby svůj salon provozovala pod francouzským jménem, možná by se nikdy nestala nejexkluzivnější a nejdražší švadlenou v celém Londýně.“

Beatrice pokrčila rameny. „Pokud jde o módní záležitosti, člověk nikdy nesmí zapomenout, jak je francouzský přízvuk důležitý.“

„Takhle to na světě chodí,“ prohodila Winifred lehkým tónem. „Hlavně, Arabello, nezapomeň, že si máš dnes večer vzít ty nové modré šaty. Vypadají, jako by stály celé jmění. Nesmíme připustit, aby si někdo třeba jen na okamžik myslel, že jsme po Reggie nezdědily ani vindru.“

Arabella pokrčila nosík. „Děláš si kvůli penězům zbytečné starosti, teto.“

Winifred obrátila oči ke stropu. „Naivní dítě. Jak si člověk může dělat kvůli penězům zbytečné starosti, když žádné nemá? Přísahám, že žiju v neustálé hrůze, že si o naší tragické finanční situaci budou zanedlouho štěbetat vrabci na střeše. Jestli se to vyzradí, jsme ztracené. Hazelthorpeův syn se okamžitě vypaří.“

Arabelle se mihl v očích nezvyklý výraz, připomínající podrážděnost. „To je nesmysl. Ujišťuju tě, že i kdyby Pearson zjistil, že nemám úctyhodné jmění, jeho láska ke mně by se nezměnila.“

Beatrice s Winifred si vyměnily výmluvný pohled. Beatrice lehce zavrtěla hlavou; chtěla tím tetu varovat, aby to neteři nevyvracela. Arabella byla ještě příliš mladá. Bylo by škoda zranit její milou, důvěřivou povahu dřív, než to bude nezbytně nutné.

Beatrice se domnívala, že pro nevinnost platí totéž, co pro mnoho jiných věcí: Kdo ji jednou ztratí, už nikdy ji nezíská zpět.

Do knihovny vstoupila paní Cheslynová, tvrdohlavá, strohá žena neurčitěho věku, která pracovala jako Beatricina hospodyně.

„Prosím za prominutí, ma'am,“ pronesla hlasitě. „Je zde pan Burnby.“

„Ach, drahoušku.“ Winifred se podívala na hodiny. „Trochu brzy. Uved'te ho do přijímacího salonu, paní Cheslynová.“

„Abych byla přesná, dostavil se o pět minut dřív.“ Paní Cheslynová se zamračila. „Měl přijít až ve tři.“

„Ano, já vím, paní Cheslynová,“ opáčila Winifred omluvným tónem. „Ale jeho nedočkavost je dobrým znamením.“

„Podívejte se, nemůžete očekávat, že dokážu tuhle domácnost dobře vést bez spolehlivých údajů.“ Paní Cheslynová se otočila a uraženě vypochoďovala z pracovny.

Arabella zamířila s rozzářeným úsměvem na tváři ke dveřím. „Pearson strávil víkend ve venkovském sídle Marsbeckových. Slíbil, že mi o tom bude vyprávět.“

„Jen běž,“ vybědla ji Winifred. „Ale nezapomeň, že panu Burnbymu se nesmíš o té záležitosti se zmizelým dědictvím zmínit ani jediným slovem. Jestli mu třebaš jen slovíčkem naznačíš, jaká katastrofa nám hrozí, s věřiteli se u nás dveře netrhnou.“

„Slibuju.“ Arabella se zastavila mezi dveřmi. „Neřeknu mu o tom ani jediné slovo. Ale myslím, že si z té záležitosti děláš zbytečně těžkou hlavu.“

Winifred počkala, dokud se za Arabellou nezavřely dveře. Potom se svezla na křeslo a upřela na Beatrici zachmuřený pohled. „Strašně se bojím, že panu Burnbymu všechno prozradí. Je tak skálopevně přesvědčená o jeho lásce. Nedokážu ji přesvědčit, že muži z jeho společenské vrstvy se nikdy nežení z lásky, pokud nejde ruku v ruce s penězi.“

„Arabella tvrdí, že pan Burnby je jiný.“

Winifred to přešla mávnutím ruky. „I kdyby to byla pravda, můžu dát krk na to, že jeho rodiče jsou stejní jako všichni ostatní. Stačí pouhá zmínka o tom, že je Arabellino dědictví ohroženo, a budou trvat na tom, aby se Pearson poohlédl po jiné nevěstě.“

„Nemám ohledně té záležitosti o nic větší iluze než ty, teto Winifred.“

„Lady Hazelthorpeová mi naprosto jasně vyložila karty. Dala mi najevo, že není s volbou svého syna bezvýhradně spokojená. Naznačila, že má i jiné možnosti.“

„Jsem přesvědčená, že jde o taktický manévr. Snaží se nás donutit, abychom Arabellino věno ještě zvýšily.“

„Asi máš pravdu.“ Ve Winifrediných pronikavých očích se mihlo zatvrzelé odhodlání. „Hraje to s námi dobře, ale ani já nejsem v takových věcech nováčkem. Před dvěma lety jsem dostala pod čepec neteř Carolyn a přísahám, že s Arabellou se mi to podaří taky.“

„O tvých schopnostech dohazovačky nemám nejmenších pochybností.“

„Hlavně musíme udržet naši finanční situaci v tajnosti, nebo, v lepším případě, znovu získat Arabellino dědictví. Když se to podaří, do měsíce mě mladý Burnby požádá o její ruku.“

„Zatím se snaž, aby Arabella mohla i nadále chodit do společnosti, a já se pokusím získat zpátky její věno. Mezi námi, doufám, že se nám to podaří.“

Winifred se soustředěně zamračila. „Když už o tom mluvíme, jsi si naprosto jistá, že to byl dobrý nápad zatáhnout do té záležitosti toho Šíleného mnicha?“

„Od té doby, co jsem se z Monkcrestu vrátila, ses mě na to ptala už snad stokrát. A já ti pokaždé odpověděla stejně. Jsem přesvědčená, že nám bude velice užitečný.“

„Ale jeho pověst, drahoušku... Je tak nesmírně zvláštní.“

„Také se nacházíme ve velice zvláštní situaci. Jde o to, že je odborníkem na starožitnosti a staré legendy. Při našem pátrání

potřebujeme pomoc člověka, který tyhle věci dokonale zná.“

„Nicméně mám pocit, že by bylo lepší, kdybychom toho proslulého výstředníka do pátrání nezatahovaly.“ Winifred se rozzářila. „Na druhé straně, je to hrabě. Jeho styků s naší rodinou si lidé určitě všimnou.“

Beatrice se usmála. „Věděla jsem, že najdeš způsob, jak celou situaci využít ve svůj prospěch.“

„Je to od něho skutečně velice laskavé, že nám nabídl svou pomoc. A navíc víme, že bude nesmírně diskrétní.“

„Jsem si naprosto jistá, že se na jeho diskrétnost můžeme spolehnout.“ Koneckonců, pomyslela si Beatrice, Leo touží najít ty ztracené prsteny stejně tak jako ona a její příbuzenstvo. Neudělá nic, co by jejich pátrání mohlo ohrozit.

Ze zamyšlení ji vytrhl příjemný, tlumený hlas Pearsona Burnbyho, který se rozléhal halou. Po něm se ozval veselý, trylkující smích Arabelly.

Winifred vrhla ke dveřím letmý pohled a potom se opět soustředila na Beatrici. „Víš, obávám se, že ho skutečně miluje.“

Beatrici překvapil prchavý záblesk něhy, který se tetě v obvykle vážném pohledu mihl. „Ano, já vím. Musíme doufat, že ji nezklame.“

„Bohužel tě považuje za svůj vzor.“

„To si uvědomuju.“

„Vysvětlila jsem jí, že jen málo žen má takové manželství, jako jsi měla ty. Je to tak vzácné, založit manželství na dokonalé fyzické i duševní harmonii. Ale její optimismus je neuhasitelný.“

Dokonalá fyzická a duševní harmonie. Zničenou si Beatrice vzpomněla na Leův polibek. Od té noci, kdy ji vzal do náruče, uplynulo už pět dní, ale pokaždé když si ji vybavila, ucítila zvláštní radostné vzrušení.

Byl to nebezpečný pocit. Znovu si připomněla, že polibek, kterým ten večer drtil její rty, nebyl důsledkem vášně ani lásky. Leo byl ve skutečnosti v povznesené náladě. Navíc vypil velké množství brandy, aby otupil bolest v ráně. Příliš dobře věděla, že muži někdy spoléhají na silný alkohol, aby roznítili touhu tam, kde žádná není.

Bylo také pravda, že cestou zpátky do Londýna k žádným dalším polibkům nedošlo. Leo se po celou jízdu choval, jak se na džentlmena sluší. Podezírala ho, že lituje, k čemu tu noc v knihovně mezi nimi došlo.

Ne, nemůže tomu objetí přičítat velký význam.

To, co ji trápilo nejvíc, bylo, že ji během těch žhavých okamžiků v jeho objetí zaplavil žár spalujících pocitů, který zastínil všechno, co kdy její hrdinky zažily.

Když Lea ujistila, že jeho polibek byl velice inspirativní, řekla mu do slova a do písmene pravdu. V jejím příštím románu budou chybět kultivované, vlažné popisy náklonnosti, protože až v budoucnu některá z jejích hrdinek políbí svého vyvoleného, bude to na stránce jiskřit vášní. Tohle se jí na práci spisovatelky líbilo – žádná zkušenost nepřišla nazmar.

Kritici, kteří ji obviňovali, že píše přehnané prózy plné vášně, teprve budou koukat, pomyslela si. Recenze na její novou knihu budou nepochybně velice zajímavé.

„No, myslím, že bych měla jít do salonu.“ Winifred vstala. „Nechala jsem tam ty dva samotné už dost dlouho. V téhle situaci je velice důležité věc správně načasovat. Mladí lidé spolu musejí být sami natolik dlouho, aby se prohloubila jejich náklonnost, ale zase ne takovou dobu, aby se začali nudit.“

Beatrice počkala, dokud teta nevyšla z knihovny, a potom znovu rozbalila vzkaz, který před chvílí dostala. Ještě jednou si ho přečetla a projelo jí nedočkávé vzrušení. Leo bude žasnout, jak je chytrá. Představa, že na něj udělá dojem, jí zvedla náladu.

Mezi dveřmi se opět objevila paní Cheslynová. Tentokrát byl její obvykle strohý výraz dokonce ještě odměřenější.

„Prosím za prominutí, ma’am,“ zahučela. „Jeho lordstvo, hrabě z Monkcrestu, vás přišel navštívit.“

„Děkuju, paní Cheslynová. Uved’te ho dovnitř.“

„Dostavil se o dvě hodiny dřív, paní Pooleová.“

„Uved’te ho dovnitř, prosím.“

„Bylo mi řečeno, že přijde v pět.“

„Ano, já vím. Nedělejte si s tím starosti, paní Cheslynová.“

„Jak mám podle vás vést tuhle domácnost, když si každý přijde a odejde, jak se mu zlíbí?“

„Řekla jsem, abyste sem jeho lordstvo okamžitě uvedla.“

Leo vykoukl za paní Cheslynovou. „Doufám, že jsem byl náležitě ohlášén.“

Paní Cheslynová se otočila a povzneseně se na něj podívala. „Ach, tady jste, m’lorde. Právě jsem pro vás šla. No, když už jste přišel o dvě hodiny dřív, přinesu ještě jeden šálek na čaj.“

„Děkuji.“

Leo vstoupil do pracovny a paní Cheslynová se uraženě odebrala do kuchyně.

Když ho Beatrice spatřila, srdce jí poskočilo radostí. Těšila se na tu chvíli celé dva dny, protože byla zvědavá, jestli jí bude v elegantním městském prostředí Londýna připadat méně fascinující než v devonských hvězdách.

Okamžitě pochopila, že pokud jde o toto, vypadá tady, uprostřed výdobytků civilizace, dokonce ještě exotičtější a zajímavěji.

Atmosféra opatství mu slušela. Na druhou stranu, moderně zařízený městský dům jeho přirozeným domovem nebyl. Připadalo jí, jako by do své veselé, slunné pracovny převezla vlka z temného úkrytu ve skalách.

Vlasy měl nedbale sčesané za uši způsobem, který podtrhoval skutečnost, že je má na současnou módu poněkud přerostlé. Na bílé vázance měl elegantní, jednoduchý uzel, vedle kterého jí připadaly okázalejší způsoby úpravy, které nosili londýnští šviháci, směšné. Bylo zřejmé, že ani jeho kalhoty, ani skvěle střižený kabát nepotřebují žádné vycpávky, aby jeho statnou, svalnatou postavu vylepšily.

Ale i kdyby měl na sobě otrhané hadry, působil by v místnosti dominantně, pomyslela si Beatrice. I teď měl tu moc, že všechno kolem něho vypadalo nezajímavě a povrchně.

„Obdržel jsem váš vzkaz, paní Pooleová.“

Jeho chladný tón ji zaskočil. Do tváře se jí vehnal ruměnec. Leo měl přezdívkou Šílený mnich, ale koneckonců, byl hrabě. Člověk se nechová k hrabatům, jako kdyby to byli obyčejní obchodníci. Musí si to propříště zapamatovat.

Chvatně vstala a lehce se uklonila. „Hluboce se omlouvám, jestli jsem se vás dotkla, pane. Ale jde o naléhavou záležitost. Až vám ji vysvětlím, jsem si jistá, že pochopíte, proč jsem ji nechtěla odkládat až do pěti hodin, kdy jsme měli domluvenou schůzku.“

Tázavě vytáhl obočí, jako by ho její ospravedlnění nijak zvlášť neuspokojilo. „Poslouchám.“

Zatímco si Beatrice znovu sedala, potlačila tichý povzdech. Doufala, že si na jeho přítomnost v domě co nejdřív zvykne.

Ten příval intenzivních pocitů, který ji zaplavil pokaždé, když Leo vešel do místnosti, ji vyváděl z míry. Samozřejmě se nemohla i nadále chovat, jako by byla jednou z hrdinek ze svých románů.

Přemýšlej o něm jako o zdroji literární inspirace, nařídila si přísně. Proboha, nemysli na něj jako na potenciálního milence.

„Pane, nechcete se posadit?“ zeptala se. „Mrzí mě, že jsem vás vyděsila. Netušila jsem, že se sem dostavíte, hned jak dostanete můj vzkaz.“

„Nejsem vyděšený.“ Vrhla na ni posměšný úsměv. „Jsem naštvaný.“

„Ještě jednou se omlouvám za nezdvořilý způsob, kterým jsem vás sem, uh, předvolala.“

Ignoroval její nabídku, aby si sedl, a zamířil k oknu. „Co se k sakru děje?“ Vytáhl z kapsy kousek papíru a přečetl slova, která na něm byla napsaná, nahlas. „*Stalo se něco velice závažného. Nemůžu o tom psát...*“

Beatrice si odkašlala. „Možná jsem se vyjádřila poněkud příliš dramaticky.“

„Mírně řečeno. Jestli je to ukázka vašich literárních schopností, mohla byste neblaze proslulou paní Yorkovou strčit do kapsy.“

Beatrice strnula. „Kdykoli se mě zmocní pocit, že bych se vám měla omluvit, pane, pronesete něco, co mě okamžitě přesvědčí, že se nemusím obtěžovat.“

„To by stačilo.“ Ironicky se usmál. „Nestrávili jsme spolu ještě ani pět minut a už se hádáme. Co se stalo tak ohromně důležitého, že jsem musel zrušit svoje plány na dnešní odpoledne a přiklusat sem?“

Silou vůle se ovládla. „Pouze mě napadlo, že byste rád věděl, že majitelka zařízení, ve kterém strýček Reggie zemřel, souhlasila, že se se mnou setká.“

Podíval se na ni, jako by mu právě oznámila, že umí létat. „Prosím?“

Beatrice, spokojená ranou, kterou mu zasadila, dovolila svému překypujícímu nadšení, aby vytrysklo na povrch. „Madam Ctnost a já máme domluvenou schůzku. Chci jí položit pár otázek o tom, co se tu noc, kdy strýček zemřel, stalo.“

„Zatraceně.“ Leo na ni nevěřičně zíral. „Vy jste ji skutečně kontaktovala?“

„Ano. Samozřejmě diskrétně.“

„Diskrétně? Pochybuju, že vůbec chápete, co to slovo znamená.“

Beatrice se rozhodla předstírat, že to neslyšela. „Ve svém dopise navrhuje, abychom se setkaly ve čtyři hodiny v nedalekém parku. Napadlo mě, že byste se toho chtěl možná zúčastnit. Samozřejmě,

pokud máte něco mnohem důležitějšího, než je tohle, půjdu tam sama.“

Leo došel ke stolu a položil obě ruce na jeho naleštěnou desku. „Myslel jsem, že jsme se dohodli, že pátrání necháte na mně.“

„Ne, pane, domluvili jsme se, že budeme pátrat společně.“

„Zatraceně. Úctyhodné ženy si nedávají schůzky s majitelkami nevěstinců,“ ucedil skrz zaťaté zuby.

„Uklidněte se, Monkcrest. Vždyť přece nehodlám zaklepat na hlavní vchod domu U Rákosky s navštívenkou v ruce. Madam Ctnost se se mnou chce setkat inkognito. A také já mám v úmyslu dostavit se na místo schůzky tajně.“

„To je směšné. Jeden chybný krok, a vaše pověst bude v troskách.“

„Ujišťuju vás, že jsem schopná postarat se jak o sebe, tak o svoji pověst.“

To jen pověst paní Yorkové potřebuje ochranu, blesklo Beatrici hlavou. Jednou z velkých výhod používání pseudonymu bylo, že jí dovolil zachovat si svobodu, kterou jí přineslo její vdovství. Jako paní Pooleová si mohla dovolit leccos, co by paní Yorkovou zřejmě zničilo.

Až příliš jasně si to uvědomila, když viděla, jak se společnost otočila k velkému Byronovi kvůli jeho ostudnému chování zády. Beatrice tu a tam napadlo, že k ženské spisovatelce, která se zapletla do skandálu, by se čtenáři chovali dokonce ještě drsnějším způsobem.

„Vaše teta o tomhle šíleném plánu ví?“ chtěl vědět Leo.

„Ne, neví. Jen jsem jí samozřejmě řekla, že pátráme po prstenech, ale domnívala jsem se, že bude lepší, když ji ušetřím podrobností.“

„Šťastná tetička.“

Beatrice na něj vrhla nasupený pohled. „Tetiče je sedmdesát. Má plné ruce práce se společenským životem sestřenky Arabelly. Nechci jí ještě přidělovat starosti.“

„To je od vás laskavé. Ostatně mě jste toho taky mohla ušetřit. Když tyhle plány vymýšlíte, zřejmě vás ani nenapadne brát ohled na můj klidný spánek.“

To bylo příliš. Beatrice vyskočila, došla ke stolu a rozzuřeně se na Lea podívala. „Už mám vašeho urážlivého chování plné zuby, pane. Zdá se, že jste úplně zapomněl, jak neuvěřitelnou příležitost jsem vám nabídl.“

„Zapomnětlivost může být někdy požehnáním. Bohužel, není mi

dopřáno na vaše plány zapomenout třebas jen malý okamžik. A ujišťuju vás, že vám v žádném případě nedovolím, abyste se s madam Ctností setkala sama.“

„Jestli se budete chovat nepříjemně, Monkcreste, já zas nedovolím vám, abyste šel se mnou.“

Leo se k ní naklonil natolik, že měl svůj obličej jen pár palců od jejího. „Vím, že toho budu litovat až do skonání světa, ale rozhodně vás musím na to neuvěřitelně hloupé dostaveníčko doprovodit.“ Když poslouchala ten nebezpečně tichý hlas, zježily se jí chloupky na předloktí.

„Měla jsem dojem, že jste potřeboval vyřídit nějaké důležitější záležitosti,“ opáčila sladce.

„To může počkat.“

„Nemusíte je kvůli mně odkládat.“

Leovi se napjaly svaly na čelisti. „Řekl jsem, že *to může počkat*.“

„Lorde Monkcreste.“ Do pracovny vpadla Winifred. Vypadala rozčileně. „Paní Cheslynová mě informovala, že jste se tu zastavil na návštěvu. Drahá Beatrice, poslala jsi pro čaj?“

Leo s Beatrici, kteří se stále ještě měřili přes desku stolu, k ní současně otočili hlavu.

„Ach, drahoušku.“ Winifred se prudce zastavila a pohlédla z jedné napjaté tváře na druhou. „Neruším?“

„Podle čeho tak soudíte?“ Leo se s nedbalou elegancí napřímil. „Právě jsem zval paní Pooleovou, aby si se mnou vyjela na malou projížďku o něco dřív, než jsme původně měli dnes odpoledne v plánu. Chci jí v parku ukázat novou fontánu.“

Winifred vrhla na Beatrici zkoumavý pohled. „Aha.“

„Byla tak laskavá, že s mou nabídkou souhlasila.“ Leův široký úsměv ji však neuklidnil. „Nemám pravdu, paní Pooleová?“

Beatrice si ho zachmuřeně prohlížela. Dobře věděla, že před Winifred nemůže pokračovat v hádce bez toho, že by jí musela všechno vysvětlit. „Jak bych mohla tak milé nabídky odolat, pane? V mém věku už jich člověk moc nedostává.“

*Cítla, že ji zjevení pozoruje z potemnělého průchodu, ale pokaždé
když zvedla lampu nahoru, zmizelo.*

Ze sedmé kapitoly knihy Ruina od paní Amélie Yorkové

Leo měl stále ještě špatnou náladu, když s opratěmi v ruce řídil faeton málo užívanými parkovými pěšinami. Ale i přes přetrvávající rozmrzelost si uvědomoval intenzivní pocit radosti nad tím, že Beatrice sedí vedle něho.

Jedno bylo jasné. Ty dva dny, co strávil bez ní, nijak neoslabily účinek, který na něj její přítomnost měla.

Měla na sobě elegantní šaty stylově zelené lovecké barvy a o odstín světlejší dlouhý plášť lemovaný kožešinou. Přílehavý živůtek s dlouhými rukávy byl lemovaný jednoduchým volánkem. V ruce nesla zelený slunečník s třásněmi. Odvážný klobouk, který ladil s oblečením, byl ozdoben temně zeleným závojíčkem, který zahaloval její rysy a propůjčoval jí tajemný vzhled. Jako by byla tahle teatrálnost nutná, pomyslel si. Ale věděl, že Beatrici se tohle dobrodružství líbí. „Vidím, že se vám pro vaši schůzku podařilo zvolit mimořádně odlehlé místo.“ Leo si zkoumavě prohlížel hustě zalesněnou stráň po jedné straně cesty. „Zdá se, že tudy už celé měsíce nikdo nejel.“

„Vždyť jsem vám říkala, že to místo navrhla madam Ctnost.“ Beatrice studovala blížící se záhyb cesty. „Povídala, že mám hledat malý letohrádek, který tu před lety kdosi postavil.“

„Tamhle je.“ Jak Leo zpomalil koně do kroku, hladké, svalnaté zadky páru plesniváků do sebe narazily. „Vlevo před námi. Uprostřed toho hájku.“

Beatrice se snažila zrakem proniknout skrz hustý závoj. „Ano, vidím ho. Jak zajímavé. To je zvláštní, netušila jsem, že tady stojí. Zajímalo by mě, jak je starý.“

Letohrádek byl umělecky navržená „ruina“ starého řeckého chrámu. Je to, pomyslel si Leo, přesně ten druh povrchní architektonické zahradní příšernosti, ve které si tak libovala starší generace. Studoval bizarní sloupy, které tu malou chrámovou

budovu lemovaly.

„Můj dědeček nechal v našem parku postavit ještě něco trochu gotičtějšího,“ prohlásil. „Připomeňte mi, abych vám to někdy ukázal.“

Díky prudkému, překvapenému pohybu, jakým k němu Beatrice otočila hlavu, Leovi došlo, co z těch slov vyplývá. *Připomeňte mi, abych vám to někdy ukázal.* Jako by měl jejich vztah pokračovat i potom, co tu záležitost s prsteny dovedou ke zdárnému konci.

No, a proč vlastně ne? Mozek mu spalovaly mučivé, úchvatné představy. Bylo zřejmé, že Beatrice je velice tvrdohlavá žena, ale kromě toho byla zvláštní a nesmírně zajímavá.

Když bude mít to štěstí a přežije jejich společné dobrodružství ve zdraví, románek s ní by neriskoval o nic víc.

Ta představa ho podivně rozveselila. Přemítal, jak by se na takovou nabídku tvářila. Dala mu jasně najevo, že dokud ta záležitost s prsteny neskončí, měli by se důvěrnějšímu vztahu vyhnout. Ale na jeho polibek zareagovala s neklamnou vášnivostí. Co by na to řekla, kdyby ji požádal, zda by se jejich vztah nemohl stát důvěrnějším?

„Podívejte, před letohrádkem stojí malá, černá bryčka.“ Beatrice vyjekla vzrušením. „Musí patřit madam Ctnosti. Díky Bohu, měla jsem strach, že se neobjeví. Musím se jí zeptat na tolik věcí.“

Její nadšení Leovu mrzutou náladu ještě prohloubilo. V tuhle chvíli Beatrice na jejich budoucí milostný románek evidentně nemyslela. Možná je nejvyšší čas, aby se také konečně soustředil na záležitost, kvůli které sem přijeli.

Bez námahy zastavil faeton a rychle koně přivázal ke stromu. Když to učinil, natáhl ruce, aby Beatrici pomohl z kozlíku. Cítila v jeho pažích pevnost, sílu a vitalitu. Leo ji zatoužil obejmout kolem pasu pevněji a tvrdě ji přitisknout k sobě.

„Monkcreste?“ vydechla skoro neslyšně. Tázavě si ho skrz závoj prohlížela. „Děje se něco? Vždyť mě udusíte.“

Uvědomil si, že ji pevně svírá kolem útlého pasu. „Nic zvláštního. Promiňte.“ Velice opatrně ji postavil na zem a pustil z objetí.

Zvědavě pozorovala uměleckou zříceninu za jeho zády. „Ta dáma, co čeká na lavičce v letohrádku, musí být madam Ctnost. Nebesa! Je od hlavy k patě v černém. Zřejmě ji nedávno potkala nějaká tragédie.“

Leo se otočil a spatřil plavovlasou ženu v černých šatech a závoji stejné barvy. Seděla na mramorové lavičce přímo uprostřed chrámu.

Hlavu měla půvabně skloněnou nad knihou v kožených deskách, která jí ležela otevřená v klíně.

Dokonce i Leo dokázal rozeznat, že její černé cestovní šaty jsou dílem velice drahé švadleny. Obepínaly štíhlou, vysokou postavu madam Ctnosti způsobem, který byl současně elegantní i nenápadně provokativní. Černá saténová střecha klobouku se závojem nápadně kontrastovala s jejími světlými vlasy. Její oblečení doplňovaly černé rukavice a černé kotníkové botky.

Celkově vzato, majitelka vykřičeného domu U Rákosky mohla dnes odpoledne udávat mezi výkvětem společnosti na Bond Street nebo v parku tón.

Uchopil Beatrice v podpaží. „Něco mi říká, že si ty černé šaty nevzala proto, že drží smutek.“

„Ale to je velice neobvyklé, mít na sobě tolik černých věcí.“

„Madam Ctnost se pohybuje v neobvyklé branži.“

„Ano, samozřejmě.“ Beatrice se odmlčela. „Víte, tak strašně jsem s ní toužila mluvit, že jsem skoro zapoměla, čím se živí.“

„Bylo by dobře, kdybyste si to neustále připomínala.“ Vedl ji mezi mechem obrostlými sloupy.

Žena v černém zavřela knihu a skrz závoj pozorovala Lea s Beatricí. Mlčela a čekala, až přijdou blíž.

„Madam Ctnost?“ Beatrice se vymanila z Leova sevření. Ohrnula si závojíček na střechu zeleného klobouku a vykročila kupředu. „Jsem Beatrice Pooleová. Tohle je můj společník lord Monkcrest. Bylo od vás velice laskavé, že jste souhlasila s naší schůzkou.“

Leo si s mírným údivem všiml, že Beatrice pozdravila majitelku nevěstince stejně uctivým způsobem, jako by šlo o vysoce urozenou dámu. Žádná jiná žena, kterou znal, by se takhle nechovala. Ale žádná z nich, jak také věděl, by především nezorganizovala tuhle schůzku.

„Paní Pooleová.“ Hlas madam Ctnosti byl sytý a sametově hladký. Nadzvedla závoj, pod kterým se skrývaly půvabné, aristokratické rysy a chladné, vypočítavé modré oči. Kývla hlavou směrem k Leovi. „Monkcreste.“

„Madam.“ Leo měl pocit, že ho hodnotí jako svého potenciálního zákazníka. Lehce se usmál.

Madam Ctnost ukázala na protější lavičku. „Nesednete si?“

„Děkuju.“ Beatrice se posadila. Půvabným pohybem ruky v rukavici si urovnala sukně. „Mám na vás spoustu otázek.“

„Pokusím se je zodpovědět.“

Leo se rozhodl, že zůstane stát. Opřel se ramenem o sloup a založil si ruce v podpaždí. Studoval ty dvě velice elegantní, nápadné ženy, které pocházely z tak odlišných společenských vrstev.

Pokud šlo o majitelku domu U Rákosky, zdálo se, jako by ji Beatricino otevřené jednání zmátlo a současně pobavilo. Leo by se o cokoli vsadil, že to byla zvědavost, ne touha pomoci, která vedla madam Ctnost k tomu, že s touhle bizarní schůzkou souhlasila.

Během své kariéry madam Ctnost jistě pobavila spoustu úctyhodných džentlmenů, ale pravděpodobně ještě nikdy nehovořila s úctyhodnou dámou.

Lea se zmocnil neskutečný pocit. Najednou mu blesklo hlavou, že jeho život, který měl ještě ani ne před týdnem nudný, deprimující ráz, je náhle plný nepředvídatelných událostí a záhad. Napadlo ho, že během několika minulých dní toho prožil víc než za předchozí rok.

Dumal, jestli se mu to jen nezdá. Možná v příští vteřině otevře oči a zjistí, že se dívá do plamenů krbu ve své knihovně.

„Dozvěděla jsem se, že jste byla u toho, když můj strýc, lord Glassonby, zemřel,“ pronesla Beatrice opatrně. „Je to pravda?“

„Ano.“ Madam Ctností se v očích mihl výraz zdvořilé lítosti. „Mrzí mě, že vám to musím říct, ale zhroutil se uprostřed mého nového koberece. Byl skutečně roztomilý. Ten koberec, myslím. Takový ten druh s mořským vzorem, tyrkysově modrý s mnoha delfínky a mušlemi. Nedávno jsem si nechala dům předělat v kartágsém stylu.“

„Aha.“

„Bohužel na něm zůstalo několik skvrn,“ oznámila madam Ctnost delikátně. „Víte, v době smrti k podobným věcem dochází celkem často.“

„To jistě.“ Beatrice sepjala ruce. „Chápu.“

„Moje hospodyně je nedokázala vyčistit. Musela jsem nechat celý koberec vyměnit.“

Leo ignoroval kočičí lesk v jejích očích. „Snad nečekáte, že vám rodina lorda Glassonbyho nahradí výdaje za nový koberec, madam?“

Beatrice ztuhla. Rychle se otočila a vrhla na Lea varovný pohled. „Prosím?“

„Samozřejmě že nic takového nečekám.“ Madam Ctnost se přidušeně zasmála. „Můžete si být jistí, že lord Glassonby utratil v mém zařízení víc než dost peněz, aby mi výdaje za koberec, který

zničil, vynahradil. Co dalšího si přejete vědět, paní Pooleová?“

Beatrice se s odhodlaným výrazem v obličeji napřímila. „Půjdu přímo k věci, madam. Nebylo na smrti mého strýce něco, co by vás vedlo k domněnce, že nezemřel na selhání srdce?“

„Ach, myslíte si, že jsem ho zabila příliš horlivým používáním rákosky?“ Když viděla, že Beatrice zrudla, madam Ctnost se opět tiše, chraplavě zasmála. „Ujišťuju vás, že já takové věci nedělám. Jsem odbornice. Navzdory občasnému pokušení jsem už dávno zavedla přísné pravidlo, že moji klienti musejí z mého domu odcházet v dobrém zdravotním stavu. Záleží mi na tom, aby se ke mně opět vrátili, rozumíte?“

„Na tohle jsem se neptala,“ pronesla Beatrice odměřeně. „Byla byste tak laskavá a mohla mi přesně popsat, jak můj strýček zemřel?“

Madam Ctnost se zamyslela. Jedním prstem v černé rukavičce poklepávala na hřbet knihy, která jí ležela v klíně. „Nebyl to hezký pohled, ale to na smrt nikdy není, že?“

„Ne,“ přitakal Leo. „Pokuste se o krátký, věcný popis. Není třeba to nijak dramatizovat.“

„Dobře. Pokud si vzpomínám, právě jsme ukončili náš dýchánek. Glassonby si natahoval kalhoty. Pripadalo mi, že má nějaké problémy. Potom se začal dusit a o několik vteřin později hodil šavli na můj nový koberec.“

„Hodil šavli?“ opaskovala Beatrice. „Chcete říct, že něco upustil na zem?“

„Chce naznačit, že váš strýc začal zvracet,“ vysvětlil jí Leo. Pobavilo ho, že navzdory své výmluvnosti se Beatrice špatně orientuje ve slangových výrazech, tak populárních mezi současnou mládeží.

„Jistě.“ Beatrice chápavě přikývla, „Pozvracel se.“

„Slyšela jsem, že je nezvyklé, aby někdo zvracel, když ho postihne srdeční slabost,“ poznamenala madam Ctnost ve snaze pomoci.

Leo vrhl na Beatrici nenápadný pohled. Věděl, na co myslí. Záchvat zvracení mohl také vyvolat jed.

„Potom se zhroutil na můj nový koberec,“ pokračovala madam Ctnost, „a ještě trochu zvracel. Nakonec se chytil za břicho a vydechl naposledy. Všechno se to zběhlo během několika vteřin. Ujišťuju vás, že jsem okamžitě přivolala pomoc. Náhodou se v tu dobu nacházel v domě lékař.“

„Byl hned?“ zeptala se Beatrice.

„Ano, jako obvykle. Společně na tom problému pracujeme. Musím však s radostí konstatovat, že jsme udělali velké pokroky.“

Leo obrátil oči ke stropu chrámové zříceniny. Studoval drobné klasické akty, které tam byly vytesány.

„Nechápu.“ Beatrice vypadala naprosto zmateně. „To se stává často, že vám džentlmeni zvrací na koberec?“

Leo odtrhl pohled od stropu a pohlédl na její nechápavý výraz. „Madam Ctnost si s vámi zažertovala, když řekla, že byl doktor hned, paní Pooleová. Kdyby vám to nevadilo, raději bych vám to vysvětlil později.“

Madam Ctnost mu věnovala další ze svých pobavených úsměvů.

Beatrice zrudla jako pivoňka. „Neshledávám na téhle situaci nic humorného.“

„Máte pravdu,“ souhlasila madam Ctnost. „Jak už jsem řekla, doktor Glassonbyho vyšetřil a dospěl k závěru, že zemřel na srdeční záchvat. Nedalo se nic dělat. Ten muž byl mrtvý.“

„Jedl nebo pil něco můj strýček pár minut předtím, než začal zvracet?“

Tajněkářský úsměv madam Ctnosti zmizel. Ostražitě přimhouřila oči. „Podezíráte mě, že jsem ho otrávila, paní Pooleová?“

„Ne, to samozřejmě ne,“ vyhrkla Beatrice chvatně. „Jak jste mi právě vysvětlila, neměla jste k tomu žádný motiv. Nedokážu si představit, jak by trávení zákazníků mohlo prospívat obchodu.“

„To máte pravdu.“ Madam Ctnosti se trochu ulevilo, ale zůstala ve střehu.

„Náhodou jsem se dozvěděla, že můj strýc užíval speciální tonikum, aby, eh –“ Beatrice si znovu odkašlala. „Kvůli menší indispozici fyzického rázu.“

„Ano, jistě. Máte na mysli jeho Elixír mužné síly.“ Madam Ctnost opět nasadila zamyšlený výraz. „Několik mých zákazníků tenhle lék doktora Coxe užívá. Myslím, že váš strýc se ho skutečně při našem posledním setkání napil, ale na tom nebylo nic neobvyklého. Vždycky si předtím, než jsem na něj vytáhla rákosku, dal sklenku svého speciálního přípravku. Dělal mu nesmírně dobře.“

Beatrice šla za svým cílem se zatvzelejším odhodláním, které mohl Leo pouze obdivovat. Tenhle rozhovor jí musel připadat hodně zvláštní, dokonce i podle jejích neobvyklých měřítek. Koneckonců, byla vychována jako dcera vikáře.

„Nepronesl tenkrát můj strýc nějakou poznámku ohledně chuti toho nápoje?“ zeptala se Beatrice.

„Ne,“ odpověděla madam Ctnost. „Jsem přesvědčená, že ho dokonce považoval za ještě víc povzbuzující než jindy.“

„Hmm.“ Beatrice zaváhala. „Madam Ctnosti, řeknu vám to na rovinu. Pokoušíme se najít některé předměty, které po smrti mého strýce zmizely z jeho majetku.“

V očích madam Ctnosti se poprvé objevila panika. „Podívejte se, veškeré Glassonbyho oblečení a osobní věci jsem poslala s jeho tělem. Domnívala jsem se, že všechny věci byly jeho rodině navraceny. Pokud se snad diamantová spona do nákrčníku nebo něco jiného ztratilo, já za to nemůžu.“

„Já si nemyslím, že jste to ukradla,“ ujistila ji Beatrice rychle.

„V to doufám.“ Madam Ctnost se opět uvolnila, ale stále se tvářila ostražitě.

„Povězte mi, znáte se s doktorem Coxem?“

„S tím bylinkářem, který prodal Glassonbymu ten povzbuzující elixír?“ Madam Ctnost potřásla hlavou. „Ne, nikdy jsem se s tím mužem nesetkala. Myslím, že my dva toho nepochybně máme hodně společného, protože oba léčíme u džentlmenů stejné problémy. Ale až dosud jsme neměli to štěstí, aby nás někdo představil.“

„Takže jeho adresu neznáte?“

„Ne.“

„Děkuju,“ pronesla Beatrice. „Nesmírně jste nám pomohla. Cením si toho, že jste nám věnovala svůj čas.“

Madam Ctnost přimhouřila oči. „Chtěla bych se vás taky na něco zeptat, paní Pooleová.“

„Ano?“

„Proč vás tak zajímá, jak váš strýc zemřel? Na základě čeho usuzujete, že by příčinou jeho smrti mohl být ten povzbuzující nápoj?“

„Jak jsem už řekla, domníváme se, že během jeho smrti byly strýčkovi ukradeny jisté cennosti. Pokoušíme se je objevit.“

„Myslíte si, že by ho někdo mohl kvůli těm věcem zavraždit?“

„Ano, o této možnosti jsme uvažovali.“ Beatrice si vzdychla. „Ale podle toho, co jste nám pověřila, se to zdá jako nepravděpodobné.“

„Můžu vás ujistit, že to není pouze nepravděpodobné, je to naprosto vyloučené. Věřte, všimla bych si, kdyby byl v mé přítomnosti někdo zavražděn.“ Madam Ctnost natáhla ruku, aby si

stáhla černý závojíček. „No, pokud je to všechno, půjdu. Omluvíte mě, paní Pooleová?“

„Ano, samozřejmě.“ Beatrice letmo pohlédla na knihu, která madam Ctnosti ležela na klíně. „Vidím, že čtete *Zámek stínů*.“

„Ach ano, četla jsem všechny knihy paní Yorkové. Pokud jde o muže, je legračně naivní, ale její líčení strašidelných hrobek, duchů a podobných věcí je velmi vzrušující. Také její ženské hrdinky jsou příjemnou změnou po těch obvykle ufnukaných a omdlévajících dívkách, se kterými se člověk setkává v jiných románech.“

Beatrice bojovně přimhouřila oči. „Já také čtu romány paní Yorkové. A vůbec ji, pokud jde o muže, za naivní nepovažuju.“

Leo na ni vrhl rychlý pohled a téměř zasténal, když v jejích očích spatřil výzvu. Tohle nebyl vhodný čas, místo ani náležitá společnost pro diskusi o literárních kladech románů Amélie Yorkové.

„Obávám se, že pokud jde o muže, má paní Yorková některé nesmírně falešné představy,“ vedla si madam Ctnost svou.

„Jaké falešné představy máte konkrétně na mysli?“ dožadovala se Beatrice odpovědi.

„Zdá se, že je přesvědčená, že na světě skutečně pár hrdinů existuje.“ Madam Ctnost se otočila, aby prošla sloupopřadím. „Já, naopak, jsem už dávno zjistila, že to není pravda.“

Beatrice otevřela ústa, ale vzápětí je zavřela. „Aha,“ konstatovala s nečekanou mírností. „Nevadilo by vám, kdybych vám položila ještě jednu poslední otázku soukromého charakteru?“

„Prosím.“

„Líbí se vám vaše povolání?“

Madam Ctnost se na několik vteřin odmlčela. Potom vzduch rozechvěl její stříbrný smích, stejně průzračný a chladný jako led.

„To je ale zvláštní otázka, paní Pooleová. Já svoji práci zbožňuju. Co by mohlo být zábavnější než pravidelně bičovat výkvět anglického mužství, a ještě si za to nechat platit?“

Po těch slovech se obrátila, sukně jejích černých šatů jen tiše zašustily, a vyšla z letohrádku.

Leo nechal ruce klesnout podél těla a napřímil se. „Doprovodím vás ke kočáru, madam Ctnosti.“

Přes rameno se na něj otočila a pod černým závojem měla neproniknutelný výraz. „To je od vás laskavé, pane.“

Odvedl ji k malému dvoukolovému kočáru, pomohl jí do elegantní kabiny a podal jí otěže.

Několik vteřin ho zamyšleně studovala. „Obvykle dokážu své budoucí zákazníky odhadnout na první pohled, Monkcreste. Připadá mi, že vy mezi ně patřit nebudete.“

„Nemám tak výstřední choutky, abych služby domu U Rákosky někdy potřeboval.“

„Škoda.“

„Ale jsem ochotný velice dobře zaplatit za jiné věci,“ prohodil Leo úmyslně.

Ruce v černých rukavicích, lehce svírající otěže, strnuly. „Za jaké věci?“

„Při vašem povolání se jistě dozvíte spoustu informací.“

„To máte pravdu.“

„Kdybyste se náhodou doslechla něco v souvislosti se smrtí lorda Glassonbyho nebo o jistých historických památkách, které zmizely z jeho majetku, byl bych moc rád, kdybyste mi dala vědět. Bohatě se vám odvděčím.“

„Vždycky si ráda přivydělám, pane. Pokud se něco podobného dozvím, s největší radostí vám tu informaci prodám.“

„Uvidíte, že v podobných záležitostech dokážu být velice štedrý.“

„O tom nepochybuju.“ Madam Ctnost zvedla otěže. „Povězte mi ještě, je pravda, co se říká o mužích ve vaší rodině, pane? Jsou to opravdu všechno šílenci a čarodějové?“

„Jenom někteří,“ odpověděl Leo. „Problém spočívá v tom, že většina lidí pochopí, kdo z nich je čaroděj a kdo pouze šílený, až v okamžiku, kdy je už příliš pozdě.“

Madam Ctnost se pobaveně zasmála. Krátce pohlédla na zříceninu, kde čekala Beatrice. „Myslím, že paní Pooleová si poradí, ať už budete patřit ke kterémukoli z těch dvou typů, pane. Přeji vám hezký den.“

Zkušeným pohybem zápěstí švihla koně opratěmi přes hýždě. Spřežení vyrazilo elegantním poklusem dopředu. Leo černý kočár sledoval, dokud nezmizel v zatáčce. Potom se obrátil a zamířil zpátky k místu, kde stála Beatrice.

„Velice zajímavá žena.“ Beatrice zadumaně hleděla za odjíždějícím kočárem. „A možná také velice nebezpečná.“

Leo se na ni překvapeně zadíval. „Myslíte kvůli jejímu povolání?“

„Ne, kvůli tomu, že skrývá hluboko v srdci spoustu bolesti.“ Leo se zamračil. „Jak to můžete vědět?“

Beatrice se zachvěla. „Slyšela jsem to v jejím smíchu.“

Leo nad tím chvíli uvažoval. Hlavou mu bleskla vzpomínka na její mrazivý smích. Neodpověděl.

„No?“ Beatrice na něj vyčkávavě hleděla. „Co si o tom myslíte?“

„Domnívám se, že se trochu bojíte, že ji obviníme z vraždy a krádeže.“

Beatrice si vzdychla. „Snažila jsem se ji přesvědčit, že to nemáme v úmyslu. Co jste jí to před chvílí, když jste ji doprovázel ke kočáru, vlastně říkal?“

„Nabídl jsem jí, že jí zaplatím za jakoukoli informaci, kterou se jí podaří získat. Žena s jejím povoláním se čas od času dozví od svých zákazníků zajímavé věci. Madam Ctnost je v podstatě obchodnice.“

„Ano, myslím, že máte pravdu.“ Beatrice se zmařčila. „Ale co kdyby se ukázalo, že můj strýc *nebyl* úmyslně zavražděn? Co když smrt strýčka Reggieho skutečně způsobilo selhání srdce nebo dokonce nešťastná náhoda, když se předávkoval elixírem? Madam Ctnost u něho mohla prsteny najít a ukrást je, dříve než přivolala pomoc.“

Leo zavrtěl hlavou. „To se mi nezdá. Za prvé, pochybuju, že by váš strýc nosil tak mimořádně vzácné věci do domu U Rákosky, kde se obvykle svlékal donaha, s sebou. Musel by nechat prsteny v kapse oblečení.“

„Jsem téhož názoru.“

„A i kdyby byl takový blázen, a zatímco si užíval výprask na holou, nechal ty drahocenné klenoty v kalhotách, je navýsost nepravděpodobné, že by madam Ctnost poznala, o jak vzácnou památku jde.“

„To mě přivádí k zajímavé myšlence,“ poznamenala Beatrice. „Vy víte, jak ty prsteny vypadají?“

„Ne. Než jsme z Devonu odjeli, podnikl jsem ve své knihovně takový malý průzkum. Socha Afrodity je v legendě několikrát dopodrobna popsána, ale nenašel jsem ani jediný popis prstenů.“

„Co když madam Ctnost v oblečení mého strýčka prostě objevila dva vzácně vyhlížející klenoty a rozhodla se je ukrást?“ trvala na svém Beatrice.

Leo pozoroval zatačku, ve které zmizel černý dvoukolový kočár. „I kdybychom, kvůli argumentaci, dospěli k názoru, že ty prsteny vzala, mohla s nimi udělat jen jedinou věc.“

„Jakou?“

„Prodat je,“ odpověděl Leo. „A o takovém obchodu by se povídalo

v každém starožitnictví ve městě. Dozvěděl bych se o něm v okamžiku, kdy bych dorazil do Londýna.“

„Ano, máte pravdu.“ To bylo vše, co Beatrice řekla. Tvářila se stále zamyšleněji.

Protože dlouho neodpovídala, Leo se zamračil. „O čem to sakra dumáte?“

„Říkal jste, že jste madam Ctnosti navrhl, že od ní koupíte informace.“

„No a co? Už dávno jsem zjistil, že je to nejjednodušší způsob, jak ten speciální druh zboží získat.“

„O tom nepochybuju, pane, ale napadlo mě, že než tahle záležitost skončí, možná se ocitneme v situaci, kdy se budeme snažit koupit prsteny od kohokoli, kdo je teď má.“

„Takže?“

Beatrice přimhouřila oči. „O téhle specifické možnosti jsme ještě nehovořili. Povídal jste, že za prsteny dobře zaplatíte, ale nikdy vás nenapadlo, že za ně možná budete muset platit dvakrát.“

„Dvakrát?“

„Jednou, abyste je získal od člověka, který je teď vlastní, a pak znovu, abyste nahradil Arabelle věno.“

Uvědomil si, že Beatrice má strach, že když bude muset za prsteny zaplatit dvakrát, poruší pravidla jejich dohody. To, že mu zcela nedůvěřuje, ho rozzlobilo.

„Paní Pooleová, uzavřeli jsme dohodu. Jsem ochotný zaplatit, co bude potřeba. Domníval jsem se, že jsem se vyjádřil jasně.“

„Ach ano, jistě.“

„To je vše, co mi dokážete říct, poté co jste se dotkla mé cti?“

Zrudla. „Nic takového jsem neměla v úmyslu, pane.“

„Já se nicméně cítím hluboce uražen.“ Provokativně vytáhla obočí.

„Co s tím uděláte? Vyzvete mě na souboj?“

„Mám mnohem přijatelnější řešení.“

„Jaké?“

„Půjdete se mnou zítra večer do divadla?“

„Do divadla?“

Z jakéhosi důvodu ho překvapený pohled v jejích očích podráždil dokonce ještě víc než její nedůvěra. Připadalo mu, jako by nikdy neuvažovala o možnosti, že by s ním mohla jít večer do společnosti.

„Mám lóži předplacenou na celou sezonu, i když ji využívám jen zřídka,“ prohlásil. „Vaše teta a sestrénka mohou jít samozřejmě s

námi.“

„To je od vás nesmírně laskavé.“ V očích měla vřelý výraz. „Teta Winifred a Arabella budou nadšené.“

Otevřel ústa, aby jí sdělil, že neučinil to pozvání pouze proto, aby potěšil její příbuzné. Ale pohyb, který koutkem oka zaregistroval, způsobil, že zapomněl, co chtěl právě říct.

Bylo to jen nepatrný záblesk mezi stromy, ten nejjemnější záchvěv listů. Ale dnes vítr nefoukal. Všude vládl naprostý klid.

„Zatraceně.“ Objal Beatrice kolem ramen a prudce ji přitáhl k sobě. „*Libejte* mě.“

V očích se jí objevil otažitý výraz. „Skutečně si nemyslím, že je k tomu vhodný čas a místo, pane. Domluvili jsme se, že udržíme náš vztah na obchodní bázi – umph.“

Když přitiskl své rty na její, Beatrice ohromením strnula. A potom se mu oddala. Po kratičkém zaváhání zvedla paže a vášnivě ho objala kolem krku.

Leo, zatímco ji líbal, pozorně sledoval světlinu v lese. Větve se opět zachvěly. Potom koutkem oka zachytil tmavě hnědou čapku a zaslechl zašustění rukávu košile.

Odtrhl se od ní. „Bastard.“

„Co se proboha děje?“ Prudce ji odstrčil stranou, až Beatrice zavrávala.

Leo se několika dlouhými kroky ponořil mezi stromy. Před sebou slyšel praskání zlomených větviček. Jeho kořist se vzdala nepozorovaného odchodu ve prospěch rychlého úniku.

Kéž by jen měl s sebou Skřítku, pomyslel si. Pes by prchajícího slídila v mžiku dostihl.

„Leo, co to provádíte?“ dožadovala se Beatrice vysvětlení. „Co se stalo?“

To je poprvé, uvědomil si, kdy ho oslovila křestním jménem. Nemohla si pro to vybrat méně vhodnou chvíli. V křovinách za zády slyšel její kroky.

Jeho kořist divoce pádila hustým porostem. Mezi stromy před ním se ozvala přidušená kletba.

„Stůj, ty mizero!“

Leo zaslechl dusot koňských kopyt a pochopil, že už nemá šanci. Prudce se zastavil.

Beatrice se prodrala skrz malé houští a doklopýtala k němu. „Panebože, Monkcreste. Co se to děje? Co jste vlastně viděl?“

„Muže.“ Otočil se, aby ji podepřel. „Sledoval nás.“ Na okamžik ho vyvedl z míry pohled na její tváře zrudlé během a módní klobouček, který se jí svezl šikmo nad jedno oko. Na šatech měla zachycené kousky listů a suchých větviček. „Bohužel jsem nebyl tak blízko, abych ho chytil dřív, než doběhl ke svému koni.“

„Říkáte, že nás sledoval?“ Zatímco upírala pohled do lesa, s nepřítomným výrazem si narovnála klobouk. „Co když to byl nějaký náhodný kolemjdoucí? Zvědavý mladík, který dostal strach, když jste se za ním rozběhl?“

„Ne.“ Leo se prodral bariérou nízkých keřů a spatřil místo, kde byl před chvílí kůň uvázan. Pečlivě prostudoval okolní půdu. Země byla posetá otisky mužských bot. „Nemyslím si, že jel kolem náhodou. Je zřejmé, že do téhle části parku málokdo zabloudí. Ať už to byl kdokoli, nějakou dobu tady stál.“

Beatrice zírala na rozrytou hlínu. „Myslíte, že nás dneska někdo úmyslně sledoval?“

„To nevím. Ale jedno je jisté.“

„Co?“

„Viděl vás, že máte schůzku s majitelkou nevěstince. Tolik, pokud jde o váš skvělý plán zůstat inkognito, Beatrice. Můžeme jen doufat, že vaše pověst nebude do hodiny v troskách.“

Věnovala mu chladný úsměv. „Pokud bude moje dobré jméno tak brzy popliváno, neodvoláte své pozvání do divadla?“

Její povýšený postoj k té záležitosti ho rozzuřil. S nadlidským úsilím ovládl svůj vztek. „Jsem Šílený mnich,“ připomněl jí. „Pochybuj, že mě společnost bude považovat za ještě výstřednějšího než obvykle, když se rozhodnu doprovodit do divadla ženu se špatnou pověstí.“

8

Kostnatá ruka míchala d'ábelský elixír...
Z osmé kapitoly knihy *Ruina* od paní Amélie Yorkové

Druhý den ráno byla Beatricina pověst stále nedotčená. Leo seděl ve svém klubu v křesle před krbem a se smíšenými pocity přemítal o včerejším dni.

Na jedné straně se mu ulevilo, když zjistil, že její dobré jméno není ohroženo, alespoň prozatím. Ale tato skutečnost v něm okamžitě vyvolala nepříjemnou předtuchu. Znamenalo to, že ať už je na schůzce špehoval kdokoli, pravděpodobně měl vlastní důvody, proč zachoval mlčení.

Leo strávil větší část noci přemítáním, jaké ty důvody mohou být. Žádný z nich mu nepřipadal příliš uklidňující.

Zašel do klubu, aby získal nějaké informace, ale zatím se toho dozvěděl žalostně málo. Vrhł zběžný pohled na vysoké hodiny v rohu. Slíbil Beatrici, že na ni bude za půl hodiny čekat u Hookova knihkupectví.

Sáhl do kapsy, vytáhl dopis od svého syna Carltona, který mu dnes ráno přišel, a otevřel ho. Zatímco četl, matně si uvědomoval okolní zvuky tiché konverzace a cinkání čínského porcelánu.

Poté, co jsme dnes brzy ráno navštívili několik dalších zřícenin, William trvá na tom, abychom si každou z nich naskicovali. Bohužel musím přiznat, že mi všechny začínají připadat stejné. Jeden starobylý, rozpadající se kostel se nedá rozeznat od druhého.

Opoledne nás Plummer protáhl další galerií. William tvrdí, že některé obrazy (zejména ty, které zobrazují nahé bohyně) jsou velice zajímavé. V tomhle s ním naprosto souhlasím. Ale jsem přesvědčený, že pokud budu nucen obdivovat ještě jednu krajinu nebo další obraz svatých, oblečených do splývajících říz a obklopených buclatými cherubíny, zřejmě umřu nudou.

Zítřek bude nepochybně mnohem zábavnější a doopravdy zajímavý. Máme se setkat s jakýmsi džentlmenem z Evropy, panem Hendricksem, který se na čas usadil tady v Itálii. Je to vědec a pozval nás na prohlídku své laboratoře. Slíbil nám, že si můžeme

vyzkoušet několik skvělých experimentů. Pokud nám zbyde čas, ukáže nám svůj elektrický přístroj, kterým dokáže oživovat mrtvé žáby.

Pan Hendricks se také laskavě nabídl, že mě zavede na nedaleké pole, kde přímo ze země stoupají hořlavé plyny. Je to v blízkosti sopky a pan Hendricks je přesvědčený, že to s ní souvisí.

Leo se smutně usmál. Někteří otcové se museli bát, že jejich potomci upadnou do náruče povětrných žen. Carlton je místo toho u vytržení ze zázraků vědy. Možná to nakonec není až tak velký rozdíl, napadlo ho. Obě dvě záliby mají moc si člověka podmanit a zotročit. Obě stojí člověka těžké peníze. Až se Carlton vrátí z cesty po Evropě, nepochybně si bude chtít vybavit vlastní laboratoř.

„Monkcreste, jste to vy?“ Před Leovým křeslem se zastavil podsaditý starší muž s huňatým, šedivým obočím a rozježenými licousy. „Slyšel jsem, že jste ve městě.“

„Tazewelle.“ Leo pečlivě složil Carltonův dopis a zasunul ho do kapsy. Opět vrhl letmý pohled na vysoké hodiny. Nejvyšší čas, pomyslel si. Málem už nedoufal, že baron dorazí. „Co vaše dna?“

„Někdy je to lepší, jindy horší.“ Lord Tazewell se opatrně posadil do křesla a oteklý kotník si opřel o nízkou podnožku. Zachmuřeně nemocnou nohu studoval. „Mám nového doktora. Předepsal mi pít čaj s vinným octem. Příšerná kombinace.“

„Zní to skutečně hrozně.“ Leo nasadil – jak doufal – soucitný výraz.

Baron patřil k mladším známým jeho dědečka. Navzdory dvacetiletému věkovému rozdílu je spojoval zájem o zahradničení. Leo si z dětství vzpomínal, že často vídal Tazewella s dědečkem, jak se spolu sklánějí nad záhonem květin.

Leo také věděl, že si Tazewell libuje v nekonečných litaniích o nemocech a neduzích. Baron střídal doktory stejně, jako jiní lidé mění své oblečení. Byl vždycky první, kdo vyzkoušel nejzvláštnější přípravky a ochutnal nejnovější elixíry. Pokud někdo mohl tajemného doktora Coxe znát, byl to Tazewell.

„Nevím, jestli v tom popíjení čaje s vinným octem budu pokračovat,“ svěřoval se Tazewell. „Zatím se mi nezdá, že by mi to nějak pomáhalo. Dozvěděl jsem se, že je v Londýně nový lékař, který při léčbě používá magnety a dosahuje skvělých výsledků.“

„Radil jste se o svém problému s nějakým lékárníkem nebo bylinkářem?“

„Jistě, jistě.“ Tazewell se s radostí pustil do podrobnějšího

výkladu. „Navštívil jsem nespočet lékárníků. Spoustu šarlatánů a mastičkářů. Někdy mám dojem, že jediná užitečná věc, kterou prodávají, je opiová tinktura.“

„Doslechl jsem se o jistém doktoru Crockovi,“ nadhodil Leo s úmyslnou neurčitostí. „Nebo to byl Cox? Možná Comb. Už si přesně nevzpomínám. Ale určitě vím, že prodává nějaké velice účinné bylinkové výtažky.“

„Cox?“ odfrkl si Tazewell pohrdavě. „Byl jsem u něho před několika měsíci. Ale dal mi jasně najevo, že mi nedokáže pomoci. Prohlásil, že se specializuje na léčbu impotence. Abych se přiznal, v mých letech mě už sexuální život nijak zvlášť nezajímá.“

Leo se opřel lokty o boční opěrky a propletl si prsty na břiše. Pohodlně natáhl nohy před sebe a zamyšleně studoval špičky svých naleštěných bot. „Mám přítele, který tímto postižením trpí. Zajímalo by mě, jestli by mu doktor Cox dokázal pomoci.“

Tazewell nakrčil huňaté obočí, až se mu na čele spojilo v jednu čáru. „To nevím, ale v každém případě mu to neublíží.“

„Můžete mi říct doktorovu adresu?“

„Má ordinaci v Moss Lane.“ Tazewell se zamračil. „Málem jsem to místo v bludišti uliček nenašel. Netuším, jak ten chlapík může prosperovat.“

„Myslím, že na léčbě impotence se dá vydělat spousta peněz.“

„To máte pravdu,“ přitakal Tazewell a obočí mu s náhlým zájmem vyletělo vzhůru. Potom se mu v očích objevil výraz soucitného pochopení. „Ehm, Monkcreste, ten váš přítel, který trpí tou nedostatečností...?“

„Co je s ním?“

„Nemluvíte náhodou o sobě?“

„Samozřejmě že ne.“

„Nemusíte se přede mnou stydět,“ pokračoval Tazewell laskavě. „Koneckonců, vždyť je vám kolem čtyřiceti. To už není žádné mládí, což?“

Někdo ji sledoval.

Právě když vcházela do Hookova knihkupectví, Beatrice zachytila koutkem oka záblesk pohybu. Nenápadně pootočila hlavu a použila širokou střechu svého slunečníku, tak aby nebylo vidět, jakým směrem se dívá.

Nebylo o tom pochyb. Ten muž s vlnitými plavými vlasy a brýlemi

se zlatou obroučkou právě přecházel ulici. Byla přesvědčená, že jde o stejného člověka, který si ji nenápadně prohlížel, když před malou chvilkou vyšla z Lucyina módního salonu.

Byl to štíhlý, pohledný muž ve skvěle stříženém modrém plášti, žluté vestě a žlutohnědých kalhotách. Na vázance měl složitý módní uzel. Brýle mu dávaly vzhled vážného, studovaného člověka.

Bylo zřejmé, že ji sleduje, přestože se na ni ani jednou přímo nepodíval.

Jako by vytušil, že si ho všimla, znenadání se zastavil a začal předstírat, že si prohlíží rukavice vystavené v sousední výloze.

Beatrice přejel mráz po zádech. Leo si toho muže, kterého pronásledoval předchozí den v lese, neměl čas prohlédnout. Jediné, co dokázal rozeznat, byla tmavá čepice a rukáv košile. Ale není nic jednoduššího než si vzít jiné šaty.

UVědomila si, že některé služebné a lokajové, kteří posedávali na lavičkách před obchodem, si ji zvědavě prohlížejí. Stáhla slunečník a vešla do obchodu. Proklíčkovala přeplněným krámkem k polici s knihami.

Předstírala, že si prohlíží nejnovější vystavené romány, z nichž jeden, jak si všimla, byl od ní, a současně nenápadně pozorovala ulici. Při troše štěstí by si mohla plavovlasého muže, až bude procházet kolem výlohy, důkladně prohlédnout.

Ale místo toho, aby pokračoval dolů ulicí, jak předpokládala, drze vstoupil do knihkupectví. Beatrice skoro upustila román, který si na polici namátkou vybrala.

Horečně se snažila odhadnout, jestli bude lepší toho obrýleného muže ignorovat, nebo na něj promluvit. Něco jí napovídalo, že Leo by byl rozhodně pro první variantu. V každém případě se tu každou chvíli objeví. Mohla by mu toho záhadného muže ukázat.

Ale co když ten člověk odejde z knihkupectví dřív, než se Leo dostaví? Pak už nebude mít další příležitost konfrontovat ho a požadovat vysvětlení.

Nezbývalo než jednat. Odložila knihu zpátky na polici, obrátila se a zamířila přímo k místu, kde neznámý muž rozmloval s majitelem obchodu. Zaslechla pár slov z adresy, na kterou si objednal zásilku nějakých románů.

„Pošlete je do Deeping Lane 21, prosím,“ požádal.

„Pan Lake?“ vyhrkla Beatrice nadšeně. „Jste pan Lake, nemám pravdu? Určitě se na mě pamatujete. Vaše sestra a já jsme byly dobré

přítečkyně.“

„Cože?“ Muž sebou trhl, jako by dostal žihadlo. Otočil se tak prudce, že loktem strčil do knížky, která ležela na pultě. „Zatraceně.“

Chňapl po svazku a podařilo se mu ho zachytit dřív, než dopadl na podlahu. Bohužel, když se napřímil, udeřil hlavou o vyčnívající okraj pultu. Ucukl bolestí.

„Ach, bože,“ zamumlala Beatrice. „Jste v pořádku, pane Lakeu?“

„Ano. Děkuju.“ Brýle na povýšeném nose si posunul zpět na původní místo a s hlubokým zklamáním se zadíval na Beatrici. „Je mi to upřímně líto, paní Pooleová, že nejsem pan Lake. Nic bych si nepřál víc.“

Vypadá skutečně nešťastně, pomyslela si pobaveně, navzdory té situaci. Všimla si také, že zblízka je dokonce ještě přitažlivější než z dálky.

Hladké čelo a inteligentní, poněkud plaché modré oči mu rámovaly plavé lokny, ostříhané á la Byron. Odhadovala, že je asi v jejím věku, možná o rok o dva mladší.

„Prosím za prominutí, pane,“ odpověděla.

„Ne, ne, to je naprosto v pořádku,“ ujistil ji spěšně. „Bohužel se jmenuju Saltmarsh. Graham Saltmarsh.“ Lehce se uklonil. „K vašim službám, paní Pooleová.“

„Když já neznám vás, pane, jak to, že vy znáte mě?“

Graham si povzdechl. „To bude dost těžké vysvětlit.“ Rozhlédl se po rušném obchodě a pak učinil krok směrem k ní. Ztišil hlas do spikleneckého šepotu. „Prosím, odpusťte, paní Pooleová, ale já vím, kdo jste.“

„To je zřejmé. To jsme si už ujasnili. Ale když jsme si nikdy nebyli představeni, byl byste tak laskav a vysvětlil mi, odkud znáte mé jméno?“

Opět se rozhlédl kolem sebe a přistoupil ještě o něco blíž. „Prozradil mi to tiskařův učedník,“ ucedil koutkem úst.

Teď zase vytřeštila oči Beatrice. „Učedník?“

„Přiznávám, že jsem ho podplatil. Ale ujišťuju vás, že tu informaci neprodal levně.“

Najednou jí bylo všechno jasné. „Dobrý Bože, pane, chcete tím říct, že víte, kdo *doopravdy* jsem?“

„Ano. Víím, že pod pseudonymem paní Yorková píšete ty nejskvělejší hrůzostrašné romány v celé Anglii.“ Oči za skly brýlí mu zářily neskrývaným obdivem. „Prosím, dovolte, abych se vám

přiznal, že abych mohl číst vaše knihy, klidně bych chodil po řeřavých uhlících. Vaše představitost mě uchvacuje. Píšete ty nejnapínavější příběhy, jaké jsem kdy četl. Vůbec si nedokážete představit, kolik potěšení mi vaše romány poskytují.“

Beatrici zaplavila směs zděšení a radosti a vyvolala na její tváři půvabný ruměnec. Uvědomila si, že tohoto okamžiku, okamžiku odhalení, se bála celých minulých pět let. Ale po pravdě řečeno, bylo to velice příjemné, když nemusela předstírat, že nemá s paní Yorkovou nic společného.

„Pane Lakeu, nevím, co na to říct.“

„Saltmarsh. Graham Saltmarsh.“

„Ano, samozřejmě. Promiňte, pane Saltmarshi. Trochu mi to vyrazilo dech. Nikdo kromě mé rodiny a blízkých přátel netuší, že píšu romány.“

„To se mýlíte, paní Pooleová.“ Lítostivě se usmál. „Obávám se, že vaše tajemství přece jen několik lidí zná. Je tu váš vydavatel, tiskař –“

„A tiskařův učedník a bezpochyby tiskařova manželka...“ Ušklíbla se. „Máte naprostou pravdu. Vůbec mě nenapadlo, že by z nich někdo mohl tu informaci vytáhnout.“

„Pochybuju, že by se o to pokoušel mimo mě ještě někdo jiný,“ ujistil ji Saltmarsh. „Podle mě je nepravděpodobné, že by se vaše tajemství dozvěděl větší počet lidí. Prosím, věřte, že já je nikdy nikomu neprozradím.“

„Děkuju, pane Saltmarshi. Budu klidněji spát, když vím, že o tom nikomu neřeknete ani slovo.“

V očích se mu objevil oddaný pohled. „Na moji diskrétnost se můžete spolehnout, madam.“

„Můžu se vás zeptat, proč jste mě sem dneska sledoval, pane?“

Zrudl jako pivoňka. „Přiznávám, že jsem si vás všiml v okamžiku, když jste vešla do toho módního salonu. Nedokázal jsem odolat příležitosti strávit chvilku ve vaší přítomnosti. Jste moje múza, paní Pooleová.“

„Vaše múza?“ Beatrici to potěšilo. „Pochopila jsem správně, že jste také spisovatel?“

„Ještě jsem nic nevydal, ale mám rukopis, který chci, až ho dokončím, nabídnout vydavateli.“

„Přeji vám hodně štěstí, pane.“

„Děkuju. Můžu jen doufat, že jednoho dne budu u svých čtenářů

schopen vyvolat alespoň z poloviny tak velké nadšení, jaké dokážete vyvolat vy. Neznám nikoho, kdo by se vám ve schopnosti vyličit temné vášně a strašidelnou atmosféru dokázal třeba jen přiblížit.“

Beatrice se zarděla. „Ehm, děkuju, pane.“

„Kromě toho, že se inspiroji četbou vašich románů, jsem strávil mnoho hodin v muzeu pana Trulla. Vystavené exponáty mi často poskytnou báječné nápady pro můj příběh. Už jste o tom muzeu slyšela?“

Beatrice se hlavou mihla matná vzpomínka. Věděla, že nedávno někde narazila na zmínku o Trullově muzeu, ale nedokázala ji správně zařadit. „Nikdy jsem tam nebyla.“

„Měla byste se tam určitě zajít podívat.“ Saltmarsh se rozzářil nadšením. „Sbírku tvoří úžasné artefakty. Všechny přímo souvisí s nadpřirozenými a duchovními záležitostmi. Pouhý pohled na ně dokáže roznítit vaši představivost.“

„Zní to zajímavě.“ Beatrice si najednou vzpomněla, kde na zmínku o Trullově muzeu narazila. Chtěla Saltmarshovi položit ještě několik dalších otázek, ale v tu chvíli se prudce otevřely dveře knihkupectví. Po zádech jí přejela vlna nedočkavého vzrušení.

Pohlédla na druhý konec místnosti a spatřila Lea, jak vchází dovnitř. Nedíval se však na ni. Mrazivým pohledem si měřil Grahama Saltmarshe.

„Děkuju, že jste mi o muzeu pana Trulla pověděl, pane Saltmarshi.“ Koutkem oka spatřila, že se k nim Leo blíží. „Co nejdřív se tam půjdu podívat.“

„Spisovatelku obdařenou vaší výjimečnou senzitivností to nepochybně nesmírně nadchne.“ Graham si zřejmě blížící se bouři neuvědomoval. „Možná byste mi dovolila, abych vás tam doprovodil. Ukázal bych vám ty nejzajímavější exponáty. Trull má ve svém muzeu dokonce i mumii.“

„Paní Pooleová nebude váš doprovod potřebovat.“ Leo se postavil vedle Beatrice. Hlas měl nebezpečně tichý. „Bylo by s podivem, kdyby dámu natolik inteligentní, jako je paní Pooleová, mohlo v Trullově směšném muzeu něco zaujmout.“

„No tak, Monkcreste.“ Beatrice se na něj pohoršeně zadívala. „Nemusíte se chovat nezdvořile. Dovolte, abych vám představila pana Saltmarshe. Pan Saltmarsh, hrabě Monkcrest.“

Saltmarsh se tvářil, jako by se právě setkal s obrovským dravým zvířetem. „Pane.“

„Saltmarshi.“ Leo to jméno pronesl tak, jako by chtěl zjistit, jestli mu bude tenhle úlovek chutnat.

„Náhodou mě představa, že bych se mohla jít do Trullova muzea podívat, nesmírně vzrušuje,“ opáčila Beatrice milým tónem.

Saltmarsh na ni vrhl vděčný pohled.

„Bylo by to zbytečné plýtvání časem.“ Leo si chvíli mladého muže výhrůžně měřil a pak, zřejmě spokojený, že se mu Saltmarshe podařilo úspěšně zastrašit, se otočil k Beatrice. „Byl jsem tam před několika lety. Muzeum je přečpané padělky a napodobeninami, které mají desít lidí, kteří podobným nesmyslům věří.“

„Já náhodou patřím mezi ně,“ odsekla Beatrice. „Tu a tam se nechám ráda postrašit.“

Leo se zamračil. „To bych rád věděl proč. Ujišťuju vás, že těch pár předmětů v Trullově muzeu, které jsou skutečně pravé, nemá nijak velkou sběratelskou hodnotu.“

„Nícméně,“ opáčila Beatrice chladně, „jsem panu Saltmarshovi velice zavázána, že mi o tom muzeu řekl.“

Saltmarsh si nejistě odkašlal. „Děkuju, paní Pooleová. Nedokážu vám sdělit, jak moc pro mě znamená vědomí, že jsem vám mohl prokázat malou službu.“

„Chápu, pane.“ Beatrice si všimla, že se Leovy pevně stažené rty zvlhly v úsměvu, při kterém by ztuhla krev v žilách i mnohem statečnějšímu muži, než byl Saltmarsh. Opřela proto o špičku jeho boty hrot svého slunečníku a silně se o něj opřela. „Nesmírně jste mi pomohl, pane Saltmarshi.“

Leovi uniklo přidušené zaúpění a rychle vytrhl nohu zpod mučícího nástroje.

Saltmarsh se na něj stísnně podíval. „Už bych měl jít. Mám schůzku u krejčího. Jestli mě omluvíte, paní Pooleová?“

„Samozřejmě.“ Beatrice mu věnovala vřelý úsměv.

Saltmarsh se uctivě uklonil a zamířil k východu.

Leo se ovládal, dokud muž nezmizel z dohledu. Potom se prudce otočil k Beatrice. „Zatraceně! Co jste to s tím slunečníkem prováděla? Chcete mi amputovat palec u nohy?“

„Choval jste se nesmírně hrubě k velice zdvořilému džentlmenovi.“

„Odkud ho znáte?“

„Potkali jsme se náhodou,“ odsekla lehkomylně. „Spojuje nás zájem o hrůzostrašné romány.“

„Rozumím. Takže jste si nebyli oficiálně představeni.“

Pobavilo ji to. „Netušila jsem, že vám tak záleží na dodržování společenských konvencí, pane.“

„A co měly znamenat všechny ty řeči o Trullově muzeu? Přece nemůžete myslet návštěvu toho obskurního místa vážně?“

Beatrice se zamyšleně podívala ke dveřím, kterými právě zmizel Saltmarsh. „To se hluboce mýlíte.“

„Cože? Řekl jsem vám přece, že většina exponátů jsou padělky nebo napodobeniny.“

„Chci si Trullovu sbírku prohlédnout, protože strýček Reggie před svou smrtí jeho muzeum několikrát navštívil.“

Po těch slovech se Leo zarazil. Soustředěně přimhouřil oči. „Jste si tím jistá?“

„Ano. Poznamenal si ty návštěvy do diáře. Nepovažovala jsem je za důležité, dokud se pan Saltmarsh nezmínil, jaký drah artefaktů pan Trull ve své sbírce má.“

„Nerozumím. Ve sbírce pana Trulla nejsou žádné významné památky, natožpak něco tak cenného, jako jsou ztracené prsteny.“

„Něco ho na to místo přitahovalo, když ho několikrát navštívil.“

„Možná chtěl od Trulla získat nějaké informace o těch prstenech,“ pronesl Leo váhavě. „Pokud tomu tak skutečně bylo, marnil čas. Kdysi byl Trull považován za něco jako odborníka na starožitnosti. Ale před několika lety ho odhalili jako tvůrce podvrhů. Zničilo mu to pověst. Od toho skandálu ho každý seriózní sběratel ignoruje.“

„Přesto si myslím, že se půjdu na tu jeho sbírku podívat.“

„Jestli chcete marnit čas, je to vaše věc.“ Oči se mu blýskaly pohrdáním. „Ale pokud se rozhodnete věnovat svoji pozornost důležitějším stopám, mám něco, co by vás možná mohlo zajímat.“

To ji zaujalo. „Jaké stopy, pane?“

„Získal jsem adresu ordinace nepolapitelného doktora Coxe. Domníval jsem se, že byste mě možná ráda doprovodila, až ho půjdu dnes odpoledne navštívit.“

„Báječné.“ Zaplavilo ji vzrušení. „To je skvělý úspěch, pane.“

„Děkuju.“ Leo se ušklíbl. „Můžu jen doufat, že kvůli mému vyptávání o mně nezačnou kolovat nějaké nešťastné řeči.“

„Jak to myslíte?“

Nabídl jí rámě, aby ji odvedl z obchodu. „Řekněme, že když se muž ptá na adresu mastičkáře, který je známý tím, že léčí impotenci, vyvolá to ohledně jeho mužné síly spoustu dohadů.“

Zatímco vycházeli na chodník, Beatrice se snažila ovládnout

záchvat smíchu. „Už ty drby slyším. Všichni budou dumat, jestli Šílený mnich z Monkcrestu přijel do Londýna proto, aby vyléčil své selhávající mužství.“

„Jsem rád, že vám připadá vyhlídka na podobné drby zábavná.“ Leo jí věnoval výhrůžný úsměv. „Protože vás se budou ty řeči týkat bezpochyby také.“

„V jakém směru, pane?“

„Jelikož v poslední době trávím hodně času ve vaší společnosti, lidé zřejmě usoudí, že vy jste ten důvod, kvůli kterému se tak vehementně snažím svého neduhu zbavit.“

Beatrici zmrzl smích na rtech.

Než Leo s Beatrici sehnali anonymní drožku a dali kočímu pokyn, aby je odvezl do Moss Lane, v ulicích se vytvořil mrazivý šedivý opar. Vypadalo to, že do večera mlha ještě zhoustne.

Navzdory tomu, co jí dnes ráno říkal, nebyla to jeho pověst, na které mu záleželo. Beatrici zřejmě nenapadlo, že by tím mohla ohrozit své dobré jméno, ale on si tak jistý nebyl.

Byla pravda, že jako vdova měla větší svobodu než nezadané dámy mladší třiceti let, ale i ta měla své hranice.

Cesta bludištěm úzkých uliček a tmavých průchoď, ve kterých se Moss Lane skrývala, trvala téměř půl hodiny. Konečně vozká zastavil kočár a oznámil, že dál už jet nemůže.

„Budete tam muset dojít po svejch, m’lorde. Moss Lane je na muj kočár moc ouzká. Nejní tam místo na otočení. Počkám na vás a na dámu tadydle na tom místě.“

„Za hodinku jsme zpátky.“ Leo hodil kočímu několik mincí, aby se ujistil, že bude čekat. „Doufám, že vás tu najdeme.“

Vožka zkušeným pohybem peníze chytil. Vrhhl na Lea bezzubý úsměv. „To se nebojte, m’lorde. Nehnu se odtud.“

Leo vzal Beatrici pod paži a zamířili do Moss Lane. Přízračné barabizny, které lemovaly ulici, se za nimi zavřely a pohltily poslední zbytek denního světla.

„Jste si jistý, že ordinace doktora Coxe je někde tady?“ Beatrice se kolem sebe nejistě rozhlížela. „To mi nepřípadá jako dobré místo pro obchod.“

„Doktor Cox nemusí platit vysoký nájem v solidnějších částech města, aby k sobě zákazníky přitáhl. Pánové, kteří vyhledávají jeho služby, prý dávají přednost méně frekventovaným místům.“

„Myslím, že to člověk dokáže pochopit.“

Leo nespouštěl zrak z tmavých průchodů. Zdálo se, že v tuhle denní hodinu je okolí celkem bezpečné, ale v žádném případě to nebylo místo, kam by člověk zavedl dámu po setmění.

„Co říkala vaše teta, když jste jí oznámila, že jsem vás dneska večer všechny pozval do divadla?“ zeptal se.

„Tetička byla bez sebe nadšením. Nemůže se dočkat, až vystaví Arabellu v soukromé lóži. Dokonce vymyslela, že o tom dá panu Burnbymu nenápadně vědět v naději, že se představení také zúčastní. Bylo to od vás velice laskavé, pane. Ani nedokážu vyjádřit, jak jsem vám za to vděčná.“

Leo měl chuť se jí zeptat, jestli se i ona těší na to, že v jeho doprovodu navštíví divadlo, nebo je mu pouze vděčná za společenskou příležitost, kterou poskytl její tetě a sestřence.

Zdálo se, že Beatrice ani vzdáleně nenapadlo, že jediný důvod, proč navrhl ten večer v divadle, byl, že ho chtěl strávit s ní.

Až dosud byl jeho vztah s Beatricí všelijaký, jenom ne normální. Navrhl jí návštěvu divadla proto, že se ho zmocnila podivná touha pobavit ji konvenčnějším způsobem. Chtěl vědět, jestli jí dokáže udělat radost. Přál si, aby se na něj usmála a poděkovala mu za příjemně strávený večer. Přál si v jejích očích opět zahlédnout záblesk ženské vášně.

Zatraceně! pomyslel si. Chci, aby se do mě zamilovala.

Beatrice pohlédla na malé dřevěné znamení, které jim viselo nad hlavou a vypadalo jako hmoždír s paličkou. „Tak tady to je. Zdá se, že to bude velice zajímavé.“

Leo, zatímco otevíral dveře, na ni vrhl krátký pohled. Cítil by se mnohem lépe, kdyby se dokázal přesvědčit, že některá z těch hvězdiček v jejích očích souvisí s jeho přítomností. Bohužel, byl si téměř jistý, že Beatricino nadšení vyplývá z vyhlídky, že si promluví s doktorem Coxem, a s ním nemá naprosto nic společného.

„Taky si myslím,“ přitakal Leo rozmrzele.

9

*Pokračovala temnou chodbou a pátrala po tajemstvích podivného
vládce zříceniny. Kolem ní se převalovaly a vířily temné stíny.*

Z deváté kapitoly knihy Ruina od paní Amélie Yorkové

Mlha, která se spojila před výkladní skříní, zakryla okenní tabule a vytvořila uvnitř ordinace doktora Coxe umělé přitmí.

Beatrice několikrát zamrkala, dokud si její oči nezvykly na potměšlý vnitřek místnosti. V zadní části ordinace hořela jediná lampa. Slabé světlo osvětlovalo řady umolousaných skleněných nádobek naplněných bylinami a dalšími, už ne tak snadno identifikovatelnými látkami.

V rohu stály váhy na vážení malých množství nejrůznějších substancí. Na polici nedaleko lampy stál nespočet svazků knih. Zdálo se, že většinu z nich jejich majitel často používá. Kožené desky měly odřené a potřhané.

Když zaslechla tiché zašustění v zadní části ordinace, polekaně sebou trhla. Leo si všiml její vyděšené reakce a chlácholivě se na ni usmál. Beatrice, rozmrzelá svou bujnou představivostí, se na něj zamračila.

Šustivý zvuk zesílil. Beatrice si dodala odvahy, a když se otočila, spatřila, jak se ze tmy vynořuje podivné zjevení. Postava, která se pomalu šourala vstříc tlumenému světlu, by klidně mohla vystupovat v jedné z těch strašidelných scén z hrobky, které popisovala v knize *Zámek stínů*.

Muž připomínající skřeta měl ohnutá ramena, zavalité tělo a z tlustého krku mu agresivně vyčnívala velká hlava. Rukou v rukavici svíral rukojeť hole.

Měl na sobě špatně střižený kabát a obnošené kalhoty, které získaly vinou nespočetného množství skvrn z tisíce bylinných odvarů zcela neidentifikovatelný odstín. Kolem krku měl ovázanou vlněnou šálu. Zpod klobouku se širokým zvlněným okrajem mu trčely chomáče mastných prosedivělých vlasů.

Uši a většinu úst mu zakrývaly naježené, zakroucené licousy, které už dávno nikdo nestříhal. Na baňatém nose mu seděly brýle v

tenoučkých drátěných obroučkách. V matném světle nebylo možné rozeznat barvu jeho očí.

„Co si přejete?“ vyštěkl popuzeně skřípavým hlasem. „Dneska odpoledne žádnou schůzku domluvenou nemám.“

„Jmenuji se Monkcrest,“ oznámil mu Leo.

Beatrice mlčky obrátila oči ke stropu. Pochybovala, že má Leo tušení o mrazivé aroganci, kterou dokáže vložit do prostého představení. I když – je docela možné, že ano. Šílenec a čaroděj, nemohlo být pochyb o generacích pýchy, kterou měl vštípenou do morku kostí.

„Monkcrest.“ Přes obroučky brýlí zamžikaly usazené oči. „Už jsem o vás slyšel. Říkají vám taky Šílenej mnich. Co byste potřeboval, pane?“

„Moje přítelkyně paní Pooleová a já bychom si s vámi chtěli promluvit o jisté soukromé záležitosti.“

„Soukromé záležitosti, eh?“ Z licousů se vydral chápavý chechot. V úšklebku se mu zablýskly žluté zuby. „Tak takhle je to. Máme malej problém soukromýho charakteru, že? No, m’lorde, jste na správným místě. Slibuju, že budete raz dva v pořádku.“

Beatrice si všimla, jak se Leovi napjaly svaly na čelisti. Chvatně k němu přistoupila. „Špatně jste nás pochopil, doktore Coxí. Nepřišli jsme probírat, ehm, zdraví jeho lordstva. Chtěli bychom se zeptat na elixír, který jste prodal mému strýci lordu Glassonbymu. Pamatujete se na něj?“

„Glassonby. Glassonby.“ Coxovo husté obočí divoce poskočilo. „Helejte, ten chlápek je mrtvej, že? Slyšel sem, že natáhnul bačkory v nějakým vykičeným domě.“

„Ano. Půjdu rovnou k věci, doktore Coxí. Ráda bych věděla, jestli v tom nápoji, který jste mu posledně připravil, nebylo něco neobvyklého.“

„Neobvyklého? Jak to myslíte?“ Cox krabím pohybem zacouval zpátky do temnějších stínů. „Co to povídáte, paní Pooleová? Já nemám se smrtí lorda Glassonbyho nic společného. Ten chlap umřel v nevěstinci. Prej na selhání srdce. To mi nemůžete přišít, madam.“

„Uklidněte se, Coxí.“ Leo udělal krok k němu.

Beatrice si všimla, že se jednou rukou nedbale opřel o pult. Rychlým pohledem přešel silnou vrstvu špíny a zřejmě uvažoval, jestli ruku raději nemá stáhnout zpět.

„Paní Pooleová by ráda sebe a zbytek rodiny ujistila, že Glassonby

zemřel přirozenou smrtí.“

„Varoval jsem ho, aby se nepřepínal,“ zakňoural Cox. „Všem svým zákazníkům radím, aby se vyhnuli nadměrnému vzrušení. Muži, kteří už několik let plně nevyužívají svoji mužnou sílu, to někdy přeženou, když ji zničehonic zase nabydou. Já za to nemůžu, že mě neposlechl.“

Beatrice udělala krok vpřed. „Doktore Coxi, chci od vás slyšet jednu jedinou věc – jestli byla v té poslední dávce strýčkova elixíru obsažena nějaká jiná látka, než jste použil v předchozích případech.“

„Ne, v žádném případě.“ Cox se třásl rozhořčením. „Elixír mužný síly je můj vlastní speciální přípravek. Dodávám ho mnoha džentlmenům a nikdy k žádnému neštěstí nedošlo.“

„Nedal byste mi seznam ingrediencí?“ zeptala se ho Beatrice.

„Podívejte se, nemůžete po člověku žádat, aby vám věnoval své obchodní tajemství.“ Cox odmítavě máchl rozechvělou rukou. „Jděte. Už nemám, co bych k tomu dodal.“

„Ale doktore Coxi –“

„Paní Pooleová, váš strýc to zřejmě trochu se sexuálními radovánkami přehnal a jeho srdíčko tu zátěž nevydrželo. Je mi to moc líto, ale stalo se. Čas od času se to, zejména starším pánům, kteří nejsou v dobrém zdravotním stavu, přihodí. Teď vás oba prosím, abyste odešli. Mám spoustu práce.“

Leo vrhl na Beatrici nenápadný pohled a tázavě vytáhl obočí. Zklamaná Beatrice si lámala hlavu nějakou další, užitečnější otázkou.

„Doktore Coxi, nesmírně se mi ulevilo, že přípravek mého strýce byl v naprostém pořádku. Tato informace moji rodinu jistě uklidní.“

„V to doufám,“ odsekl Cox trochu uraženě. „Jsem vědec, paní Pooleová. Chyby prostě nedělám.“

„Ne, samozřejmě že ne.“

Leo se na Coxě zamyšleně zadíval. „Pamatujete se na svoji poslední schůzku s Glassonbym?“

„Jistě. Počátkem tejdne, jako obvykle, si přišel vyzvednout lahvičku s elixírem.“

„Připravoval jste mu dávku na celý týden najednou?“

„Samozřejmě.“ Cox se na ni přes obroučky brýlí zamračil. „Proč?“

„Nezmínil se Glassonby náhodou, že zkouší léčit svůj problém ještě nějakými jinými přípravky?“

„Jinejma přípravkama?“ Coxova tvář skřeta sebou divoce

zaškubala. „Chcete tím říct, že chodil ještě k nějakýmu dalšímu doktorovi?“

„To nevím. Jenom mě napadlo, jestli k léčbě svých potíží neužíval třeba ještě něco jiného než Elixír mužné síly,“ vysvětlovala Beatrice. „Něco, co by mohlo způsobit jeho srdeční selhání.“

„Hah.“ Při té představě se Coxovy skřetovské rysy rozjasnily. „Jinej lék. Teď jste uhodila hřebík na hlavičku, paní Pooleová. Váš strýc kombinoval přípravky bez náležitýho lékařskýho dohledu. Já přece nemůžu zodpovídat za účinky léků, který mu předepsal nějakej jinej lékař.“

„Ne, to samozřejmě ne,“ zamumlala Beatrice. „Jsem vám hluboce vděčná, že jste nám věnoval trochu svého času. Ujistím rodinu mého strýce, že váš elixír neměl s jeho smrtí nic společného.“

„Moc vás o to prosím, paní Pooleová.“ Coxovy bezbarvé oči se v šeru prosebně zaleskly. „Mějte ohled na moji profesionální pověst. Nechci, aby po městě chodili lidi a roznášeli nepravdivý řeči o mým přípravku. Podobný pomluvy by mě mohly zničit.“

„Jsem přesvědčená, že to všichni pochopí,“ ujistila ho Beatrice. Podívala se na Lea. „To je z mojí strany všechno. Můžeme jít, pane.“ „Jak si přejete, paní Pooleová.“

Vzal ji pod paží a vyšel s ní z ordinace. Mlčky se vraceli k čekající drožce. Beatrice si všimla, že mlha v úzké uličce nápadně zhoustla. V bílém mléce se ozývaly a zase umlkaly hlasy. Kolem nich tajuplně klapala kopyta neviditelných koní.

I před chvílí jim Moss Lane připadala stísněná a bezútěšná, ale nepůsobila hrozivě. Teď těžká mlha nápadně změnila zdejší atmosféru.

Přestože cítila na ruce jeho pevný stisk, Beatrice si intenzivně uvědomovala, že jí Leo téměř nevěnuje pozornost. Byl hluboce soustředěný na okolí. Vytušila jeho napětí, které ani na okamžik nepolevovalo. Ostražitě se rozhlížel kolem sebe. Věděla, že registruje každé vrznutí kožené boty na dlažbě, každou postavu, která se vynořila z mlhy, každý prázdný průchod.

Dokud s Leem nedorazili do ulice, kde na ně čekala najatá drožka, ani si neuvědomovala, jak rychle a mělce dýchá. Když jí Leo pomohl do kočáru, uslyšela sama sebe, jak si hluboce oddechla úlevou.

„Trochu jsme se u pana Coxe zdrželi,“ ucedil Leo suše. Zavřel dveře a sedl si naproti ní. „Myslím, že až se příště vydáme shánět informace, domluvíme si schůzku kolem poledního.“

Beatrice se stísnně zasmála. „Souhlasím.“ Pohodlně se opřela a urovnala si sukně. „Co si o Coxovi myslíte?“

„Nejsem si jistý. Stejně jako madam Ctnost i Cox se strašně bál, že bychom ho mohli obvinít z vraždy.“

„Nepřipadá mi, že by v tom měl některý z nich prsty,“ pronesla Beatrice zamyšleně.

„Asi máte pravdu.“ Leo se uvelebil v rohu a pozorně studoval ulici zahalenou v mlze. „Ale myslím si, že přímou cestou se daleko nedostaneme. Každý, s kým jsme zatím mluvili, se bojí, že ho obviníme z krádeže nebo ještě z něčeho horšího. Přišel čas, abychom v našem pátrání uplatnili poněkud nenápadnější taktiku.“

Beatrice se zvědavě naklonila dopředu. „Co máte na mysli?“

Leo otočil hlavu a podíval se na ni. Jantarově žlutý lesk kočárové lampy změnil jeho tvář s vysedlými lícními kostmi v ponurý reliéf.

„Začnu u Coxe,“ oznámil. „Tituly některých jeho knih mě přivedly k myšlence, že ví o tajemných vědách víc, než by člověk u podobného mastičkáře čekal. Pár těch knížek mám ve své vlastní knihovně.“

„Pořád nechápu. Máte nějaký plán?“

„Dneska večer, až vás a vaše příbuzné doprovodím z divadla domů, toho doktůrka ještě jednou navštívím.“

Když to Beatrice došlo, vytřeštila na něj oči. „Chcete tím říct, že máte v úmyslu navštívit ordinaci doktora Coxe po zavírací hodině?“

„Rád bych se na tom místě trochu porozhlédl.“

„Ale to by mohlo být strašně nebezpečné, Leo.“

Usmál se na ni svým uhrančivým úsměvem. „Nemusíte si dělat starosti. Vezmu si s sebou přítele.“

„Samozřejmě.“ Narovнала ramena. Koneckonců, byli partneři. Žádná z jejích hrdinek by při představě, že ji čeká půlnoční výprava do neznáma, necouvla ani o krok. „Nemám s podobnými věcmi žádné zkušenosti, ale jsem přesvědčená, že se rychle zaučím.“

„O tom nepochybuju. Vaše všestranné nadání je pro mě zdrojem neustálého překvapení, paní Pooleová. Ale když jsem říkal, že si s sebou vezmu přítele, nemluvil jsem o vás. Skřítek bude bez sebe radostí, že mi může dělat doprovod.“

Když o několik hodin později seděla Beatrice spolu s Winifred, Arabellou a Leem v divadelní lóži, stále soptila hněvem. Ani na okamžik se nedokázala soustředit na strhujícího Edmunda Keana v roli *Macbetha*. Jediné, na co dokázala myslet, bylo, jak ji Leo

sveřepě odmítl, když mu chtěla pomoci při prohledávání Coxovy ordinace.

Na druhé straně si jasně uvědomovala, že teta Winifred považuje Lea téměř za svatého. Byla radostí bez sebe, že jí poskytl příležitost předvést Arabellu v tak oslnivém prostředí. Nic nemohlo poskytnout mladé dámě větší prestiž než sedět v divadelní lóži vedle zajímavého hraběte. Beatrice si všimla, že do Monkcrestovy lóže směřují zvědavé pohledy mnoha divadelních kukátek.

Musela připustit, že Arabella vypadá dnes večer obzvlášť úchvatně. Měla na sobě novou róbu od Lucy, pláštěnku z průsvitného mušelínu přehozenou přes bledě růžové šaty. Účes jí zdobily květiny o něco temnějšího odstínu.

Také Beatricino oblečení navrhla Lucy. Šlo o elegantní šaty jednoduchého střihu ze zlatého hedvábí.

Leo se pro ně zastavil v pronajaté drožce. Vysvětlil to tím, že jelikož tráví v Londýně tak málo času, nepořídil si sem vlastní kočár. Ani jedna z nich tomu nevěnovala pozornost.

„Náhdera,“ prohlásila Winifred, když se zatáhla těžká opona, aby oznámila konec druhého dějství. „Kean je možná opilec a marnotratník, ale ten člověk umí hrát.“ Obrátila se k Leovi. „Pane, nedokážu vám dost poděkovat, jak jsme vám vděčné, že jste nás vzal dnes večer s sebou.“

„Potěšení je na mé straně.“ Leo pohlédl na Beatrici a oči se mu blýskaly špatně skrývaným pobavením. „Doufám, že se to představení líbí všem.“

Beatrice na něj vystrčila rameno a předstírala, že si prohlíží lóže na protější straně divadla. „Někteří z nás si vychutnávají to představení méně než ostatní.“

„Ach, drahoušku, ty ze svého místa špatně vidíš?“ Arabella starostlivě nakrabilo hladké čelo. „Možná sis mohla židli přisunout blíž ke mně. Já mám odtud báječný výhled.“

„Já vidím na jeviště taky moc dobře.“ Beatrice vrhla na Lea vyčítavý pohled, který však ignoroval. „Jde o něco úplně jiného.“ Znenadání se odmlčela, protože v jedné z lóží spatřila povědomou postavu. „Dobrý Bože.“ Zvedla kukátko, aby si ji mohla lépe prohlédnout.

Před očima jí ostře vyvstaly elegantní obrysy madam Ctnosti. Beatrici téměř oslepil třpyt jejích diamantů. Blýskaly se jí ve vlasech, v uších i na dlouhé, půvabné šíji. Drahé kameny nápadně

kontrastovaly s jejími černými saténovými šaty s hlubokým výstřihem.

Beatrice si pozorně prohlížela dokonale padnoucí a složitě zdobený živůtek šatů. Ten styl jí byl nějak povědomý. Byla si téměř jistá, že saténové růže a perfektně vypracované sámký jsou dílem madame D'Arbois.

Okouzlující kurtizána měla svůj dvůr. Jinak se to nazvat nedalo. Pánové přicházeli do její lóže a odcházeli odtud jako dvořané točící se kolem své královny. Líbali jí ruku v černé rukavičce a nakláněli se nad jejím hluboce vystřiženým dekoltem.

Když Beatrice sklonila kukátko, všimla si, že ji Leo s pobaveným výrazem sleduje. Než mohla něco pronést, v zadní části jejich lóže se odhrnul sametový závěs.

Dovnitř vstoupil Pearson Burnby. Arabella se okamžitě šťastně rozzářila.

„Pearsone.“ Zrůžověla. „Tedy, pane Burnby. To jsem ráda, že vás dneska večer vidím.“

Beatrice se na něj usmála. Měla Pearsona ráda. Vypadal spíš jako venkovský sedlák než jako mladý džentlmen z lepší společnosti. Byl podsaditý, měl širokou, upřímnou tvář a šikovní ruce. Přestože si mohl dovolit ty nejdražší krejčí, nepatřil mezi nafintěné hejsky ani si nepotrpěl na poslední módní výstřelky. Světle hnědé vlasy měl spíše hladce sčesané, než aby se mu kroutily a vlnily kolem obličeje. Na vázance měl jednoduchý uzel.

„Slečno Arabello.“ Pearson sklonil hlavu. „Lady Rustonová. Paní Pooleová. Dovolte, abych vám sdělil, že dnes vám to všem nesmírně sluší.“ Obrátil se k Leovi. Jeho hlas citelně ochladí. „Monkcreste.“

Leo při Pearsonově mrazivém tónu udiveně vytáhl obočí. „Burnby.“

Pearson se zatvářil, jako by ho chtěl vyzvat na souboj. „Přišel jsem se zeptat, jestli nemám dámám přinést sklenici limonády.“

„Sklenice limonády by mi přišla vhod,“ odpověděla rychle Arabella.

„Já bych si také dala,“ připojila se Beatrice.

Winifred na něj spiklenecky zamrkala. „To by bylo báječné, pane Burnby.“

„Zdá se, že váš návrh byl jednomyslně přijat,“ opáčil Leo. „Můžete přinést tři sklenice limonády.“

Pearson zaváhal. Když si uvědomil, že se právě sám z lóže

vystřádl, jeho rozladění ještě vzrostlo. Odměřeně přikývl, prudce se otočil na podpatku a zmizel za závěsem.

Beatrice se zakabonila. „Co to panu Burnbymu dneska večer přelítlo přes nos? Chová se nějak divně, nezdá se vám?“

Arabella se kousla do rtu. „Myslím, že se zlobí na pana Monkcresta.“

Leo zvedl ruku v odmítavém gestu, s dlaní otevřenou. „Já mu nic neprovedl. Ujišťuju vás, že jsem neudělal nic, co by mohlo mladého Burnbyho rozzlobit. Sotva se s ním znám.“

„Pan Burnby se zřejmě domnívá, že se důvěrně stýkáte s Arabellou, pane,“ vysvětlila Winifred. „Přitom jste měl pouze v úmyslu ji a nás ostatní dnes večer trochu pobavit. Proto se k vám pan Burnby chová tak odměřeně.“

Beatrice zasténala. „Dobrý Bože, vy jste na to přišla, teto Winifred. Burnby žárlí.“

Arabellu to zaskočilo. „Ach, *ne*.“

V očích tety Winifred se objevil nápadný machiavelistický lesk. „To je skvělé, drahoušku. Pan Burnby si bude myslet, že se o tebe Monkcrest uchází. Proč by jinak věnoval naší rodině tolik pozornosti?“

„Ale to je hrozné.“ Arabella se zachvěla úzkostí. „Já nechci, aby se pan Burnby domníval, že se mi pan Monkcrest líbí.“ Odmlčela se a tváře jí zrudly rozpaky. „To jsem nemyslela jako urážku, pane. Víím, že jste velice milý džentlmen, ale nikdy bych –“

Leo sklonil hlavu ke straně. „Netrapte se tím, slečno Arabello. Jsem přesvědčený, že ať budou moje rány jakkoli hluboké, nakonec se zhojí.“

Arabella se zajíkla. „Pane, ujišťuju vás, že jsem vás nechtěla ranit.“

„Dělá si z tebe legraci, Arabello,“ vysvětlila jí Beatrice podrážděně.

Leo na ni vrhl svůj záhadný úsměv.

Arabella tiše vydechla úlevou. „Díkybohu. Ale co pan Burnby?“

„No tak, no tak, drahoušku.“ Winifred ji chlácholivě popleskala po ruce a vyměnila si s Beatricí výmluvný pohled. „Vždyť se nic nestalo. A jestli tady k nějakému nedorozumění došlo, určitě se brzy vysvětlí.“

Beatrici však ani na okamžik neošálila. Ať už tvrdila cokoli, Winifred měla z toho, co si Pearson Burnby o Leovi omylem myslí, tajně radost. Jako každá dobrá dohazovačka měla základní taktiku

námluv v malíčku. Nic nepřiměje mladého muže vyjádřit se tak rychle jako pocit nežádoucí konkurence.

Beatrice napadlo, že by jí mělo být Lea líto. Učinit z něho figurku ve Winifredině hře, aby vylákala z Pearsona Burnbyho nabídku k sňatku, to součástí jejich dohody nebylo. Ale koneckonců, usoudila, zaslouží si to, když ji odmítl vzít dneska večer s sebou.

A jak už Winifred poznamenala, vlastně se nic nestalo.

Pearson se vrátil se sklenicemi limonády právě v okamžiku, když se zvedala opona k třetímu dějství. Beatrice si okamžitě všimla, že se jeho nálada změnila. Tvářil se téměř vítězoslavně.

„Mamá se ptá, jestli byste se k nám po představení nepřipojila, slečno Arabello. Jedeme odtud na večírek k Bakerovým a pak se chceme zastavit na plese u Talmadgeových.“ Rychle pohlédl na Winifred a Beatrice. „Lady Rustonová, paní Pooleová, jste také srdečně zvány.“

Beatrice vrhla nenápadný pohled na Lea. Pokud se ho dotklo, že byl z pozvání záměrně vyloučen, podařilo se mu rozladění s obdivuhodnou sebejistotou skrýt.

Arabella se otočila k Winifred. „Prosím, tetičko. Řekni, že se můžeme připojit ke společnosti pana Burnbyho. Bude to určitě moc zábavné.“

„Děkujeme, pane Burnby,“ odpověděla Winifred s dobře vypočítaným zaváháním. „Měly jsme sice na zbytek večera jiné plány, ale domnívám se, že bychom přece jenom mohly vaše pozvání přijmout.“

Pearson vrhl na Lea škodolibý triumfální úsměv. „Báječné. Hned to sdělím mamá.“

Beatrice se omluvně usmála. „Pokud by vám to nevadilo, pane Burnby, myslím, že bych jela po představení raději domů. Mám za sebou nesmírně vyčerpávající den. Monkcrest mě doprovodí, že, pane?“

Leo udiveně vytáhl jedno obočí. „Bude mi potěšením.“

„Klidně jste si to mohla ušetřit,“ poznamenal Leo, když nastoupili do kočáru, který si ten večer pronajal. Posadil se naproti Beatrice. „Žádné argumenty mě nedokážou přesvědčit, abych své rozhodnutí změnil. Dneska v noci vás s sebou nevezmu.“

Beatrice strávila celé poslední dějství *Macbetha* tím, že si shromažďovala argumenty. „Jsem přesvědčená, že Skřítek je obdivuhodné stvoření, ale má určité hranice. Potřebujete s sebou

někoho, kdo bude po tu dobu, co budete prohledávat ordinaci, dávat pozor. To klidně dokážu.“

„Myslím, že to nebude třeba. Potřebné utajení mi poskytne mlha.“

Zabubnovala prsty v rukavičce o polstrované sedadlo. „Jsme obchodní partneři, pane. Oba máme stejná práva.“

„Na to jsem nezapomněl. Ale každý z nás umí něco jiného. Dnešní práce není vhodná pro amatéry.“

„Chcete tím říct, že vy jste na vykrádání domů odborníkem?“

„Pouze považuju za rozumné zdůraznit, že díky zkušenostem, které jsem získal při chytání banditů, toho přece jenom vím o taktice a strategii trochu víc než vy.“

„To je ale neuvěřitelně hloupé a arogantní tvrzení.“

Výraz v jeho očích nepatrně zjihl. „Mějte rozum. Jeden chybný krok dnes večer by mohl vyvolat katastrofu. Nemůžu vám dovolit, abyste takhle riskovala.“

Když si uvědomila plný význam jeho slov, ztichla. Odvrátila pohled z jeho neproniknutelného obličeje a zadívala se oknem do tmy. Lucerny kolemjedoucích kočárů se přízračně vznášely v mlze. Vozy se zničehonic objevovaly a pak zase mizely v strašidelném průvodu. Mlha byla teď tak hustá, že se nedaly rozeznat budovy na opačné straně ulice.

„Ano, máte pravdu,“ pronesla po chvíli. „Moje nezkušenost by vás mohla dostat do velkého nebezpečí, pane. Z tohoto úhlu jsem se na situaci nedívala.“

„Beatrice –“

Projela jí nevysvětlitelná předtucha. Najednou si uvědomila, že má ruce v rukavicích úplně ledové.

Rychle se obrátila na sedátku a podívala se mu zpříma do očí. „Slibte mi, že na sebe budete opatrný, Monkcrest.“

Zdálo se, že ho její náhlá starostlivost zmátla. „Dávám vám své slovo.“

To jí nestačilo. Mrazivá hrůza nezmizela. „Nesmíte za žádnou cenu riskovat.“

„Říkám vám, že si s sebou vezmu Skřítku. Vydá za celý regiment vojáků.“

„Nelíbí se mi to, Leo. Víím, že si o mně myslíte, že mám sklon všechno dramatizovat, ale mám z celého toho dobrodružství nepříjemný pocit.“

Jeho rty se lehce zvlhly v úsměvu. „Dáte mi polibek pro štěstí?“

„Ach, *Leo*.“

Beatrice horečně uvažovala. Zmocnila se jí neovladatelná směs strachu, beznaděje a touhy. Bez váhání se mu vrhla do náruče.

Pevně ji chytil a přitáhl si ji na klín. Objala ho pažemi kolem krku, a když se jeho rty přitiskly k jejím, unikl jí zdušený výkřik.

Je to opravdu čaroděj, pomyslela si. Pro ty divoké emoce, které prožívá vždy, když ji vezme do náruče, žádné jiné vysvětlení neexistuje. Jeho polibky v ní probouzely vášně, kterou téměř nedokázala ovládat.

Když se k němu přimkla, *Leo* zasténal. „Ach, Bože,“ zašeptal se rty na jejích ústech. „Jsem určitě šílený.“

Vklouzl jí rukou pod pláštěnku a uchopil její ňadro. Jakmile skrz přiléhavý hedvábný živůtek šatů ucítila teplo a sílu jeho dlaně, prudce vydechla. Když si na stehně uvědomila naléhavý tlak jeho vztyčeného mužství, zachvěla se vzrušením. Toužil po ní. O tom nebylo pochyb. *Monkcrest* kvůli tomu, aby se mohl milovat, nemusel užívat povzbuzující lektvary ani se stimulovat erotickými pomůckami.

Náhle ucítila vlhko v klíně. Zdálo se, že *Leo* to vytušil dřív, než to sama zjistila. Rukou, kterou svíral její ňadro, jí vklouzl pod sukně a pomalu ji sunul vzhůru.

Zabořila mu prsty do svalnatých ramen a zvrátila hlavu dozadu. Když se sklonil k jejímu hrdlu, měla pocit, že pod jeho dotykem vykřikne rozkoší.

„Sakra!“ *Leova* ruka na jejím stehně se nečekaně zastavila.

„Ne.“ Zděšeně otevřela oči. Projelo jí staré známé zoufalství. Pevně ho uchopila za klopy saka. „Přísahám, jestli mi řeknete, že vás ne –“

„Pst.“ Prudce vyprostil ruku zpod jejích sukní a položil jí dlan na ústa. „Něco se děje.“

Stalo se to znovu, stejně jako už tolikrát v průběhu jejího manželství. Měla pocit, že se vztekem a zklamáním rozbřečí.

Vtom si uvědomila, že kočár zpomaluje. Třeba ji *Leo* přestal tak najednou objímat proto, že dorazili k jejímu domu.

Snažila se posadit a upravit si šaty. „Už jsme dojeli?“

„Ano, dojeli.“ *Leo* ji bez dlouhých cavyků vystrčil ze svého klína. „Ale ne před váš dům.“

„Cože?“ *Beatrice* se zmateně podívala z okna. Ulice se ztrácela ve tmě, ale dokázala rozeznat nejasné obrysy okolních budov. Jsou

nějak blízko, napadlo ji. Tahle ulice byla mnohem užší než ta, ve které bydlela. A nikde nebylo ani stopy po nových plynových lampách, které v ní nedávno instalovali.

Přešel jí mráz po zádech. „Kde to jsme?“

Leo neodpověděl. Vstal a otevřel posuvné okno ve střeše kabiny.

„Kam jste nás to k čertu zavezl?“ zahulákal na vozku schouleného na kozlíku. „Tohle je špatná ulice.“

„Promiňte, m'lorde.“ Mužovu odpověď zdusila tlustá šála, kterou měl omotanou kolem krku. „Zabloudil jsem v mlze. To se v takovou noc, jako je tahle, může stát každému. Ničeho se nebojte. Cobydyp budete doma.“

„Okamžitě obraťte kočár.“

„To nepůjde, m'lorde,“ zakvílel muž. „Je tu málo místa. Ale slibuju, že se otočím na konci ulice.“

„To bych vám radil,“ odsekl Leo podrážděným, ale nijak vyděšeným tónem.

Když střešní okno s bouchnutím zaklaplo, Beatrice tázavě vytáhla obočí. Svezl se na sedadlo vedle ní a ve výmluvném gestu si přiložil prst na ústa, aby zůstala potichu. Potom se k ní naklonil tak blízko, že se ústy téměř dotýkal jejího ucha.

„Uděláte přesně to, co vám řeknu. Na nic se mě neptejte. Rozumíte?“

Otevřela ústa, ale potom je rychle zavřela a přikývla.

Krátce jí stiskl ruku v rukavičce. „Otevřu dveře kočáru a vyskočím ven. Musíte mě okamžitě následovat – dřív než kočímu dojde, co se stalo.“

„Leo –“

„Nesmíte se bát. Chytím vás.“

Beatrice se hlavou honilo tisíce otázek. Zeptá se na ně později, řekla si. Uchopila sukně a zvedla si je ke kolenům, aby jí při skoku nepřekážely.

Leo natáhl ruku, aby otevřel dveře.

Potom se všechno odehrálo tak rychle, že Beatrice ani neměla čas přemýšlet. Leo byl venku, než bys řekl švec. Zhluboka se nadechla a bezhlavě se vrhla za ním.

Navzdory přípravám se jí plášť zachytil za kliku u dveří. Ztratila rovnováhu a místo toho, aby pružně vyskočila na chodník, bezmocně vypadla z jedoucího kočáru. Před očima se jí objevily tvrdé dlažební kostky. Ve snaze zabránit svému pádu vymrštila ruku dopředu.

Leo, klusající vedle kočáru, se po ní natáhl a zachytil ji dřív, než dopadla na zem.

Postavil ji na nohy, podepřel ji, než znovu získala rovnováhu, a pak ji v divokém úprku vlekl temnou, mlhou zahalenou uličkou zpátky.

Zoufale za ním klopýtala.

Vozka ze stínů za jejich zády vykřikl: „Hromy blesky! Jsou fuč.“

Ozval se výstřel. Beatrice zaslechla, jak kulka pleskla o blízkou zeď.

„Ať je nezastřelíš, ty hlupáku,“ ječel vozka. „Mrtvý nám nebudou k ničemu.“

Zatímco ji Leo vlekl kolem nároží a vzhůru další uličkou ponořenou ve tmě, Beatrice bezmocně lapala po dechu. „Co se stalo? Lapkové?“

„Pokud se nemýlím, někdo se nás pokusil unést,“ prohlásil Leo.

10

*...a prchala přímo vstříc neznámému osudu.
Z desáté kapitoly knihy Ruina od paní Amélie Yorkové*

Leo se uklidnil teprve potom, co zahrnul kolem třetího rohu a ocitl se v krivolaké uličce přeplněné malými obchůdky. Dovolil Beatrici, aby zvolnila krok. Prudce oddychovala, ale po celou dobu toho šíleného běhu ani na okamžik nezmírnila tempo. Věděl, že by ho to nemělo překvapit. Už od začátku tušil, že to není žádná křehká květinka.

Měsíc v úplňku vydával tak jasný svit, že mlha díky němu nepřírozeně světlkovala. Páry podivně pableskovaly, ale nebylo vidět dál než několik kroků před sebe.

Blížila se půlnoc. Úzká ulička byla až příliš tichá. Zdálo se, jako by mlha ztlumila obvyklé noční zvuky. O několik bloků dál spatřili žluté světlo vycházející z oken hostince. „Jste v pořádku?“ zeptal se Leo.

„Snad ano.“ Beatrice si spustila plášť ke kotníkům. „Myslel jste to, co jste před chvílí říkal, vážně? Opravdu se nás pokusil někdo unést?“

„Jsem si tím téměř jistý. Celá událost byla příliš dobře zinscenována, aby mohla být dílem obyčejných lapků. Všiml jsem si totiž, že do divadla nás přivezl úplně jiný vozek.“

„Proč by nás chtěli unést všechny, včetně tetičky Winifred a Arabelly?“

„Pochybuju, že by stáli o vaše příbuzné. Museli nás sledovat, když jsme vycházeli z divadla. Když viděli, že vaše teta a sestřenka nasedají do kočáru k Hazelthorpeovým, nepochybně se rozhodli využít té příležitosti k tomu, aby nás unesli.“

„Ale proč by to někdo dělal?“

Leo se na ni podíval. Všiml si, že má klidný hlas, bez stopy hysterie. Obdivuhodná žena. Přitáhl si ji blíž k sobě. „Nejsem si tím jistý, ale nepomysleli jsme na možnost, že by tahle událost mohla souviset s naším pátráním.“

„Obávala jsem se, že něco takového řeknete.“ Nasadila si kapuci

pláště na hlavu. „Škoda že mě dneska večer, než jsem vyrazila z domova, nenapadlo vzít si s sebou do kabelky pistoli. Odted'ka bez ní neudělám jediný krok.“

Ústa se mu zvlínila do pobaveného úsměvu. „Nebud'te na sebe tak přísná, Beatrice. Pistole není pro dámu, která má v úmyslu jít do divadla, běžný doplněk.“ Sáhł do kapsy svého zimního pláště a vytáhl malou zbraň, kterou si tam dřív uložil. „Já, na druhé straně, si bez ní připadám, jako by mi něco chybělo.“

Překvapeně na pistoli zírala. „Obdivuju vaši předvídavost.“

„To je zvyk, ne předvídavost.“

„Soudím, že jste ho získal během těch mnoha nocí, které jste strávil lovením lupičů.“

„Kéž bych tu pistoli nemusel zanedlouho použít. Domnívám se, že vozka a jeho komplic jsou ozbrojení.“

„To není právě nejpříjemnější vyhlídka.“ Beatrice se lehce zachvěla. „Máte nějakou představu, kde jsme?“

„Tohle je Cunning Lane.“

Ostražitě si prohlížela potemnělé krámký. „Nikdy jsem tady nebyla.“

„Já ano. Včera jsem tu byl navštívit muže jménem Sibson. Má v téhle ulici obchod se starožitnostmi. Připadá mi velice zajímavé, že naši únosci mířili právě do téhle části města.“

„Bydlí pan Sibson nad svým obchodem? Možná bychom ho mohli požádat o pomoc.“

„To mi za těchto okolností nepřipadá jako dobrý nápad.“

Prudce k němu otočila hlavu. „Domníváte se, že je do toho únosu zapletený?“

„Zatím ještě nevím, co si o tom mám myslet. Jsem toho názoru, že se má riskovat co nejméně.“ Ohlédl se přes rameno dozadu. „Potřebujeme kočár a je vysoce nepravděpodobné, že ho v tuhle noční dobu v téhle ulici seženeme. Musíme se odtud dostat po svých.“

„Abych řekla pravdu, představa, že bych měla nasednout do další drožky, ve mně stejně nevzbuzuje zvláštní nadšení,“ přiznala Beatrice.

Než stačil Leo odpovědět, zaslechl v dálce ozvěnu mužského hlasu. „Zatraceně.“

„Sleduj nás?“

„Možná.“ Leo se zastavil a vtáhl ji do temného průjezdu. „Bud'te

jako myška.“

Leo zkusil otevřít dveře. Byly zamčené. Kdyby se pokusil dostat dovnitř násilím, způsobilo by to příliš mnoho hluku. Nedalo se nic dělat než vtlačit Beatrici co nejdál do temného kouta. Tvrdě ji přitiskl na kamennou stěnu a zakryl ji vlastním tělem.

Stál obrácený čelem do ulice, v pravé ruce svíral zbraň a čekal. Pistole byly notoricky známé svou nepřesností, dokonce i na krátkou vzdálenost. Kdyby došlo na střelení, musel si být svým cílem naprosto jistý. Nemusel by mít čas znovu nabít.

V Cunning Lane se převalovala nepřírozeně světlkující mlha a vytvářela tajuplnou řeku stvořenou z mlžného oparu. Znovu se ozvaly kroky, tentokrát blíž než předtím. Leo cítil, že Beatrice za jeho zády strnula, ale nevydala ani hlásku.

Mlha se lehce rozestoupila a odhalila obrysy muže ve vozkově kabátu a klobouku. Nebyl dál než tři kroky od průjezdu, kde stáli Leo s Beatricí.

„Kde sakra můžou bejt?“ vyštěkl vozka.

„To tys je ztratil, hlupáku,“ zasyčel druhý muž. „Jestli je do rána nenajdeme, nedostaneme zapláceno.“

„Copak sem moh’ vědět, že vyskočí z kočáru jako párek lišek z pytle? Lepší lidi se většinou takhle rychle pohybovat neuměj.“

„Tyhle dva jo. A teď jsou fuč.“

„Nemůžu přijít na to, proč z toho kočáru vyskočili a utekli,“ poznamenal vozka. „Jeho lordstvo, i když mělo plný ruce práce s tím, aby se dostalo tý dámě pod sukně, si asi všimlo, že nejsou ve správný části města.“

„No, utekli, a my je brzy najdem’, nebo přijdem’ o prachy, který máme slíbený.“

„Najdem’ je. Jeho lordstvo se nemohlo dostat daleko, když za sebou vleklo tu paničku. Určitě teď omdlívá a má hysterické záchvat.“

„Jak je ale v tyhle zatracený mlze objevíme?“

„Já tuhle část města dobře znám. Většina těchhle uliček a průchodů končí cihlovou zdí. Člověk, kterej to tu nezná, se brzy chytí do pasti.“

„Všechny ty zatracený průchody prohledat nedokážem,“ prohlásil druhý muž nešťastně.

„Mám tady pár přátel,“ nadhodil vozka. „V takovej večer, jako je dneska, budou sedět u Vopilý kočky. Za malej podíl z portmonky

nám jeho lordstvo pomůžou najít.“

Muži se ponořili do mlhy a rozhostilo se krátké ticho. Potom druhý muž opět promluvil.

„Jacku?“

„Ano?“

„Ty věříš tomu, co se o tom podivným venkovským hraběti povídá? Přece se nemůže měnit ve vlka, že ne?“

„Samozřejmě že ne. Snaž se být trochu menší hlupák, než si.“

O několik minut později výbuch hlasů dole v ulici Leovi prozradil, že muži otevřeli dveře hostince. Když hluk opět utichl, vytáhl Beatrice ven z průchodu.

Cítil na sobě její tázavý pohled, ale po celou tu dobu, co ji vedl mlhou zalitou měsíčním světlem, zůstala zticha. Když prošli pod znamením, které označovalo Sibsonův obchod se starožitnostmi, Leo se zastavil.

„Co teď?“ zašeptala mu Beatrice do ucha.

„Teď musíme doufat, že i my máme v téhle části města přátele.“

„Myslela jsem, že panu Sibsonovi moc nevěříte.“

„Mám na mysli někoho jiného.“

Leo pevně sevřel Beatricinu ruku a vydal se na druhou stranu uzoučké uličky. V šeru u vchodových dveří se mihla jakási postava. Matné světlo malé lucerny ozářilo záhyby záplatovaného pláště.

„Někdo tam je,“ vydechla prudce Beatrice.

„V to jsem taky doufal.“ Leo přidal do kroku. „Clarindo? Jste to vy?“

„Ano, ano, ano.“ Clarinda, silně nabalená proti mlze, vyšla ze tmy. Před sebou držela lucernu. „Dobřej večír, vaše lordstvo. Kdo je ta přepychová dáma?“

„Jmenuje se paní Pooleová. Před několika minutami se nás pokusil unést párek lapků. Pořád ještě nás hledají. Moje přítelkyně a já potřebujeme místo, kam bychom se mohli schovat, než přestanou prohledávat ulici. Když nám půjčíte váš pokoj nahoře, dobře vám zaplatím.“

Clarinda si změřila Beatrice od hlavy k patě. „Podle toho, jak vypadá, bych řekla, že vaše přítelkyně je zvyklá na prvotřídní zákazníky. Copak nemá nějaký svůj pěkný pokojíček, kam by vás mohla pozvat, m’lorde?“

„Bydlím v jiné části města,“ vysvětlila Beatrice, dřív než Leo dokázal najít vhodnou odpověď.

„Helejte, tady je moje ulice. Pracuju tady už skoro tři roky,“ prohlásila Clarinda. „Jestli máte v oúmyslu přesunout se někam poblíž, dobře si to rozmyslete. Zákazníci z hospody patřej' mně.“

„Prosím?“ zeptala se Beatrice zmateně.

Leo usoudil, že je nejvyšší čas vyvést Clarindu z omylu, že je Beatrice prostitutka. „Řekl jsem vám, že paní Pooleová a já jsme přátelé. Nepracuje ve vašem oboru a já nejsem její zákazník.“

„Eh, v tom případě dobrá.“ Clarindě se rozjasnil hlas úlevou. „Esi chcete, klidně můžete muj pokoj použít. Stejně ho už dneska v noci nebudu potřebovat. Kšefty pro tenhle večír skončily. Chtěla sem si ještě předtím, než pudu do postele, zajít do hostince na koláč, džbáněk piva a kus řeči s Tomem.“

„Ti lapkové, kteří po nás pátrají, jsou teď v hostinci.“ Leo vylovil z kapsy několik bankovek a vtiskl je Clarindě do ruky. „Hledají přátele, kteří by jim v pátrání pomohli. Kromě toho, co jsme si nedávno domluvili, vám vyplatím speciální odměnu za jakoukoli užitečnou informaci, kterou se vám během té doby, co budete v hostinci, podaří zjistit.“

„Ujednáno.“ Clarinda chtivě sevřela bankovky v dlani. „Za chvíli se vrátím a řeknu vám, esi už můžete muj pokoj bezpečně opustit.“

Leo od ní vzal lucernu. „Třikrát zaklepejte, abychom poznali, že jste to vy.“

„Rozumím, m'lorde. Třikrát.“ Clarinda nechala bankovky zmizet ve výstřihu svých obnošených šatů. „Můžete jít. Sou to druhý dveře vpravo. Můžete tam zůstat, jak dlouho budete chtít.“

„Děkuju, Clarindo.“ Leo sevřel pevněji Beatricinu paži a začal stoupat po schodech nahoru. Na prvním schodu se zastavil. „Než se rozloučíme, co naše předchozí dohoda? Všimla jste si nějakých nových zájemců, kteří by navštívili Sibsonův obchod?“

„Ne, m'lorde.“ Clarinda pokrčila rameny. „Jenom pravidelný zákazníci a samozřejmě jeho přítel doktor Cox.“

Leo cítil, jak sebou Beatrice při tom slově škubla. Pevně jí stiskl ruku, aby ji umlčel.

„Doktor Cox je Sibsonovým přítelem?“ zeptal se opatrně.

„Už dlouhý léta léčí Sibsona svým Elixírem mužný síly.“ Clarinda si znechuceně odfrkla. „Mezi náma, pane, ten lekvar Sibsonovi moc nepomáhá. Zatím mě ani jednou nenavštívil. Jenomže on ke mně nechodil ani dřív. Vždycky sem si myslela, že je to proto, že je moc nóbl.“

„Aha.“ Leo táhl Beatrici za sebou. „Počkáme na vás.“

Clarinda si přehodila přes hlavu kapuci své otrhané pláštěnky a rychlým krokem zamířila k pohostinným světlům hostince.

Dokud nedorazili do prvního patra, Beatrice nepromluvila ani slovo. Potom se, oči schované pod okrajem kapuce, podívala na Lea. „Cox se stýká s panem Sibsonem?“

„Myslím, že to není až taková náhoda,“ poznamenal Leo, ale do dalších závěrů se nepouštěl. „Koneckonců, Moss Lane je jen kousek cesty od Cunning Lane. Oba žijí ve stejné čtvrti. Cox a Sibson se s největší pravděpodobností znají už dlouhá léta. Je klidně možné, že doktor Cox Sibsona svým elixírem opravdu léčí.“

„Hmm.“

Leo zabočil na další podestu a táhl Beatrici po chodbě ke druhým dveřím. „Zítřka to důkladně probereme. Dneska večer máme dost jiných problémů.“

Než dveře otevřel, pozorně si chodbu prohlédl. Další schodiště v její zadní části slibovalo, že při nenadálé události by se jim mohlo podařit z domu uniknout. Zdálo se, že vede jak na střechu, tak zpátky na ulici. To mu bude muset stačit. Nebyl čas vymýšlet další plány.

Otočil knoflíkem a pomalu dveře otevřel. Opatrně zvedl lucernu nahoru, aby si mohl prohlédnout vnitřek místnosti.

Clarindin pokoj byl překvapivě čistý a uklizený. Jediným zařízením byla malá postel, otlučené umyvadlo a omláčená bedna, která zřejmě sloužila jako stolek. Krb v rohu byl studený a tmavý.

„Bohužel, budeme se muset obejít bez světla a tepla.“ Při těch slovech Leo zhasl lampu. „Světlo v místnosti by mohlo v našich pronásledovatelích vzbudit jistou zvědavost. Zejména kdyby si všimli, že Clarinda sedí v hostinci.“

„Ano, samozřejmě.“ Beatrice si odkašlala. „Asi mi do toho nic není, Leo, ale smím se vás zeptat, odkud se s Clarindou znáte?“

Leo položil potmělou lucernu na bednu. „Potkal jsem ji včera po své návštěvě u Sibsona. Domluvili jsme se, že bude dávat na jeho obchod pozor a dá mi vědět, kdyby se u něho objevil nějaký zvláštní zákazník.“

„Proč se zajímáte právě o tenhle obchod?“

„Sibson má mezi lidmi obchodujícími s ukradenými starožitnostmi skvělé kontakty. Jestli se v podsvětí nedávno nějaké zprávy o prstenech objevily, bude o nich vědět. A stejně tak ostatní, kteří zřejmě chodí do jeho obchodu pro informace.“

„Chápu.“ Proti oknu se ostře rýsovala Beatricina půvabná silueta. „Pak tedy není vaše známost s ní, ehm, osobního charakteru?“

„Moje známost s kým?“

„S Clarindou.“

Leo došel k oknu a postavil se vedle ní. Chvilí se mlčky díval na ulici. Viděl z tohoto výhodného místa nažloutlé světlo, vycházející z oken hostince. Příležitostně k němu dolehl výbuch tlumeného smíchu či opilé výkřiky karbaníků.

„Osobního charakteru?“ opakoval zaraženě. „Co máte k čertu na mysli?“ Vtom mu to došlo. „Ach, chápu. *Osobního charakteru.*“

Beatrice se vši silou soustředila na pohled z okna. „Jak už jsem říkala, nic mi do toho není, ale...“

Leo otočil hlavu a studoval její hrdý profil. Ve světélkující záři mlhy si všiml, že se jí vlasy uvolnily ze sponek. Po ramenou jí měkce splývaly vlnité kadeře. Mysl mu zatemnila vůně jejího těla, zahřátého nedávným šíleným úprkem ulicemi.

Ucítil, že jím projelo divoké, bolestné bodnutí touhy. Tohle v žádném případě nebyl vhodný čas a místo na podobné věci.

„To je v pořádku,“ opáčil příkře. „Odpověď na vaši otázku je ne, moje známost s Clarindou není osobního charakteru.“

Chvilí mlčela. Potom jen provinile hlesla: „To jsem ráda.“

Leo si vzpomněl, jak se před několika minutami chovala v kočáře, a sevřel okenní římsu tak pevně, až se divil, že se dřevo nerozštíplo. Přinutil se otočit zpátky k výhledu na mlhou zahalenou ulici.

V Clarindině pokoji se rozhostilo ticho.

Po několika minutách se dveře hostince rozlétly dokořán. Ozvaly se hlasité výkřiky a v mlze se roztančilo několik luceren. Leo je hbitě spočítal. Dvě, tři, čtyři, všechny. Muži se rozdělili a začali prohledávat Cuning Lane.

Žádný z nich nezamířil k domu, kde měla Clarinda svůj pokoj. Leo pomalu vydechl úlevou. „Pátrání začalo. Vypadá to, že jsme zatím v bezpečí.“

„Myslíte si, že můžeme Clarindě důvěřovat?“

„Určitě. Slíbil jsem, že jí zaplatím víc, než by jí mohli naši rádoby únosci nabídnout i v těch nejdivočejších snech.“

Leo byl hluboce přesvědčený, že je Clarinda nezdáří, ale člověk si v podobných případech nemohl být nikdy naprosto jistý.

„Připomínají mi smečku psů, kteří pronásledují lišku,“ zašeptala Beatrice.

„Skřítek by se urazil, kdyby věděl, že ho srovnáváte s takovými ničemy.“

„Ano. Myslím, že ano.“

Cítil, že se ve tmě zachvěla. Objal ji jednou rukou kolem ramen a přitáhl blíž k sobě. „Všechno dobře dopadne, Beatrice. Nikdy je nenapadne, že bychom se mohli schovat. Myslí si, že jsme stále ještě na útěku.“

„Asi máte pravdu.“

Znovu nastalo ticho. Dole na ulici zmizela v mlze poslední lucerna.

„Obávám se, že tu budeme muset chvíli pobýt,“ prohodil Leo.

„Kdy budeme moci bezpečně odejít?“

„Až nás přestanou hledat. Zatím tu musíme zůstat. Pravděpodobně bychom některému z těch bastardů vběhli přímo do náruče.“

„Možná tu budeme muset strávit několik hodin,“ poznamenala Beatrice.

„Domnívám se, že vozkovi noví pomocníci brzy ztratí o svoji kořist zájem. Až se vrátí ke svému džinu a kartám, vyrazíme domů.“

„A co únosci?“

„Nakonec usoudí, že jsme jejich sítí proklouzli.“

Beatrice na něj vrhla pátravý pohled. „Zdá se, že jste si svými závěry naprosto jistý.“

„Mám s kriminálními živly jisté zkušenosti, pokud si vzpomínáte.“

„Aha.“ Zimomřivě si o sebe třela ruce v rukavičkách. „No, myslím, že bychom se tu měli co nejpohodlněji zařídit. Máme před sebou dlouhou noc.“

„Jestli chcete, klidně si běžte lehnout. Budu dávat pozor.“

Nejistě se zadívala do šera, které skrývalo Clarindinu úzkou postel.

„Myslím, že zůstanu raději vzhůru, děkuju.“

Leo lhostejně pokrčil rameny. „Není to tady o nic horší než ve většině hostinců a bezpochyby mnohem čistější než v mnohých z nich.“

„Vadí mi představa, k jakému účelu ta postel slouží v době, kdy tu má Clarinda svého klienta. V každém případě nejsem ani trochu ospalá. Jestli máte chuť se na chvíli natáhnout vy, ráda zůstanu vzhůru.“

„Ani já nejsem unavený.“

„Ach.“ Rozpačitě se zadívala dolů na ulici. „No, tak budeme držet hlídku společně.“

Leo se opřel o okenní parapet a pozoroval prázdnou ulici. Mlčení

se prodlužovalo.

„Beatrice?“

„Ano?“

„Chtěl bych se vrátit k tomu, co se odehrálo v kočáru těsně předtím, než jsme museli vyskočit na ulici –“

„Není třeba o tom hovořit, pane,“ přerušila ho upjatě. „Dokážu to pochopit.“

„Opravdu?“

„Ano, samozřejmě. Nemusíte mi nic vysvětlovat.“

Trochu se otočil a snažil se v šeru rozeznat její rysy. „Naopak, madam. Je nutné si o tom promluvit, protože podobné okamžiky se budou opakovat.“

Ticho bylo téměř nesnesitelné.

„Skutečně?“ pronesla konečně Beatrice zvláštním tónem.

„Proboha, ženská, nehrajte si dneska v noci na nevinnou, prostoduchou naivku. Nemám na to náladu.“

Bez varování se k němu otočila. „Neopovažujte se kvůli tomu na mě zvyšovat hlas. Já jsem ta, kdo by se měl zlobit. V jednu chvíli mě líbáte, jako byste byl vášní bez sebe, a v příštím okamžiku mě pod tou nebo onou záminkou odstrčíte.“

Leovi spadla čelist údivem. „Pod tou nebo onou záminkou? Madam, dneska v noci jsem vás přestal líbat, protože nás právě unášeli.“

„Dobrá, uznávám, že dnes večer jste k tomu důvod měl.“

Zaťal zuby. „To mě těší.“

„Ale včera jste mě líbal jen kvůli tomu, abyste mohl pozorovat toho muže, který nás špehoval při schůzce s madam Ctností. Přiznejte to.“

„To nepopírám.“

„Tady to máte. Udělal jste to dvakrát za sebou. Já zde vidím jistou zákonitost, pane.“

Udělal krok směrem k ní. „A co ten první polibek v mojí knihovně? Ten jste přerušila vy, ne já.“

Opovržlivě vystrčila bradu. „Ten se nepočítá, pane.“

„Proč?“

„Nebyl jste ve své kůži. Po tom zranění jste byl pravděpodobně v šoku, a navíc jste vypil spoustu brandy.“

„Ta bolest nebyla tak velká a kromě toho jsem toho tolik nevypil.“

„Pane, podobné věci už nebudu dál tolerovat.“ Leo nevěřil

vlastním uším. „Podobné věci?“

„Jestli vás dostatečně nevzrušuju, řekněte to přímo a skončeme to. Ujišťuju vás, že naše obchodní partnerství to nijak neovlivní.“

Položil jí ruce na ramena a prudce ji přitáhl k sobě. „Leo?“

„Vzrušujete mě, paní Pooleová. Ztraceně moc mě vzrušujete.“

Škubal za uzel své vázanky tak dlouho, dokud se mu ho nepodařilo uvolnit. Potom si přitáhl Beatrici zpátky do náruče.

Těsně předtím, než ji políbil, si všiml, že se jí rozšířily oči.

„Leo!“ přidušeně opakovala jeho jméno.

Projela jím vlna touhy, stejně prudká a naléhavá jako blesk z čistého nebe. Otočil se, přitiskl ji ke zdi a vklouzl jí mezi stehna. Záhyby pláště se odhrnuly a Leo v šeru zahlédl měkké, něžné křivky, které se jí dmuly v hlubokém výstřihu šatů.

Zápasil s hedvábným živůtkem tak dlouho, až se mu podařilo uchopit jedno pevné ňadro do dlaně. Přejel palcem přes tvrdou bradavku. Vztyčila se ještě víc. Sklonil hlavu, aby ji vzal do úst.

Beatrice zasténala. Projela jí vlna vzrušení. Leo si uvědomil, že kdyby ji netiskl vahou svého těla ke zdi, svezla by se na kolena. Konečky prstů jí přejel po šíji a radoval se z vibrací, které to u ní vyvolalo.

Beatrice zápolila se zapínáním u sukne. „Každý den mě pronásledují představy, jak jste vypadal tu noc v knihovně se svlečenou košilí, pane.“

„Každý den mě pronásledují vzpomínky, jak horké byly vaše ruce, když jste se mě dotýkala. Měl jsem dojem, že zešílím, když znovu neucítím vaše dotyky na mém nahém těle.“

Vklouzla mu prsty pod lem plátěné košile. Dlaně měla teplé a nekonečně jemné.

„Jste tak pevný,“ pronesla v nábožném obdivu. „A tak silný.“

Dobrý Bože, chtěla ho. Slyšel v jejím hlase vášeň. Cítil ji v neskonalé jemných vibracích, které rozechvívaly její tělo. Toužila po něm stejně zoufale, stejně bolestně jako on po ní.

Podařilo se mu rozepnout si kalhoty. Vklouzla dovnitř, obemkla ho svými prsty a Leo měl pocit, že jí odevzdá své semeno do dlaní. Vší silou se snažil ovládnout.

„Ach, Leo,“ zašeptala přerývaně. Její stisk zesílil. „To je úžasné.“

Zasténal. „Zostudím se, jestli budete takhle pokračovat.“

„Vy byste se nemohl nikdy zostudit. Jste skvělý, pane. Absolutně báječný.“ Hrdlo a ramena mu zasypávala drobnými, naléhavými

polibky. „A když si pomyslím, že ani nepovažujete za nutné posílit se několika sklenkami brandy nebo erotickými pomůckami...“

„Brandy a erotické pomůcky?“ Zvedl hlavu z jejího dekoltu. „Zatraceně! Váš manžel to potřeboval, než si k vám vlezl do postele?“

„Tvrdil, že je to jediný způsob, jak je schopen splnit manželské povinnosti. Nemiloval mě, ale chtěl syna. To bylo taky jediné, co ode mě chtěl. A také jediné, co jsem mu nikdy poskytnout nemohla.“

„Beatrice, poslouchejte.“

„Na tom nezáleží, Leo.“ Pustila ho a zabořila mu prsty do vlasů. „Už na tom dávno nezáleží. Prosím, polibte mě ještě.“

„Stačí mi, když si na vás vzpomenu, a zmužním.“ Jeho vlastní hlas mu zněl ochraptěle. „Chtěl jsem se s vámi milovat od prvního okamžiku, kdy jsem vás spatřil.“

Opět ji políbil. Její ústa se pootevřela. Jemně ji hryzl do spodního rtu.

Když tiše, překvapeně vykřikla, chytil oběma rukama její sukně a vykasal jí je do pasu. Byla vlhká, horká a neskonale láková. Její vůně byla tím nejmocnějším elixírem ze všech. Toužil se v ní rozplynout.

Uchopil jedno její pevné, oblé stehno a pevně si ho přitáhl kolem pasu. Potom jí zvedl druhou nohu a udělal totéž. Tvrdě ji přirazil ke zdi.

„Dobrý Bože, Leo.“

Hlas měla vyděšený a neskonale vzrušený zároveň. Byla to ta nejerotičtější hudba, kterou kdy Leo slyšel. Její kolena se k němu křečovitě tiskla. Ruce mu zatínala do ramenou. Zvedla se v něm vlna radostného triumfu.

Laskal ji, dokud se nezačala třást, dokud neměl prsty mokré, dokud už nedokázal snášet muka, která si sám připravil. Vzal její hýždě do dlaní a vsunul svůj nástroj do vlhké skulinky, která ho lákala dovnitř.

„Dobrý Bože,“ hlesla do tmy téměř neslyšně. Nedočkavě se dral dovnitř. Cítil, že ho obemkly drobné svaly, zpočátku v obraně, potom s dychtivou nedočkavostí. Konečně byl celý uvnitř.

Oběma současně projel ochromující šok ze spojení. Několik vteřin měl Leo co dělat, aby se udržel na nohou. Beatrice otevřela ústa, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Nekonečný okamžik zírali v šeru jeden na druhého. „Jsi tak stažená,“ zašeptal chraplavě.

„Už je to tak dávno.“ Zabořila mu prsty do vlasů. „A nikdy to nebylo takovéhle. Opravdu, netušila jsem, že by sex mohl vypadat

takhle.“

„Ani já ne,“ zasténal.

Jednou rukou ji opřel o zed' a druhou jí sjel do klína. Našel napjaté poupě a jemně ho začal masírovat.

Zaryla mu nehty do ramen. Pohnul se jednou, dvakrát, třikrát. Celé její tělo kolem něho se napjalo. Otevřela rty, ze kterých vyšel tichý, téměř neslyšný výkřik. A pak ucítil prudké stahy jejího orgasmu.

Nedalo se to vydržet. Tvrdě přitiskl Beatrice ke stěně, a všechno, co měl v sobě, jí odevzdal.

O něco později se Beatrice, stále ještě přitisknutá ke stěně, stísnně zavrtěla.

„Ráda bych ti něco řekla,“ začala tiše.

Leo ji pevně podpíral jednou rukou a druhou položil otevřenou dlaní na zed'. Pomalu, neochotně z ní vyklouzl.

„Co je to?“ Místnost čpí prožitou vášní, napadlo ho. Silně na to, že k tomu došlo poprvé.

Skutečnost toho, se právě stalo, ho zasáhla silou, která ho ohromila. *Zatraceně*. Co to provedl?

To není možné. Přece se s Beatricí právě teď, poprvé, nepomiloval v pokojíku nějaké coury?

To mu určitě nikdy neodpustí.

„Lhala jsem o svém manželství,“ vyslovila Beatrice velice zřetelně.

„Prosím?“ Útroby se mu sevřely v pocitu zoufalství. Opravdu se musel zbláznit.

Odkašlala si. „Navzdory legendě, která se v mé rodině traduje, moje manželství s Justinem Poolem nebylo dokonalé, nešlo o harmonické spojení fyzické a duševní.“

„Aha.“ Leo, který nerozuměl její ničivé zuřivosti, se na ni nechápavě zadíval. Potom mu došel plný význam jejích slov. Z ničeho nic ucítil, že se v něm zvedá smích.

„Leo?“ Lehce s ním zatřásla. „Co se děje? Nevidím na té situaci nic zvlášť zábavného.“

„Váš manžel musel být strašný hlupák, paní Pooleová.“

„Vy to nechápete. Justin byl muž, který prožíval vášně a touhu tak, jak to dokáže málokdo. Měl duši básníka. Jeho jediným hříchem bylo, že miloval příliš hluboce.“

„A nebyla jste to vy, koho miloval, že?“

„Ne. Než jsme se poznali, dal své srdce jiné ženě. Ale ta se musela provdat za muže, který by mohl být jejím dědečkem. Justin se s tím

nedokázal vyrovnat. Během naší svatební noci volal její jméno. A pak se rozplakal. Musela jsem ho až do svítání utěšovat.“ Beatrice se odmlčela. „Během manželství zůstalo všechno při starém.“

„Myslel jsem si to,“ opáčil Leo suše. „Byl to trouba.“

„Snažila jsem se ho před jeho posedlostí zachránit. Ale nakonec se mi to nepodařilo.“

„Co to znamená, že se vám to nepodařilo?“

Beatrice si vzdychla. „Řekla jsem vám, že Justin zastřelil lupič, ale lhala jsem.“

„Jak tedy zemřel?“

„Rukou žárlivého manžela. Jejího manžela.“

„Toho starého muže, který byl ženatý s dívkou, kterou Justin miloval?“

Beatrice přikývla. „Její manžel se zhroutil hned potom, co stiskl spoušť. Doktor prohlásil, že příčinou smrti bylo nadměrné rozrušení. Selhalo mu srdce. Celá věc byla samozřejmě ututlána. Vdova, která zdědila obrovský majetek, neměla na tom, aby pravda vyšla najevo, o nic větší zájem než všichni ostatní.“

„Kdo si vymyslel tu historiku o banditovi?“

„Já.“

Leo si nedokázal pomoci. Opět se rozesmál.

„To není legrace,“ prohlásila Beatrice vyčítavě.

„Já vím, že ne.“ Svíjel se v záchvatech bezmocného smíchu.

„Opravdu, Leo.“

„Povím vám něco ještě mnohem legračnějšího,“ pronesl, když se konečně přestal smát. „Co je to?“

„Musím se vám taky k něčemu přiznat.“ Odmlčel se, aby ji políbil na špičku nosu. „Já jsem vám o svém manželství také lhal. Nebyl to ideál manželského štěstí.“

Pátravě studovala v šeru jeho tvář. „Tvrdil jste, že byla ve všech směrech dokonalá. Hotový anděl.“

„To byla.“ Krátce, lítostivě se usmál. „Naprosto dokonalá.“

„Nerozumím.“

„Dokážete si představit, jak příšerně těžké je s takovým ideálem žít? Byla stejně křehká a jemná jako ten nejvzácnější porcelán. Musel jsem dávat pozor na každé slovo, které jsem řekl, abych ji nerozplakal.“

„Chápu.“

„Moje fyzické potřeby ji děsily. Považovala tuhle stránku

manželství za nečistou, nepříjemnou a neuspokojivou. Čím usilovněji jsem se jí snažil zavděčit, tím odmítavěji se ke mně chovala. Ale plnila svoji povinnost.“

„A vaši synové?“

„Ano. Porodila mi syny a za to jí budu vždycky vděčný. Ale pokaždé, když jsem s ní šel do postele, se mě zmocnil pocit viny a hněvu a ani na jedno z toho nedokážu nikdy zapomenout.“

„Už nemusíte pokračovat, Leo.“ Beatrice mu položila prsty na rty. „Rozumím vám líp, než si možná myslíte.“

Chytil její prsty do svých a políbil je. „Omdlela by, kdybych ji přivedl do pokoje prostitutky a opřel ji o zeď.“

„Dobrý Bože. Přesně to se taky stalo, nebo ne?“ Beatrice udělala krok směrem od zdi a spěšně si vytáhla živůtek na původní místo. „Něco vám povím, pane. Život s vámi není nikdy nudný.“

Pomalů se usmál, oči upřené na bledá jablíčka ňader, která před okamžikem schovala do výstřihu. „Je to zvláštní, Beatrice, ale já mám, pokud jde o vás, úplně stejný pocit.“

*Prízrak se tam vznášel, ústa rozšklebená v mlčenlivém varování.
Ale bylo už příliš pozdě, aby změnila své rozhodnutí.
Z jedenácté kapitoly knihy Ruina od paní Amélie Yorkové*

Ani ne o patnáct minut později se ozvala tři zaklepání. Beatrice to nepřekvapilo. Před několika minutami spolu s Leem sledovali lucerny vracejících se pátračů.

Leo s pistolí v ruce došel ke dveřím a otevřel je. Beatrice si rychle uhladila pomačkané sukně. Měla pocit, jako by se právě ocitla ve víru zběsilé, vzrušující smrště. Bála se, že také tak vypadá. Stále si připadala omámená a rozjařená a věděla, že má příšerně rozčuchané vlasy.

Leo, na druhé straně, vyhlížel stejně jako vždycky, přirozeně, klidně, naprosto pod kontrolou. Dokonce ani jeho šaty nevypadaly zmačkaně. To není fér, pomyslela si.

„Páni.“ Když Clarinda vstoupila do malého pokojíku, znechuceně nakrčila nos. „Myslela sem, že sem tady po mým bejvalým zákazníkovi vyvětrala. Promiňte, asi to nestačilo. Měli ste si votevřít vokno. Ach.“ Zarazila se a vrhla na Beatricinu rozvrkočenou hlavu rychlý, chápavý pohled. „No, zdá se, že ste se tady tu dobu, co sem byla pryč, nenudili.“

Leo hladce vklouzl před Beatrici, aby ji před Clarindiným zvědavým pohledem zaštitil. „Co jste se dozvěděla v hostinci?“

„Ano, Clarindo.“ Beatrice vystoupila zpoza Lea a mile se na druhou ženu usmála. „Nějaké užitečné informace?“

„Jednu nebo dvě drobnosti.“ Clarinda si odložila otrhaný plášť, dřepla si na kraj postele, odkopla boty a začala si masírovat jedno chodidlo v punčoše. „Můžete si dát voraz. Pro dnešek hon skončil. Když v mlze prochladli na kost, pomocníci Džinuchtivýho Jacka ztratili o pátrání zájem. Všichni se vrátili zpátky do hostince a zahřívaj se pivem a džinem.“

„Džinuchtivého Jacka?“ opakoval Leo tiše.

„Toho vozky, který se vás dva snažil chytit. Jeho kamarád se menuje Ned Tesák. Ned nejni moc chytřej, esi mi rozumíte.“

Clarinda si poklepala na hlavu. „Udělá všechno, co mu Jack nařídí.“

„Vrátili se do hostince spolu s ostatními?“

„Džinuchtivej Jack jo. Ale poslal Neda, aby našel kočár se spřežením, kterej museli nechat v ulici, když vás sledovali.“ Clarinda se přidrušeně zasmála. „Pochybuju, že tam Ned ten kočár najde. V tyhle čtvrti určitě ne. Džinuchtivej Jack bude muset ukrást jinej. Nemá rád nepříjemnosti, to vám můžu potvrdit.“

„Tenhle Džinuchtivý Jack,“ pronesl Leo pomalu. „Nevíte, kde bychom ho mohli najít?“

Beatrice na něj vrhla pronikavý pohled, ale mlčela.

Clarinda pokrčila rameny. „Nevim, kde bydlí. Ale vim, kde stráví zbytek noci.“

„V hostinci?“ zeptal se Leo.

„Přesně tak. Džinuchtivej Jack se mu neříká jen tak pro nic za nic, víte? Po práci si rád přihne.“

„Chápu.“ Leo vytáhl několik dalších bankovek a podal je Clarindě. „Nesmírně jste nám pomohla. Teď už musíme jít.“

Clarinda rozložila bankovky do vějíře. „Za to, kolik ste mi zaplatili, u mě klidně můžete přespat.“ Mrkla na Beatrici. „Oba.“

„Děkujeme, ale to nebude nutné,“ odmítl její nabídku Leo. „Teď když po nás naši pronásledovatelé přestali pátrat, myslím, že se dokážeme bezpečně dostat do ulice, kde si můžeme najmout drožku.“

Clarinda k němu vyslala pochybovačný pohled. „Můžete narazit na dalšího opilého flamendra na lovu, m'lorde. Ale měl byste radši něco udělat tady s vaší přítelkyní. Pani Pooleová vypadá moc nóbl na to, aby se pohybovala v tyhle čtvrti.“

Beatrice přešla rychlým pohledem své oblečení. „Máte naprostou pravdu, Clarindo. Co kdybychom si vyměnily pláště? Jestli mi dovolíte, abych si vzala váš, můžete si ten můj nechat.“

„Platí.“ Clarinda zvedla svoji pláštěnku a podala ji Beatrici.

Výměna trvala jen několik vteřin. Beatrice nenápadně popotáhla nosem a v záhybech svého nového oblečení zachytila pach kouře z hostince. Přehodila si ho přes ramena a zapnula pod krkem. Když byla hotová, tázavě se podívala na Clarindu.

„Jak vypadám?“

Clarinda hledla svůj nový, nádherně zdobený plášť, jako by to bylo milované koťátko. „V tyhle pláštěnce ste k nerozeznání od prvotřídní sorty, která se pohybuje ve vyšších kruzích, ale radši byste

měla držet jazyk za zuby. Kdyby vás někdo uslyšel promluvit, okamžitě by poznal, že nejste z tyhle části města.“

„Budu si to pamatovat,“ slíbila Beatrice.

„Jenom se hodně chichotejte a smějte.“ Clarindě se mihl po tváři upjatý výraz. Podívala se na novou součást své garderoby. „Mužský si vždycky rádí myslejí, že ste šťastím bez sebe, když s nima dete.“

„I když nenávidíte každou minutu, kterou s nimi strávíte?“ Beatrice ignorovala Leův netrpělivý, zamračený výraz.

„No jo.“ Clarinda napřímila ramena. „Ale kšeft je kšeft.“

Beatrice k ní přistoupila. „Jestli byste někdy zatoužila změnit povolání, přijďte k zadnímu vchodu salonu madame D’Arbois. Znáte ho?“

„To místo, kterému se říká Akademie? Kde vyučujou francouzštinu a poradějí vám, jak se stát švadlenou nebo komornou urozené dámy? Jasně že ho znám. Jedna moje kamarádka tam šla. Pracuje teď v jednom vznešeném domě. Ale to nejní nic pro mě. Mám jiný plány.“

„Jaké jiné plány?“

Leo se pohnul. „Beatrice, měli bychom jít.“

„Náhodou,“ prohlásila Clarinda s rostoucím nadšením, „todle povolání už dlouho dělat nebudu. Brzy budu mít tolik peněz, abych si mohla koupit Vopilou kočku. Už si nebudu muset před každým chlapem vyhrnovat sukně nahoru.“

Beatrici bodlo u srdce. Netušila, kolik takový hostinec stojí, ale velice dobře věděla, že podobný sen daleko přesahuje možnosti prostitutky, která provozuje svoje řemeslo na ulici.

„To budete potřebovat spoustu peněz,“ pronesla mírně.

„Beatrice.“ Leo se otočil ode dveří. „Musíme vyrazit. Okamžitě.“

„Starej Tom přes ulici chce odejít do penze,“ vysvětlovala Clarinda Beatrici. „Řek’ mi, že mi Vopilou kočku prodá.“

„Zřejmě jste nám dneska v noci zachránila život, Clarindo,“ konstatovala Beatrice. „Jeho lordstvo a já jsme vám nesmírně vděční. Nemám pravdu, pane?“

„Ano, samozřejmě.“ Leo se vyklonil ze dveří, aby prozkoumal chodbu. „Už jsem to ostatně jednou říkal.“

Beatrice zaváhala. Spolu s Lucy dokázaly některé z těch mladých žen, které k nim přišly, naučit, pokud šlo o chování a špatnou francouzštinu, tolik, že jim umožnily najít zaměstnání jako komorné dam z vyšších společenských kruhů nebo módní švadleny. Ale

nemohly si dovolit financovat koupi hostince.

Znala však někoho, kdo si to dovolit mohl. Pohlédla na Lea, který právě vycházel na chodbu.

„Jeho lordstvo je vám tak vděčné,“ oznámila Beatrice Clarindě, „že za vás tu koupi Opilé kočky zařídí.“

To zaujalo Leovu pozornost. Prudce se otočil zpátky. „Cože?“

Clarinda se zamračila. „Proč by to měl dělat?“

„Protože vám vděčíme za své životy,“ opáčila Beatrice. Sřetla se s Leovým lakonickým pohledem. „Nemám pravdu, pane?“

Ústa se mu zkrivila do kyselého úsměvu. „Naprostou.“ Pohlédl na Clarindu. „Dostavte se na Upper Wells Street 5. Můj právní zástupce zařídí vše potřebné.“

Clarinda na něj chvíli překvapeně zírala a pak se s ústy dokořán obrátila k Beatrici. „Je to snad nějaký hloupej vtip?“

„Ne.“ Beatrice spěšně zamířila ke dveřím. „Jak jsem už řekla, jeho lordstvo a já jsme vám nevýslovně vděční.“

Clarinda pevně sevřela hubenou rukou Beatricin plášť. „Nevim, jestli vám můžu věřit.“

Beatrice se na ni ode dveří usmála. „Máte slovo samotného hraběte z Monkcrestu. Můžete se na něj zcela spolehnout.“

Clarinda si zvlhčila rty špičkou jazyka. Vypadala zmateně. „Dneska večer sem se dozvěděla v hostinci ještě jednu věc.“

Leo se zamračeně vrátil mezi dveře. „Jakou?“

„Ty chlapi, který se připojili k pátrání, strašně nadávali na to, jak jste jim vyklouzli z pasti a zmizeli. Ale Ned Tesák tvrdil, že ví, jak se vám to podařilo.“

„Jak?“ chtěl vědět Leo.

Clarinda ztišila hlas. „Povídal, že prej znáte kouzla a čáry. Tvrdil, že ste čaroděj.“

Leovi uniklo znechucené zamručení. „Nesmysl. Pojd'te, Beatrice.“ Rychle zamířil k zadnímu schodišti.

Beatrice zaváhala. Dumala nad udivujícím příkladem čarodějnictví, se kterým se před chvílí u Lea setkala. Usmála se na Clarindu.

„Ned Tesák měl pravdu,“ zašeptala Beatrice, než vyšla z pokoje.

Než konečně dovrávala do postele, byla Beatrice vyčerpaná k smrti. Sotva dokázala uvěřit, že je teprve půl čtvrté ráno. Winifred s Arabellou se dokonce ještě nevrátily domů.

Složila si ruce pod hlavou, zírala ve tmě do stropu a nepřítomně se

pro sebe usmívala. Už nebyla stejnou ženou jako na začátku večera, kdy odcházela do divadla. Jak se mohl celý její život tak dramaticky změnit za tak kratičkou dobu?

Cesta domů proběhla pozoruhodně rychle a klidně. Tři ulice od Cunning Lane potkali drožku, která právě u dveří herny vysadila skupinku mladých, rozjařených hejsků. Z vozkova chápavého pomrkávání a jeho impertinentních poznámek Beatrice pochopila, že svou roli prostitutky zřejmě hraje velice zdařile.

Leova reakce na její úspěšné předstírání ji nekonečně pobavila. Když se vyšplhal do kočáru a usedl naproti ní, spatřila v jeho očích směs úlevy a výbušné podrážděnosti. Musela si přikrýt ústa dlaní, aby zdušila smích.

Leo si ji nasupeně prohlížel. „Bavíte se dobře, že?“

„Ještě nikdy jsem nehrála divadlo. Zjišťuju, že je to velice zábavné.“

Se záhadným výrazem v očích ji chvíli pozoroval a pak se na ni zvláště usmál. „Jste velice neobvyklá žena, paní Pooleová.“

„Nacházím se ve skvělé společnosti, pane. Pokud jde o tu neobvyklost, jsem přesvědčená, že se k sobě báječně hodíme.“

„To ano.“

Po celou cestu už nepronесl ani slovo. Před vchodem do jejího domu se s ní rozloučil krátkým, letným polibkem a odměřeným pozdravem.

„Zítřa odpoledne se pro vás zastavím,“ oznámil stroze Beatrice, když se otočil, aby sešel po schodech zpět k čekající drožce.

„Ještě okamžik, pane,“ opáčila stejně chladným tónem.

Zastavil se a ohlédl přes rameno. „Co je?“

„Doufám, že se nepokusíte jednat s Džinuchtivým Jackem beze mě. Bylo by to nesmírně nebezpečné.“

„Nemám v úmyslu jakkoli riskovat.“ Pokračoval dolů po schodech a nastoupil do kočáru.

Lže, jako když tiskne, pomyslela si, když otevřela dveře do haly. Ale nemohla s tím vůbec nic dělat. Byl stejně nezávislý jako ona. Nemohla doufat, že ho spoutá tím, že o něj projeví zájem. Nezbývalo jí než se modlit, aby na sebe dával pozor.

Když se ukládala do postele, naslouchala zvukům kočárů na ulici a myslela na úžasné vzrušení, které v Leově náruči před chvílí zažila. Bylo jí jasné, že po ní neovladatelně touží. Ať je tomu jakkoli, díky němu si s ohromením uvědomila, že je schopná prožívat hlubokou

vášeň.

Ale tomu, co se dnes v noci stalo, nesmí přičítat příliš velký význam, přemítala. Je vysoce nepravděpodobné, že by byl Leo tím milováním šokován stejně jako ona. Byl to muž v nejlepších letech, který měl nepochybně mnohem víc zkušeností s fyzickou rozkoší než ona. Je více než jisté, že se nechal často unášet pocity, které Beatrice objevila tu noc poprvé.

Čaroděj.

Po chvíli se Beatrice překulila na bok a přitáhla si pokrývku k bradě. Ať už se stalo cokoli, musí se vyvarovat té velké chyby, které se tak často dopouštějí její hrdinky. Nesmí zaměňovat tělesnou vášeň se skutečnou láskou.

O hodinu později čekal Leo v temných stínech průchodu mezi budovami a naslouchal skřípání bot, které nejistě klopýtaly po kočičích hlavách. Pod rukou ucítil, že Skřítek ostražitě vztyčil uši. Pod černým kožichem se mu napjaly pevné svaly. „Ještě ne,“ zamumlal chlácholivě.

Po ulici kymácivě poskakovalo mihotavé světlo lucerny, takže připomínalo v husté mlze přízrak. Vrhalo kolem sebe divoké, strašidelné stíny.

„Zatracenej bastarde.“ Z mlhy se ozvala opilecká kletba Džinuchtivého Jacka. „Zatracenej, všivej bastarde. Kam ses sakra ztratil? Stáls mě pěkněj kočár a spřežení. Čert aby tě vzal! Kam si zmizel?“

Žádná odpověď. Jack byl sám.

„Skřítku. Chyť ho!“

Skřítek s vyplazeným jazykem nedočkavě vyrazil z průjezdu a pustil se po Jackově stopě. Leo z temné pasáže sledoval, jak po Skřítkově masivní hlavě a svalnatém hrudníku sklouzlo světlo lucerny. V nažloutlém světle se zablýskly jeho vyceněné tesáky. Hroty na Skřítkově koženém obojku se oslnivě zaleskly.

„Co je to?“ Světlo lucerny divoce poskočilo, jak se Jack nejistě zastavil a opřel se o stěnu vedlejšího domu. „Jdi ode mě.“ Jeho hlas se změnil v tichý výkřik. „Běž, ty ohavná příšero. *Jdi ode mě!*“

Skřítek se nepohnul. V očích se mu odráželo světlo lucerny. Z hrdla mu vycházelo zlověstné vrčení.

„Milosrdný Bože.“ Jack se začal opatrně plížit podél zdi. „Si snad d'ábel z pekla?“

Skřítek tiše zamručel a udělal krok dopředu.

„Ne!“ zavřískl Jack.

Leo se zjevil ve vchodu průjezdu. „Radil bych vám, abyste zůstal stát, Jacku. Už je to dávno, co byl naposledy na lovu, a strašně mu to chybí. Nic by mu neudělalo větší radost, než vás přivléct zpátky, jako byste byl prchající králík.“

„To jste vy.“ Jack zvedl lucernu a vyděšeně si Lea prohlížel. „Jak ste se sem dostal? Nemoh‘ ste tady bejt předtím. Osobně sem ten průchod prohledal.“

„Opravdu?“ Leo se lehce usmál. „Třeba jste se nedíval dost pozorně.“

„Nebyl ste tu.“ Jackův hlas získal pronikavý tón blízký panice. „Nemoh‘ ste tady bejt.“

„Ale teď jsem tady, a to je jediné, co by vás mělo zajímat.“

„Zavolejte si toho zatracenýho psa.“

„Ještě ne. Chci vám položit několik otázek a doufám, že mi na ně odpovíte, Džinuchtivý Jacku. Jestli na ně odpovíte hned a pravdivě, možná toho psa skutečně odvolám.“

Jack o krok couvl, ale zamračil se, protože Skřítek opět tiše, varovně zavrčel. „Zatraceně, každou chvíli mi skočí po krku.“

„Mohl by to udělat, ale neudělá.“ Leo se odmlčel. „Alespoň dokud mu nedám pokyn.“

„Podívejte,“ žadonil Jack. „To, co se stalo, byla čistě obchodní záležitost, m’lorde. Muž jako vy to přece pochopí. Nešlo vo nic vosobního. Dostal sem za tu práci zapláceno, to je všechno.“

„Kdo vám zaplatil?“

„Nevim, jak se menuje. Dostal sem vzkaz, abych vás, až se mi naskytne příležitost, naložil. Měl sem vás zavézt do ulice nedaleko odtud.“

„Co se mělo stát pak?“

„Bylo mi řečeno, že si pro vás přijde nějakej chlápek. Měl mi zaplatit a pak si vás odvézt pryč.“

„A ta dáma, co byla se mnou? Co se mělo stát s ní?“

Jack něco zamumlal. „Ta nebyla důležitá. O tu nestál. Měl sem ji někde cestou vysadit. Ale já si myslel, že dokud se jí budete snažit dostat pod sukně, nebudete mi dělat žádný potíže.“

„Nevíte, jak ten muž, který vám měl zaplatit, vypadá?“

„Ne. Říkám vám, že sem ho nikdy neviděl. A to je čistá pravda, vaše lordstvo.“ Jack obrátil svůj nervózní pohled zpátky na Skřítku.

„Měl sem slíbený pěkný peníze. Ale když ste mi utek‘, nedostal sem ani vindru. A někdo mi ukrad’ novej kočár a spřežení.“

„Už jste pro toho člověka, který si vás dnes v noci najal, někdy pracoval?“

„Ne, přísahám,“ odpověděl Jack rychle. Příliš rychle na to, aby mu Leo uvěřil.

„Jste si tím jistý?“

Skřítek ohrnul pysky, aby ještě víc odhalil svoje působivé tesáky.

Jack několikrát zamrkal a zdálo se, že odhaduje situaci. „No, dělal sem pro něj ještě jednu malou věc. Pověřil mě, abych na vás dával pozor. Sledoval sem vás a vaši přítelkyni do parku. Viděl sem vaši schůzku s majitelkou nevěstince.“

„Jak jste mu o tom podal zprávu?“

„Přišel za mnou nějakej kluk. Řek‘ mi, že mu mám povědět, co sem viděl. Vylíčil sem mu to a on odešel. Myslím, že to běžel říct tomu chlapíkovi, co si mě najal.“

„A jakým způsobem jste za to dostal zaplacení?“

„Odpoledne sem našel v mé drožce nějaký peníze.“ Jack pokrčil rameny. „Myslím, že to byla moje odměna za tu práci.“

„Nechcete mi ještě něco říct, Jacku?“

„Už nemám, co bych vám pověděl, m’lorde.“ Jack se na Lea prosebně zadíval. „Odvolajte toho psa. Přísahám vám, že už s touhle špinavou záležitostí nechci mít nic společnýho. Je mi jedno, kolik bych měl za to dostat peněz.“

Říká pravdu, usoudil Leo. Pro Džinuchtivého Jacka to byl pouhý obchod, nic víc.

„Ted’ můžete jít, Jacku,“ propustil ho Leo. „Dneska v noci vám ten pes neublíží, ale kdybychom se měli ještě někdy setkat, možná bych to rozhodnutí přehodnotil.“

„Opravdu můžu jít?“

„Když mi slíbíte, že nikomu neprozradíte jméno mé přítelkyně ani to, co jste tehdy v parku viděl.“

„Přísahám na svoji smrt. Už sem všechno zapomněl. *Úplně všechno.*“

„Jděte.“

Jack nerozhodně těkal pohledem ze Skřítky na Lea. V očích měl strach a nedůvěru. „Nehrajete si se mnou, že ne? Slibujete, že mě to psisko, když se k němu otočím zády, neroztrhá na kusy?“

„Máte mé slovo.“ Leo se bez špetky humoru usmál.

„Nezapomeňte, Jacku, že jediná věc, na které to závisí, je moje slovo. Jestli porušíte svůj slib, přísahám, že nepřestanu, dokud vás nenajdu.“

Jack na něj beze slova zíral. Jeho ústa se jednou dvakrát pohnula. Potom se otočil tak rychle, že zavrával víc než předtím pod vlivem džinu. S kymácející se lucernou v ruce se neohrabaně rozběhl ulicí.

Leo čekal, dokud světlo nezmizelo v mlze. Potom tiše zapískal.

Skřítek k němu přiběhl. Leo se sklonil, aby psa pochvalně podrbl mezi ušima. „Zdá se, že jsem někoho konečně pořádně našťaval, Skřítku. A pak že se Šílení mniši neumějí chovat ve společnosti.“

Další nezdar.

Nový majitel muzea sevřel ruku v rukavici v pěst a zíral do plamene svíčky. Svým způsobem ho tahle chyba znervóznila mnohem víc než ta, která vedla ke Glassonbyho předčasné smrti. Bohužel, aby mohl člověk realizovat své plány, musel spoléhat na jiné.

A teď se městem šířily zprávy o tom, jak se Šílenému mnichovi a té ženě podařilo jakoby zázrakem zmizet.

Zázrakem. Nemožné. Ale vždycky existovali lidé, kteří byli natolik hloupí, že podobným povídačkám věřili. To byla zatracená směla, že se Monkcrest rozhodl v té záležitosti angažovat.

Vodní hodiny tiše odkapávaly ve tmě. Čas běžel.

Na okamžik se zdálo, že plamen svíčky září příliš jasně, jako pekelné světlo.

Nový majitel se několikrát zhluboka nadechl, aby se zbavil úzkosti, která hrozila, že se změní v paniku. Opět sebral rozum do hrsti.

Možná že Monkcrestova účast v téhle záležitosti není koneckonců až tak špatné znamení. Skutečnost, že přijel do Londýna, naznačuje, že je na stopě prstenů. Jestli je dokáže někdo najít, je to právě Šílený mnich.

Nastal čas použít jinou taktiku.

Po několika dalších uklidňujících nadechnutích se plamen pomalu vrátil k normálu.

Všechno se nakonec v dobré obrátí. Vložil do toho podniky příliš mnoho plánů a úsilí. Nemůže to dopadnout špatně.

Beatrice studovala dřevěné znamení, které se houpalo nad vchodem do Trullova muzea. Vybledlý nápis ji informoval, že toto

zařízení je otevřeno pro veřejnost od poledne do pěti hodin.

Obstarožní správce jí otevřel dveře. Při vyhlídce na platicího návštěvníka se netvářil nijak potěšeně.

„Budeme za chvíli zavírat,“ oznámil jí.

„Na tabuli nad vchodem stojí, že máte otevřeno do pěti hodin. Jsou teprve čtyři.“

„Máme otevřeno tak dlouho, jak se mi to hodí, a ani o minutu dýl.“

Beatrice udiveně vytáhla obočí. „Ví pan Trull, že nedodržíte uvedené hodiny?“

„Pan Trull před několika měsíci zahynul pod koly kočáru. Máme nové vedení.“

„Aha. A nový majitel ví o tom, že zkracujete otevírací dobu?“

Zdálo se, že zmínka o novém majiteli správce rozveselila. „Nový majitel sem nikdy nechodí, alespoň ne v době, když jsem ve službě. Všechny instrukce mi posílá prostřednictvím účetních. Vsadím se, že má na starosti mnohem zajímavější věci než se starat o tohle staré muzeum.“

„Opravdu?“ Beatrice vytáhla z taštičky několik mincí. „Ráda bych si koupila vstupenku, pokud budete tak laskav.“

„Jenom nezapomeňte, že brzy oznámím zvonkem konec návštěvních hodin.“

„Budu si to pamatovat.“

Než si mohl vymyslet další výmluvu, aby ji odbyl, Beatrice mu vyškubla vstupenku z ruky a vklouzla do prvního, matně osvětleného sálu. Když ucítila zatuchlý pach, znechuceně nakrčila nos. Rozhlédla se po řadách prosklených vitrín, které stály v potemnělé místnosti.

Bylo by zajímavé si předměty ve skříňkách důkladněji prostudovat, přemítala, ale dneska nemá čas. Když zjistila, že je v místnosti sama, rychle přešla do sousedního sálu.

Ani v této místnosti, která byla dokonce ještě spořeji osvětlená než ta předchozí, žádného návštěvníka nespatriła. Po dámě v černém tu nebylo ani stopy.

Beatrici napadlo, jestli se něco nezvrtlo.

Ani ne před pětácti minutami přinesl k zadnímu vchodu jejího domu jakýsi chlapec vzkaz od madam Ctnosti. Když si ho Beatrice přečetla, zmocnilo se jí nervózní vzrušení.

Paní Pooleová,

musím se s vámi naléhavě vidět. Ráda bych si s vámi promluvila o stejné věci, o které jsme spolu hovořily v parku. Kvůli vaší pověsti

navrhuji, abychom se setkaly na veřejném místě, kde naše společná přítomnost nevyvolá podezření, že je schůzka záměrná. Co byste řekla Trullovu muzeu dnes ve čtyři hodiny odpoledne?

Vaše C.

Když vzkaz přišel, byly Winifred s Arabellou na jakési zdvořilostní návštěvě. Od Lea nedostala Beatrice za celý den ani jedinou řádku. Zkrátka neměla nikoho, s kým by se o tom mohla poradit. Musela se co nejdříve rozhodnout sama. Usoudila, že existuje pouze jedno jediné řešení.

Oznámila paní Cheslynové, že má schůzku, na kterou málem zapomněla. S diskrétním závojíčkem na hlavě se vydala směrem k Trullovu muzeu.

Teď když stála sama v místnosti, která připomínala jeskyni, přepadly ji první skutečné pochybnosti. Přemítala, jak dlouho by měla počkat. Neexistoval způsob, jak zjistit, jestli madam Ctnost náhodou nezměnila svoje rozhodnutí, nebo zda se jednoduše neopozdila.

Beatrice se rozhodla, že jí poskytne ještě patnáct minut. Rozhodla se, že čekání zatím využije k tomu, aby si prohlédla některé z exponátů. Stejně se chtěla do Trullova muzea podívat.

Pomalou procházela kolem zaprášených vitrín, tu a tam se zastavila a studovala podivné artefakty, které se nacházely uvnitř. Její pozornost upoutala sbírka nožů opatřených zvláštně zdobenými rukojetmi. Přistoupila blíž, aby si je mohla lépe prohlédnout.

Koutkem oka zaregistrovala masivní prosklenou skříň, která stála v podivném úhlu na vzdáleném konci sálu. Na poloze té skříně jí připadalo něco divného. Měla dojem, jako by ji někdo odsunul od zdi. Když přišla blíž, spatřila za ní tmavý otvor.

V tu chvíli se jí zmocnila neblahá předtucha. Ten pocit byl tak intenzivní, že musela ovládnout nutkání otočit se na podpatku a bezhlavě prchat k hlavnímu vchodu muzea.

Seber se, Beatrice. Je to jen otvor ve zdi. Možná vede do dalšího výstavního sálu. „Je tu někdo?“

Ze tmy za skříní se ozval tichý výkřik.

„Dobrý Bože.“ Beatrice se rozběhla dopředu. „Madam Ctnosti? Jste to vy?“

Žádná odpověď. Beatrice dorazila ke skříní a zastavila se. Zjistila, že se ocitla na vrcholku schodiště. Místnost pod ní byla tak temná, že nebylo možné zahlédnout poslední schod.

Zdola se ozvalo další zasténání.

Beatrice se spěšně rozhlédla kolem sebe. Na zdi byl připevněn nástěnný svícen. Uchopila svíčku, která v něm hořela, a zvedla ji nahoru, aby si mohla spodní místnost prohlédnout.

Podařilo se jí rozeznat, že u paty kamenného schodiště leží povědomá postava.

„Pane Saltmarshi!“ vyjekla Beatrice tak hlasitě, že to bylo slyšet i ve vedlejším sále. „Správce, přijďte okamžitě sem! Tady leží zraněný člověk.“

Aniž počkala na odpověď, rozběhla se dolů po schodech.

Když byla asi v polovině schodiště, mohutná skříň se s pronikavým skřípáním dřeva o kámen těžkopádně vrátila zpět na místo, a zatarasila tak otvor ve zdi.

„Ne, počkejte!“ vykřikla Beatrice. „Nezavírejte to.“

Zatímco jí před očima mizely poslední zbytky světla z výstavního sálu, otočila se a běžela po schodech zpátky.

„Já jsem tady!“ volala.

Nikdo se neozval.

Postavila svíčku na zem a vší silou se opřela o zadní stěnu skříně. Ani se nehnula. Oběma pěstmi zabušila na silnou dřevěnou desku.

Nikdo se nepřišel podívat, odkud se ten hluk ozývá. Beatrice přestala plýtvat energií na neústupnou almaru.

Byli s Grahamem Saltmarshem uvězněni v podzemní místnosti.

„Dávejte na sebe pozor,“ varoval ji pán. „Ty pňkované přízraky, které cíhají v těchto zdech, už mnoho století nedostaly nic k jídlu.“

Z dvanácté kapitoly knihy Ruina od paní Amélie Yorkové

„Zatraceně, Monkcreste, co tady zase děláte? Už jsem vám řekl, že o těch prstenech nic nevím.“ Sibsonovy kníry sebou nervózně zaškubaly. „Navíc stejně nevěřím, že muž s vaší pověstí marní čas takovejma hloupostma. Ty prsteny nejsou nic než vymyšlená legenda.“

„Některé legendy jsou stále živé proto, že je na nich zrnko pravdy.“ Leo si prohlížel starobylý medailonek, vystavený v jedné ze Sibsonových zaprášených vitrín. „Nezdá se mi, že jste o těch prstenech nic neslyšel. Z takových řečí vy přece žijete, Sibbone.“

Sibsonovi se náhle v očích mihl záblesk neovladatelné zvědavosti. „Chcete mi tvrdit, že doopravdy věříte, že ztracený prsteny jsou tady v Londýně?“

„Nejsem si jistý, jestli vůbec věřím, že ty prsteny existují.“ Leo odvrátil pohled od medailonku. „Ale domnívám se, že někdo, kdo je možná velice nebezpečný, si myslí, že ano. A dospěl jsem k závěru, že ten člověk je kromě toho přesvědčený, že jsou tady ve městě. Hrozí vám nebezpečí, Sibbone.“

„Mně?“ Sibsonovi vyletělo obočí vzhůru. Prsty nervózně bubnoval do stolu. „Proč by mi mělo hrozit nebezpečí? Nemám s tou věcí nic společného.“

„Ale ví to ten člověk, který chce prsteny získat?“ zeptal se ho Leo měkce. „Koneckonců, máte ve svém oboru jistou reputaci.“

„Co tím sakra chcete naznačit?“

„Sibbone, zatím ještě netuším, co se děje, ale mám všechny důvody věřit, že byl možná zavražděn jeden muž, protože někdo se domníval, že ty prsteny vlastní.“

Sibsonovi se v očích objevil prohnatý výraz. „Mluvíte o lordu Glassonbym?“

„Ano. Já i vy máme s podobnými záležitostmi hodně zkušeností. Oba víme, že prsteny, samozřejmě pokud existují, jsou cenné jen

proto, že jde o zajímavé starožitnosti, ne proto, že představují klíč k bájnému pokladu. Ale i v minulosti se lidé kvůli vzácným historickým památkám zabíjeli.“

„Ujišťuju vás, že o těch prstenech nic nevím.“

„Doufám, už kvůli vám, že mi říkáte pravdu. Jako váš starý zákazník bych vám chtěl dát jednu radu. Dejte od toho ruce pryč, Sibson.“

„Můžete být klidnej, nemám v úmyslu se do té záležitosti s prsteny zaplíst. Opakuju vám, že ani nevěřím, že existují. A i kdyby snad Glassonby nějaký prsteny vlastnil, určitě se jednalo o padělky.“

„Možná, ale lidé přicházeli o život i kvůli padělkům.“ Leo zamířil ke dveřím. „Nezapomeňte, že máte mezi obchodníky se starožitnostmi jistou pověst. Seriózní sběratelé vědí o vaší proslulé zadní místnosti. Kdyby vás někdo třeba jen podezíral, že něco víte, hrozí vám vážné nebezpečí.“

Sibson nervózně zamžikal. „Co to povídáte?“

Leo otevřel dveře. „Jen to, že byste měl možná uvažovat o cestě na sever nebo snad o dlouhodobější výpravě do zámoří.“

„Dobrý Bože, pane.“ Sibsonova tvář znachověla. „Navrhujete mi, aby odjel z Londýna?“

„Jenom do té doby, než bude ta záležitost s prsteny vyřešena.“ Leo se usmál. „Byla by škoda, kdybyste umřel jen proto, že někdo dospěje k mylnému závěru, že toho víte příliš mnoho. Chybělo by mi, kdybych nemohl čas od času zavítat do vaší zadní místnosti.“

Leo vyšel do lehké mlhy a zavřel za sebou dveře, dřív než se Sibson dokázal ze svého ohromení vzpamatovat.

Leo byl s výsledkem své odpolední návštěvy spokojen. Přišel sem, aby Sibsona znejistil, a měl dojem, že se mu to podařilo. Sibsonova nervózní povaha rychle zkolabuje. Pokud něco ví, promluví, nebo odjede z města. Obojí ho svým způsobem prozradí.

Leo kráčet po Cuning Lane, dokud nedorazil ke Clarindiným dveřím. Nestála na svém místě. Přemítal, jestli ji vyhlídka na to, že bude majitelkou hostince, nepřesvědčila, aby se svého starého řemesla vzdala. Možná právě seděla U Opilé kočky a domlouvala si podmínky koupě.

A bude to on, kdo díky Beatrici Clarindě pomůže, aby v co nejbližší době zahájila nový život. Spolupráce s jeho novou společnicí mu přinášela nekonečný proud překvapení.

Vytáhl z kapsy hodinky a zkontroloval čas. Bylo pár minut po

čtvrté. Hodiny utíkaly mnohem rychleji, než si uvědomoval. Většinu dne se vyptával lidí, kteří se pohybovali ve světě kradených starožitností.

Kromě toho poslal diskrétně formulovaný vzkaz madam Ctnosti a dal jí stejnou radu jako Sibsonovi. *Jestli o té záležitosti něco víte, rádím vám, abyste byla nesmírně opatrná. Někdo by se mohl domnívat, že toho víte příliš.*

Zrychlil krok. Musí toho s Beatricí hodně prodiskutovat. Když si pospíší, stihne ji v pět vzít na projížďku parkem. Při troše štěstí můžou najít nějaké odlehlé místo, kde by si mohli v klidu pohovořit. A možná podniknout i něco víc než si jen povídat.

Napadlo ho, že podobné záležitosti mohou být někdy nevýslovně trapné. Člověk vždycky musí najít příjemné místo, kde se pomilovat. Jednou věcí si byl jistý. Neměl v úmyslu si podruhé vypůjčit Clarindin pokojíček. Beatrice si zaslouží víc.

Vyhlídka, že ji zase brzy uvidí, mu vykouzlila na tváři úsměv. Ne, úsměv ne, pomyslel ironicky. Kdyby se podíval do zrcadla, pravděpodobně by na své tváři spatřil blažený výraz idiota.

Po tom malém výbuchu euforie přišla opatrnost. Znervóznilo ho vědomí, že se dneska nedokáže plně soustředit na to, co dělá. Je pravda, že se po včerejším milování cítil neobvykle vyrovnaný. Ale vašeň zpravidla poskytuje jen nesmírně krátkodobé povzbuzení. Měl z minulosti dostatek zkušeností na to, aby znal její hranice.

Věděl, že sexuální vztah dokáže jeho fyzické požadavky na chvíli uspokojit. Ale také si velice dobře uvědomoval, že podobné románky mu nikdy neposkytly ten přetrvávající pocit spokojenosti, který prožíval dnes.

Bylo mu opět osmnáct a svět mu ležel u nohou, budoucnost překypovala netušenými možnostmi.

Odsunul nevyřešené otázky do nejvzdálenějšího koutku mysli. Později se k nim vrátí. Měl teď na starosti důležitější věci než dumat nad tím, že nedávno začal prožívat období druhé puberty.

Zahnul za roh a pokračoval úzkým průchodem, který spojoval Cunning Lane s vedlejší krivolakou uličkou.

Uvědomil si, že se ve zdejší čtvrti už slušně vyzná. Ordinance doktora Coxe se nacházela nedaleko odtud.

„Pane Saltmarshi, jak je vám?“ Beatrice postavila svíčku na studenou kamennou podlahu a poklekla vedle Grahama. „Obávala

jsem se nejhoršího.“

„Já taky, abych se přiznal. Když jsem otevřel oči a uviděl vás, měl jsem strach, že už nejsem mezi živými.“ Zmateně mžoural v kalném světle sklepem. „Kde to sakra jsme?“

„Myslím, že v jedné z podzemních místností muzea.“ Jemně mu prohmatala hlavu. „Měl jste obrovské štěstí, že jste si při pádu ze schodů nezlomil vaz.“

„Při pádu?“ Překvapeně na ni zamrkal. „Při jakém pádu? Jsem si naprosto jistý, že jsem se ze schodů neskutálel. To bych měl určitě polámané kosti nebo prasklou lebku.“

Všimla si, že mu z úst vychází nepříjemný zápach. Sedla si zpátky do podřepu. „Jste tedy v pořádku?“

„Naprosto v pořádku, děkuju.“ Zatímco se zvedal do sedu, bolestivě sebou škubl. Opatrně se dotkl zátylku.

Beatrice se zamračila. „Zdá se, že jste přece jenom zraněný, pane.“

„Jsem jen trochu ztuhlý z toho ležení na studené podlaze, to je všechno.“ Přemístil ruku na břicho. „Ale v každém případě je mi nějak divně od žaludku. Nevidíte někde moje brýle?“

Beatrice zvedla svíčku a prozkoumávala podlahu. Nedaleko se zaleskly zlaté obroučky. „Tamhle jsou.“ Zvedla je ze země a položila mu je na dlaň. „Jsou také v pořádku. To je zázrak.“

„To dokazuje, že jsem ze schodů nespadl.“ Saltmarsh si nasadil brýle na nos. „Moje brýle by takový pád určitě nepřežily.“

„Tak jak jste se ocitl tady na podlaze, pane?“

Několikrát nejistě mrknul. „To nevím. Vzpomínám si, že jsem si od správce, velice nepříjemného chlapíka, koupil vstupenku. Upozornil mě, že dnes budou brzo zavírat. Prodal mi také šálek nesmírně ohavného čaje. Poslední, co si pamatuju, je, že jsem se naklonil nad vitrínou s kartágskými památkami, o kterých se domnívám, že jsou falešné.“

Beatrice nenápadně vtáhla vzduch. „Pane Saltmarshi, pokud jde o ten čaj –“

Lehce se dotkl žaludku a stáhl tvář do bolestné grimasy. „Raději bych o něm nemluvil. Obávám se, že mi neudělal dobře.“

„Domnívám se, že jste byl omámen nějakou drogou, pane.“ Nevěřicně na ni zíral. „Omámen drogou? Proč by to někdo dělal?“

Beatrice vstala. „Tím se budeme zabývat později. Teď je pro nás nejdůležitější, abychom se odtud dostali ven.“

„Ano, samozřejmě. Už musí být dost pozdě.“ Saltmarsh nemotorně

vstal a opřel se o nejbližší vitrínu, aby udržel rovnováhu. „Počkejte chvíli, než dokážu vylézt po schodech nahoru.“

„Lézt nahoru nemá smysl. Východ je zatarasen strašně těžkou skříní. Pokud je tam páka, kterou lze tu almaru z téhle strany odsunout, je velice dobře schovaná. Já ji tedy nenašla.“

„Co budeme dělat?“

„Bud' odtud musíme najít jiný východ, nebo tady zůstaneme uvěznění až do rána.“

Saltmarsh sebou nápadně trhnul. „Dobrý Bože. Právě jsem si představil, co bude následovat, až nás tady ráno spolu najdou.“

„Jednou z výhod toho, že jsem vdova, pane Saltmarshi, je, že se nemusím přehnaně obávat o svou pověst.“

„Vy možná ne, paní Pooleová,“ opáčil velice mírně, „ale pro paní Yorkovou asi budou platit jiná měřítka.“

Beatrice ztuhla. Měl pravdu. „Naštěstí vím, že můžu spoléhat na vaši diskrétnost.“

„Paní Pooleová, ujišťuju vás, že raději zemřu, než bych někomu vaše tajemství prozradil, ale musíme počítat s tím, že ho zná i někdo jiný. Nerad vám to připomínám, ale nic jiného mi nezbývá.“

„Co to povídáte, pane?“

Svaly na čelisti se mu napjaly. „Když jsem to, že jste spisovatelka paní Amélie Yorková, dokázal zjistit já, někomu jinému se to možná podařilo také.“

Beatrice zasténala. „Moje pověst není jediný závažný důvod, proč bychom se odtud měli dostat, pane.“

„Jaký jiný důvod by mohl být stejně závažný?“

„Možnost, že ať už nás tu zavřel kdokoli, nemá v úmyslu nás odtud v nejbližší době pustit, pokud vůbec ano.“

Saltmarsh zbledl.

Leo hleděl na paní Cheslynovou se vzrůstajícím podrážděním. „Co tím chcete říct, že paní Pooleová není doma? Kde k sakru je?“

„Lituji, pane. To nevím. Tedy ne přesně. Nemá ve zvyku mě podrobně seznamovat s výčtem svých pochůzek. A to, drahý pane, je podstatou zdejších problémů. Kdybych dostala přehledný rozpis, na který by se člověk mohl spolehnout –“

„Jak je to dlouho, co odešla? Kam měla namířeno? V kolik hodin se měla vrátit? Šla pěšky, nebo si najala drožku?“

Paní Cheslynová se dala pod tím výsledkem na ústup. „Paní

Pooleová se o podobných věcech zmiňuje jen velice neurčitě.“

Leo ji pronásledoval přes práh do domu. „Jel s ní ještě někdo? Navštívil ji někdo? Odjela v kočáře?“

„Ne, pane.“ Paní Cheslynová se stáhla hlouběji do haly. „Odešla sama. Říkala, že má schůzku.“

Vtom ho něco napadlo. „Měla na sobě klobouk se závojem?“

Paní Cheslynová vykulila oči údivem. „Ano, pane, měla. Jak to víte?“

Jeho nejhorší obavy se potvrdily. Beatrice se dostala do nesnázi. „Kde je lady Rustonová?“

„Vyjely si se slečnou Arabellou, panem Burnbym a lady Hazelthorpeovou na projížďku do parku.“ Paní Cheslynová vrhla zoufalý pohled na hodiny. „Odjeli krátce před pátou. Nevrátí se dřív než za hodinu.“

Leo se prosmýkl kolem ní. „Počkám v pracovně paní Pooleové.“

„Určitě byste to měl mnohem pohodlnější v salonu, pane. Přinesu vám čaj.“

„Zapomeňte na čaj. Nemám na něj chuť.“ Leo prošel halou a otevřel dveře Beatriciny pracovny.

Slyšel, jak si paní Cheslynová za jeho zády těžce povzddechla. „Spolehlivý denní rozpis by podobným událostem zcela jistě předešel.“

„Bud'te opatrná, paní Pooleová.“ Jak se ji Saltmarsh marně snažil zahlédnout ve tmě, po jeho brýlích tančilo světlo svíčky. „Jestli spadnete, budeme v ještě větší bryndě, než jsme teď.“

„Už se mi tu věc skoro podařilo ulomit.“ Beatrice se krčila na vršku velké, komplikovaně vyřezávané skříně a pokoušela se uvolnit ozdobnou kovovou mříž ve zdi.

Saltmarshova pevná vycházková hůl jí sloužila jako páka. Naštěstí železné hřebíky, kterými byla mříž uchycená, už dávno zrezivěly.

Před dvaceti minutami, po důkladné prohlídce místnosti, Beatrice zahlédla velkou mříž, která byla zabudovaná do zdi těsně pod stropem. Usoudila, že s největší pravděpodobností jde o otvor větrací šachty, která přivádí do podzemní místnosti čerstvý vzduch.

Když mu Beatrice oznámila, že vyleze na skříň, Saltmarsh byl, ke své nesmírné rozmrzelosti, po přetrvávajících účincích otráveného čaje příliš otupělý, aby se zmohl na odpor.

„Z čeho usuzujete, že ta šachta za mříží vede ven?“ zeptal se

Saltmarsh nejistě.

„Podívejte se, jak závan vzduchu hýbe plamenem svíčky.“ Kývla směrem k rychle se zkracující svíčce, kterou postavila na skříň vedle svého kolena. Plamínek se třepotal ve slabém proudu vzduchu, který z šachty vycházel. „Cítím vlhko a mám pocit, že vidím i mlhu.“

Byla vděčná za vycházkovou hůl, ale kdyby to bylo třeba, použila by i holé ruce, aby mříž ze stěny uvolnila. Za každou cenu se chtěla dostat z té sklepní místnosti ven. Představa, že by v ní měla strávit noc, ji naplňovala úzkostí, která byla dané situaci zcela neúměrná.

Tohle není právě ta nejvhodnější doba, aby se v ní probudila její citlivost vůči starobylé atmosféře, pomyslela si. Tentokrát byla její reakce mnohem výraznější než obvykle. Smysly jí vibrovaly, jako by se místností plížila nějaká neviditelná příšera.

Ještě nikdy neměla tak nesmírně intenzivní pocit hrozícího nebezpečí. Nedokázala si vysvětlit to bezmezné zoufalství, které ji hnalo kupředu.

Dumala, jestli se Leo poleká, až zjistí, že není doma. Samozřejmě za předpokladu, že se ji rozhodl navštívit.

Vzpomínka na Lea ji podnítila k dalšímu horečnému náporu na provizorní páku. Určitě se dneska neobtěžoval pocítit ji svou návštěvou. Dokonce od něho nedostala ani kytici květin.

Zrezivělá mříž pronikavě zaskřípala. Z drolicího se zdiva se zvedl oblak prachu.

Člověk by si myslel, že džentlmen si alespoň najde čas, aby druhý den potom, co se s dámou divoce, vášnivě pomiluje, ji zajel navštívit, pomyslela si Beatrice.

„Paní Pooleová, myslím, že jste na dobré cestě.“

„Ano, taky si myslím.“ Snažila se soustředit na svůj úkol. Na pitvání svých pocitů k Leovi bude mít dost času později. Její emoce, ať už byly jakkoli bouřlivé, neměly nic společného s důvodem, proč se tak usilovně snažila dostat z téhle místnosti.

Jako by nepříjemná atmosféra kolem ní houstla. Čím déle tady zůstávala, tím intenzivněji si to uvědomovala. Cítila silný, pronikavý chlad, který vznikal ve tmě, kam nedosahovalo chvějící se světlo svíčky. Mohla by přísahat, že vychází z některých předmětů ve vitrínách.

Ovládej se, Beatrice. Představivost ti pracuje na plné obrátky.

Najednou ji napadlo, že možná napsala příliš mnoho strašidelných a tajemných románů.

Leo rychle, metodicky prohledal Beatricin stůl. První zásuvka se otevřela bez protestů. Hbitě prozkoumal její obsah: úhledná hromádka čistých papírů, nůžky a dvě stará násadková pera.

Zasunul zásuvku a vytáhl další. Uvnitř našel další hromádku papírů, ale tyhle nebyly prázdné. Každý z nich byl hustě popsaný výrazným, elegantním rukopisem. Bez přemýšlení automaticky přečetl několik prvních řádek na horním listu.

Z povrchu bublajícího rybníka stoupaly páry, které zaplnily temnou hrobku odporným puchem. Uprostřed podivně zářící mlhy se zjevila přízračná postava. Pomalu nabývala konkrétních obrysů, nejprve se zformoval zející otvor úst a potom dvě velké oči, které hořely pekelnými plameny...

„Vidím, že máš před svým milencem nějaké tajnosti, drahoušku.“ Leo zavřel zásuvku a přemítavě se zadíval na tři knihy v kožených deskách, které ležely na sousední polici. Na každé z nich ve zlatě vyvedené jméno autorky. Yorková.

„Je vidět, že mám skvělé pozorovací schopnosti.“

Silně škubl další zásuvkou. Nepovolila. *Až tě příště půjdu navštívit, drahoušku, nezapomenu si s sebou vzít šperhák.*

Neobtěžoval se hledat klíč. Prostě se jedním podpatkem zapřel o kraj stolu a prudce trhl držátkem.

Slabý zámek se vzdal se sotva slyšitelným skřípnutím. Zásuvka se otevřela. Leo zběžně nahlédl dovnitř a spatřil tužky, kalamáře, pravítko a úhledně složený dopis.

Vytáhl dopis z obálky a chvatně ho přečetl. Potom se zadíval na podpis C.

„Zatraceně. Paní Cheslynová!“

Hospodyně se okamžitě zjevila mezi dveřmi. Nervózně si otírala ruce o zástěru. „Ano, m'lorde? Stalo se něco, m'lorde?“

„Ano. Něco moc špatného. Vaše šílená paní se vydala sama do Trullova muzea.“ Zmačkal dopis a odhodil ho za sebe. „Musím za ní.“

„Chápu, pane.“ Paní Cheslynová ho pozorovala s rezignovaným výrazem v obličeji. „Máte v úmyslu učinit ještě nějaké další změny v denním rozpisu?“

„Ano. Až se s paní Pooleovou vrátíme, mějte připravenou láhev brandy. Něco mi říká, že ji budu potřebovat.“

„Přísahám, že jste moje múza, paní Pooleová.“ Saltmarsh se nemotorně šplhal do široké kamenné větrací šachty, která se za mříží objevila. „Ještě nikdy jsem se nesetkal s tak výjimečně odvážnou a rozhodnou ženou. Jste živé ztělesnění jedné z vašich hrdinek.“

„Děkuju, pane Saltmarshi, ale ujišťuju vás, že když si představím, že bych měla v téhle strašidelné místnosti strávit noc, použít tuhle únikovou cestu nevyžaduje nijak zvlášť vysoký stupeň odvahy.“

Beatrice vstala a zvedla svíčku nahoru. Starý průlez byl překvapivě prostorný. Je to spíš chodba než větrací šachta, napadlo ji.

„Samozřejmě vaše obavy chápu. Ani si netroufám pomyslet, jaké by to mělo následky, kdyby nás tady ráno spolu našli.“ Saltmarsh vstal a divoce kýchl. „Promiňte.“ Vytáhl z kapsy velký bílý kapesník. „To ten prach.“

„Ano, je ho tady spousta, že?“ Beatrice se rozhlédla po neporušené vrstvě prachu a špíny, která ležela na podlaze. „Myslím, že tudy už dávno nikdo nešel.“

Saltmarsh se s přemítavým výrazem rozhlížel kolem sebe. „Je to tajný východ. S největší pravděpodobností byl vybudován před mnoha stoletími a pak ho zazdili a zapomnělo se na něj. Připomíná mi to prostředí jednoho z vašich románů. Pamatujete si scénu z *Ducha Mallory Hall*? Tu, kdy hrdinka otevře padací dveře a ocitne se v tajné chodbě?“

„Samozřejmě že si to pamatuju. Napsala jsem to.“ Beatrice energicky vykročila chodbou. „Pojďte, pane Saltmarshi. Ať už jsme odtud pryč.“

„Myslím, že potkáme pár krys,“ poznamenal nešťastně.

„Doufám, že ne. O krysách jsem ve svých románech nikdy nepsala. Podle mého názoru nejsou pro vylíčení atmosféry důležité.“

Když Leo dorazil k Trullovu muzeu, zjistil, že je už zavřený. V naději, že správce probudí, vyšel po schodišti k hlavnímu vchodu a silně zabušil. Nic se neozvalo.

Uvažoval, co udělá dál. Po šíji mu přejel nepříjemný záchvěv strachu. Rychle padala mlha a pohlcovala poslední zbytky denního světla.

Bylo možné, že Beatrice už bezpečně kráčí domů jinou cestou, než použil on sem. Představoval si, jak běží k jejímu domu jen proto, aby zjistil, že sedí uvelebená v křesle před krbem a v ruce drží šálek čaje.

Ale co když doma není?

Pomaloučku se vydal po schodech zpátky na ulici. Neměl z té situace dobrý pocit. Zastavil se v domě U Rákosky. Nastal čas navštívit osobu, která Beatrici ten dopis poslala.

Přešel na druhou stranu ulice. Než aby si najal drožku, kterou by mlha nevyhnutelně zpomalila, bude rychlejší dojít k nevěstinci madam Ctnosti pěšky.

Přidal do kroku. Včera večer dal Džinuchtivý Jack jasně najevo, že nemá o Beatrici zájem. Ať už mu za únos zaplatil kdokoli, po jeho přítelkyni netoužil. Leo usoudil, že je relativně v bezpečí. Ale celá tahle záležitost s prsteny se stávala den ode dne spletitější. Nemohl se na nic spoléhat, obzvlášť ne na to, že Beatrici nic nehrozí.

Zatraceně! Už má plné zuby té její umíněné rovnoprávnosti a nezávislosti. V každém partnerství má slovo jednoho ze společníků větší váhu.

Z rozvířené mlhy, ani ne tři kroky před ním, se vynořila první postava. Leo instinktivně vsunul ruku do kapsy zimního pláště a sevřel mezi prsty pistoli. Potom spatřil druhou postavu. Byla to žena v závoji.

„Beatrice?“

„Leo. Tedy, pane. Co tady děláte?“

„Zatraceně.“ Pohlédl na jejího společníka. „Saltmarshi?“

„Monkcreste.“ Saltmarsh si oprášil rukáv elegantně střiženého pláště a hlasitě kýchl. „Prosím za prominutí. To ten prach.“

Leo ho ignoroval a železným sevřením uchopil Beatrici pod paží. „Co se to tady probíhá děje?“

„To je na dlouhé vyprávění, Leo. Povím vám to, až dorazíme domů. Pan Saltmarsh i já zoufale potřebujeme šálek čaje.“ Odmlčela se. „Možná s trochou brandy.“

Saltmarsh si ometal prach z druhého rukávu. „Kdyby vám to nevadilo, myslím, že bych šel raději k sobě domů. Potřebuju se okamžitě vykoupat.“

„Nikam nepůjdete, Saltmarshi,“ přikázal mu Leo tiše, „dokud mi neodpovíte na několik otázek.“

„Nemusíte se rozčilovat, Monkcreste,“ uklidňovala ho Beatrice. „Pan Saltmarsh a já máme za sebou perný den. No tak, pánové, ať už jsme odtud pryč. Nemám nejmenší chuť v téhle mlze zabloudit.“

„Jsem hluboce přesvědčený, paní Pooleová, že mě k tomu, abyste Monkcrestovi vysvětlila naše malé dobrodružství, nebudete

potřebovat.“ Saltmarsh z Lea nespouštěl ostražitý pohled.

„Asi ne.“ Beatrice si ho přemítavě změřila. „Ale chtěla bych od vás slyšet několik vysvětlení, pane. A jsem rozhodnutá je získat za každou cenu.“

Prudce sebou škubl, potom rychle zamžikal a zadíval se na ni skrz silná skla brýlí. „Prosím?“

„Je mi líto.“ Beatrice ztišila hlas, ale její tón zůstal neústupný. „Oba jsme byli tak zaměstnaní tím, abychom se z té strašlivé sklepní místnosti dostali, že jsme si ani neměli čas o té záležitosti promluvit. Takže si o ní pohovoříme teď.“

Leo podezíravě sledoval druhého muže. „O čem přesně s ním chcete hovořit, Beatrice?“

„Samozřejmě bych ráda zjistila, co ví o ztracených prstenech.“ Upřela na Saltmarshe pronikavý pohled. „Přece si nemyslíte, že vám uvěřím, že jste to odpoledne šel navštívit Trullovo muzeum náhodou, pane Saltmarshi?“

Zhluboka se nadechl. „To by mě u ženy vašeho intelektu a prozíravosti nikdy nenapadlo, paní Pooleová. Máte naprostou pravdu. Dlužím vám vysvětlení.“

13

„Jaký nešťastný osud vás přivedl na toto prokleté místo?“

Ze třinácté kapitoly knihy Ruina od paní Amélie Yorkové

„Před několika měsíci se v malém okruhu seriózních sběratelů tady v Londýně začalo cosi proslýchat.“ Saltmarsh se choulil za sklenkou brandy, kterou mu Beatrice nabídla. „Většina z nich ty řeči okamžitě pustila z hlavy. Ale mě, přiznávám se, zaujaly. Byl jsem zvědavý, co o ztracených prstenech dokážu zjistit.“

„A vaše pátrání vedlo k lordu Glassonbymu?“ Leo, jedním ramenem opřený o křivou římsu, se napil brandy ze sklenice, kterou držel v ruce.

Hněv a strach, které ještě před chvílí cítil, měl již pod kontrolou. Ale nepříjemné tušení, které se ho před hodinou zmocnilo, dosud nezmizelo. Stále intenzivněji si uvědomoval, že ne všechny ty neblahé předtuchy souvisí s potenciálním nebezpečím, které záležitost se ztracenými prsteny obklopuje. Některé z nich rozhodně měly nepříjemný a znervózňujícím způsobem osobní podtext.

Při zpáteční cestě do Beatricina domu si všiml, že Graham Saltmarsh je Beatricí okouzlen.

„Ano.“ Saltmarshovi se zvlnily rty v omluvném úsměvu. „Odpusťte mi to, paní Pooleová. Nedokázal jsem tomu nutkání odolat. Všechno, co jsem vám o sobě vyprávěl, je pravda. Jsem velký obdivovatel vašeho díla a právě píšu vlastní hrůzostrašný román.“

Leo zaregistroval, že na něj Beatrice vrhla rychlý pátravý pohled. Záměrně zachoval lhostejný, nečitelný výraz. K tomu, že je spisovatelkou, se vrátí později.

Beatrice se opět obrátila k mladšímu muži. „Chápu, pane Saltmarshi. Nepochybně jste se domníval, že zážitky z pátrání po ztracených prstenech vám poskytnou skvělou inspiraci pro váš nový román.“

„Přesně tak,“ přitakal Saltmarsh a lehce usrkl brandy. „Zpočátku to byla jen zábavná hra. Celé týdny jsem nic zajímavého neobjevil, ale jednou odpoledne se na mě štěstěna usmála. Šel jsem do Trullova

muzea. Jak už jsem vám řekl, když se potřebuju naladit na psaní, často to zařízení navštěvuju.“

Leo nespouštěl oči ze Saltmarshe, který zase s oddaným výrazem, který jí zřejmě připadal roztomilý, hleděl na Beatrici.

„Pokračujte, pane Saltmarshi.“ Beatrice se na něj povzbudivě usmála. Oči měla široce rozevřené, průzračné studánky přetékající vřelým obdivem.

Leo pevně sevřel sklenici mezi prsty. S ním nikdy podobně andělským tónem nehovořila. Vždycky byla mnohem přímější. *Panovačná* – to nebylo nijak přehnané slovo pro způsob, kterým s ním ve skutečnosti jednala. Kromě toho si byl naprosto jistý, že se na něj nikdy nedívala s tak fascinovaným zaujetím. Není divu, že se jí Saltmarsh prakticky plazí u nohou, jako by byl zbožňující štěně, které žadoní, aby si ho vzala na klín.

Leo se snažil potlačit záchvat prudké žárlivosti, který mu sevřel útroby. Ale musel se na jejich milostnou záležitost dívat střízlivě. Na obě záležitosti, opravil se. Na tu, která se týká prstenů, stejně jako na románek, který si s Beatricí začal.

„Při té návštěvě jsem v jednom sálu Trullova muzea zahlédl lorda Glassonbyho,“ pokračoval Saltmarsh. „Nikdy jsem si ho tam předtím nevšiml a ani bych nepřikládal jeho přítomnosti žádný zvláštní význam, kdybych neslyšel otázky, které položil správci muzea.“

Leo se donutil opět soustředit na probírané téma. „Na co se ho ptal?“

Saltmarsh se na něj letmo podíval a pak se záměrně otočil zpátky k Beatrici. „Váš strýc mě neviděl. Podle mě si myslel, že je v místnosti se správcem sám. Zajímalo ho, jestli jsou ve sbírce Trullova muzea nějaké sochy Afrodity.“

„Dobrý Bože.“ Beatrice vrhla na Lea další nenápadný pohled, který však trval sotva zlomek vteřiny. Okamžitě se podívala zpátky na Saltmarshe. „Ihned vám muselo dojít, že můj strýc pátrá po ztracených prstenech.“

Mladík se ušklíbl. „Připouštím, že jeho otázky ve mně okamžitě vzbudily pozornost.“

„Co mu na ně správce odpověděl?“ zeptala se Beatrice.

„Tvrdil, že pokud je mu známo, ve sbírce žádné sochy téhle bohyně nejsou.“ Pokřivil rameny. „Tohle jsem samozřejmě už dávno věděl. Nicméně vyzvídání vašeho strýce ve mně probudilo zvědavost a zajímalo mě, co podnikne dál. Nedokázal jsem si pomoci, ale

napadlo mě, jestli náhodou není k nalezení prstenů o něco blíž než já.“

„Mluvil jste s ním o těch prstenech?“ zeptal se Leo ostře.

Saltmarsh vzdychl. „Nenápadně jsem k němu přistoupil a sdělil mu, že možná máme společný zájem o jisté starožitnosti. Napadlo mě, že bychom mohli spojit své síly.“

„Co na to odpověděl?“ zajímalo Beatrice.

„Vašeho strýce to nesmírně rozzuřilo.“ Saltmarsh zíral na dno své sklenice. „Po pravdě řečeno, jeho reakce mě vyděsila. Zrudl jako krocan, vyvalil na mě oči a začal zrychleně dýchat. Báł jsem se, že snad dostane nějaký záchvat.“

Beatrice se zamračila. „Záchvat?“

„Přiznávám, že mě ani nepřekvapilo, když jsem se později dozvěděl, že zemřel na selhání srdce.“

Leo vrhl na Beatrice výmluvný pohled. Trochu se mu ulevilo, když vycítil její tichý souhlas. Ani jeden z nich se nezminí o tom, že Glassonby byl možná otráven.

„Samozřejmě jsem se dal okamžitě na ústup,“ pokračoval Saltmarsh. „Bylo zřejmé, že Glassonby o moji pomoc nestojí. Pokračoval jsem ve svém pátrání sám, ale nic dalšího jsem nezjistil. Pak, o dva týdny později, jsem ho spatřil na ulici nedaleko Trullova muzea a došlo mi, že jde právě odtud.“

„Myslíte, že tam něco objevil?“ chtěla vědět Beatrice.

Saltmarsh se jí zadíval do očí. „To se nikdy nedozvíme, paní Pooleová. Ještě ten večer zemřel.“

V pracovně se rozhostilo ticho.

Leo komíhal brandy ve své sklenici. „A vy jste dospěl k závěru, že jediná zbývající stopa vedoucí k prstenům je to, že Glassonby před svou smrtí znovu navštívil Trullovo muzeum.“

Saltmarsh pokrčil rameny. „Bylo to všechno, co jsem měl, ale nijak mi to nepomohlo. Potom jste se objevil v Londýně vy, Monkcrest. A bylo jasné, že projevujete velký zájem o paní Pooleovou a její rodinu. Jen stěží jsem tu shodu okolností mohl přehlédnout.“

„Ne.“ Beatrice stáhla rty do zamyšleného výrazu. „Člověk mohl jen sotva ignorovat pověst jeho lordstva jako odborníka na legendy a historické památky.“

Leovi se nezamlouval způsob, jakým to pronesla. Zamračil se na ni, ale nevšímal si toho a dál se usmívala na Saltmarshe.

„Váš zájem o mě probudila moje spolupráce s Monkcrestem, pane

Saltmarshi?“

Skutečně probudila, pomyslel si Leo. Za současné situace považoval Beatricin výběr slov za obzvlášť nešťastný. Připomněl si, že je tady proto, aby vyzpovídal Saltmarshe, ne proto, aby uvažoval o tom, že ho vyzve na souboj. Přinutil se uvolnit zaťaté čelisti a soustředit se na mladíkovu odpověď.

„Když jsem zjistil, že se s Monkcrestem znáte, uvěřil jsem, že váš strýc zemřel, aniž se o prstenech dozvěděl něco víc než já.“ Saltmarsh okouzleně pohlédl na Beatrici. „V tu chvíli jsem ještě netušil, že jste moje múza, paní Yorková. Neviděl jsem důvod, proč vás kontaktovat, dokud se tu neobjevil Šílený mnich a nezačal projevodovat zájem o vaši rodinu.“

„Jeho lordstvo je šestým hrabětem z Monkcrestu,“ upozornila ho Beatrice s první stopou chladu v hlase, který dosud neprojevila. „Je naším rodinným přítelem. V tomhle domě tuhle jeho směšnou přezdívku nepoužíváme.“

„Ano, ano, samozřejmě. Hluboce se omlouvám.“ Saltmarshovi se vehnala krev do tváří. Sklenice se mu třásla v ruce, když se snažil svou nevychovanost napravit. „To nebylo míněno jako urážka, Monkreste. Víte, tahle vaše přezdívka je ve sběratelských kruzích známá již mnoho let. Všichni ji používají. Obávám se, že mi prostě vyklouzla z úst. Ujišťuju vás, že se to už víckrát nestane.“

Leo si ho nevšímal. Pozoroval Beatrici a kolem srdce se mu rozlil zvláštní hřejivý pocit. Okamžitě vystoupila na jeho obranu. Je to sice dojemné, pomyslel si, ale pravděpodobně tomu nesmí přičítat velký význam.

Pokud snad Beatrice na sobě jeho zjihlý, přimhouřený pohled cítila, nedala to najevo. Oči měla stále upřené na Saltmarshe.

„Říkal jste něco, pane?“

„Ach ano. Ano, jistě.“ Odkašlal si. „Jak už jsem naznačil, velice brzy jsem svého šetření zanechal. Ale skutečnost, že Šílený – chci říct, skutečnost, že taková proslulá autorita, jako je Monkcrest, se rozhodla v té záležitosti s vámi angažovat, mě zarazila.“

„Jak to myslíte?“ zeptala se Beatrice.

„Napadlo mě, jestli Glassonby nevěděl víc, než jsem se domníval, a nezanechal třeba nějaké stopy, které by mi mohly pomoci v pátrání.“

Leo se opět na Saltmarshe pronikavě podíval. „Jinými slovy, zajímalo vás, jestli paní Pooleová náhodou nemá nějaké užitečné

informace.“

Saltmarsh zahanbeně přikývl. „Přiznávám, že se moje touha objevit ztracené prsteny znovu rozhořela. Ale náhodou jsem v tu dobu pátral ještě po něčem jiném. Před pár měsíci jsem se rozhodl odhalit skutečnou totožnost autorky, která ve mně probudila vášně ke psaní.“

„Aha.“ Beatrice se neodvažovala pohlédnout na Lea.

„Nakonec mě napadlo podplatit tiskařova pomocníka.“ Saltmarsh se omluvně usmál. „Představte si můj údiv, když jsem zjistil, že moje obdivovaná paní Yorková je současně paní Pooleová, příbuzná lorda Glassonbyho.“

„To jistě.“ Leo velice opatrně položil sklenici s brandy na krbovou římsu.

„Pochopil jsem to jako znamení osudu.“ Saltmarsh oddaně zíral na Beatrici. „Ale nebyl jsem si jistý, jestli bude moje nabídka, že vám v pátrání pomůžu, vítaná. Zejména když už jste navázala kontakt s Šíleným, eh, s Monkcrestem. Abych nevzbudil vaše podráždění, rozhodl jsem se k vám tedy dostat oklikou.“

Zase to zpropadené slovo *vzbudil*, napadlo Lea. Přemítal, z jakého důvodu bez něho Beatrice ani Saltmarsh nedokážou vést inteligentní rozhovor.

„Naprosto chápu.“ Beatrice se blaženě usmála. „Tehdy v Hookově knihkupectví jste se mi představil a zmínil se o Trullově muzeu, abyste viděl, jak budu reagovat.“

„Předpokládal jsem, že váš strýc po sobě zanechal nějaké zápisky o svém pátrání. Proč by se o to Monkcrest jinak zajímal?“

„To máte pravdu,“ zamumlala Beatrice.

„A protože lord Glassonby v den, kdy zemřel, Trullovo muzeum opět navštívil –“

„Chtěl jste vědět, jestli i já projevuji zájem o Trullovu sbírku,“ dokončila za něj Beatrice. „Naprosto logické, pane.“

„Děkuju.“ Saltmarsh potřásl hlavou. „Bohužel mi připadalo, že vás muzeum ani trochu nezajímá. A Monkcrest dal jasně najevo, že si myslí, že ta budova je plná podvrhů a napodobenin. Nevěděl jsem, co si o tom mám myslet. Napadlo mě, jestli jsem se třeba nemýlil, když jsem dospěl k závěru, že ty prsteny také hledáte.“

„Takže jste se opět pustil do pátrání sám,“ dodala Beatrice.

„Vlastně,“ utrousil Saltmarsh hořce, „jsem vymyslel plán, který mi tehdy připadal téměř geniální.“

Leo se k němu otočil. „Jaký plán?“

Saltmarsh sklonil hlavu. „Přisahal jsem, že to pátrání dovedu do konce a položím Afrodity ztracené prsteny a možná také samotnou alchymistovu sochu k nohám své múzy. Měly být vyjádřením mého neskonalého obdivu.“

Leo obrátil oči k nebesům a v duchu prosil všechny svaté o ještě špetku trpělivosti. Modlitba nebyla vyslyšena.

„Vy jste chtěl ty starožitnosti najít a věnovat mi je?“ Beatrice se oslnivě usmála. „Tedy, pane Saltmarshi, nevím, co na to říct. Jsem hluboce poctěna.“

Saltmarsh zvedl hlavu, rudý až za ušima. „Připadalo mi to jako gesto, které by učinil hrdina z vašich románů pro některou z vašich výjimečných hrdinek.“

Leo vynaložil veškeré sebeovládání, které mu zbylo, aby odolal pokušení chňapnout Saltmarshe za flígr a vyhodit ho oknem na ulici. Měl však pocit, že Beatrice by podobné chování neschvalovala.

„Vraťme se zpět k odpoledním událostem, Saltmarshi,“ vyzval ho místo toho. „Co se vám dneska v Trullově muzeu přesně přihodilo?“

„Přál bych si, abych vám mohl říct víc, než už jsem řekl paní Pooleové,“ povzdychl si Saltmarsh. „Během posledních pár týdnů jsem to místo často navštěvoval, protože jsem byl přesvědčený, že lord Glassonby tam objevil něco důležitého. Jediný rozdíl oproti předchozím návštěvám byl, že včera mi správce nabídl šálek čaje a já udělal tu chybu, že jsem ho vypil.“

„To je všechno, na co si vzpomínáte?“ ujistila se Beatrice.

„Ano.“ Vrhla na ni zbožňující pohled. „Můžu jen dodat, že když jsem poprvé otevřel oči a zjistil, že vedle mě klečíte, blesklo mi hlavou, že prožívám jakousi nadpřirozenou zkušenost. Nedokážu vylíčit pocity, které se ve mně v té chvíli při pohledu na moji múzu probudily.“

Leo se v duchu podivil, že se ta krbová římsa pod jeho křečovitě zaťatými prsty ještě neulomila. „A pak jste samozřejmě zjistil, že jste s paní Pooleovou zamčený v podzemní místnosti. Věděl jste, že tato situace by jí mohla jako spisovatelce Amélii Yorkové zničit kariéru.“

Saltmarsh statečně vypnul hrud. „Ujišťuju vás, že se cítím za celou tu záležitost plně zodpovědný. Když si pomyslím, co by se mohlo stát, kdybychom tam spolu museli strávit noc –“ zarazil se a krátce zavřel oči. „No, jsem přesvědčený, že si dokážete představit tu hrůzu, kterou ve mně ta představa probouzí –“

„Naštěstí,“ přerušil ho Leo příkře, „už těmi příšernými představami nemusíme ztrácet čas.“

„Děkuji vám, paní Pooleová.“ Saltmarsh ji pozoroval obdivným, rozzářeným pohledem. „Jste maják ženského důvtipu a statečnosti. Skutečná bohyně. Přisahám, že zastíníte všechny své hrdinky.“

Beatrice přešla jeho vyznání se skromným mávnutím ruky. „Prosím, pane Saltmarshi, nepřehánějte.“

Leo znechuceně sledoval, jak jí tváře zaplavuje půvabný ruměnc. Včera v noci se s ním milovala v pokojíčku prostitutky a dneska se dokáže červenat při bezostyšném lichocení servilního pochlebníka.

„To by stačilo,“ oznámil. „Musíme probrat ještě další věci. Saltmarshi, tahle věc už není ta zábavná hra jako na počátku.“

„Nikdy to nebyla hra, pane.“ Saltmarsh vypadal, že ho to hluboce urazilo. „Řekl jsem vám přece, že jsem své pátrání po prstenech považoval za něco jako posvátný úkol.“

„Zatraceně,“ zavrčel Leo. „Chcete je najít ze stejného důvodu jako všichni ostatní. Jde vám o ten poklad.“

„Možná to byla zpočátku pravda. Ale potom, co jsem se dozvěděl, že je do té záležitosti zapletená paní Yorková, se ve mně probudil mnohem více než jen cíl.“

„Opravdu?“ Leo se ironicky usmál.

Saltmarsh sebou trhl. „Ale naprosto souhlasím, že celá věc nabrala mnohem zlověstnější obrátky,“ dodal spěšně. „Jen stěží můžu zavírat oči před tím, co se přihodilo dnes.“

Beatrice ho zamyšleně pozorovala. „Co si o té dnešní události vůbec myslíte, pane Saltmarshi?“

„Podle mě se z toho dá usuzovat jen jedno.“ Na tváři se mu objevil napjatý výraz. „Je zřejmé, že po prstenech pátrá ještě někdo jiný.“

„Ano,“ souhlasil Leo. „A já si myslím, že dneska vás ten člověk oba varoval.“

Beatrice se střetla s jeho pohledem. „Domníváte se, že to je pravá příčina toho, co se dneska událo?“

„Po pravdě řečeno, možná to mělo dopadnout ještě mnohem hůř,“ pronesl Leo tiše.

Saltmarsh se podezíravě zamračil. „Co tím chcete říct?“

Leo se přinutil soustředit se na různé možnosti. „Myslím, že musíme předpokládat, že osoba, která vás zavřela ve sklepech, stejně jako vy ví, že paní Pooleová je také paní Yorkovou. Ten ničema se zřejmě domníval, že až vás dva spolu ráno v muzeu objeví, její

totožnost slavné spisovatelky bude odhalena.“

Saltmarsh strnul. „Následný skandál, pokud by jí úplně neznemožnil pokračovat v pátrání po ztracených prstenech, by jí způsobil obrovské problémy. Vždyť by se pak nepochybně musela na delší dobu uchýlit na venkov, stejně jako byl Byron donucen opustit Anglii, když o něm začalo kolovat příliš mnoho pomluv. A mě, kdybych si uvědomil, jak nedozírné škody jsem napáchal, by to samozřejmě zcela psychicky zdeptalo.“

„Až bych si to s vámi vyřídil já, byl byste na tom ještě mnohem hůř,“ ucedil Leo výhrůžně.

„Monkcreste.“ Beatrice na něj vrhla chlácholivý pohled. „To stačí. Neexistuje žádný důvod, proč byste měl panu Saltmarshovi vyhrožovat.“

„Ale protože k žádnému skandálu nedojde, nemusíme zabíhat do podrobností,“ dokončil Leo zdvořile.

„Proti vašim dedukcím nemůžu nic namítat,“ odpověděl Saltmarsh s evidentní úlevou. „Téměř ve všem s vámi souhlasím.“

„Pane Saltmarshi,“ pronesla opatrně Beatrice, „smím se vás zeptat, proč jste navštívil Trullovo muzeum právě dnes?“

„Cože?“ Zdálo se, že ho ta otázka pobavila. „Ach, obdržel jsem vzkaz v tom smyslu, že byla otevřena nová výstava řeckých starožitností. Šel jsem se podívat, jestli se v ní náhodou neobjeví Afrodita. A co vy, paní Pooleová?“

„Já jsem také dostala vzkaz,“ odpověděla Beatrice neurčitě.

„Oba jsme byli oklamáni.“ Saltmarsh přimhouřil oči. „Otázkou je, co teď uděláme?“

Leo se na něj podíval. „Pokud jde o to, vy okamžitě přestanete s pátráním.“ Když Saltmarsh otevřel ústa, aby vyjádřil svůj protest, varovně zvedl ruku. „Pokud podniknete cokoli dalšího, ohrozíte tím pověst paní Pooleové. Jsem přesvědčený, že to byste si ani v nejmenším nepřál.“

„Samozřejmě že ne,“ ohradil se Saltmarsh. „Ale domnívám se, že bych vám mohl být užitečný.“

„Paní Pooleová požádala v této záležitosti o pomoc mě,“ oznámil mu Leo. „Slíbil jsem, že jí pomůžu, protože se o legendy a starožitnosti zajímám.“

„Chápu,“ konstatoval Saltmarsh. „Ale v každém případě –“

„Nemůžu pokračovat ve svém pátrání, jestli mi hodláte i nadále kalit vodu svými amatérskými postupy.“

Saltmarsh se schoulil do sebe. „Jistě.“

Beatrice vrhla na Lea nasupený pohled. „Vskutku, Monkcreste, chováte se velice nevychovaně. Pan Saltmarsh nám pouze nabídl svoji pomoc. Má v každém případě právo ve svém pátrání pokračovat.“

Saltmarsh potřásl hlavou. „Neudělám nic, co by vás mohlo ještě víc ohrozit, paní Pooleová. Možná má Monkcrest pravdu. Snad bude nejlepší, když se do toho přestanu míchat.“

„To máte naprostou pravdu,“ přitakal Leo.

Beatrice mladíka chvíli zamyšleně pozorovala. Pak se na něj usmála a pronesla: „Napadlo mě, pane, že byste nám mohl pomoci s pátráním způsobem, který by pravděpodobně nevzbudil žádné podezření.“

Saltmarshovi se objevil v očích neskonale vděčný výraz. „Udělám pro vás cokoli, paní Pooleová. Jen to řekněte nahlas.“

Leo se na Beatrici zamračil. „Jaký druh pomoci máte na mysli?“

„Správce Trullova muzea se zmínil o něčem, co mi připadá velice zajímavé,“ pronesla pomalu. „Sdělil mi, že pan Trull před několika měsíci zemřel. Nový majitel muzeum nikdy nenavštívil. Správce dostává všechny instrukce prostřednictvím účetních.“

Leo se zachmuřil. „Trull je mrtvý?“

„Přišel o život pod koly kočáru, jak jsem vyrozuměla.“

Saltmarsh Beatrici pozoroval s probuzenou zvědavostí. „Proč vám právě tohle připadá zajímavé, paní Pooleová?“

„Ani jednoho z vás, pánové, nenapadlo, jak je zvláštní, že ke smrti bývalého majitele Trullova muzea došlo ve stejnou dobu, kdy se strýček Reggie začal o to zařízení intenzivně zajímat?“

„Zatraceně.“ Leo dupal, zda začínající žárlivost vždy zatemňuje mužům mozek. Mělo mu to dojít hned. „Další nešťastná náhoda, nemýlím-li se? Máte pravdu. Neškodilo by zjistit, kdo je vlastně novým majitelem Trullova muzea.“

Saltmarsh vyskočil a skoro se třásl nedočkavostí. „Sice nevím, k čemu to bude dobré, ale nebojte se, paní Pooleová, co nejdřív to pro vás zařídím.“

„Musíte postupovat diskrétně, pane Saltmarshi,“ požádala ho Beatrice.

„Naprosto diskrétně.“ Galantně se sklonil k její ruce. „To vám přísahám. Opět se ve mně probudila touha pokračovat v pátrání, madam. Moje múza mě jako vždycky inspirovala.“

Leo si všiml, že se Saltmarshovi lesknou ve světle plamenů zaprášené, ale stále plavé vlasy. Napadlo ho, že by ho nic nepotěšilo víc, než kdyby mohl toho mladíka chytit pod krkem a pevně stisknout.

Čekal, dokud neuslyšel, že se za Saltmarshem zavřely hlavní dveře. Potom odstoupil od krbové římsy, překonal krátkou vzdálenost ke křeslu, ve kterém seděla Beatrice, a zvedl ji na nohy.

Oči se jí rozšířily. „Leo. Proboha, pane.“

Uchopil ji kolem pasu a vyzdvihl ji do vzduchu, takže měli oči ve stejné úrovni.

„Co jste to zatraceně dneska vyváděla?“

„Opravdu, Leo, není zapotřebí –“

„Máte vůbec představu, jak mi bylo, když jsem k vám dneska odpoledne přišel a zjistil, že jste šla do toho Trullova zpropadeného muzea? Domníváte se, že jde o nějakou dětskou hru, stejně jako si to zřejmě myslí Saltmarsh? *Máte vůbec ponětí, co se vám mohlo stát?*“

Beatrice se v očích mihl zvláštní výraz. „Uklidněte se, pane.“

„Vy se mi po tom, co jsem kvůli vám prožil, opovažujete radit, abych se uklidnil?“

„Nic jsem vám neudělala, pane.“ Zapřela mu ruce do ramen. Špičky nohou se jí kývaly několik palců nad podlahou. „To je vaše chyba, že jste se nedozvěděl o mých plánech.“

„Moje chyba?“

„Kdybyste mě dnes odpoledne přišel včas navštívit, mohli jsme se vydat do Trullova muzea společně.“

„Měl jsem nějakou práci. Měla jste na mě počkat.“

Po tváři se jí mihl výraz posměšného údivu. „Ale já netušila, kdy a *jestli vůbec* mě hodláte navštívit.“

„Řekl jsem vám, že se u vás dneska zastavím.“

„Opravdu? Nedostala jsem žádný vzkaz, ve kterém byste mi sděloval, kdy vás mám čekat.“ Zvedla jednu ruku z jeho ramene, aby si za ucho zastrčila uvolněný pramen vlasů, který jí sklouzl do očí. „Přece si nemyslíte, že budu celý den sedět doma, pane?“

„Už jsem vám řekl, že jsem si musel zařídit něco jiného.“

Medově se usmála. „Já si v tom případě taky musela něco zařídit. Jinak bych promarnila celý den čekáním, jestli se mi milostivě ozvete.“

„Zatraceně dobře víte, že bych k vám stejně nakonec přijel.“

„Opravdu?“

„Ano, víte to moc dobře.“ Leo ji postavil na zem, sevřel v náručí a tvrdě políbil.

Beatrice přidušeně protestovala, spíš překvapeně než rozzlobeně. Potom ho prudce objala kolem krku. Vrátila mu polibek s divokou vášnivostí, která oživila jeho vzpomínky na to, co se odehrálo v Clarindině pokoji.

Chraplavě zasténal. Okamžitě ucítil náhlou, silnou, téměř bolestivou erekci. Hnán nemilosrdnou potřebou ukojení, která ho v noci sužovala, ji opět naléhavě políbil.

Teprve zvuk kroků v hale ho probral z vytržení. Hospodyně, napadlo ho. Nebo možná Winifred či Arabella.

Odtáhl se. Silou své vůle zvedl hlavu a zadíval se Beatrici do zrůžovělého obličeje.

„Dobrý Bože, kdokoli by nás tady mohl přistihnout,“ zamumlal.

„Ano, samozřejmě.“ Uskočila tak rychle, že lehce zavrávala. „To by nebylo dobré, kdyby nás tady někdo takhle našel, že?“

„Ne, nebylo. Vaše pověst –“

Bez varování se k němu obrátila a očí jí planuly hněvem. „Přestaňte neustále mluvit o mé pověsti, pane. Do té doby, než vyjde najevo, že se s vámi zapletla paní Yorková, bude všechno v pořádku.“

„Pokud už mluvíme o paní Yorkové –“

Otočila se k němu zády. „Kdy jste moje tajemství objevil?“

„Dnes odpoledne, když jsem prohledával váš stůl, abych zjistil, kam jste zmizela.“

„Vy jste mi prohledával stůl?“ Vrhla na něj přes rameno zamračený pohled. „To se nestydíte, pane?“

„Ani ne, když šlo o vaši bezpečnost. Kromě vašeho rukopisu jsem narazil na dopis od madam Ctnosti. Proč jste neřekla Saltmarshovi pravdu?“

„Že mi poslala vzkaz madam Ctnost?“ Beatrice si povzdychla. „Protože s vámi náhodou souhlasím, pane. Myslím, že by bylo lepší, kdyby se pan Saltmarsh v téhle spleťtí události dále neangažoval. Nechci, aby se kvůli mně dostal do nesnází. Doufám jen, že při pátrání po majiteli Trullova muzea mu nic nehrozí.“

Leo došel k oknu. „Dneska večer si hodlám promluvit s madam Ctností.“

„Můžeme to udělat spolu.“

„Beatrice, možná si troufáte na spoustu věcí, ale určitě byste

nedokázala úspěšně předstírat, že jste dychtivý klient domu U Rákosky.“

„Co kdybych se převlékla za muže?“ navrhla s nadějí v hlase. „Lucy by mi za pár hodin určitě nějaké mužské svršky sehnala.“

„Ne.“

„Teď, Leo –“

Prudce se k ní otočil. „Ne!“

Chvilí ho pozorovala a pak se zřejmě rozhodla, že nebude trvat na svém. „To mi něco připomíná.“ Otočila se na podpatku a obešla stůl. „Když jsem dneska procházela tou tajnou chodbou, napadlo mě, že než budu v pátrání pokračovat dál, měla bych si něco ověřit.“

Nelíbilo se mu, jak rychle změnila námět hovoru. To nevěstilo nic dobrého. „O čem to mluvíte?“

Prudce otevřela zásuvku a nakoukla dovnitř. „Je to pryč.“

„Jestli hledáte dopis od madam Ctnosti, zmačkal jsem ho a zahodil.“ Leo se zadíval na zmačkaný list papíru na podlaze, nedaleko závěsů na oknech. „Tamhle je.“

„Proč jste ho tam vůbec házel, pane?“

„Myslím, že jsem měl v tu chvíli vztek.“

„Ten přece míváte často, ne?“ Prosmýkla se kolem hrany stolu. „Skutečně, Monkcreste, musíte se naučit lépe se ovládat.“

„Vezmu si vaši radu k srdci.“

Beatrice zvedla papír a položila ho na stůl. Velice opatrně ho uhladila, až byl úplně rovný. „A teď, kam jsem jen založila ten první dopis, který mi poslala?“

Konečně mu došlo, co má v úmyslu. „Chcete srovnat rukopisy?“

„Přesně tak.“ Otevřela prostřední zásuvku a prolistovala několik papírů, dokud nenašla ten, který hledala. „Tady je.“ „Podívejte se, Leo.“

Zastavil se u ní a sledoval, jak pokládá na stůl první dopis vedle druhého.

„Nejsou stejné.“ Chvilí dopisy důkladně studoval. „Ten, co jste dostala dneska odpoledne, madam Ctnost nepsala.“

„Ano.“ Beatrice se pomalu napřímila, v očích výraz nesmírné úlevy. „Víte, i když by to celou záhadu zjednodušilo, strašně se mi ulevilo, že to nebyla madam Ctnost, kdo se mě dneska odpoledne pokusil v tom sklepení uvěznit.“

„Tenhle obrat událostí však představuje další problémy.“

„Ano, vím. Ať už mi ten dopis poslal kdokoli, ví, že se s madam

Ctností znám.“

„Nepochybně ho poslala stejná osoba, která si najala Džinuchtivého Jacka, aby nás špehoval, když jsme s ní měli schůzku v parku.“

„To byl on?“ zeptala se Beatrice prudce.

„Ano. Včera v noci jsem ho přinutil, aby se mi přiznal.“

„Jak jste to – to je stejně jedno.“ Beatrice se zamračila. „Leo, myslíte si, že madam Ctnosti může hrozit nebezpečí?“

„To nevím. Je to chytrá žena, zvyklá starat se sama o sebe. Přesto jsem jí dneska odpoledne poslal dopis, ve kterém jsem ji, čistě pro jistotu, upozornil, že by se měla mít na pozoru.“

„To mi spadl kámen ze srdce.“ Beatrice se svezla do křesla, na tváři zadumaný výraz. „Víte, Leo, zpočátku mi šlo jen o to, abych získala zpátky Arabellino dědictví a zjistila, jestli byl strýček Reggie skutečně zavražděn. Ale čím hlouběji se do té záležitosti zaplétáme, tím víc probouzí moji zvědavost.“

Leo těžce vydechl. „Považoval bych to za akt milosrdné laskavosti, kdybyste se vyhnula používání slova *probudit*. Zdá se mi, že jsem ho dnes odpoledne slyšel až příliš často.“

Beatrice na něj udiveně zírala, ústa otevřená dokořán. Potom krátce sklouzla pohledem na přední část jeho kalhot a zrudla jako pivoňka.

„Ach, chápu. Omlouvám se, pane. Neuvědomila jsem si účinek, jaký by na vás to slovo mohlo mít.“ Odmlčela se. Koutky úst se jí nejprve lehce zvedly a poté se jí na tváři objevil široký úsměv.

O vteřinu později se v záchvatech potlačovaného smíchu vrhla na desku stolu.

*V záři měsíčního světla se zjevil přízrak. Klouzal prázdným
tanečním sálem, tanečník odsouzený k věčné masce...*

Ze čtrnácté kapitoly knihy Ruina od paní Amélie Yorkové

„*Mais oui*,“ pronesla Beatrice. „*Mais oui*,“ opakovaly poslušně tři ženy, které seděly naproti ní.

„To je jedna z důležitých frází, kterou můžete bezmyšlenkovitě prohodit bez ohledu na skutečný význam,“ prohlásila Beatrice. „Použijte ji, kdykoli jste na pochybách. Totéž platí o *n'est-ce pas*.“

Jedna z žen, statná plavovláska, děvče krev a mléko, zvedla ruku.

„Promiňte, paní Pooleová –“

„*Pardon, madame*,“ opravila ji Beatrice. „Pamatujte si, že dámy vždy oslovujeme *madame*, Jenny. Vždy to na ně udělá dobrý dojem.“

„*Oui, madame*.“

Dvě další studentky se zachichotaly.

V prvním okamžiku Beatrici napadlo, že se posmívají Jennyinu akcentu. Potom si uvědomila, že se všechny tři dívají za ni, směrem ke dveřím malé učebny.

Otočila se na židli a spatřila Lea, jak stojí na prahu. Černými vlasy se téměř dotýkal horní zárubně. V očích měl zvědavý výraz.

„Monkcreste.“ Beatrice na něj překvapeně zírala. Od té doby, co včera po té příhodě v Trullově muzeu odešel, ho neviděla. „Co tady proboha děláte, pane?“

„Paní Cheslynová mi sdělila, že vás tady dneska odpoledne najdu.“

Beatrice si všimla, že její tři studentky si Lea prohlíží s nápadným zájmem. „To by pro dnešek stačilo,“ oznámila jim. „Nezapomeňte používat *mais oui* a *n'est-ce pas*, kdykoli se naskytne vhodná příležitost.“

Ženy vyskočily ze židlí. Stále se chichotaly, jako by to byly doopravdy mladé dámy, kterým zlý osud zabránil, aby se jimi doopravdy staly, uklonily se, rozloučily a vypochoďovaly kolem Lea ze dveří.

Když poslední z nich zmizela ve zkušebních místnostech v

přízemí, Leo se zadíval na Beatrici.

„Soudím, že právě tady získala vaše komorná Sally svůj příšerný francouzský přízvuk...“

„Ted se jmenuje Jacqueline, ne Sally,“ opáčila Beatrice sladce. „Pochází z nesmírně vzdálené vesnice ve Francii. Proto má takový přízvuk, a ne pařížský.“

„Chápu.“ Leo se usmál. „Před několika minutami jsem se setkal s vaší přítelkyní Lucy. Povězte mi, jak dlouho vy dvě děláte z mladých prostitutek francouzské švadleny a komorné?“

„Asi pět let. Před nějakou dobou jsme si najaly učitelku francouzštiny, ale včera nám poslala vzkaz, že je nemocná a nemůže vyučovat, takže jsem vzala hodinu místo ní.“

„Jak jste se k takovému neobvyklému podniku dostala?“

Beatrice se rozhlédla po podkrovních prostorách, v kterých dřív s Lucy bydlely. „Byla to všechno náhoda. Ale když už jsme jednou začaly, připadalo nám, že nemůžeme přestat.“

„Někdy to tak bývá,“ prohodil Leo tiše.

Netušila, co si má o výrazu v jeho očích myslet. Aby se jeho naléhavého pohledu zbavila, natáhla ruku a ukázala na malý pokojík. „Tady jsme s Lucy žily první dva roky potom, co jsme ovdověly.“

Pozorně si místnost prohlížel. „Útulné.“

Rozesmála se. „To jste nazval velice zdvořile. Lucy a já jsme zastavily skoro všechno, co jsme měly, abychom tenhle byteček a obchod v přízemí získaly. Psala jsem tady svoje dva první romány, zatímco Lucy lákala svým francouzským přízvukem a vysokými cenami zákaznice do svého módního salonu. Ze začátku jsem jí s šitím pomáhala, ačkoli Bůh ví, že k tomu nemám velký talent.“

„Jak vím, Lucy se znovu vdala.“

Beatrice dumala, proč jí to připomněl. „Ano. Její manžel si jejich obchodních schopností hluboce váží.“ Zaváhala. „Mají dvě děti.“

„Opravdu?“ Jejich pohledy se setkaly. „O tomhle tématu jsme spolu ještě nikdy nemluvili.“ Odkáslala si. „O dětech?“

„Ano. Existují jistá opatření, která lze udělat...“

Hlavou jí bleskly vzpomínky na jejich nechráněný styk. „Vím o tom.“ Její hlas zněl vysoce a trochu ječivě dokonce i jejím vlastním uším. „Ale nemyslím, že bychom se tím měli zbytečně zatěžovat.“

Pozorně ji studoval. „Proč to říkáte?“

Odvrátila se od něho a zamířila ke stolu, kde stál poloprázdný šálek čaje.

„Řekla jsem vám, že jediné, co ode mě můj manžel chtěl, byl syn. Jeho přání jsem splnit nedokázala.“ Když zdvihla šálek, třásly se jí ruce. „Nevěděl o tom, ale já po tom dítěti toužila ještě víc než on.“ Chtěla někoho, komu by mohla dát veškerou svou lásku, kterou Justin odmítal. „Nepodařilo se to.“

„Byla jeho milenka někdy těhotná?“

Otočila se tak rychle, že jí čaj vyšplíchl přes okraj šálku. „To ne. Tedy pokud vím. Proč se ptáte?“

Leo vytáhl jedno obočí. „Kromě jiného se muži v mé rodině dlouhá léta intenzivně věnovali chovu dobytka. Čas od času se mezi stádem vyskytl silný mladý býk, kterému se nikdy nepodařilo oplodnit žádnou z mých krav. Ale když se tytéž krávy dostaly do kontaktu s jiným býkem, okamžitě zabřezly.“

„Aha.“ Styděla se už tolik, že věděla, že musí být rudá jako pivoňka. „Justin nebyl právě, eh, býk, pane, ale byl, ehm, stejně tak zdravý. Jsem si jistá, že ten problém spočívá ve mně. Opravdu myslím, že už o tom nemusíme dál hovořit. Prosím.“

Protože kdyby se ještě chvíli vážněji zaobírala tou neskutečnou představou, že drží v náruči Leovo dítě, určitě by udělala něco, co svým hrdinkám nikdy nedovolila. Rozplakala by se.

Vypadal, jako by jí chtěl odporovat, ale nakonec si to rozmyslel. „Jak si přejete.“

Zhluboka se napila čaje, aby se posilnila. Potom s bouchnutím postavila šálek zpátky na talířek. „Ještě jste mi neřekl, proč jste za mnou dneska odpoledne přišel, pane.“

„Abych vás informoval o výsledcích svého pátrání z dnešního rána. Vrátil jsem se do Trullova muzea. Určitě vás bude zajímat, že správce zmizel a zařízení je pro veřejnost uzavřeno.“

„Hmm. Tolik, pokud jde o odhalení člověka, který připravoval uspávací čaj.“

„Máte pravdu. Budu se o něj dál zajímat, ale na dnešní večer mám jiné plány. Myslel jsem si, že bude lepší, když vás s nimi seznámím.“

To prohlášení v ní okamžitě probudilo ostražitost. „O co jde?“

„Hodlám navštívit Coxovu ordinaci. Už jsem to odkládal dost dlouho.“

„Půjdu s vámi.“

„Už jsem řekl, že ne.“

„Celá ta záležitost kolem prstenů je čím dál podivnější, pane. Dospěla jsem k názoru, že spolu musíme těsněji spolupracovat.“

Dneska večer vás doprovodím.“

Rozladěně vytáhl obočí. „Chcete se se mnou kvůli tomu hádat?“

Zářivě se na něj usmála. „Samozřejmě že ne, pane. Nemám v úmyslu se nechat zatahnout do nějaké vulgární hádky.“ Odmlčela se. „Hodlám vás vydírat.“

„Nehýbejte se, než vám to zašpendlím, madam,“ zamračila se švadlena, ústa plná špendlíků, na Beatrici ze svého místa dole na podlaze. „Jestli se budete takhle vrtět, možná vás píchnu, *n'est-ce pas*?“

„Promiňte, Polly.“ Beatrice na dívku zkroušeně pohlédla. Nemohlo jít být víc než patnáct. Připadalo jí, že ženy, které přicházely k zadnímu vchodu módního salonu madame D'Arbois, byly každý rok o něco mladší. „Už jste hotová?“

„Ano.“

„*Oui*.“ Beatrice Polly nepřítomně opravila. „Už jste si vybrala nové jméno?“

„Líbilo by se mi Antoinetta Marie, ale madame D'Arby –“

„D'Arbois.“

„Jistě. Madame D'Arbois říká, že si myslí, že lepší by bylo Amelina.“

„To je moc roztomilé jméno. Chcete pracovat jako komorná? Nebo jste se nakonec rozhodla, že se stanete švadlenou?“

„Madame D'Arbois říká, že šiju tak dobře, že bych mohla zůstat u ní tady v salonu.“

„Polly má úžasný talent,“ usmála se Lucy, která právě vešla do zkušebny. „Bude z ní skvělá švadlena.“

Beatrice se zadívala na svou přítelkyni. Lucy, s tmavými vlasy, modrýma očima, plná života a – po dvou dětech – půvabně zaoblená, vypadala ve svých nových, kaštanově hnědých šatech velice přitažlivě.

„Zdravím tě, Lucy.“

„Jak to jde?“ zeptala se Lucy.

„Celkem dobře, madam.“ Polly si soustředěně prohlížela svou práci. „I když je zvláštní vidět dámu v kalhotách.“

„To je pravda.“

„Mně se kalhoty líbí.“ Beatrice si přejela pohledem po nohách a zkoumala nohavice, které na ní Polly zužovala. „Ve skutečnosti jsou velice pohodlné. Možná je jednoho dne budou nosit i ženy.“

„O tom pochybuju.“ Lucy pohlédla na Polly. „Lady Danburyová přišla na zkoušku. Běžte se o ni postarat. Já paní Pooleovou dodělám.“

„*Oui, madame.*“ Polly vyplivla zbytek špendlíků, vyskočila a zmizela za závěsem.

Beatrice se na Lucy napjatě podívala. „Co si o ní myslíš?“

Lucy si klekla, aby zkoušku dokončila. „Jsem přesvědčená, že Polly to dokáže. Nebyla na ulici ani rok. Ještě jí zbyla víra v budoucnost.“

„Ano, myslím, že máš pravdu.“

Obě věděly, že jediné ženy, kterým mohly v Akademii pomoci, byly ty, kterým se nějak podařilo přežít jejich nešťastný osud a zachovat si naději. Příliš mnoho křehkých plamínek vyhaslo dávno předtím, než je někdo dokázal zachránit.

Lucy zabodla do kalhot špendlík. „Usuzuju dobře, že tvoje náhlá touha po pánském oblečení má něco společného s pátráním po starožitnostech tvého strýce?“

„Ano. Chci večer doprovázet Monkcresta a ve městě existují místa, kam dámy v šatech nepouštějí.“

„Raději se ani nebudu ptát, o jaká místa jde,“ pronesla Lucy suše. „Ale buď na sebe, prosím tě, opatrná. Ne že bych si myslela, že mě poslechněš. Pokročili jste nějak s pátráním?“

„Trochu. Nebudu tě zatěžovat podrobnostmi. A hlavně o té záležitosti nikde nemluv.“

„Rozumím.“ Lucy vstala a zadívala se Beatrice do očí. „Co ty a Monkcrest?“

„Co máš přesně na mysli?“

„Beatrice, dneska jsem toho muže potkala. Viděla jsem vás několik minut spolu. A znám tě líp než kdokoli jiný. Myslíš, že nevidím, jak tě okouzluje?“

Beatrice zasténala. „Je to tak nápadné?“

„Já si toho všimla.“ Lucy se zamračila. „Zamilovala ses do něj, že?“

„Prožila jsem s ním milostný román. To není totéž.“

„Obávám se, že pro tebe ano.“

Beatrice chtěla něco namítnout, ale spolkla to. Lucy ji znala lépe než kdokoli jiný, včetně členů její vlastní rodiny. Mezi blízkými přáteli to tak někdy bývá. A ona a Lucy spolu kamarádily od dětství.

Uzavřely tehdy dohodu. Žádná z nich se nevdá z jiného důvodu

než z lásky. Obě ji také splnily. Obě toho také následně litovaly.

Rok předtím, než se Beatrice stala manželkou Justina Poolea, se Lucy provdala za Roberta. Ukázalo se, že je to nevyhlášený karbaník.

Beatrice bleskla hlavou prchavá vzpomínka na studenou zimní noc, kdy Lucy přišla k jejím dveřím a v ruce svírala malou, nacpanou tašku, ve které měla veškerý svůj majetek.

„Co se proboha děje?“ zeptala se jí Beatrice.

„Nemám kam jít.“ Lucy měla hlas ochraptělý pláčem. Její oči byly otupělé zoufalstvím. „Robert prohrál v kartách všechno náš majetek. Před čtrnácti dny se zastřelil. Jeho věřitelé všechno odnesli. Nic mi nezbylo.“

„Ach, Lucy. Je mi to tak líto. Ale jestli chceš peníze, nemůžu ti moc pomoci. Justin mi jich zanechal strašně málo.“

„Jsem úplně na dně.“

„Pojď dál.“ Beatrice otevřela dveře dokořán. „Něco vymyslíme.“

Až do rána si spolu povídaly.

„Bylo to všechno strašně smutné.“ Beatrice posmrkávala do kapesníčku. „Justin ji miloval. Trápil se pro ni celou tu dobu, co jsme byli spolu. Zemřel, když lezl na strom, aby se dostal do její ložnice. Byla to ta velká láska pronásledovaná osudem, o kterých člověk čte v románech.“

„Bože.“ Lucy přimhouřila oči a zadívala se na ni přes okraj šálku. „Spíš mi to připadá, jako by Justin Poole nemiloval nikoho jiného než sebe. Byl to sobecký, sentimentální hlupák. Něco jako můj Robert, řekla bych.“

Beatrice popotáhla a hluboce se nad tím prohlášením zamyslela. „Myslím, že vím, proč jsem tě vždycky pokládala za svoji nejlepší přítelkyni, Lucy.“

Lucy si vzdychla. „Nemůžu naše přátelství zneužívat dlouho. Musím vymyslet, co budu dělat dál. Možná bych mohla učit, ale děsím se představy, že bych se měla stát guvernantkou.“

„Já taky. Moji rodiče ani nikdo jiný z rodiny si nemůžou dovolit mě podporovat. Moje příbuzenstvo nikdy nemělo moc peněz, jak jistě víš.“

„Alespoň nějaké příbuzné máš. Já nemám nikoho.“

Proti tomuto suchému konstatování nemohla Beatrice nic namítnout. „Rozhodla jsem se, že než to vzdám a požádám o místo guvernantky, pokusím se napsat román.“

„Bohužel, moje spisovatelské nadání stačí sotva na dopis.“

Beatrice si prohlížela Lucyiny šaty. Vypadaly velice moderně, ačkoli byly alespoň třikrát přebarvované a přešíváné. Lucy měla vždycky cit pro módu. „Co tvoje francouzština?“

„Potřebovala by trochu oprášit. Proč se ptáš?“

Beatrice se pomalu usmála. „Dozvěděla jsem se, že je to teď velice módní jazyk.“

Lucy se v očích bleskla naděje. „Co máš přesně na mysli?“

„Mohly bychom s ním začít něco podnikat,“ navrhla Beatrice.

Lucy o tom několik vteřin uvažovala. „Můj dědeček a jeho otec kdysi obchodovali. Tehdy měla naše rodina spoustu peněz. Myslím, že se mi ten nápad líbí.“

Kromě rozhodnutí provdat se za karbaníka Lucy nikdy nechyběl smysl pro realitu, uvědomila si Beatrice.

„Byla to velká, tragická láska,“ vysvětlovala Arabella ten večer. „Taková, o které člověk čte v románech. Dokonalé fyzické a duševní splynutí. Chudák Beatrice. Potom, co Justina Poolea zastřelil bandita, přísahal, že se už nikdy nevdá.“

„Opravdu?“ Leo s ní na tanečním parketě učinil další široký oblouk.

Večer vrcholil. Nablýskaný taneční sál byl přeplněný okázale oblečenými muži a ženami. Noc byla chladná, ale uvnitř se na čelech některých tanečníků leskl pot, vyvolaný stovkou rozpumpovaných těl a teplem nespočetného množství svíček, které zářily v lustrech.

Leo si pokaždé, když s Arabellou učinil další otáčku, uvědomil, že využívá této příležitosti k tomu, aby prozkoumala dav na tanečním parketu. Věděl, že pátrá po Pearsonu Burnbym, který se, naštěstí, zatím ještě neobjevil.

Když tančil s Arabellou kolem prosklených oken vedoucích na terasu, Leo zahlédl Beatrici. Stála tam se svou tetou, usrkávala limonádu a sledovala tanečníky. Přestože se na ni stále zlobil kvůli jejímu vyděračství, při pohledu na ni zareagoval stejně jako vždycky. Zaplavil ho pocit hlubokého uspokojení a tělem mu projelo lehké vzrušení.

Její elegantní, tyrkysově modré šaty byly lemované půvabnými volány z bílého saténu. Hluboký výstřih odhaloval její poprsí víc, než Leo považoval za nutné, ale nemohl popřít, že pohled na obnažená ramena a hrdlo je příjemný. Na rukou měla rukavičky

stejně tyrkysové barvy, které jí sahaly až k loktům.

„Myslíte, že vaše sestřenka, pokud jde o svatbu, své rozhodnutí někdy změní?“ zeptal se Leo lhostejně.

„Ach, to ne.“ Arabella se lítostivě usmála. „Patří k těm několika lidem, kterým se poštěstilo poznat dokonalost. Jak by se mohla smířit s něčím horším?“

„To je skvělá otázka.“

Beatrice dokonalou lásku nepoznala, pomyslel si, ale věřil, že přísahala, že se už nikdy nevdá. Žena s její vášnivou povahou a vřelým srdcem si jistě dobře rozmyslí, než takové riziko podstoupí podruhé. Manželství pro ni bylo bezpochyby příliš strašné, než aby o druhém sňatku vůbec uvažovala.

Rozumí jí, jak by jí mohla rozumět jen hrstka lidí, přemítal. Raději žít sám než udělat další chybu.

„Vlastně, pane,“ pronesla Arabella zamyšleně, „váš vlastní životní příběh se osudu mé sestřenky v mnohém podobá, že?“

„Jistá podobnost tady je.“

Leo se s Arabellou otočil směrem k bufetu a dumal, kdy on sám během několika posledních dní začal zvažovat úskalí druhého manželství.

Beatrice sledovala, jak Leo s Arabellou provedli na tanečním parketu klouzavou otočku. Sukně Arabelliných světle modrých hedvábných šatů se s motýlím půvabem vznášely nad podlahou. Její dlouhé prsty elegantně spočívaly na Leově rameni. Ve vlasech se jí lesklo světlo z řady svíček na stěnách a v lustrech.

„Nemusíte si dělat starosti, tetičko Winifred. Myslím, že je téměř jisté, že veškeré ohavné řeči týkající se Glassonbyho financí, které možná mezi lidmi kolují, budou do zítřejšího rána zapomenuty.“

„Musím přiznat, že se cítím Monkcrestovi hluboce zavázána.“ Winifred zářily oči vděkem. „Prokázal nám obrovskou službu, když Arabellu poctil pozvánkou na dnešní ples.“

„Máš pravdu.“ Beatrice neměla v úmyslu Winifred prozradit, že jediný důvod, proč se dnes večer Leo k Charterovým obtěžoval, byla snaha zamaskovat akci, kterou měl v plánu na pozdější dobu.

Bylo jisté, že jeho přítomnost na plese vzbudí pozornost, což Leo dobře věděl. Beatrice už něco v tom smyslu zaslechla od hostů, kteří stáli nedaleko ní.

V duchu se usmála. Ti, kteří ho viděli tančit s Arabellou, budou

natolik zaneprázdnění diskusemi o jeho manželských úmyslech, že až za několik hodin ze sálu zmizí, ani je nenapadne dumat nad jeho odchodem. Budou předpokládat, že se odebral na jiný večírek nebo do svého klubu.

Beatrice byla přesvědčená, že její vlastní odchod, který se odehraje přibližně ve stejnou dobu, projde také bez povšimnutí. Vdovám jistého věku, pokud nebyly nesmírně bohaté nebo se nechovaly skandálně, nikdo příliš pozornosti nevěnoval. Až dosud se jí dařilo úspěšně se oběma těmito věcmi vyhýbat.

To odpoledne ve třídě Akademie Leo Beatrici dlouze přesvědčoval a snažil se jí rozmluvit úmysl připojit se k němu v tajném podniku, který měl večer v plánu. Velice zdvořile mu naslouchala, dokud ji to nezačalo nudit, a pak byla nucena si velice rozhodně dupnout. Na tak inteligentního muže se Leo čas od času chová strašně tvrdohlavě, pomyslela si.

„Musím říct,“ poznamenala Winifred, „že tvoří nádherný pár, že? Doufám, že si toho Helen všimne.“

„Lady Hazelthorpeová si toho nemůže nevšimnout.“ Beatrice si usrkla ze sklenice s limonádou. „Každý v místnosti si toho všiml.“

Zatímco sledovala Lea s Arabellou, z ničeho nic ji zaplavila vlna touhy. Netančila od dob, kdy se o ni Justin ucházel, a tehdy šlo o lidové tanečky při venkovských zábavách. Waltz si zatím vyzkoušela pouze tehdy, když se pro zábavu účastnila tanečních lekcí s Arabelliným francouzským učitelem tance.

Zašustění sukni a diskrétní odkašlání vytrhlo Beatrici ze zamyšlení. Otočila se a spatřila lady Hazelthorpeovou.

Helen vypadala v šeríkových saténových šatech oslnivě. Úžasný turban ze stejné látky dodával její malé, tělnaté postavě tolik potřebnou výšku. U buclatého zápěstí se jí pohupoval elegantní vějíř. V ocelově šedivých očích měla děsivě odhodlaný výraz. Beatrice si všimla, že Helen má ústa dokonce ještě pevněji sevřená než obvykle.

Winifred na ni vrhla chladný úsměv, který věnuje jeden rytíř v brnění druhému, než vstoupí do arény.

„Dobrý večer, Helen.“

„Winifred.“ Helenin rozzářený pohled krátce spočinul na Beatrici. „Paní Pooleová.“

„Madam.“ Beatrice sklonila hlavu. „Máte nádherné šaty.“

To na okamžik odvedlo Heleninu pozornost od připravované akce. „Nedávno jsem objevila senzační švadlenu. Jmenuje se madame

D'Arbois. Je to samozřejmě Francouzka. Nechává si zaplatit horentní ceny, ale stojí to za to. Víte, zaměstnává pouze francouzské švadleny.“

Beatrice se opět napila limonády. „Pokud jde o módu, francouzskému šarmu se skutečně nic nevyrovná, že?“

„Máte naprostou pravdu.“ Helen vrhla na Winifred úsměv plný blahosklonnosti. „Možná jí představím vaši okouzující Arabellu.“

„Není třeba.“ Winifred nespouštěla oči z tanečního parketu, kde Leo s Arabellou provedli další otočku. „Velice dobře ten salon zná. Tuhle sezonu jsme tam koupily všechny její šaty.“

Helen uraženě zvedla hlavu. „Aha.“ Když sledovala Winifredin pohled, oči se jí nebezpečně zablýskly. „Až do tohoto týdne jsem netušila, že se vaše rodina s tím Šíleným mnichem zná.“

„Že bych se vám o tom zapomněla zmínit?“ Winifred vytáhla obočí v předstíraném překvapení. „Proboha! To mi to muselo vypadnout z hlavy.“

„Jeho lordstvo, hrabě z Monkcrestu,“ pronesla Beatrice úmyslně, „je naším starým přítelem. Je tak laskav, že když přijede do města, vždy se u nás zastaví.“

„Povídá se, že Monkcrest se poohlídí po nové nevěstě,“ dodala Winifred spikleneckým tónem.

Helen stáhla ústa snad ještě pevněji. „Byl přece ženatý a před mnoha lety ovdověl. Všichni vědí, že hrabata z Monkcrestu milují jen jednu v životě.“

„Co má proboha láska společného s manželstvím?“ zeptala se Winifred.

Helen prudce roztáhla vějíř. „Vždyť má dva syny. Nemusí se znovu ženit.“

„Existují ještě další důvody, proč se muž rozhodne vstoupit do manželství podruhé,“ odsekla Winifred.

Helen upřela na Winifred chladný pohled. „Proč by Monkcrest, po tolika letech, co žil spokojeně jako vdovec, teď najednou hledal nevěstu?“

Winifred vykouzčila na tváři shovívavý úsměv. „No tak, Helen. Obě jsme dost staré na to, abychom chápaly, že muži mají jisté fyzické potřeby.“

„Ovšem. K uspokojení takových potřeb stačí muži milenka.“

„Možná že muž, který trvale žije na tak odlehlém místě, jako je Devon, zjistil, že je mnohem pohodlnější pořídit si manželku než

milenku.“

Helen, která už vystřílela všechny své trumfy, změnila taktiku. „Monkcrest je pro vaši Arabellu trochu starý, ne?“

„Připadá mi, že je v nejlepších letech,“ ujistila ji Winifred ležérně. „A ve skvělé kondici.“

Beatrice uniklo tiché zasténání. Ještě štěstí že je Leo na tanečním parketě. Asi by ho nepotěšilo, kdyby věděl, že tématem tohoto rozhovoru je právě on.

„Niméně,“ poznamenala Helen odvážně, „starší muž bude pravděpodobně pro mladou, nevinou dívku, jako je Arabella, velké sousto.“

„Osobně se domnívám,“ odsekla Winifred, „že pro spojení mladé dámy a zralého džentlmena hovoří nespočet věcí. Starší muži mají, pokud jde o jisté intimní záležitosti, mnohem více trpělivosti.“

„Jenom proto, že jim déle trvá, než v sobě probudí sílu, která je pro podobné záležitosti nezbytná,“ odpověděla Helen se sladkým úsměvem.

Beatrice se nad limonádou zakuckala.

Winifred se starostlivě zamračila. „Jsi v pořádku, drahoušku?“

„Ano, ano, děkuju.“ Beatrice za zběsilého prskání otevřela svoji taštičku poštou korálky a hledala kapesník.

„Jsi přesvědčená, že ti nic není?“ chtěla opět vědět Winifred.

„Jsem úplně v pořádku, děkuju, tetičko.“ Beatrice se konečně ovládla. Otréla si uslzené oči a uložila kapesník zpátky do taštičky na naleštěnou pistoli. „Ta limonáda mi zaskočila do koláčové dírky.“

„To se mi ulevilo.“ Winifred opět obrátila svou pozornost k tanečnímu parketu. „Ach, tamhle jsou. Je to opravdu nádherný pár, co říkáte, Helen?“

„Chmm.“ Helen nasupeně zírala na Lea s Arabellou, jak se prodírají z tanečního parketu. „Stejně si myslím, že je pro ni moc starý.“

„Alespoň bude naše sladká Arabella vědět, že si ji nebere kvůli penězům,“ prohlásila Winifred přemítavě. „Všichni vědí, že Monkcrest je nesmírně bohatý.“

Helenina tvář vztekem znachověla. „Co tím naznačujete, Winifred?“

„Božíčku, nic, drahá Helen. Vůbec nic.“

„To doufám.“

„A taky je tu samozřejmě jeho titul,“ pokračovala Winifred.

„Tenhle aspekt člověk taky nemůže ignorovat, nebo snad ano? Jen si to představte. Naše Arabella, hraběnka.“

Helen zesinala. Nikdo jí nemusel připomínat, že až Pearson podědí po otci svůj titul, bude pouhým baronem.

„Ten Monkcrestův titul vyjde dost draho.“ Helen krátkými rozzuřenými pohyby roztahovala a zavírala vějíř. „Všichni vědí, že jeho předci byli podivíni. Někteří lidé dokonce tvrdí, že jejich chování hraničilo až s nepřičetností.“ Odmlčela se, aby slovům dodala náležitý důraz. „Je to otázka dědičnosti, jak jistě víte. Určitě neměli přezdívkou Šílení mniši jen tak pro nic za nic.“

Beatrici najednou přestal ten rozhovor připadat zábavný. „Mýty, lži a hloupé řeči, lady Hazelthorpeová. Monkcrest je, to vám garantuju, inteligentnější než většina zdejších džentlmenů, ale to ještě neznamená, že je výstřední, nebo dokonce šílený.“

„Na každém šprochu pravdy trochu,“ sdělila jí Helen. „A o přezdívkách hrabat z Monkcrestu kolují řeči již několik generací.“ Otočila se na svých šeríkových podpatcích a vznešeně odkráčela pryč.

Beatrice se setkala s Winifrediným rozzařeným pohledem. „Je mi jasné, o co ti jde, tetičko, ale nemyslím, že je moudré hnát celou záležitost do krajností. Monkcrest měl s tvými pletichami nevýslovnou trpělivost. Šel dokonce tak daleko, že kvůli tvým plánům tančil celý dnešní večer s Arabellou. Ale tuším, že to byl jeho poslední ústupek. Nepřijel do Londýna proto, aby se dostal do řečí.“

Winifred se mohl po tváři lehce provinilý výraz. „Samozřejmě máš pravdu. Propříště se budu snažit, abych ho nepoužívala jako prostředek svého tlaku na Helen. Problém je, že se to přímo nabízí.“

Leo přivedl Arabellu a zastavil se s ní před Winifred. Letmo pohlédl na Beatrici a v němé otázce vytáhl obočí. Předstírala, že si toho nevšimla.

„Vypadala jsi na parketu rozkošně, Arabello,“ pronesla vřele. „Ty šaty ti moc sluší.“

„Děkuju.“ Arabella se dychtivě otočila k Winifred. „Neviděla jsem tě právě mluvit s lady Hazelthorpeovou?“ Winifred se ušklíbla. „Ano, máš pravdu.“

„Přišel taky Pearson?“

„Neříkala.“ Winifred se na ni zářivě usmála. „Jak sis zatančila s jeho lordstvem?“

„Bylo to velice příjemné,“ odpověděla Arabella zdvořile. „Děkuju, pane.“

Leovi pobaveně zablýsklo v očích. „Bylo mi ctí.“

Arabella se okamžitě obrátila zpátky k Winifred. „Jsi přesvědčená, že se lady Hazelthorpeová nezmínila, jestli sem dneska večer Pearson přijde?“

„Jsem si jistá, že dříve či později se někde v tvojí blízkosti objeví,“ pronesla Beatrice chlácholivým tónem. „Vždycky to tak dělá.“

Arabella si rozpačitě skousla ret a vrhla na Lea vyčítavý pohled. „Doufám, že si Pearson a jeho matka uvědomili, že jste pouze naším rodinným přítelem, pane. Nechtěla bych, aby dospěli k nějakému mylnému závěru.“

„Možná bych jim to měl objasnit.“ Leo, aniž se obtěžoval ji požádat o dovolení, vzal Beatrice pod paži. „Pojďte, paní Pooleová. Ať každému ukážeme, že jsem dobrým přítelem *celé* rodiny.“

Beatrice zaváhala. „Varuju vás, pane, nikdy jsem waltz na veřejnosti netančila. Určitě vám udělám na parketě ostudu.“

„Vaše nemotornost bude skvěle ladit s mým smutným nedostatkem mladistvého elánu.“

Vzal ji do náruče právě v okamžiku, kdy muzikanti zahráli první takty. Beatrice se mu podívala do očí a spatřila v nich smích.

„Cítíte svůj věk, pane?“ zeptala se ho, zatímco se s ní svižně otáčel na parketu.

„Nic není víc ponižujícího než tančit s mladou dámou, která marně procešává dav v naději, že zahlédne jiného, mladšího muže.“

„To si dovedu představit.“ Usmála se. „Chudák Arabella to nemá jednoduché, když musí svoji náklonnost k panu Burnbymu skrývat. Mladé dámy většinou nechápou strategii, která svatbě obvykle předchází.“

„Ani mladí muži,“ utrousil Leo suše. „Je jen dobře, že tady Burnby dneska večer není. Představa, že bych mohl být vyzván na souboj, mě právě netěší.“

Beatrice se přestala usmívat. „Dobrý Bože, pane, jsem přesvědčená, že pan Burnby by nic tak hloupého neudělal.“

„V to taky doufám. Bohužel, mladí muži mají sklon k poněkud unáhlenému jednání.“

„Mluvíte z osobní zkušenosti, pane?“

„Mluvím jako otec, který vychovává dva syny,“ zavrčel Leo.

„Aha. Vážím si vaší starostlivosti. Nicméně od vás bylo nesmírně

laskavé, že jste s Arabellou tancoval. V očích lady Hazelthorpeové jí to nesmírně dodalo na vážnosti.“

Leo se přidušeně zasmál. „Nemám dojem, že by mi za to byla Arabella nějak obzvlášť vděčná.“

„Tetička Winifred určitě je.“ Beatrice se rozhlédla po přeplněném parketu, aby se ujistila, že ji nikdo neuslyší. „Je po půlnoci. Kdy zmizíme?“

Pobavení z něho okamžitě vyprchalo. „Beatrice, vůbec se mi to nelíbí.“

„Myslím, že jste se včera vyjádřil jasně, pane. Ale moje výhrůžka platí. Jestli mě dneska večer, až budete prohledávat ordinaci doktora Coxe, nevezmete s sebou, půjdu tam sama.“

„Jste nesmírně chytrá, Beatrice, ale také ta nejtvrdohlavější žena, kterou jsem kdy poznal.“

Věnovala mu svůj nejzářivější úsměv. „Pak se zdá, že se k sobě dokonale hodíme. Pokud jde o tvrdohlavost, nikdo vás nedokáže překonat, pane.“

Ulička za ordinací doktora Coxe páchla močí a hnijícími odpadky. Beatrice, oblečená v pánských kalhotách a košili, které jí Lucy to odpoledne upravila podle její postavy, se opatrně plížila po znečištěné dlažbě. Na cestu jí svítil slabý paprsek chladného měsíčního světla.

Leo krácel dva kroky před ní, na sobě objemný plášť, který obvykle nosívají kočí, a klobouk naražený hluboko do čela. V jedné ruce držel lucernu, ale nerozsvítil ji.

„Proč jste s sebou nevzal vašeho psa?“ zašeptala Beatrice.

„Skřítek je užitečný, ale není neviditelný. Každý by si ho všiml. Proto ho s sebou беру jen zřídka.“

„Chápu.“

„Byl se mnou v téhle čtvrti tenkrát, když jsem se vydal za Džinuchtivým Jackem. Kdyby ho tu někdo zahlédl podruhé, vyvolal by pozornost, kterou dneska večer nepotřebujeme.“

„Ano, máte jako vždycky pravdu.“ Ale cítila by se mnohem klidněji, kdyby byl Skřítek s nimi, blesklo Beatrice hlavou.

Nápad prohledat ordinaci doktora Coxe, myšlenka, která vypadala za denního světla neobyčejně rozumně, dokonce vyvolávala jisté vzrušení, získala dnes večer mnohem zlověstnější nádech. Avšak po hádce a výhrůžkách, kterými Lea donutila, aby ji vzal s sebou,

Beatrice cítila, že by nebylo nejlepší, kdyby podobné úvahy vyslovila nahlas.

Leo se zastavil před úzkými dveřmi. „Tady to je. Nezapomeňte, že když vám dám rozkaz, musíte ho bez váhání poslechnout. Je to jasné?“

„Ano, ano, naprosto jasné.“ Beatrice si netrpělivě třela ruce o sebe. Po velice intenzivním vyjednávání v drožce souhlasila, že pokud Leo omezí své rozkazy na ty, které se týkají důležitých otázek osobní bezpečnosti, vyhoví mu. „Dávám vám své slovo. Ale teď už pojďme dovnitř.“

Leo vzal za knoflík na dveřích. „Je zamčeno.“

„To se dalo čekat.“ Beatrice se zadívala na neosvětlená okna v patře nad ordinací. „Jste přesvědčený, že doktor Cox tady nahoře nepřespává?“

„Zjistil jsem si to.“ Leo vybral z věcí, které si s sebou přinesl, tenký kovový drátek. „Zdá se, že nikdo přesně neví, kde právě teď doktor Cox je. Ale sousedé mě ujistili, že ho tady v okolí celý den nikdo nespátřil.“

„Myslíte, že třeba odjel z Londýna?“

„Je to možné.“

Beatrice se zájmem sledovala, jak Leo pohybuje šperhákem. „Kde jste se to naučil?“

„Dědeček tvrdil, že jsem zdědil trochu nadání svého otce pro mechanické věci.“ Odmlčel se. „Tak. To bychom měli.“

Uložil šperhák do kapsy, zvedl zhasnutou lucernu a opatrně strčil do odemčených dveří.

Pocit něčeho špatného, který se Beatrice zmocnil, byl stejně silný jako nepříjemný zápach, který ji praštil do nosu. „Co je to sakra za puch?“

„Zůstaňte tady.“

Leo rychle vklouzl dovnitř. Postavil lucernu na vedlejší lavici a rozsvítil ji.

Vnitřek ordinace ozářilo oslňující žluté světlo. Zaprášené skleněné kelímky na policích se matně leskly. Beatrice vrhla zamračený pohled na jakousi hromadu hadrů, která ležela uprostřed místnosti.

A pak spatřila zaschlou krev. Tvořila na starém koberci příšernou, tmavou kaluž. Tělo leželo tváří k zemi, ale dlouhý, měkký plášť a huňaté licousy nenechávaly nikoho na pochybách. Jednu ruku měl nataženou stranou. Druhá ležela zkroucená pod tělem.

„Dobrý Bože. On je... on je –“

„Ano. Ani nemusíte chodit blíž.“ Leo zvedl lucernu a přistoupil k tělu. Špičkou jedné boty šťouchl do jedné bezvládné ruky v rukavici. „Odhaduju, že doktor Cox byl před několika hodinami zavražděn. Lze to jen těžko určit přesněji.“

Beatrice si najednou uvědomila nepříjemný pocit v žaludku. „Ale kdo mohl něco takového udělat?“

„To je skvělá otázka.“ Leo zvedl lucernu a pomalu se otáčel dokola, aby si místnost prohlédl. „Všechno je v pořádku. Nikde ani stopa po zápase nebo prohledávání ordinace. Ať už to udělal kdokoli, přišel sem pouze za jediným účelem.“

„Zavraždit doktora Coxe.“

„Zdá se.“ Leo obešel tělo a zamířil k širokému, otlučenému stolu, který zaujímal celou jednu stěnu. Postavil lucernu na polici a začal otevírat a zavírat zásuvky.

Beatrice se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Jakmile však ucítila zápach rozkládající se krve, rozkašlala se.

„Není vám špatně?“ zeptal se Leo, aniž zvedl zrak od své činnosti.

„Ne.“ Zavřela oči. „Už jsem mrtvolu viděla.“

„To ano, ale pochybuju, že jste viděla zavražděného člověka.“ Rychle procházel neuspořádané haldy papírů. „To je něco jiného.“

Byla mu vděčná za jeho strohé porozumění. Dodalo jí to sílu. „Máte pravdu.“

Když měla pocit, že je už v pořádku, přešla místnost a připojila se k Leovi.

„Co hledáte?“ zeptala se ho.

„Nevím.“ Listoval účetní knihou. „Něco, co by vedlo k vrahovi.“

„Právě dneska odpoledne jsem si začala myslet, že za celou tou záležitostí je doktor Cox.“

„Nevíme, jestli v tom není namočený.“ Leo se mračil nad zápisem v účetní knize. „Zajímavé.“

Beatrice se postavila na špičky, aby mu viděla přes rameno. „Co je tam?“

„Záznam několika plateb od vašeho strýce.“ Leo zavřel účetní knihu. „Můžou tam být i další zajímavé záznamy. Vezmu ji s sebou, abychom ji mohli později prostudovat.“

Obrátil se a systematicky prohledal místnost. Tu a tam se zastavil, aby zvedl z police kelímek nebo nahlédl do zavřené nádoby.

Beatrici padl pohled na řadu malých skleněných lahviček, které

stály jedna vedle druhé ve vedlejší skříňce. Vzpomněla si, jak jí madam Ctnost vyprávěla, že se strýček Reggie napil z podobné lahvičky krátce před svou smrtí.

„Doktor Cox musel mít ve smrti strýčka Reggieho prsty,“ prohlásila. „Je to jediná věc, která dává smysl. A musel být také tím, kdo poskytl uspávací prostředek, který pan Saltmarsh vypil v čaji.“

„Souhlasím. Je nepravděpodobné, že existují dvě osoby zapletené do téhle záležitosti, které rozumějí nebezpečným bylinkám.“

„Ale kdo zavraždil doktora Coxe? A proč?“

Leo se sehnul za pultem a studoval předměty, které tam ležely na policích. „Třeba přestal být užitečný.“

„Nebo za svoje jedy požadoval čím dál tím víc peněz?“

„Kdo ví? Ať už udělal cokoli, zřejmě zašel příliš daleko. Kdosi usoudil, že má přehnané nároky.“

Beatrice se otrásla. „Leo, v téhle záležitosti umírá příliš mnoho lidí. Mám strach o Clarindu.“

„Měla by být v bezpečí. Nikdo neví, že se s námi zná.“

„Nedomnívám se, že si to můžeme myslet dlouho.“ Beatrice se zachumlala do svého pláště. „Říkal jste, že jste již varoval pana Sibsona a madam Ctnost. Musíme také varovat Clarindu. Nacházíme se teď blízko jejího domu, nemám pravdu?“

„Bydlí dvě ulice odtud.“

„Okamžitě jí musíme sdělit, že jí pravděpodobně hrozí nebezpečí. Možná bychom jí mohli dát nějaké peníze, aby mohla na nějakou dobu odjet z Londýna.“

Leo se pomalu napřímil. „Asi máte pravdu. Tahle věc je s každým dalším krokem čím dál zamotanější. Nechci mít Clarindu na svědomí.“

Krátká cesta do ulice, kde Clarinda bydlela, proběhla bez problémů. Ve tmě Beatrice tu a tam zaslechla ozvěny opilého smíchu. Jednou, když ji Leo rychle táhl kolem ústí temného průjezdu, slyšela zvuk mužských hlasů zesílených zuřivou hádkou. Ale nikdo je neobtěžoval.

Nepovšimnutí dorazili do Cuning Lane.

Leo zvolnil tempo. „V tuhle hodinu bude Clarinda nepochybně čekat na zápraží na pár opozdílů z Opilé kočky.“

Beatrice se pevněji zahalila do pláštěnky. „Doufám jen, že až bude tahle záležitost za námi, přistoupí na naši nabídku, že jí ten hostinec

koupíte.“

„Člověk nemůže zachránit někoho, kdo netouží být zachráněn, Beatrice.“

„Mluvíte jako Lucy,“ zamumlala.

„Co tím chcete říct?“

„Pusťte to z hlavy. Leo, jsme Clarindě strašně moc dlužní. Nikdo nemůže říct, co se s námi tu noc mohlo stát, kdyby nás Džinuchtivý Jack a jeho kamarádi objevili.“

„Nemusíte mi to připomínat.“ Leo se zastavil před důvěrně známým, potemnělým vchodem. „Tady obvykle pracuje.“

Beatrice učinila krok dopředu, aby mohla nakouknout do tmy. „Clarindo? Tady je Beatrice Pooleová.“

Nikdo se neozval. Beatrice přešel po zádech mráz. „Clarindo?“

„Není tady.“ Leo o několik kroků couvl, aby se podíval do Clarindina okna. „V jejím pokoji se nespí.“

„Ach, můj Bože. Něco se stalo, Leo. Jsem si tím jistá.“

„Uklidněte se. Je už pozdě. Možná si zašla na skleničku k Opilé kočce.“

„Ne, stalo se něco příšerného. Víím to. Kéž bychom se tady jen zastavili dřív.“ Beatrice zkusila kliku u dveří. „Je zamčeno.“

„Pusťte mě k tomu.“

Beatrice ustoupila a úzkostlivě sledovala, jak Leo vytahuje šperhák. Připadalo jí, že mu to trvá věky, ale ve skutečnosti dveře odemkl během několika vteřin.

Beatrice chvatně vešla do malé chodbičky. „Světlo, rychle.“

Leo poslušně rozsvítil lucernu a následoval Beatrice po rozviklaném schodišti nahoru.

„Co když jsme přišli pozdě?“ prohodila Beatrice, když spěchala chodbou ke Clarindinu pokoji.

Leo neodpověděl. Předešel Beatrice právě v okamžiku, když dorazila k jejím dveřím.

„Nechte to na mně.“ Lehce zaklepal.

Nic se neozvalo.

Beatrice cítila, že se jí zmocňuje zoufalství. „Otevřete dveře, Leo. Pospěšte si, proboha!“

Ale to už Leo otáčel v zámku svými šperháky.

O pár vteřin později se dveře s neochotným zaskřípáním otevřely dokořán. Světlo Leovy lucerny dopadlo na postel a na starou bednu, která Clarindě sloužila jako stůl.

Beatrice nevěřícně zírala na obrys štíhlé postavy, která naprosto tiše a nehybně ležela pod pokrývkou.

Vtom se světlo lucerny odrazilo od malé lahvičky, která stála na bedně vedle postele. Byla naprosto stejná jako ty, které Beatrice zahlédla v ordinaci doktora Coxe.

„Clarindo. Ne!“

Uprostřed bludiště číhala obludná věc...
Z patnácté kapitoly knihy *Ruina* od paní Amélie Yorkové

„Co se to sakra děje?“ Clarinda se vyděšeně posadila na posteli a prudkým pohybem si vytáhla pokrývku až k bradě. Z úst jí unikl vysoký, pronikavý výkřik.

„Jste naživu.“ Beatrice chvatně přistoupila k posteli. „Díky Bohu, jste naživu.“

„Samozřejmě že sem naživu,“ vyštěkla Clarinda. „Co k čertu vy dva děláte v mém pokoji?“

Leo postavil lucernu na bednu vedle postele a podrážděně sebou škubl. „Kdybyste na sebe obě nehulákaly z plných plic, hrozilo by mnohem menší nebezpečí, že přivoláte nežádoucí pozornost.“

Clarinda pokrčila rameny. „V tyhle čtvrti se o pár výkřiků, který vycházejí z tohohle pokoje, nikdo zajímat nebude. Co tady vlastně děláte?“

„Jste naživu.“ Beatrice křečovitě sevřela okenní římsu a s úlevou se opřela o zeď. „Musíte nás omluvit, že jsme vás vyděsili téměř k smrti, Clarindo. Mám bujnou fantazii.“

„Což je zcela přirozený důsledek přílišného holdování hrůzostrašným románům,“ zamumlal Leo, ignoruje Beatricin nasupený pohled. „Jste, jak vidím, v naprostém pořádku, Clarindo.“

„Zdravá jako řípa, m'lorde.“ Hubený obličej se jí podezíravě zkrabatil. Podívala se nejprve na něj a pak na Beatrici. „O co tady sakra de? Doufám, že ste sem dneska večír nepřišli s nápadem, že bysme si tady všichni tři mohli uspořádat malej večírek. Tu menáž ve třech už nedělám.“

„*Ménage á trois*,“ opravila Beatrice mladou ženu automaticky. „Clarindo, vůbec netušíte, jak jsme se vyděsili, když jsme vás neviděli dole v průjezdu.“

„Je to pravda?“ Clarinda uvolnila příkrývku z křečovitého sevření a zaujala zády k obstarožnímu čelu postele pohodlnější pozici. Bylo na první pohled zřejmé, že na sobě nemá noční košili. „Co vás tak vyděsilo?“

Beatrice při pohledu na Clarindina obnažená ňadra několikrát šokovaně zamrkala. „Nemohla byste se, ehm, trochu přikrýt?“

„Cože?“ Clarinda pohlédla na svůj nahý hrudník. „Ach. Promiňte. Člověk v tomhle povolání si na úplnou nahotu rychle zvykne.“ Poslušně vytáhla pokryvku do úrovně ramen. „Teda v *bejvalym* povolání. A teď mi povězte, proč ste sem přišli.“

„To je na dlouhé vyprávění.“ Leo se opřel jedním ramenem o zeď a založil si ruce v podpaždí. „Abych to stručně vyjádřil, měli jsme důvod se domnívat, že byste mohla být v nebezpečí, protože jste souhlasila, že nám pomůžete.“

Clarinda vypadala zmateně. „Proč bych měla být v nebezpečí? Nikdo o naší malý dohodě neví, m'lord. A nikdo neví ani o tom, že jsem vás tenkrát v noci schovala ve svých pokojích.“

„Bohužel,“ pronesl Leo tiše, „někdo ví možná víc, než jsme se ještě nedávno domnívali.“

„Nechápu.“

Beatrice zvedla lahvičku, která stála na bedně. Pomalu odstranila uzávěr a opatrně si přičichla. Nepříjemný zápach ji velice rychle přiměl nos od otvoru oddálit.

„Kde jste k tomu lektvaru přišla?“ zeptala se.

„K tomudle?“ Clarinda s přezíravým výrazem pohlédla na lahvičku. „To mi dneska někdo poslal. Řek' mi, že je to skvělá pomůcka k tomu, aby ženská mého povolání nepřišla do jiného stavu.“

Beatrice s Leem si vyměnili výmluvný pohled. Viděla v jeho očích pochvalu. Málem přišli pozdě.

Znovu se otočil na Clarindu. „Kdo přesně vám tu lahvičku přinesl?“

Clarinda se zamračila. „Takovej kluk z ulice. Menuje se Simon a bydlí někde v okolí. Dělá, co se naskytne. Tu a tam někomu prořazuje kapsy, vyřizuje pochůzky, prostě všechno. Je to hodnej hoch. Mám ho moc ráda.“

„Neřekl vám, kde k té lahvičce přišel?“ zeptala se Beatrice rychle.

Clarinda naklonila hlavu ke straně. „Tvrdil, že mu ji dal doktor Cox a že tím chce vyrovnat svoje oučty.“

Leo se na ni pozorně zadíval. „Doktor Cox patřil k vašim zákazníkům?“

„Tu a tam ke mně zašel.“ Clarinda se ušklíbala. „Z vědeckých důvodů, jak říkal.“

„Z jakých vědeckých důvodů?“ chtěl vědět Leo.

„Rád v praxi zkoušel ty vodičky, kterými léčil impotenci.“

„Cox také trpěl tímhle problémem?“

„Ano.“ Clarinda mávla rukou. „Je to smutný, že to povídám, ale připadalo mi, že na něj žádný z těch elixírů nezabírá. V posledních měsících se tu stavěl jen málo. Myslím, že to prostě vzdal a přestal na sobě experimentovat.“

Beatrice se rozbušilo srdce. „Ale říkáte, že vám poslal tuhle vodičku, aby vyrovnal svůj účet.“

„To mi řek’ Simon.“ Clarinda pokrčila rameny. „Já si nevzpomínám, že by mi něco dlužil. Říkala sem Simonovi, aby mu to vodnes zpátky, ale on tvrdil, že to nemůže udělat, protože by jinak musel vrátit peníze, který mu za to doktor Cox zaplatil.“

„Takže jste si lahvičku nakonec nechala.“ Beatrice cítila, jak se jí roztřásla kolena.

„Připadalo mi to jako nejjednodušší.“

Leo se přestal opírat o zeď a přistoupil k oknu. „Nevíte, kde bych mohl mladého Simona najít?“

„Simon přijde a odejde. Někdy se potlouká kolem Vopilý kočky.“ Clarinda se na něj podezíravě zamračila. „Jak už sem řekla, je to dobrý kluk. Co po něm chcete?“

Leo se díval dolů na ulici. „Rád bych mu jen položil několik otázek.“

„No, to mu, myslím, neublíží,“ pronesla Clarinda váhavě. „Ale neřekne vám nic víc, než řek’ mně.“

„Máte nepochybně pravdu.“ Zat’al ruku v pěst. „Zatraceně, ta záležitost se rozrůstá jako nějaký jedovatý plevel. Musím najít její kořeny.“

Beatrice se pohnula. „Clarindo, kdy přesně vám Simon tu lahvičku přinesl?“

„Dneska vpoledne.“

Beatrice se podívala na Lea.

„Doktor Cox byl před několika hodinami zavražděn,“ oznámil Leo tiše. „Zřejmě vpoledne.“

„Zdá se, že hned potom, co poslal Clarindě ten přípravek.“

„Možná právě v tomhle okamžiku se někdo rozhodl, že už pro něj není důležitý.“

„Zavražděnej?“ Clarinda ztuhla. „Doktor Cox je mrtvej?“

„Ano,“ přitakala Beatrice. „Proto jsme taky tady. Říkáte, že nikdo

neví, že jste tady jeho lordstvo a mě tenkrát v noci schovala?“

„Ne, tím sem si jistá.“ Clarinda vypadala zmateně. „Nikomu sem to neřekla, a esí vás někdo zahlíd', můžete na to vzít jed, že Džinuchtivej Jack by v okamžité zabušil na moje dveře.“

„Myslíte, že je možné, aby někdo věděl o naší finanční dohodě?“ zeptal se Leo.

„Neřekla sem to živý duši, m'lorde.“

Leo se na okamžik odmlčel. „Někdo mě mohl vidět, jak jsem se s vámi zastavil na kus řeči, poté, co jsem poprvé navštívil Sibsona.“

„Každej, kdo nás viděl, by si myslel, že vám jen nabízím svoje služby,“ namítla Clarinda. „A že máte chuť se mnou zajít nahoru na pokoj. Nic jinýho by za tím nehledal.“

„Pokud si ovšem nevšiml, že jsem vám za služby, které nebyly poskytnuty, dával nějaké peníze.“

Beatrice unaveně zavřela oči. „A pokud taky neví, že jednáte o koupi hostince U Opilé kočky, a neuvažuje, kde jste tak brzy potom, co jste mluvila s Monkcrestem, přišla k tolika penězům.“

V místnosti se rozhostilo krátké, stísnné ticho.

„Ano,“ pronesl Leo konečně. „Tahle informace by mohla vyvolat nějaké otázky, ne?“

Clarinda zvala. „Asi neexistuje moc ženskéjch mýho povolání, který by si vydělaly tolik peněz, aby si mohly koupit hostinec, co?“

„To ne,“ souhlasil Leo.

Beatrice vrhla rychlý pohled na lahvičku. „Je jasné, že ať už je za tím kdokoli, myslí si, že víte příliš. Vražda ale vždycky představuje pro pachatele velké riziko. Otázkou zůstává, proč se vás doktor Cox rozhodl otrávit právě dneska?“

Clarinda vykulila oči. „Chcete tím naznačit, že v tý flaštičce je jed?“

Beatrice přikývla. „Pravděpodobně.“

Leo upřel na Clarindu soustředěný pohled. „Tenkrát v noci jste mi řekla, že jste si na Sibsonově obchodu nevšimla ničeho zvláštního.“

„To je pravda.“

„A od té doby se nic neobvyklého nepříhodovalo?“

„Ne.“ Clarinda zamyšleně zkrabatila čelo. „Dneska vládl na jeho straně ulice klid. Přišel ho navštívit jeden z jeho pravidelnejch zákazníků, ale to bylo všechno.“

„Kdy to bylo?“ zeptala se Beatrice.

„Kolem poledního. Právě sem vyšla z Vopilý kočky s masovým

koláčem. Napadlo mě, že až Kočku převezmu, budu dělat ty koláče lepší. Potřebujou víc okořenit. A taky si myslím, že přidám na jídelníček prasečí uši v aspiku a naloženýho úhoře.“

„Nevšimla jste si na tom Sibsonově stálém zákazníkovi něčeho výjimečného?“ zeptal se Leo.

„Strašně se se Sibsonem pohádal, ale to nejni nic zvláštního. Už spousta zákazníků si mi na Sibsona stěžovala. Jednou jsem mu řekla, že pro obchod nejni dobrý, když prodává klientům falešný zboží. Ale nechtěl to ode mě slyšet.“

„Zaslechla jste tu jejich hádku?“ chtěla vědět Beatrice.

„Jen tu a tam nějakou větu.“ Clarinda se na ni podívala. „Něco vo soše v muzeu. Asi šlo vo jeden ze Sibsonovejch padělků. Ten zákazník byl úplně nepřítetnej. Slyšela sem ho skrz vokna. Skoro mě srazil k zemi, když se řítíl kolem mejch dveří. Sprostě mi vynadal. To nebyl džentlmen jako ste vy, m'lorde.“

„Dokázala byste toho muže popsat?“ zeptal se Leo. „Myslíte, že by moh' bejt důležitěj?“

„Možná.“

„Dobře vypadá a má žlutý vlasy. Je to hezkej člověk. Vždycky nosí plášť z kvalitní látky. Řekla bych, že je mu asi kolem třiceti.“

Leo se odmlčel. „Neměl náhodou brýle?“

„Ne.“

„Dobrý Bože,“ Beatrice vrhla na Lea zděšený pohled. „Přece nepodezíráte... Přece si nemyslíte, že by bylo možné, aby...“

„Vašeho oddaného ctitele?“ zeptal se Leo suše. „Skoro to vypadá, že by to mohl být pan Saltmarsh.“

„Ale Clarinda právě řekla, že neměl brýle.“

Leo pokrčil rameny. „Třeba je nosí jen příležitostně.“

„Možná jen pokračuje ve svém pátrání,“ poznamenala Beatrice rychle.

„Dal nám svoje slovo, že se pouze pokusí zjistit jméno nového majitele Trullova muzea.“

„Ano, já vím, ale –“ zarazila se.

Clarinda se podívala z Beatrice na Lea a pak opět zpátky. „Co je? Co se stalo?“

Beatrice se stísněně nadechla. „Clarindo, jeho lordstvo a já se domníváme, že by bylo lepší, kdybyste na čas odjela z města. Dáme vám tolik peněz, abyste mohla týden či dva strávit na venkově.“

„Vodject z Londýna?“ Clarindě se objevil v očích vzdor. „Ale to

nejde. Za čtrnáct dnů se stanu majitelkou Vopilý kočky. Už je všechno zařízený. Tom slíbil, že se mnou prvního podepíše kupní smlouvu.“

Leo vytáhl z kapsy nějaké poznámky. „Pak zůstanete mimo Londýn do toho dne, kdy máte převzít hostinec. Nebojte se. Zatímco budete pryč, na hostinec vám dohlédnu.“

„Ale já nechci vodjet,“ zakvílela Clarinda. „Má se změnit celý můj život.“

Beatrice se natáhla a konejšivě ji pohladila po ruce. „Poslouchejte. Dneska se vás někdo pokusil otrávit. Doktor Cox, který vám tu lahvičku poslal, byl sám zavražděn. Možná v tom má prsty ten muž, kterého jste dneska ráno zahlédla u Sibsona.“

„Začíná mi připadat, jako by byl do té záležitosti zapletený i Sibson,“ poznamenal Leo. „Když jste dneska byla svědkem té hádky mezi Sibsonem a jeho zákazníkem, možná jste viděla příliš mnoho a hrozí vám nebezpečí. Třeba právě proto vám Cox poslal tu lahvičku.“

„Zatraceně.“ Clarinda se stále tvářila neústupně.

„Prosím, Clarindo,“ žadonila Beatrice úpěnlivě. „Řekněte, že na pár dní odjedete. Udělejte to pro mě.“

„Eh, no tak dobře,“ zavrčela Clarinda nakonec. „Nechci, aby mě někdo zavraždil těsně předtím, než začnu nový život.“ Upřela na Lea úzkostlivý pohled. „Slíbíte mi, že až budu pryč, nedovolíte, aby Tom prodal Vopilou kočku někomu jinému?“

„Pověřím svého právního zástupce, aby místo vás dojednal všechny podrobnosti prodeje,“ ujistil ji Leo. „Až se vrátíte, všechno bude zařízené. Budete majitelkou hostince U Opilé kočky.“

„Dobře teda.“ Clarinda se bezútěšně rozhlédla po svém pokojíčku. „Myslím, že bych si měla sbalit věci. Co nejdřív vyrazím k stanovišti drožek. Dostavníky odjížděj z města za úsvitu.“ Oči se jí rozzářily novým nadšením. „No jasně, až se vrátím, v tomhle pokoji už bydlet nebudu. Pojedu přímo do svého nového bytu nad hostincem.“

Beatrici zaplavila vlna úlevy. „Děkuju, Clarindo. Budu klidněji spát, když budu vědět, že jste v bezpečí.“

Clarinda obrátila oči v sloup. „Jako bych se o sebe nedokázala postarat.“

Beatrice pohlédla na lahvičku, kterou držela v ruce. „Musím se vás zeptat ještě na jednu věc.“

„Na jakou?“

„Jsem vám nevýslovně vděčná, že jste se té odporné směsi v lahvičce nedotkla. Ale zajímalo by mě, jaké Boží vnuknutí vám v tom zabránilo?“

Clarinda si pohrdavě odfrkla. „Vnuknutí s tím nemá nic společného. Nevypila sem to kvůli tomu, že budu mít nový zaměstnání.“

Beatrice nechápavě zamrkala. „Prosím?“

„Proč bych to měla pít? Teď už nepotřebuju žádné kapky, abych nepřišla do jiného stavu. Hned po tom, co ste mi slíbili, že mi pomůžete Vopilou kočku koupit, sem si přestala vodit klienty nahoru.“

„Bylo to o chlup.“ Beatrice proklouzla dveřmi do své pracovny. Balík oblečení, který obsahoval její šaty, večerní střevíce a rukavice, hodila na pohovku. „*O nepatrný chloupek*, Leo.“

„Máte pravdu.“ Zamířil ke krbu, klekl si a prohrábl uhlíky, aby se opět rozhořely. „Nemusíte mi to připomínat.“

Beatrice obešla stůl a zhroutila se na židli. Lokty se opřela o naleštěnou mahagonovou desku a složila si hlavu do dlaní.

„Dobrý Bože, ani na to nemůžu pomyslet. Jediný důvod, proč nevypila jed doktora Coxe, bylo to, že se rozhodla změnit svoje zaměstnání a z prostitutky se stát majitelkou hostince.“

„Omlouvám se za to, že jsem nedávno řekl, že nedokážete nikoho zachránit.“ Leo vstal od krbu. „Clarindě jste život určitě zachránila.“

„Ne,“ namítla Beatrice, aniž zvedla hlavu. „Já její život nezachránila.“

Leo přistoupil k servírovacímu stolku s brandy a zvedl karafu. „Kdybyste ji nepřesvědčila, že od nás dostane dost peněz na to, aby si mohla koupit Opilou kočku, pokračovala by ve starém způsobu života i pravděpodobně by ten jed vypila.“

„Zachránila se sama.“ Beatrice pomalu zvedla hlavu. „Chopila se šance změnit směr svého života, a díky tomu, že to udělala, si zachránila život. Víte, ne všichni využijí příležitosti, která se jim naskytne.“ Myslela na mladé ženy, které s Lucy během těch let ztratily. Ulice vyhrála. „Dokonce ani ne tehdy, když jim příležitost spadne přímo do klína.“

„Moc dobře to chápu.“ Leo nalil dvě skleničky brandy. Jednu z nich jí podal a druhou zvedl k přípitku. „Na vás, Beatrice. A na úctyhodnou Clarindu.“

„Já si v každém případě připíjím na Clarindu. Aby jako majitelka hostince nadělala velké jmění a byla šťastná.“ Beatrice se zhluboka napila zlatavé tekutiny a ucítila, jak ji brandy pálí v útrokách.

Když znovu popadla dech, velice opatrně postavila sklenici na stůl a pohlédla na hodiny stojící v rohu. Bylo téměř pět hodin ráno. Dům byl klidný a tichý. Paní Cheslynová spala ve svém pokojíku v přízemí a Winifred s Arabellou se ještě nevrátily domů.

„Bude na severu v bezpečí, že ano?“

„Clarinda? Ano, určitě. Během příštích dvou dní bude neustále ve společnosti ostatních spolucestujících. Potom se dokáže na venkově někde schovat. Je to dost chytrá mladá žena. A teď ví, že nikdy nesmí vypít neznámou tekutinu.“

„V téhle záležitosti stále narážíme na jed,“ šeptla Beatrice.

„Cox nebyl otráven,“ připomněl jí Leo. „Někdo ho z velké blízkosti zastřelil.“

„Máte pravdu.“ Beatrice si vybavila příšernou vzpomínku na doktorovo tělo ležící v kaluži zaschlé krve. „Ale kdo zabil traviče?“

„Možná osoba, která mu zaplatila, aby připravil jed. Nebo některý z jeho spolupracovníků.“

„Můj bože, Leo, to je ale spletitá záležitost.“

„To ano.“ Leo zčásti seděl, zčásti se opíral o roh jejího stolu a díval se na dno své skleničky. „Ale myslím, že jsme konečně našli nějaké nitky, abychom ji mohli rozmotat.“

„Narážíte na spojení mezi panem Saltmarshem a panem Sibsonem?“

„Ano.“

„Za předpokladu, že Clarinda dneska viděla pana Saltmarshe, by to nebylo nijak překvapující, že? Pan Saltmarsh nám řekl, že se o starozitnosti intenzivně zajímá. Pak je taky logické, že se zná se Sibsonem.“

„Spojení se Sibsonem jsme si všimnout nemuseli. Ale hádka, kterou Clarinda vyslechla, po níž následoval pokus připravit ji o život, se tak snadno přehlédnout nedá.“

Beatrice se zamračila. „Doba, kdy byla lahvička s jedem Simonovi předána, naznačuje, že mezi těmito třemi muži – Coxem, Sibsonem a Saltmarshem – existuje nějaké spojení.“

„Je možné, že když Saltmarsh po hádce vyběhl ze Sibsonova obchodu a narazil přímo do Clarindy, zpanikařil. Zřejmě usoudil, že toho vyslechla příliš.“

„Pokud kromě toho věděl, že jste se po první návštěvě u Sibsona s Clarindou na chvilku zastavil, a také to, že nedávno získala tolik peněz, aby si mohla koupit hostinec, možná dospěl k správnému závěru, že funguje jako špeh.“

„Takže Saltmarsh šel přímo ke Coxovi a požádal ho, aby připravil lahvičku s jedem a poslal ji Clarindě.“

Beatrice ťukala jedním prstem na desku stolu. „To je trochu přitažené za vlasy, nezdá se vám?“

„Ta záležitost nám poněkud přerostla přes hlavu.“

„Domníváte se, že socha, kvůli které se pan Saltmarsh a pan Sibson pohádali, by mohla být alchymistova Afrodita?“

„Myslím, že to musíme předpokládat.“

„Clarinda říkala, že zaslechla něco o muzeu.“ Beatrice se setkala s Leovým ironickým pohledem. „V Londýně je mnoho muzeí s mnoha sochami.“

„Ale váš strýc byl zřejmě přitahován k jednomu konkrétnímu muzeu,“ připomněl jí Leo. „K Trullovu.“

„Ano. Zdá se, že všechny nitky se sbíhají k tomuhle zařízení.“ Beatrice si vzpomněla na tísnivou atmosféru v sklepní místnosti. „Musím se vám, Leo, přiznat, že se mi tam vůbec nelíbilo.“

„Říkal jsem vám, že tam nenajdete nic jiného než Trullovy staré padělky a podvrhy.“

„Ne, myslěla jsem tím něco jiného...“ Hlas se jí vytratil. Nevěděla, jak mu to vysvětlit.

Ústa se mu roztáhla do ironického úsměvu. „Vždyť víte, jak si vážím vaší intuice.“

„Leo, jestli Sibson, Saltmarsh a doktor Cox pátrali po prstenech a soše společně, proč by Cox zabíjeli?“

„Možná došlo mezi zloději ke sporu.“

Zatímco o tom přemýšlela, zadumaně si hryzala spodní ret. „Pan Saltmarsh byl v Trullově muzeu omámen. Kdyby byl jedním z těch ničemů, určitě by lektvar doktora Cox nevyopil.“

„Nevíme jistě, jestli ten uspávací čaj doopravdy vypil, jak tvrdil. Říkala jste, že jste cítila ohavné výpary, ale mohl úmyslně trochu lektvaru rozlít kolem, aby dodal té historce na pravdivosti.“

„Ano, myslím, že je to možné.“ Opřela se a sepjala ruce. „Ale je také klidně možné, že Saltmarsh je naprosto nevinný. Nesmíme dělat ukvapené závěry.“

„Tehle konkrétní závěr není nijak ukvapený,“ utrousil Leo suše.

„Spíš mi připadá, že je to malý krůček k neobyčejně logické domněnce.“

„Byl jste proti panu Saltmarshovi zaujatý od začátku téhle záležitosti.“

„Jenom posuzuji fakta a dospívám k očividným závěrům.“

„No, podle mého názoru o žádné závěry nejde. Celá ta věc je čím dál zamotanější.“ Beatrice pohlédla na své sepjaté ruce. „Musíme najít prsteny strýčka Reggieho, Leo. Už jde o mnohem víc než jen o Arabellino dědictví. Můj strýc byl zcela jistě zavražděn. Doktor Cox je mrtev. Někdo se pokusil otrávit Clarindu. Kdo ví, co se přihodí příště?“

„Uklidněte se. Dneska večer už nic nevymyslíme. Oba se potřebujeme vyspat. Zítra, až zase budeme jasněji uvažovat, si probereme informace, které jsme zjistili, a pokusíme si všechno ujasnit.“

„Možná nemáme moc času.“

„Naopak,“ prohlásil Leo. „Domnívám se, že po Coxově smrti budeme mít nějakou dobu klid.“ Rychle vzhlédla. „Proč myslíte?“

„Jak jste nedávno poznamenala, vražda přitahuje nežádoucí pozornost. Ať už Coxe zastřelil kdokoli, stáhne se na čas do ústraní. Tomu ničemu musí být jasné, že se o tu záležitost začnu zajímat.“

„To je velice pravděpodobné.“

„Nedomnívám se, že by vám hrozilo velké nebezpečí,“ pokračoval Leo zamýšleně. „Smrt nějakého mastičkáře nebude nikoho zajímat. Ale kdyby se vám něco stalo –“

„A navíc vyšlo najevo, že jsem paní Yorková, vyvolalo by to velké pozdvižení a nepříjemné řeči,“ dokončila Beatrice. „Ano, vím, co tím chcete říct. Ale pochybuju, že by vrah o takovouhle pozornost stál.“

„Dohady a drby by byly pro toho ničemu tím nejmenším problémem,“ pronesl Leo výhrůžným tónem.

Chladný pohled v jeho očích vyrazil Beatrice dech. Najednou jí došlo, co má na mysli. Kdyby se jí něco stalo, nepřestal by, dokud by toho bídáka nevyptával.

„Domnívala bych se, že podobná logika bude platit i pro vás, pane,“ podotkla. „Nikdo nemůže ohrožovat hraběte a myslet si, že to nevyvolá náležitou pozornost. Ale potom, co se vás včera večer pokusili unést, si nejsem jistá, jestli se na ten předpoklad můžeme spolehnout.“

Věnoval jí letmý úsměv. „Bojíte se o mě, drahoušku?“

„Slibte mi, že na sebe budete opatrný, Leo.“

„Ale jistě.“

Beatrice se zamračila. „Leo, myslím to vážně. Musíte postupovat nesmírně obezřetně.“

Krátce se usmál a posměšným pohybem zvedl sklenici. „Přisahám, že na sebe budu dávat pozor. Teď, pokud jde o vaši bezpečnost...“

„Právě jste prohlásil, že si myslíte, že není třeba si dělat přehnané starosti.“

Sklonil hlavu na stranu. „Nicméně musíme pro klid duše několik opatření podniknout.“

„Prosím? Jaká opatření? Přece nechcete najmout detektiva, aby mě po celou tu dobu hlídal?“

„Detektiva ne. Mám na mysli mnohem výkonnějšího hlídače.“

„Koho?“

Nasadil neproniknutelný výraz. „Už jsme se kolem motali dost dlouho. Potřebuju trochu času, abych si to důkladně promyslel, dřív než zase někoho ohrozím, stejně jako se mi to stalo s Clarindou.“

„Leo, *to ne*.“ Ohromená Beatrice prudce vyskočila ze židle. „Nesmíte si dávat vinu za to, co se jí málem stalo.“

„Leo kvůli mně ji chtěl někdo otrávit. Kdybych ji nepodplatil, aby sledovala Sibsonův obchod –“

„Přestaňte!“ Beatrice chvatně obešla roh stolu, natáhla ruce a vzala jeho obličej do dlaní. „Okamžitě přestaňte! To já můžu za to, co se včera večer málem stalo. To já se rozhodla, že vypátrám ztracené prsteny. To já vás zatáhla do téhle zapeklité záležitosti.“

„Když už mluvíte o záležitostech –“

Zmateně se zamračila. „O záležitostech?“

Zadíval se do jejích temných, zamyšlených očí. „Pokud jste si nevšimla, jsme zapleteni do dvou.“

„Do dvou?“

„Jedna se týká prstenů. Ta druhá pouze nás.“

„Ach ano.“ Překvapilo ji, jak pevně její hlas zní. Najednou se jí divoce roztřásl žaludek.

Leo postavil sklenici na stůl, natáhl ruce a chytil ji za zápěstí. „Jaký máte názor na tu *naši* záležitost?“

Stěží se dokázala nadechnout. „Myslím, že ta *naše* záležitost je velice... vzrušující, pane.“

„Vzrušující.“ Zdálo se, jako by to slovo dlouho vychutnával. „Já ji

taky považuju za vzrušující.“

Bez varování se odpoutal od stolu, vzal ji do náruče a zamířil s ní k pohovce.

„Paní Cheslynová –“ začala Beatrice.

„Jestli se budeme chovat tiše, nic neuslyší.“

„Teta Winifred a Arabella se každou chvíli vrátí.“

„Vracejí se domů obvykle dlouho před úsvitem?“

„To ne.“

„Pak máme trochu času.“ Leo ji opatrně položil na sametové podušky. „Objevila jste ještě nějaké jiné překážky, které by mi mohly zabránit v mém úmyslu?“

Usmála se. „Ne, pane. Už nedokážu vymyslet ani jednu námitku.“

„Báječné.“ Přešel místnost, aby otočil klíčem v zámku.

Když se k ní otočil, jednou rukou si už rozvazoval uzel na vázance. Zbavil se nákrčníku, lehkomyšlně ho odhodil stranou a posadil se na židli, aby si stáhl vysoké boty. Ani na okamžik z ní nespustil zrak.

Sledovala ho, jak si rozepíná košili. Rozlévalo se v ní teplo. Než k ní, oblečený pouze v kalhotách, došel a sklonil se k ní, byla už v jednom ohni.

„Zatracené kalhoty.“ Trhl zapínáním jejích pánských nohavic. „Mnohem víc se mi líbíte v sukních.“

„Protože jsou ženštější?“

„Ne, protože se neskonale lépe svlékají.“

Zdusila v dlani tichý smích.

Se značným úsilím se mu podařilo zbavit ji kalhot. Když pod ním ležela oděná pouze v plátěné košili, natáhl ruku, aby si rozepnul poklopec.

Jakmile spatřila jeho nedočkavě vztyčené mužství, projel jí pocit radostného triumfu. Tak takhle na něj působím, pomyslela si. Očividně, divoce a naprosto nepochybně po ní touží.

Něžně se ho dotkla a uchopila ho mezi prsty.

Zasténal a sklouzl jí ústy na hrdlo. „Přisahal jsem si, že tentokrát to uděláme pořádně.“

„Myslela jsem, že minule bylo všechno v pořádku.“

„Vždyť víte, co tím chci říct.“ Nadzvedl se na loktech a vjel jí rukama do vlasů. V očích se mu odrážely plameny z krbu. „Chci si vás užít. Toužím vás vychutnávat dlouhé hodiny.“

„Nemáme hodiny.“

„Ne. Máme jen minuty. Proto je musíme co nejlépe využít.“

Sklonil k ní hlavu a políbil ji.

Líbal ji hladově. Mučil ji svými polibky. Cítla na horním rtu dráždivé hrany jeho zubů. Jeho jazyk na ni nepřetržitě útočil.

Vzepjala se k němu. Zabořila mu nehty do hladkých, svalnatých zad. Ústy laskala jeho lalůček. Vdechovala jeho vůni, až se jí točila hlava.

Nečekaně ji pustil ze svého sevření a sklouzl dolů podél jejího těla. Nevěděla, co dělá, dokud na sobě neucítla jeho rty, které ji líbaly na těch nejintimnějších místech.

„*Leo.*“

Když do ní o několik minut později vstoupil, unikl jí vysoký, tichý výkřik rozkoše. Spěšně jí přikryl ústa dlaní.

Kdesi mezi vlnami závratného uspokojení, které v ní pulzovaly, zaslechla zvuk Leova tlumeného smíchu. Nebyla si tím jistá, protože téměř okamžitě zabořil obličej do polštáře vedle ní, aby zdusil své vlastní ochraptělé zaúpění rozkoše.

*Kolem houstla neproniknutelná tma...**Ze šestnácté kapitoly knihy Ruina od paní Amélie Yorkové*

Krátce po poledni následujícího dne se Leo uvelebil v křesle ve svém klubu a rozložil první ranní noviny. Byl si téměř jistý, že jeho včerejší úvahy byly správné. Mají trochu času. Po Coxově smrti dají Sibson se Saltmarshem nepochybně na chvíli pokoj.

Ale být si téměř jistý není totéž jako být si absolutně jistý. Potom co těsně před svítáním odjel z Beatricina domu, se moc nevyspal. Sotva na chvilku usnul, začaly ho pronásledovat nepříjemné sny.

Rychle proletěl černou kroniku. O Coxově smrti nenašel jedinou zmínku. Bylo docela možné, že jeho tělo ještě nikdo neobjevil.

Právě se chystal otočit na další stránku, když si všiml krátkého odstavečku pohřbeného mezi zprávami ze společnosti o nejvýznamnějších plesech a událostech dnešního večera. Okamžitě si krátký článek přečetl.

Jistí mladí džentlmeni, vracející se v noci počátkem týdne z plesu, nás informovali o vlku – nebo že by šlo o vlkodlaka? – který se potuloval ulicemi našeho jinak bezpečného města. Vydavatelé tohoto deníku však připisují toto zjevení spíše účinkům několika lahví klaretu. Na druhou stranu je všeobecně známo, že do Londýna nedávno přijel tajemný lord M...

Nad Leovou židlí se zhmotnila postava.

„Zdravíčko, Monkcreste, zaslechl jsem, že jste ve městě.“

Leo složil noviny a kývl na statného, plešatícího muže, který se uvelebil do křesla na druhé straně krbu. „Ramsey. Vidím, že se máte dobře...“

„Velice dobře.“ Ramsey se pohodlně usadil a natáhl se pro šálek kávy. „Na podzim jsem se znovu oženil. Mám půvabnou ženu. Nedávno jí bylo devatenáct. Nic muže tak neomladí jako mladá nevěsta.“

„Blahopřeji, pane.“ Ramseyovi může být alespoň tak pětadesát, pomyslel si Leo.

„Děkuju.“ Ramsey tázvavě zvedl bujné, šedivé obočí. „Proslýchá se,

že jste přijel do města pro stejnou medicínu.“

„Prosím?“

Ramsey na něj spiklenecky zamrkal. „Slyšel jsem, že jste si sem přijel vybrat nevěstu, kterou si pak odvezete zpátky do Devonu. Pochopil jsem, že vám padla do oka ta žába, kterou opatruje lady Rustonová. Moc milé děvče. Má prý i nějaké věno, ačkoli asi ne takové, aby mohlo přilákat člověka vašeho postavení.“

Leo pomalu vydechl. „Ne, to máte pravdu.“

„Takže je v tom ještě něco jiného, eh? Udělal jste dobře, že jste si vybral mladé děvče. Přesně tak jako já. Dá se snadněji vychovat, nemám pravdu? Ty starší už podle mě většinou bývají moc nezávislé a mají kategorické požadavky.“

Leo si vzpomněl na řeči, které to ráno slyšel. Dupal, jestli by Ramsey, kdyby ten rozhovor vyslechl, taky tak nadšeně líčil přednosti sňatků mezi staršími muži a mladými dámami sotva odrostlými dětským střevíčkům. Týkal se toho, že Ramseyova mladá nevěsta se zapletla s džentlmenem, který je jí věkově mnohem bližší.

„Obávám se, že jste byl mylně informován,“ pronesl Leo mírně.

Ramsey se na něj chápavě podíval. „Ach ano. Naprosto vám rozumím, pane. Ještě je předčasně něco zveřejňovat, že? Máte úplnou pravdu. Tyhle věci musí být důkladně dojednány. Můžete mi věřit, nikomu se ani slovem nezmíním.“

„V to doufám.“

„Musím však podotknout, že Hazelthorpeův syn bude rozčarovaný. Není žádným tajemstvím, že se do toho děvčete zamiloval. Ale je pravda, že každý mladý muž musí nějaké to zklamání v lásce zažít, eh? Naštěstí se z toho většina rychle uzdraví.“

„Burnby a já spolu o ruku slečny Arabelly nesoupeříme.“

„Samozřejmě že ne. Burnby nemůže soutěžit ani s vaším titulem, ani s majetkem. Lady Rustonová chňapne po vaší nabídce v okamžiku, kdy ji učiníte.“

Zašlo to příliš daleko, pomyslel si Leo. Něco jiného je prokázat Beatrici a její tetě službu tím, že celý večer protančí s Arabellou. A něco jiného zjistit, že si všichni myslí, že hodlá požádat o ruku té mladé dámy.

„Dovolte, abych vám něco objasnil,“ prohlásil Leo odhodlaně. „Považuji se za přítele té rodiny. Nemám –“

„Monkcreste.“ Pearson Burnby překonal místnost několika dlouhými kroky. Na obličeji měl strnulý výraz stěží ovládaného

vzteku. „Řekli mi, že vás tady asi najdu. Rád bych si s vámi promluvil, pane.“

„Zatraceně,“ zavrčel Leo. „Právě kvůli podobným věcem se životu ve městě pokud možno vyhýbám.“

Pearson se zastavil přímo před Leovým křeslem. „Věřte, pane, já bych byl taky mnohem raději, kdybyste zůstal v Devonu. Ale je zřejmé, že jste se místo toho rozhodl zničit život mladé dámy.“

„Neměl jsem v úmyslu zničit ničí život, Burnby.“

Pearson sevřel jednu ruku v pěst. „Zřejmě se domníváte, že rodina slečny Arabelly by měla s nadšením přijmout vaši nabídku k sňatku.“

„Neučinil jsem žádnou nabídku. Jak jsem právě sdělil Ramseyu, jsem jejich rodinným přítelem. To je všechno.“

„Vy se opovažujete nazývat sám sebe jejich přítelem? To je směšné. Je jasné, že jste se vetřel do jejich přízně s očividným úmyslem přesvědčit lady Rustonovou, že byste byl pro slečnu Arabellu vhodným manželem.“

„To není pravda, Burnby.“

Pearson zbrunátněl vztekem. „Nepopírejte to! Všichni vědí, že se obvykle městu vyhýbáte. Povídá se, že vás sem přivedla jedna jediná věc. Přišel jste sem jako vlk, abyste ulovil bezbrannou laň.“

„Burnby –“

„Hledáte půvabnou mladou dámu, kterou s sebou pak odvedete do devonských hvozdu, abyste ji obětoval na oltář svého chtíce.“

„Nečtete náhodou romány paní Yorkové?“

„Nejsem tady nikomu pro smích.“

„Uklidněte se, Burnby.“

Pearson pohrdavě přimhouřil oči. „Řeknu to na rovinu. Jste na ni moc starý. Ona je jaro. Vy jste zima.“

Leo se ušklíbl. „Myslím, že vám to tak může připadat.“

„Dáma tak mimořádně citlivá jako slečna Arabella by s vámi nemohla být nikdy šťastná, Monkcreste. Zničil byste jí život. Nedovolím, aby k tomu došlo.“

„Naštěstí k tomu nedojde.“

„Ne, to máte pravdu.“ Pearson se napřímil a pomalu si stáhl jezdeckou rukavici. „O to se osobně postarám.“

Leo zíral na rukavici v jeho ruce. „To je úplně zbytečné, Burnby.“

„Naopak, pane, je to nutné.“ Pearson hodil rukavici na podlahu k Leovým nohám. „Vyzývám vás na souboj, Monkcreste. Ať se vaši

sekundanti v co nejbližší době spojí s mými.“

V klubu zašumělo. Všechny hlavy se otočily jejich směrem.

Leo chvíli Burnbyho pozorně studoval. Potom se sehnul, aby rukavici zvedl. „Právě jste se dopustil fatálního omylu, Burnby.“

„To ano,“ zamumlal Ramsey. „Jste mladý, prchlivý blázen. Právě jste si podepsal vlastní rozsudek smrti.“

Pearson viditelně polkl, ale neustoupil. „Nebojím se vás, Monkcrest.“

Leo pomalu vstal. Přemítal, jestli měl v Pearsonově věku také sklon k melodramatickému chování.

„Já netoužím po slečně Arabelle,“ prohlásil Leo do ohromeného ticha, které v místnosti panovalo. „Mám v úmyslu požádat o ruku její sestřenku paní Pooleovou.“

Pearson překvapením otevřel ústa. „*Paní Pooleovou?*“

„Ano.“

„Ale té je... té je skoro *třicet*.“

„Když uvážíme můj zralý věk a skutečnost, že mám už něco za sebou, domníval jsem se, že by bylo lepší vybrat si nevěstu, která již odrostla dětským střevíčkům. Vaše slečna Arabella je nesmírně okouzlující dáma, ale je pro mě příliš mladá.“

Pearson znovu polkl. „Jistě. Příliš mladá.“

Leo k němu natáhl ruku s rukavicí. „Jsem přesvědčený, že mi budete chtít popřát hodně štěstí.“

Pearson nechápavě zíral na podávanou rukavici. Leo vzdychl a lehce ji vtiskl do ochablých prstů mladšího muže. Potom se otočil a opustil paralyzovanou společnost.

Vzrušený šum dohadů se rozproudil teprve potom, co došel do haly. Když si od netečného vrátného bral klobouk, slyšel z místnosti tlumený hluk, který v okamžiku, kdy vyšel ze dveří a scházel po schodech, dosáhl svého vrcholu.

Do pěti hodin bude o tom incidentu vědět celá společenská smetánka, pomyslel si. Šílený mnich vlastně oznámil své zasnoubení s paní Pooleovou.

Beatrice bude zuřit, napadlo ho. Jeho vinou se ocitla v nesmírně nepřijemném postavení. Kdyby k tomu zasnoubení nedošlo, znamenalo by to pro ni veřejné ponížení. Všichni by si o ní vykládali, a ty řeči by nebyly nijak laskavé.

A to na tom všem ještě není to nejhorší, uvědomil si Leo. Kdyby se někdy prozradilo, že vystupuje pod pseudonymem paní Yorková,

vážně by to ohrozilo její kariéru. Paní Pooleová by mohla skandál se zrušeným zasnoubením s Šíleným mnichem přežít, ale pro paní Yorkovou by znamenal jistou smrt.

Zatraceně. Leo se zastavil v polovině schodiště a nepřítomně zíral na provoz v ulici. Skutečný džentlmen by zamířil přímo do Beatricina domu a okamžitě se jí ke svému provinění přiznal. Zasloužila si, aby ji varoval. Ale kdyby to udělal, nepochybně by musel vyposlechnout její výčitky, že ji dostal do nepříjemné situace. A on neměl náladu se s jejím ostrým jazykem utkat.

Aby zahnal pochmurné myšlenky, Leo začal uvažovat o záležitosti se ztracenými prsteny. Kdyby je pro Beatrici našel, jistě by pohlížela na ty nešťastné události v klubu mnohem shovívavěji.

Ano. Rozhodně. Tohle je nejlepší řešení. Najít ty zatracené prsteny. Kdyby se mu to podařilo, všechno by mu odpustila.

Zahalil se do uklidňujícího pláště logické a racionální úvahy.

Nastal čas opět navštívit Sibsona. Připadalo mu, že obchodník se starožitnostmi představuje nejslabší článek v řetězu. Pokaždé když Leo úmhle směrem vyvinul tlak, něco se stalo.

Beatrice se na něj bude zlobit, že ji s sebou k Sibsonovi nevezl, ale mnohem víc bude zuřit, až se k ní dostanou řeči o jejich ohlášeném zasnoubení.

Když už, tak ať to stojí za to.

Arabella Skřítko zvědavě pozorovala. „Kouše?“

Beatrice pohlédla na psisko natažené před krbem v její pracovně. „Nevím. Zatím pořád jenom spí.“

Leo přivedl Skřítku k zadním dveřím domu krátce před jedenáctou. K velkému ohromení paní Cheslynové provedl psa vstupní halou do jídelny, kde Beatrice, Arabella a Winifred právě snídaly.

„Byl bych vám moc vděčný, kdyby tu mohl nějaký čas zůstat,“ požádal Leo Beatrice.

„Vy chcete, abych se o něj starala?“ Beatrice s lehkým cinknutím postavila na stůl šálek kávy, který držela v ruce. „Ale pane, tohle není moc velký dům. A zahrada je taky strašně malá.“

„Myslel jsem tak den nebo dva,“ vysvětlil Leo. „Kvůli mně.“

Beatrice chtěla dál protestovat, když vtom si vzpomněla na jeho slova o tom, že jí sežene ochránce.

„Tak dobře, pane,“ vzdychla nakonec. „Rády se o vašeho psa několik dní postaráme.“

„Nikam bez něho nechod'te,“ nařídil jí Leo. Kývl hlavou směrem k Winifred a Arabelle. „Dobrý den, dámy. Už se těším, až se dnes večer uvidíme.“

„Ano, samozřejmě, pane.“ Winifred zírala na Skřítku s nábožnou hrůzou.

„Chovej se tu slušně, Skřítku.“ Leo vyšel z jídelny a zmizel v hale.

Skřítek vrhl chtivý pohled na příborník, na kterém ležely podnosy s vejci a toasty.

„Ach, drahá,“ zamumlala Winifred. „Sotva si člověk začne myslet, že řeči týkající se jeho lordstva jsou poněkud přehnané, udělá něco tak nesmírně výstředního, jako je tohle. Marně přemýšlím, proč měl Monkcrest dojem, že toho psa musí nechat právě u tebe?“

„Nemám tušení.“ Beatrice vstala a došla k příborníku. Nemohla Winifred a Arabelle říct, že se Leo obává o její bezpečnost. Určitě by je to vyděsilo. „Ale když člověk uváží, co všechno pro nás Monkcrest udělal, jen stěží mu můžu tu prosbu odmítnout.“

Winifred vzdychla. „Máš samozřejmě pravdu. A co záleží na tu a tam nějaké výstřednosti? Ten člověk je koneckonců hrabě.“

Beatrice si vyměnila s Arabellou krátký úsměv, potom vzala plátek slaniny a vložila ho Skřítkovi do otevřené tlamy.

Po snídani ji pes následoval do pracovny, odkud se od té doby nehnul. Začala přemýšlet o takových věcech, jako jsou každodenní procházky a výlety do parku.

„Ten je ale veliký, co?“ Arabella se sehnula, aby ho pohladila po masivní hlavě. Skřítek vztyčil jedno ucho, ale oči neotevřel. „Vypadá jako obrovský vlk z pohádky.“

Beatrice si z ničeho nic vzpomněla na malou zprávičku, které si všimla v jednom raníku. Stálo tam něco o tom, že byl v noci v jedné z londýnských ulic spatřen vlk.

„Dobrý Bože,“ zamumlala. „Nedivila bych se – Ach, vůbec ne.“

Arabella psa ještě jednou poplácala a narovnala se. „Co se děje, Beatrice?“

„Ale nic, to není důležité.“ Beatrice zvedla pero a zaujatě studovala jeho hrot. „Jaké máš plány na dnešní odpoledne?“

„Tetička Winifred říkala, že půjdeme nakupovat. Nechceš jít s námi?“

Beatrice se pochybovačně zadívala na Skřítku. V Lucyině zkušebně si ho představit nedokázala a věděla, že kdyby šla bez něho, Leo by strašně zuřil. „Myslím, že ne, děkuju. Musím ještě dodělat nějakou

práci. Až to dopíšu, vezmu asi Skřítku na procházku. Je to obrovské zvíře. Předpokládám, že potřebuje hodně pohybu.“

Arabella přikývla. „No, musím se jít obléct. Tetička Winifred už bude netrpělivá.“ Na prahu se zarazila a s lehce ustaraným výrazem se otočila zpátky. „Beatrice, ty si přece nemyslíš, že má tetička pravdu, když říká, že muži nikdy nemilují jen pro lásku samotnou, že ne?“

Beatrici málem vypadlo pero z ruky. Bylo to poprvé, kdy Arabella vyjádřila třebas jen nejmenší pochybnost o konečném triumfu skutečné lásky. Horečně v hlavě pátrala po uklidňující odpovědi, která by nebyla vyloženou lží.

„Podle mě to záleží na dotyčném džentlmenovi, Arabello.“

„Ty ses vdávala z lásky.“

„Ano.“ Beatrice se zhluboka nadechla. „Ale ani to není vždy zárukou šťastného manželství.“

„Všichni v rodině vědí, že vaše manželství bylo dokonalé, harmonické spojení všeho fyzického i duševního, co jen může muž a ženu spojovat.“

Najednou měla Beatrice té své legendy plné zuby. Po letech, kdy byla šťastná, že ji vytvořila, měla neovladatelný pocit, že ji musí roztrhat na cáry.

„Abych řekla pravdu, Arabello, naše manželství vůbec nebylo tak harmonické.“

„Cože?“

Beatrice zaváhala a pak se do toho vrhla po hlavě. „Musím se ti přiznat k něčemu, co ví jen velice málo lidí. Můj manžel si mě vzal pouze proto, že se nemohl oženit se ženou, kterou skutečně miloval. Bohužel, zjistila jsem to teprve po svatbě.“

Arabella na ni nevěřícně zírala. „Co to povídáš? Celá rodina přece ví, žeš Justina hluboce milovala.“

„Zpočátku jsem ho opravdu milovala, ale později se mu podařilo změnit tu lásku v pocit lítosti a... ještě něco jiného.“

„Co?“

„Vzteky.“ To obviňující slovo, které zůstalo viset ve vzduchu, překvapilo Beatrici mnohem víc než Arabellu. „Abych byla upřímná, *hněv* by bylo příliš slabé slovo. Zlobila jsem se na něj pro to, co mi udělal. Ale nikomu jsem to nepřiznala, dokonce ani sama sobě. Víš, cítila jsem se provinile.“

„Provinile? Kvůli čemu?“

„Říkala jsem si, že je to moje vina, že jsem ho nedokázala přimět, aby na tu ženu, kterou nosil v srdci, zapomněl. Obviňovala jsem se, že jsem ho nedokázala zbavit jeho beznadějného poblouznění a nenaučila ho opět milovat. Ale hluboko uvnitř jsem přesvědčená, že jsem ho nenáviděla proto, že mě podvedl.“

Arabella vypadala otřeseně. „Tys ho nenáviděla?“

„Byla jsem zmatená, už ani vlastně nevím, co jsem doopravdy cítila. Vím jen, že v ten den, kdy jsem se dozvěděla o jeho smrti, jsem cítila šok, ale ne hluboký zármutek.“

„To ale muselo být pro tebe strašné.“

„Kupodivu mi to teď nepřípadá tak příšerné jako kdysi.“ Beatrice se usmála. „Možná proto o tom teď dokážu s tebou mluvit.“

To je pravda, pomyslela si. Jakmile to všechno vyslovila nahlas, z ničeho nic se v ní rozhostil zvláštní klid. *Všechna ta léta*, napadlo ji udiveně. *Všechna ta léta jsem si říkala, že to je lítost, co k Justinovi cítím. Říkala jsem si, že za tu tragédii, že tak hluboce miluje jinou, nemůže. Byl to totální nesmysl.*

„Pravda je, že mi ten bastard lhal,“ pokračovala Beatrice. S každým slovem cítila, jak jí padá kámen ze srdce. „Podvedl mě a sebe taky.“

„Ano, podvedl tě,“ prohlásila Arabella s dojemnou loajalitou. „Nezasloužil si tě.“

„Děkuju.“ Beatrice se usmála. „Ale teď už se kvůli mně nemusíš trápit. Už je to dávno za mnou. Všechny rány se mi zhojily.“

„To je úžasné.“ Arabella vypadala zmateně. „Stala ses v rodině velkou romantickou legendou. Všichni jsme si mysleli, žeś přísahala, že se nikdy nevdáš, protože nedokážeš na Justina zapomenout.“

„Přísahala jsem, že se nikdy nevdám, protože jsem se bála, abych neopakovala tu strašnou chybu, kterou jsem udělala v prvním manželství,“ opáčila Beatrice suše.

„Vždycky se chováš tak sebejistě.“

„Ano, ale pokud jde o lásku, obávám se, že si nejsem tak jistá jako v jiných záležitostech.“

„S výjimkou svých románů,“ poznamenala Arabella tiše.

Beatrice udiveně vytáhla obočí. „To je od tebe velice pronikavý postřeh.“

„Ach, Beatrice, je mi to tak líto, žeś nikdy nepoznala skutečnou lásku.“

Beatrice si s překvapením uvědomila, že Arabella vypadá zaraženě.

Vstala, obešla stůl a sestřenku vroucně objala.

„Všechno je v nejlepším pořádku, drahoušku. Zatím jsem se bez ní dokázala docela dobře obejít.“

„Ale –“

„Pst.“ Pohládila Arabellu po rameni. „Nevyprávěla jsem ti svůj příběh proto, abys o Pearsonovi pochybovala. Je úplně jiný než Justin. Abych řekla pravdu, domnívám se, že tě hluboce miluje.“

„Opravdu si to myslíš?“

Beatrice si vzpomněla, jak zamilovaně se Pearson na Arabellu dívá, když ho nikdo nevidí. „Ano, myslím.“ Arabelle se ulevilo. „Díkybohu.“

Beatrice se zhluboka nadechla. „Drahoušku, poslouchej mě. Není pochyb o tom, že tě Pearson zbožňuje. Ale zda mu jeho rodiče dovolí, aby tě požádal o ruku nebo ne, to je už úplně jiná záležitost. Musíš se připravit na každou eventualitu.“

„Pearson je poslušný syn,“ pronesla Arabella. „Přirozeně chce, aby jeho rodiče s nevěstou, kterou si vybral, souhlasili. Ale je to muž a nakonec si stejně prosadí svou, bez ohledu na to, zda jeho volbu budou či nebudou schvalovat.“

Beatrici napadlo, že jedině láska dokáže každého člověka změnit v optimistu. Ještě jednou Arabellu objala. „Doufám, že jsi v pořádku. Možná máš pro podobné záležitosti větší cit než já.“

Přece nemohla ujít celou tu cestu do Deeping Lane pěšky, říkala si Beatrice o hodinu později, kdy se se Skřítkem zastavila na kraji malého parčíku. Ale jakmile ji jednou napadlo, že by se mohla porozhlédnout kolem místa, kde bydlí Graham Saltmarsh, nedokázala tu myšlenku vyhnat z hlavy. Vzpomněla si, že zaslechla, jak diktuje prodáváči v Hookově knihkupectví svou adresu. Měla pocit, jako by zamíchal karty sám osud. Nabízela se jí skvělá příležitost, jak možná získat nějaké užitečné informace týkající se Saltmarshových odchodů a příchodů.

A Skřítek potřebuje pohyb, připomněla si pokrytecky. Velcí psi musejí chodit na dlouhé procházky.

Blesklo jí hlavou, že si už připravuje výmluvy pro Lea. Jako by to byl manžel, který má právo kritizovat její rozhodnutí. Znechuceně zasténala.

Mlha se to ráno na chvíli rozplynula, ale teď už zase houstla. Zahalila Deeping Lane do šedivého oparu. Z místa pod vysokým

stromem, na kterém stála, Beatrice stále ještě dokázala rozeznat dveře s číslem dvacet jedna, ale jen tak tak.

„Možná bychom měli popojít ještě kousek blíž, Skřítku. Nemá smysl pozorovat dveře, když člověk jasně nevidí, kdo do nich vchází nebo z nich vychází.“

Skřítek vztyčil uši, ale zaujal ho jakýsi trs trávy u paty stromu. Pach, který ho tam udeřil do nosu, mu připadal nesmírně zajímavý.

Když však lehce zatáhla za vodítko, poslušně opustil strom, aby prozkoumal nové teritorium. Společně přešli ulici a pomalu se vydali po chodníku, který vedl přímo kolem Saltmarshova domu.

Beatrice si nedělala přehnané starosti s tím, že by ji Saltmarsh, kdyby byl náhodou doma a podíval se z okna, mohl poznat. Její klobouk se závojem a dlouhý vlněný plášť jí poskytovaly dostatečnou anonymitu. Byla pouze jednou z mnoha dam, které si vyšly na procházku se svým psím miláčkem.

Zatímco se Skřítkem kráčeli přímo kolem hlavního vchodu domu s číslem 21 na Deeping Lane, projel jí záchvěv lehkého vzrušení. Nemohla si nevšimnout, že navzdory pošmournému dni v žádném z oken nezahlédla světlo lampy – nebo ohně v krbu.

Za rohem se vynořil chlapec s hřívou rozcuchaných vlasů, a když spatřil Skřítku, okamžitě se zastavil. Oči se mu rozšířily strachem a nadšením.

„To je vlk, ma’am?“

„Cože?“ Beatrice na kloučka nepřítomně pohlédla. „Ach ne, to není vlk. Jenom velký pes.“

„Kousne mě?“

„Myslím, že ne,“ odpověděla Beatrice. „Můžeš si ho pohladit, jestli chceš.“

„Sakra.“ Chlapec dvakrát opatrně pohladil Skřítku po hlavě a pak uskočil z dosahu jeho čelistí. „Počkejte, až to řeknu vostatným, že sem si hladil skutečného živého vlka.“

Beatrice bleskl hlavou nápad. Otevřela taštičku a vylovila z ní několik mincí. „Byl bys tak hodný a zaklepal na dům s číslem dvacet jedna?“

Chlapec pokrčil rameny, vzal mince a vyběhl po schodech nahoru. Beatrice poodešla o několik kroků dál a čekala, co se stane.

Hošík se postavil na špičky a několikrát zabušil klepátkem na dveřích. Dveře se neotevřely.

„To stačí,“ prohlásila Beatrice, když se k ní hoch vrátil. „Moc jsi

mi pomohl.“

S posledním pohledem na Skřítku, plným zbožné hrůzy, se chlapec otočil a utíkal zpátky směrem k parku.

Beatrice dveře s číslem dvacet jedna ještě chvíli pozorovala. „Zdá se, že pan Saltmarsh není doma, Skřítku.“

Skřítek soustředěně očíhával trs býlí.

„Co říkáš, Skřítku? Že bychom ten dům obešli a podívali se, jestli nepracuje na zahradě?“

Skřítek neodpověděl. Beatrice se rozhodla považovat jeho neschopnost odpovědět za mlčenlivý souhlas. Došli až na konec bloku, zatočili za roh a vstoupili do úzké uličky.

Skřítek projevoval o zapáchající průchod intenzivní zájem, ale Beatrice ho táhla za sebou, dokud nedorazili k zahradě obehnané zdí, která příslušela k domu s číslem dvacet jedna.

Vyzkoušela železnou branku. Byla odemčená.

„Tiše, Skřítku.“

Skřítek, který se až dosud pohyboval jako duch, se na ni, než proběhl brankou, tázvě podíval.

Beatrici projel záchvěv nedočkavosti. Dům bude určitě zamčený, pomyslela si. Bez Leovy pomoci se do něho nedostane. Ale může se dovnitř podívat oknem. Možná zahlédne něco, co by mohlo být užitečnou stopou.

Skřítku zpustlá zahrada očividně zaujala. Zatímco Beatrice sbírala odvahu nakouknout do domu oknem, dovolila mu, aby očíchal okraje malého záhonku. Závěsy byly zatažené, ale jeden okraj se zachytil za roh malého stolku. Úzkou škvírkou viděla přímo do jakési malé, stísněné pracovny, ne nepodobné její. Police se prohýbaly pod tíhou mnoha objemných svazků v kožených deskách. Několik dalších knih leželo otevřených na stole.

Kromě Saltmarshovy potvrzené záliby ve studiu nespátřila nic, co by jí mohlo nějak zvlášť pomoci.

Zklamaně se otočila. Vtom spatřila, že Skřítek trpělivě sedí u zadních dveří. Vypadalo to, jako by čekal, až mu je otevře.

„Jsem přesvědčená, že jsou zamčené, Skřítku.“

Ale co kdyby nebyly?

Vyběhla po schůdcích. Nejistě natáhla ruku, aby otočila knoflíkem na dveřích. Pod jejím tlakem lehce povolil.

„Budu to považovat za znamení osudu, Skřítku.“ Otevřela dveře a vstoupila do tmavé, úzké chodby.

Skřítek dychtivě proklouzl dveřmi. Příliš dychtivě.

Nezastavil se. Běžel a drápy mu ťukaly o dřevěnou podlahu. Jeho prudký úprk vpřed jí vytrhl konec vodítka z ruky.

„Skřítku!“ vykřikla ostře, vyděšená k smrti. „Okamžitě se vrať!“

Pes ji ignoroval. Zmizel ve dveřích, které vedly z chodby do jednoho z pokojů.

„Zatraceně.“ Beatrice si zvedla sukně a vyrazila za psem. „Leo mě uškrtní, jestli mi utečeš. Pojd’ sem, ty jeden mizero.“

Mezi dveřmi se objevil Leo. V jedné ruce držel hrst lejster, v druhé pistoli.

„Vítám vás, Beatrice.“

Ta hrůza. Být obětována na oltář jeho zvráceného chtíce...
 Ze sedmnácté kapitoly knihy *Ruina* od paní Amélie Yorkové

„Leo.“ Beatrici zarazil vyděšený tón jejího vlastního hlasu. „Co tady děláte?“

„Vzhledem k okolnostem se cítím oprávněn položit stejnou otázku já vám.“

„Všechno vám můžu vysvětlit,“ prohlásila chvatně. „Já vám také.“ V očích se mu ironicky zablýsklo. „Bude zajímavé zjistit, zda oba přijmeme vysvětlení toho druhého, ne?“

„Musím vám sdělit, pane, že jste mě příšerně vylekal.“ Beatrici se již zklidnil pulz do rozumného rytmu, přestože k normálnímu tepu měl ještě daleko. Stála koneckonců v chodbě domu, do kterého nebyla pozvána na návštěvu. „Přísahám, kdybych snad měla sklon k omdlévání, v tomhle okamžiku bych mu podlehla.“

„Ale protože k němu sklon nemáte, můžeme si to divadlo odpustit.“ Leo se otočil a vrátil se do malého salonku, kde ho zřejmě vyrušila uprostřed prohlídky. Zatímco otevíral zásuvku psacího stolu, tázavě vytáhl tmavé obočí. „Soudím, že jste sem přišla ze stejného důvodu jako já.“

„Abych se porozhlédla po nějakých důkazech,“ dodala mrazivě. „Jaký jiný možný důvod bych mohla mít k tomu, abych sem šla?“

Věnoval jí jeden ze svých tajemných, lehce přemítavých pohledů, které ji vždycky neomylně podráždily.

Nasupeně se na něj podívala. „Tedy, pane, moc by mě zajímalo, co se vám honí hlavou.“

„Jenom mě napadlo, že když jste se domnívala, že Saltmarsh není do téhle záležitosti zapletený –“ odmlčel se a pokrčil rameny.

To Beatrici rozzuřilo. „Vy jste si myslel, že jsem ho sem přišla varovat, že strkáte nos do jeho věcí? Pane, ráda bych vám připomněla, že jsme obchodní partneři. Nikdy bych nic takového neudělala, aniž bych si o tom s vámi promluvila.“

„To se mi ulevilo.“

Podívala se na Skřítku, který se uvelebil uprostřed chodby.

„Náhodou jsme šli při procházce kolem.“

Leo zamumlal něco nesrozumitelného a pokračoval v prohrabávání listin, které našel.

Beatrice si odkašlala. „Když jsem si všimla, že není nikdo doma –“

Prudce zvedl hlavu a v očích se mu temně zablýsklo. „Zatraceně. To jste byla vy, kdo před chvilkou klepal na hlavní dveře?“

Bojovně vystrčila bradu. „To jsem nebyla já.“

„Beatrice –“

„Zaplatila jsem nějakému chlapci, aby to udělal místo mě,“ vysvětlila chvatně. „Chtěla jsem mít jistotu, že není nikdo doma.“

„Pak mi povídejte, kdo koho vyděsil.“ Zavřel zásuvku a zvedl malou sošku Afrodity, která stála na stole. „Málem jsem dostal infarkt. Myslel jsem, že je u dveří Sibson.“

„Proč?“

„Asi jsem o něm přemýšlel. Právě jsem se vrátil z jeho obchodu.“ Leo studoval spodek sochy. „Je to podvrh.“

„Obchod pana Sibsona je podvrh?“

„Ne, tahle socha.“ Položil Afroditu zpátky na stůl. „Soudím, že není starší než dva tři roky. Pravděpodobně ji koupil u Sibsona.“

Beatrice se vytáhla na špičky, aby se mohla podívat za italskou krajinku, která visela na stěně. V jejích románech hrdinky vždycky neomylně našly za obrazy na zdech ukryté sejfy. „Vyprávějte mi o té vaší návštěvě u Sibsona.“

„Skoro o ní nemám co říct. Když jsem tam přišel, Sibson byl pryč. Ve skutečnosti všechno napovídalo tomu, že zřejmě ve velkém spěchu opustil Londýn.“

„Proč si to myslíte?“

„Zašel jsem se podívat do jeho bytu nad obchodem. Většina jeho oblečení a holicí potřeby zmizely. Je poněkud zvláštní, že Saltmarshovy osobní věci zmizely také. Už jsem prohledal jeho ložnici.“

Beatrice se zamračila. „Jestli jsou do té záležitosti namočení oba, jak se domníváte, je možné, že po vraždě doktora Coxe znervózněli. Třeba oba usoudili, že bude moudřejší z Londýna vypadnout.“

„Máte pravdu.“ Leo zamířil ke dveřím. „Už jsem tady skončil. Ještě mi zbývá prohledat pracovnu.“

Beatrice ho následovala do chodby. „Včera večer jste nadhodil, že jsme se možná zapletli do hádky mezi zloději. Začíná se to tak jevit, ne?“

„Odpovídá to důkazům, které v současné době máme.“ Leo vešel do pracovny a zamířil přímo ke stolu. „Cox, Sibson a Saltmarsh zřejmě společně pátrali po ztracených prstenech. Každý mohl do tohoto spojenectví něčím přispět.“

Beatrice pročítala tituly v knihovně. Většinou šlo o klasická díla v řečtině a latině zabývající se dávnými dějinami a starými legendami. „Zdá se, že pan Saltmarsh je skutečně odborníkem na starožitnosti, který by mohl prsteny a snad i sochu Afrodity objevit.“

„A všichni vědí, že Sibson má styky, které sahají daleko do nelegálních oblastí obchodu se starožitnostmi. V minulosti byl zapleten do několika obchodů s podvrhy. Určitě by se nerozpakoval spojit síly se Saltmarshem, aby získal něco tak cenného, jako jsou Afrodity ztracené prsteny.“

„Myslím, že museli zaplatit doktoru Coxovi, aby jim vyrobil jed.“

„Máte pravdu.“

„Který z nich doktora Coxe zastřelil, co myslíte?“

Leo zaváhal. „Pochybují, že to byl Sibson. Ten člověk dává přednost intrikám a úškokům, fyzickému násilí se vyhýbá. Na to má příliš nervózní povahu.“

„Podle mých zkušeností se někdy tihle nervní lidé chovají v okamžicích velkého napětí nevypočitatelně. V záchvatu paniky může takový člověk klidně stisknout spoušť pistole, kterou chtěl původně použít pouze k zastrašení.“

„Velmi správně.“ Leo zavřel jednu zásuvku a otevřel další. „Představa, že získá ztracené prsteny, by dokázala dohnat k nepředloženosti nejednoho vášnivého sběratele.“

Beatrice vytáhla z police knihu, otevřela ji a obrátila hřbetem vzhůru, takže listy visely volně dolů.

„Co to děláte?“

„V mých románech hrdinky v knihách často nacházejí ukrytá zlověstná znamení.“

Leův úsměv se nedal považovat za skutečný úšklebek, ale měl k tomu nebezpečně blízko. Beatrice se rozhodla jeho zřejmě opovržení ignorovat. Nic zajímavého z knížky nevypadlo. Vrátila ji na polici a sáhla po další. „Jste vyhlášeným odborníkem na starožitnosti, ale nezdá se, že by vás ta záležitost kolem prstenů nějak zvlášť vzrušovala. Vlastně se chováte stejně chladně jako kus ledu.“

„To jen proto, že v poslední době mám nervy pod stálým tlakem, který mě zneklidňuje mnohem víc.“

Vrhla na něj podezíravý pohled. „O čem to mluvíte, pane?“

„Dobře víte, že hovořím o vás, paní Pooleová.“

„Nesmysl.“ Vytáhla z police další knihu a obrátila ji hřbetem nahoru. „Nevěřím vám ani slovo, pane. Jste koneckonců džentlmen, který s oblibou loví bandity.“

„To jen proto, že v té části devonského kraje, kde žiju, je pouze málo příležitostí k běžným zábavám.“

Neuznala ho za hodna odpovědi. „Našel jste v tom stole něco důležitého?“

„To záleží na tom, co za důležité považujete,“ opáčil Leo pomalu.

Rychle se otočila a zjistila, že listuje nízkou hromádkou papírů. „Co je to?“

„Zdá se, že jde o část rukopisu.“ Leo zvedl první stránku. „Temný hrůzostrašný román, pokud se nemýlím.“ Hlubokým, patetickým hlasem začal předčítat nahlas.

Starobylá klenutá hrobka byla vytesána do skalnaté stěny kopce. Vchod zakrývaly husté úponky vinné révy a tvořily přirozenou, svěže zelenou oponu, která zakrývala neproniknutelnou temnotu na druhé straně.

Beatrice ucítila úlevu. „Pan Saltmarsh nám řekl pravdu. Touží se stát spisovatelem.“ Leo pokračoval v četbě.

Půvabná Beatrice, poháněna obrovskou odvahou, kterou měla tak hluboce zakořeněnou ve své vznešené povaze, přistoupila k rozpadající se zřícenině –

„Beatrice. Dovolíte, abych se na to podívala?“ Beatrice se vrhla ke stolu. Vyrvala Leovi list z ruky a zaujatě ho studovala. „Dobrý Bože. Dal své hrdince moje jméno.“

„To je ale filuta.“ Leo jí papír vytrhl a hodil ho na hromádku v zásuvce. „Nepochybně doufal, že na vás svým velkorysým gestem udělá dojem.“

„No, musím přiznat, že mě to mile překvapilo.“

„Naopak, je to mazané, prohnané a vychytralé. Přesně ten typ úskoku, který bych od Saltmarshe čekal.“ Leo našťvaně zabouchl zásuvku a otevřel další.

„Podívejte, Leo, nemůžete si být jistý, že tím zamýšlel něco jiného než složit mi uctivou poklonu.“

Leo se na ni podíval. „Dobrý Bože. Myslel bych si, že žena ve vašem zralém věku bude mnohem prozíravější, pokud jde o podobné věci.“

„My, ženy zralého věku, si nemůžeme dovolit nevěnovat přehnanou pozornost tomu, jakou poklonu se nám džentlmen rozhodne složit,“ opáčila Beatrice chladně. „A když žena překročí určitou věkovou hranici, jsou taková gesta velice vzácná.“

Prudce se napřímil. „Podívejte, Beatrice, neměl jsem v úmyslu vás –“

„Řeči. Ale to je jedno, odpouštím vám. Jednou z výhod toho, že jsem dámou ve zralém věku, je, že dokážu vidět věci takové, jaké doopravdy jsou. Několik vašich necitlivých poznámek ohledně mého věku nebo naivity mě nemůže rozhodit.“

Neodpověděl. V očích měl netečný, absolutně nedešifrovatelný výraz. Beatrice se vrátila k polici s knihami.

„Musíte přiznat,“ pokračovala tónem, který, jak doufala, je naprosto komisní, „že stránky rukopisu naznačují, že pan Saltmarsh nám zřejmě řekl o své roli v téhle záležitosti naprostou pravdu.“

„Beatrice.“

„Ano, Leo?“ Vytáhla z knihovny další knihu, letmo pohlédla na titul a usmála se. „Ach, podívejte se. Pan Saltmarsh má moji *Nevěstu ze zámku Scarcliffe* na stejné polici jako svoje díla klasické literatury.“

„Omlouvám se za tu neobyčejně necitlivou, nevhodnou a naprosto neomluvitelnou poznámku,“ pronesl Leo odhodlaně, „Ale pekelně na Saltmarshe žárlím.“

„Zajímalo by mě...“ Otočila se tak rychle, že jí málem vypadla kniha z rukou. „Co jste to řekl?“

„Myslím, že jste mě dobře slyšela.“ Leo se opět vrátil k prozkoumávání jedné ze zásuvek. „Víte, od té doby, co jsem naposledy zažil pocit žárlivosti, už uplynulo tolik let, že jsem úplně zapomněl, jak strašně nepříjemné to je.“

„Leo.“ Přitiskla si knihu k hrudi a učinila krok směrem ke stolu. „Ujišťuji vás, že k tomu nemáte žádný důvod. Moje city k panu Saltmarshovi nejsou nic víc než běžná pouta přátelství, které se přirozeně vyvine mezi dvěma lidmi, kteří mají něco společného.“

„Chápu. A co pouta mezi námi, Beatrice?“

„Evidentně mají naprosto jinou povahu než ta, která mě spojuje s Grahamem. Tedy, s panem Saltmarshem.“

Leo na ni vrhl přes vršek lampy zamračený pohled. „Ani nedokážu vyjádřit, jak moc mě vaše odpověď uklidnila, madam.“

Pozorovala ho se vzrůstající zvědavostí. „Vy se zlobíte.“

„A kromě toho mám naspěch. Nedokončíme raději tuhle věc a nevypadneme odsud dřív, než se Saltmarsh vrátí a najde nás tady, jak se mu hrabeme ve věcech?“

„Vždyť jste říkal, že odjel z Londýna?“

„Zdánlivě to tak vypadá, ale nemůžu si tím být absolutně jistý.“

Tiché zakňučení zmrazilo Beatrici krev v žilách. Otočila se a spatřila Skřítku, jak stojí, uši vztyčené, tlamu namířenou k hlavním dveřím.

„Leo, váš pes –“

„Ano.“ Leo obešel stůl. „Někdo je u hlavních dveří. Nepochybně hospodyně. Je nejvyšší čas, abychom odtud zmizeli. Vraťte na polici tu zatracenou knihu. Rychle!“

Beatrice zasunula knihu zpátky na původní místo. Leo ji uchopil za zápěstí a táhl ke dveřím pracovny.

V zámku vchodových dveří zarachotil klíč. Skřítek pozorně pohlédl na Lea, jako by čekal rozkazy.

„Ne,“ zašeptal Leo. „Jdeme.“

Vyvlekl Beatrici z pracovny do chodby. Skřítek se pomalu loudal za nimi. Leo otevřel zadní dveře. Všichni chvatně vyšli na schodiště.

Beatrice zaslechla, že se hlavní dveře otevřely právě v okamžiku, kdy Leo za nimi tiše zavřel ty zadní.

V duchu žehnala mlze, která za tu dobu, co byli v Saltmarshově příbytku, značně zhoustla. Zahrada nebyla v bílé tmě vidět.

Skřítek je neomylně dovedl k úzké železné brance. O několik minut později již stáli v bezpečí v uličce.

„To bylo jen o chlup,“ konstatovala tiše Beatrice.

„Ano, máte pravdu.“ Leo stiskl její ruku ještě pevněji. „O zatraceně malý chloupek. Přísahám, jestli ještě někdy –“

„Věnujme se naléhavějším problémům,“ přerušila ho příkře. „Pan Sibson je zřejmě do té záležitosti namočený, ale o panu Saltmarshovi to stále s jistotou nevíme. Musíte připustit, že podle všech známek nám o sobě řekl pravdu.“

„Připouštím, že důkazy o jeho pravdomluvnosti jsou očividné.“ Leo, stále s rukou na jejím zápěstí, dovlekl Beatrici na konec uličky. „Trochu příliš očividné.“

„Co tím chcete říct?“

„No tak. Několik stránek rukopisu s hrdinkou, která se jmenuje jako vy, a výtisk jednoho z vašich románů na polici? Je mi jasné, že Saltmarsh ty věci velice pečlivě připravil, abych je, pokud navštívím

jeho byt, našel.“

„Jste d'ábel, Leo.“

„Beru to jako poklonu.“ Leo zpomalil, aby klidným krokem vyšli z uličky.

„Strašně rád bych věděl, kde právě teď Sibson se Saltmarshem jsou.“

Leo o té otázce, kde ti dva muži, kteří jsou zcela jasně klíčem k celé záhadě, jsou, přemýšlel ještě tehdy, když o chvíli později spolu s Beatricí vstoupili do haly jejího domu.

„Beatrice!“ Arabella vyběhla ze salonu, oči rozšířené vzrušením. Spatřila Lea, zastavila se a spěšně se uklonila. „Pane.“ Bez dechu se otočila zpět k Beatrici. „Konečně jsi tady. Tetička Winifred a já jsme bez sebe nadšením.“

„Co se děje?“ Beatrice si sundala klobouk se závojem a odhodila ho na stůl. „Uklidni se. Co se stalo?“

Ve dveřích salonu se objevila Winifred. Vypadala trochu omámeně. „Moje drahá Beatrice! Taková novina! Úplně nám to vyrazilo dech.“

Beatrice se zamračila. „Kdo umřel?“

Winifred několikrát zamrkala. „Proč? Nikdo nezemřel, drahoušku. Mluvím o tvých ohlášených zasnubách.“

„Mých co?“

Když se Beatricin hlas změnil v pronikavý výkřik, po kterém se mělo podle všech vědeckých zákonů vysypat sklo z oken, Leo sebou trhnul. Blesklo mu hlavou, jestli by se ještě neměl dát na útěk.

„Víme, že jste ještě nic veřejně neoznámili.“ Winifred vrhla na Lea rozzářený úsměv. „Ale povídá si o tom celé město, takže jsme přirozeně předpokládaly –“

„Jako první nám to sdělila lady Hazelthorpeová,“ skočila jí do řeči Arabella. „Vstoupila do Lucyina salonu právě v okamžiku, kdy jsme odcházely. Setkaly jsme se ve dveřích. Nemohla se dočkat, až nám bude moct pogratulovat.“

Winifred vrhla na Beatrici vyčítavý pohled. „Máme z toho obrovskou radost, drahoušku, ale musím říct, že bylo trochu trapné dozvědět se tu zprávu od lady Hazelthorpeové.“

„Tetička Winifred se však z ohromení velice rychle probírala,“ usmála se Arabella. „Vlastně my obě. Předstíraly jsme, že už všechno dávno víme.“

„Několikaleté zkušenosti ze života ve vyšších společenských

kruzích přijdou v takovém okamžiku vhod," prohlásila Winifred skromně.

„Copak jste se obě zbláznily?“ Beatrice si rozeplula plášť a pověšila ho na věšák. „Nedokážu si představit, kde lady Hazelthorpeová k takovému nesmyslu přišla. Mělo vás napadnout, že si z vás vystřelila. Ale proč by něco takového dělala, to netuším.“

Arabella si skousla ret. Sklouzla pohledem na Lea a opět zpátky na Beatrici. „Tvrdila, že jí to řekl Pearson, který to měl přímo od jeho lordstva.“

Beatrice si dala ruce v bok a zamračila se. „Jakého lordstva?“

Leo usoudil, že přišel čas postavit se této situaci jako muž. „Tohoto lordstva.“

Beatrice se prudce otočila, ústa otevřená dokořán. Několik vteřin jí trvalo, než se z toho šoku vzpamatovala. „O čem to mluvíte, pane?“

„Je to velice dlouhá a poněkud zamotaná historka.“ Leo ji vzal za paži. „Co kdybychom šli do vaší pracovny a popovídali si o tom?“

Beatrice se vzepřela. „Ještě moment, pokud dovolíte, pane.“

Tohle je jeho jediná šance, pomyslel si. Je příliš zmatená, aby tvrdě vzdorovala. Stiskl Beatricinu paži ještě o něco silněji a podařilo se mu ji dotlačit přes halu do pracovny. Než se úplně vzpamatovala, zavřel za nimi dveře.

„Zašel jste příliš daleko, pane.“ Vymanila se z jeho sevření a rozhořčeně zamířila ke svému psacímu stolu. Otočila se, opřela se o něj a obě ruce položila na jeho desku. „Čekám na vysvětlení.“

„Ten blázen Burnby mě vyzval na souboj.“

„Neříkejte!“ Zuřivost v její tváři okamžitě vystřídal šok. „Tomu nevěřím.“

„Varoval jsem vás, že mladí muži jen zřídka chápou jemné nuance předsvatebních intrik a úskoků.“ Leo došel k oknu a zadíval se na ulici. „Burnby vzal pozornost, kterou jsem věnoval vaší sestřence, trochu příliš vážně.“

„Dobrý Bože. To je příšerné.“

Leo se na ni zadíval a překvapilo ho, že je z hloubi duše otřesená. Sledoval, jak tápavě obešla stůl a svezla se na židli.

Její evidentní zmatek měl na jeho náladu překvapivý účinek. Ucítil u srdce zvláštní hřejivé teplo. *Záleželo jí na něm.* Přinejmenším natolik, že nechtěla, aby se s někým utkal v souboji.

„Nemusíte sahat pro lahvičku s čichací solí," pokračoval. „Žádný souboj se za úsvitu konat nebude.“

„Žádnou lahvičku s čichací solí nemám,“ odpověděla s nepřítomným výrazem. Náhle se jí v očích zablesklo pochopením. „Chcete tím říct, že to není nutné, protože jste Burnbymu vysvětlil, že si váš zájem o Arabellu špatně vyložil?“

„Sdělil jsem mu, že se nezajímám o Arabellu, ale o vás.“

„Aha.“ Krátce se nad tím zamyslela. „Zřejmě jste mu musel říct něco, co by ho přesvědčilo, že s ním o Arabellinu ruku nesoupeříte.“

„Máte naprostou pravdu.“ Trochu si oddechl. Zdálo se, že to přijme rozumně. „Nejdřív jsem to zkusil s vaší historkou. Ujistil jsem ho, že jsem pouze rodinným přítelem. Ale odmítl to pochopit.“

„Zdá se, že jste měl, pokud jde o melodramatické chování mladých džentlmenů, pravdu.“ Beatrice nevěřicně potřásla hlavou. „Nicméně vyzvat vás na souboj je za současných okolností poněkud přehnané. Domnívala bych se, že pan Burnby je na něco takového příliš inteligentní.“

Leo se opět obrátil k oknu. „Jsem přesvědčený, že Burnby měl pocit, že zoufalá situace vyžaduje zoufalé řešení.“

„To na vás tak žárilil?“

„Žárlivost v tom nepochybně hrála velkou roli. Ale abych byl upřímný, musím říct, že Burnbyho vedl k té výzvě mnohem vznešenější cíl.“

„Nesmysl. Co by mohlo být na vyzvání k souboji vznešenějšího než zabránit vám, abyste požádal Arabellu o ruku?“

Leo studoval štíhlý kmen malého stromku, který se mu právě podařilo ve vířící mlze rozeznat. „Burnby měl dojem, že je jeho povinností ochránit vaši mladou, nevinnou sestřenku před tím, aby byla obětována na oltář mého chtíče.“

Na chvíli se mezi nimi rozhostilo stísněné ticho.

„To Burnby řekl?“ Beatricin hlas byl podivně lhotejný. „Použil právě tahle slova? *Oltář, chtíč* i to ostatní?“

„Ano.“

„Aha.“

„Zdálo se, že se uklidnil, když jsem mu oznámil, že jste to vy, koho hodlám obětovat.“

„Na oltář svého chtíče.“

„Přesně tak.“ Otočil se, aby stál čelem k ní. Ale Beatrice se na něj nedívala. Vypadalo to, že ji hluboce zaujal obrovský globus na protější straně místnosti. „Moc mě to mrzí, Beatrice, ale zdálo se mi to jako nejjednodušší způsob, jak se vyhnout nepříjemnému

skandálu.“

„Chápu.“ Stále se dívala na globus, jako by to byla věštecká koule.

„Uvědomuju si, že by vám z toho mohly vzniknout potíže,“ dodal opatrně.

Svaly na čelisti se jí napjaly. Viditelně polkla. „Pouze v tom případě, kdyby vyšlo najevo, že jsem spisovatelka paní Yorková. Paní Pooleová ty pomluky o zrušeném zasnoubení s hrabětem z Monkcrestu přežije. Paní Yorkovou by zničily.“

„Myslím, že manželství se Šíleným mnichem by určitě přežila jak paní Pooleová, tak paní Yorková,“ pronesl tiše.

Beatrice sebou škubla. Prudce otočila hlavu a upřela na něj bezvýrazný pohled. „Prosím?“

„Slyšela jste dobře.“

Do tváří se jí vehnala červen. „Ano, samozřejmě. Promiňte, pane. Jste skutečný džentlmen. Vím, že kdybyste se domníval, že jste mi zničil kariéru, zachoval byste se čestně. Ale jsem přesvědčená, že to pro manželství nestačí.“

Začala mu lézt na nervy. „Nepovažoval bych to za tragédii, kdybych se s vámi oženil, madam.“

Odkašlala si. „To je od vás nesmírně šlechetné, pane.“

Měl chuť ji vytáhnout ze židle a donutit ji, aby odložila ten k zešílení povznesený výraz. „Šlechetnost je pro mladé muže. Já už si s něčím podobným dlouhá léta hlavu nelámu.“

„Ale jste čestný muž, pane. Jako člověk, který ten problém zapříčinil, nepochybně cítíte, že pokud by došlo ke skandálu, jste povinen mě před ním ochránit.“

„A co vy?“

„Já? Ach ano, samozřejmě.“ Zvedla hlavu a napřímila se. „Připouštím, že velkou část zodpovědnosti za to, že jsem vás uvrhla do tak obtížné situace, nesu já.“

„Zatraceně, na to jsem se neptal. Zajímá mě, jestli váš jemnocit děsí představa, že byste mohla být obětována na oltář mého chtíce?“

„Ach. Chápu.“ Opět si stísněně odkašlala. „Zdá se, že můj jemnocit není až tak křehký, pane. Představa, že bych mohla být obětována na oltář vašeho chtíce není tak strašná, aby se ho dotkla, natož ho zpusťovala.“

Leo si neuvědomil, jak usilovně se ovládá, dokud se najednou hluboko v něm něco neuvolnilo. Bez jakéhokoli varování zjistil, že se usmívá.

„Podceňujete se, madam. Myslím, že váš jemnocit na jistých místech je ten nejúžasnější, s jakým jsem měl kdy to potěšení se setkat. Ve skutečnosti mě po duševní stránce povznesl víc, než to dokázalo jakékoli množství přečtené poezie.“

Chňapla po malém vyšívaném polštářku, který měla na židli za sebou, a hodila mu ho přímo na hlavu.

*Dveře na konci chodby se prudce zabouchly a odrízly bledý
paprsek měsíčního světla. Obklopila ji tma.*

Z osmnácté kapitoly knihy Ruína od paní Amélie Yorkové

Následující večer vstoupil do dveří Leovy pracovny Finch a diskrétně zakašlal. „Promiňte, m’lorde. Kočár je tady. Je skoro půl deváté. Pokud si vzpomínáte, ve tři čtvrtě na devět jste očekáván v domě paní Pooleové a jejích příbuzných.“

„Děkuju, Finchi. Nezapomněl jsem.“ Leo si zapsal poslední poznámku a pak Coxův účetní deník zavřel.

Byl již ve společenském obleku, připravený na povinnou večerní promenádu. Existoval nespočet jiných věcí, které by ten večer dělal raději. Hlavou mu bleskla klidná večere s Beatricí u něho doma.

Avšak potom co oznámil jejich zasnoubení, věděl, že mu nezbývá nic jiného než potvrdit je tím, že se s Beatricí ukážou několik příštích večerů na veřejnosti společně. Jakékoli jiné chování by pouze vyvolalo další řeči a dohady, které v tuhle chvíli nepotřebovali.

Byl už v polovině pracovny, když se zarazil. „Zapomněl jste něco, pane?“ zeptal se Finch. „Ano, myslím, že ano. Hned přijdu.“ Finch se uklonil a vyšel do haly.

Leo počkal, dokud nebyl v místnosti zase sám. Potom přistoupil k protější stěně a odsunul stranou těžké zrcadlo v zlaceném rámu, které u ní stálo.

Dlouhou dobu studoval zámek sejfu. Pak ho s velkou rozhodností odemkl, otevřel sejf dokořán a sáhl dovnitř pro malou vykládanou skříňku.

Vytáhl ji ven a váhavě ji obracel mezi prsty. Stále nevěděl, jaký prudký impuls ho k tomu podivnému činu přiměl. Od smrti svých rodičů ji ze sejfu v monkcrestském opatství nevyndal. Mnoho let se do skříňky nepodíval. Kdysi ho napadlo věnovat ji u příležitosti jejich prvního výročí manželce. Ale pak si uvědomil, že mu nikdy nedokáže opětovat jeho lásku a náklonnost.

Předmět ve skříňce představoval část monkcrestské rodinné legendy, o které usoudil, že ji nikdy nenaplní.

Odnesl tu skříňku s sebou do haly, kde Finch držel jeho zimní plášť a rukavice.

„Doufám, že se vám bude dnešní večer líbit, pane.“

„Když už nic jiného, nepochybně to bude zajímavá zkušenost.“ Leo vsunul malou krabičku do jedné z kapes pláště. V druhé kapse již měl připravenou malou pistoli. „Když je v blízkosti paní Pooleová, člověk se jen málokdy nudí.“

„To máte pravdu.“

Finch se napřímil v celé své výšce. „Pane, jménem služebnictva i mým, dovolu, abych vyjádřil naši radost a poblahopřál vám k vašemu nedávnému zasnoubení s paní Pooleovou.“

„Děkuju, Finchi.“ Leo nepovažoval za nutné podotknout, že jde o ohlášené zasnoubení, ne o skutečné.

Prošel dvěma a seběhl po schodišti k místu, kde na něj s mihotajícími se lucernami v převalující se mlze čekala najatá drožka.

Obrovské lustry z tanečního sálu vrhaly na terasu, kde stála Beatrice s Leem, teplé světlo. Z přeplněného sálu proudil ven otevřenými dveřmi horký vzduch spolu s hudbou a tlumeným hlukem stovky rozhovorů.

„Teta Winifred měla pravdu.“ Beatrice položila ruku v rukavičce na nízkou kamennou zídku, která terasu obklopovala. „Zdá se, že při každé společenské události v Londýně jsme hlavním námětem konverzace my.“

„To se dalo čekat.“ Leo položil jednu nohu na kamennou zeď, u které stáli. Opřel se předloktím o stehno a sledoval její pohled do mlhou zahaleného parku. „Řeči o našem zasnoubení brzy utichnou.“

„Myslíte o ohlášeném zasnoubení,“ poznamenala. „Vím, jak vám asi vadí, že o vás všichni mluví.“

Učinil rukou krátký, odmítavý pohyb. „Není to poprvé, co se stal šílený mnich předmětem neopodstatněných dohadů.“

Je zamyšlený, uvědomila si. Od té doby, co před dvěma hodinami přijel do jejího domu, mu něco leželo v hlavě. Chtěla věřit, že jeho dnešní zachmuřená nálada souvisí se stále spleťtějšími záležitostmi týkajícími se ztracených prstenů. Ve skutečnosti se bohužel obávala, že ho trápí řeči o jejich blížícím se zasnoubení.

Zatraceně! Sevřela malou ruku v pěst. Kéž by jen Pearson Burnby nebyl přišel s tou stupidní výzvou na souboj. Situace byla dost komplikovaná i bez toho. Ani ona, ani Leo žádný další problém

nepotřebovali.

Za všeho nejhorší bylo, že nedokázala odhadnout, jak znechucený nebo naštvaný Leo kvůli neočekávanému obratu událostí doopravdy je. Byl bezpečně schovaný za svou nejneproniknutelnější maskou.

„Nemáte nějakou zprávu o panu Sibsonovi nebo panu Saltmarshovi?“ zeptala se, jak doufala, neosobním tónem.

„Ne. Detektiv, kterého jsem dnes ráno najal, mi podá zprávu až zítra odpoledne. Zatím se mu je nepodařilo objevit. Nikdo z jejich hospodyň, sousedů ani služebnictva neví, kam zmizeli.“

„Za předpokladu, že mozkiem celé té záležitosti je Sibson, lze snadno pochopit, proč se krátce po Coxově smrti vypařil.“ Beatrice se zamračila. „Ale proč by měl odjíždět z města pan Saltmarsh?“

„Na rozdíl od vás nepředpokládám, že Saltmarsh je nevinnou obětí tohoto spiknutí. Myslím si, že se všichni tři spojili a rozhodli se hledat ztracené prsteny společně. Ale něco se v jejich partnerském vztahu pokazilo. Teď je jeden z nich mrtvý.“

Beatrice rozevřela ruku a nepřítomně bubnovala prsty o kamennou zeď. „Narazil jste v Coxově účetnictví na něco zajímavého?“

„Ani ne. Strávil jsem nad ním velkou část dne. To, že váš strýc byl jedním z Coxových zákazníků, už víte.“

„Ano.“

„Clarinda měla pravdu, když se zmínila, že Sibson také kupoval velké množství Elixíru mužné síly. Dělal to už celá léta.“

Beatrice dumala, co z toho vyplývá. „To vysvětluje, jak se ti dva seznámili. Objevil jste tam ještě něco dalšího?“

„Ne.“ Leovy rty se lehce zvlínly v úsměvu. „Ačkoli mě překvapilo, kolik vysoce postavených mužů si Coxův elixír kupovalo.“

Beatrice zaslechla, že kapela spustila další waltz. Intenzivně si uvědomovala Leovu přítomnost. Vždycky ji to tak vzrušuje, když stojí vedle něj, napadlo ji. Projel jí pocit hlubokého poznání, pocit, že celý svůj život čekala na tohoto muže.

Ve snaze zbavit se těchto emocí, které ji pronásledovaly od té noci, kdy se s ním seznámila, se pokusila racionálně analyzovat vliv, který na ni Leo má. Kdyby je mohla připisovat účinkům prchavé vášně, dokázala by se se svými chaotickými pocity vyrovnat mnohem snadněji.

Mužnost a fyzická síla jí imponovaly stejně, jako by imponovaly všem dalším ženám, které znala. Ale potkala i jiné džentlmeny, kteří ve večerním obleku vypadali stejně zajímavě jako Leo. Justin byl

velice pohledný, i když ve srovnání s Leem o něco jemnější. Graham Saltmarsh měl přitažlivý vzhled, avšak vedle Lea působil poněkud vyfintně.

A tady je ten problém, usoudila. Srovnávala teď každého muže, kterého znala a považovala za žádoucího, s Leem.

V přítomnosti žádného z nich jí však nepřejížděl mráz po zádech ani nevyvolávali v jejích útrokách pocit tepla a beztlíže. Ani jeden z nich v ní neprobouzel touhu přitisknout se k němu, aby mohla vdechovat jeho vůni.

Vtom si uvědomila, že se jí tvrdé kameny bolestně zadírají do citlivých bříšek prstů. Když sklopila zrak, s překvapením zjistila, že oběma rukama pevně svírá okraj kamenné zdi.

„Děje se něco?“ Leo sklouzl pohledem k jejím sevřeným prstům.

„Ne. Ne, samozřejmě že ne.“ Přinutila se uvolnit křečovitě zatáté ruce.

Otočila hlavu, vrhla na něj chladný, zdvořilý úsměv a okamžitě se musela zhluboka nadechnout, aby se uklidnila.

Byl to její mileneček. A v očích společnosti s ním byla prakticky zasnoubená.

„Jste si jistá, že jste v pořádku?“ zeptal se.

„Ano.“ Zamračila se. „Právě jsem přemýšlela o prstenech.“

Zaváhal a pak téměř neznatelně pokrčil rameny. „Já taky.“

To se dalo čekat, pomyslela si Beatrice zklamaně. Fakt, že se jí najednou podlomila kolena, zatočila hlava a měla pocit, že se rozpustí v teplou kaluž, přece ještě neznamena, že Leo prožívá pocity, které by se tomu třebas jen vzdáleně podobaly.

„O čem dalším jste ještě přemýšlel, pane?“ zeptala se zdvořile.

„Že musíme najít způsob, jak využít toho, že jak Sibson, tak Saltmarsh nejsou ve městě. Bohužel, nemáme možnost se dozvědět, jak dlouho budou pryč.“

Jeho prohlášení mělo účinek nápadně podobný kbelíku studené vody, který jí někdo vylil na hlavu. Tolik pokud jde o vášeň, ať už prchavou, nebo jinou.

„Máte nějaký nápad?“

„Existuje ještě jedna část skládačky, kterou jsme zatím neprozkoumali,“ pronesl Leo nejistě.

„Jaká část? Prohledali jsme příbytky všech tří mužů. Najal jste detektiva, aby pokračoval v pátrání, a prošel jste Coxovu účetní knihu. Není mi jasné, co dalšího bychom mohli udělat.“

„Můžeme důkladněji prozkoumat Trullovo muzeum.“

Ovládla záchvěv strachu, který jí přejel po zádech. „Ale tvrdil jste, že od toho odpoledne, co jsem tam s panem Saltmarshem zůstala uvězněná, je zavřená.“

„Nechal jsem to místo sledovat. Vypadá to, že je uvnitř klid. Ale připadá mi, že to zatracené muzeum hraje v naší záležitosti ústřední roli. Myslím, že si říká o podrobnější prohlídku.“

„Chcete se tam jít podívat?“ Když spatřila, že na terasu vyšli Arabella s Pearsonem Burnbym, okamžitě se odmlčela. Všimla si, že Pearson drží Arabellu něžně, majetnický za paži.

Pár kráčel po terase směrem k Beatrice s Leem. „Zdravím tě, Arabello,“ usmála se Beatrice. „Vyšli jste se s panem Burnbym nadýchat čerstvého vzduchu?“

„Přišli jsme vám něco oznámit,“ odpověděla Arabella s rozzářeným úsměvem.

Pearson ji přiměl, aby se kousek od nich zastavila. Odměřeně sklonil hlavu na pozdrav. „Paní Pooleová. Monkcreste.“

„Burnby.“ Leo vypadal lhostejně a současně podrážděně.

„Než vám a paní Pooleové sdělíme naši velkou novinu, pane,“ pokračoval Pearson odhodlaně, „rád bych se vám omluvil za to, co se mezi námi včera stalo. Doufám, že pochopíte, že mě k tomu dohnal zásadní omyl z mé strany.“

Leo vytáhl obočí. „Samozřejmě. Už jsem na to malé nedorozumění zapomněl.“

Arabella se trochu zamračila. „To nechápu. Proč se jeho lordstvu omlouváte, Pearstone?“

„Udělal jsem chybu,“ odpověděl Pearson stroze a udatně čelil Leovu pohledu. „Jednal jsem ukvapeně. Mou jedinou omluvou je to, že jsem byl ovládán silnými emocemi.“

„To není nikdy rozumné, nechat se ovládat silnými emocemi,“ utrousil Leo suše. „Bohužel, člověk to jen zřídka pochopí dřív, než dosáhne zralého věku. Ale to ho již následky jeho chování většinou nezajímají.“

Beatrice Leově náladě nedůvěřovala. Rychle udělala krok dopředu a změnila směr rozhovoru. „No, Arabello, o jakou velkou zprávu jde?“

Arabellina tvář se rozjasnila. „Pearson mě požádal, abych se stala jeho ženou, a já jeho nabídku přijala.“

„Aha.“ Beatrice se rozpačitě podívala na Burnbyho. „To jste mě

potěšili. Doufám, že z toho mají radost i vaši rodiče.“

„Hodlám jim své rozhodnutí oznámit později,“ pronesl Pearson klidně. „Jsem si jistý, že budou potěšeni stejně jako vy.“

Arabella měla, pokud se jednalo o Pearsona, pravdu, napadlo Beatrici. Ať tak nebo tak, učinil své rozhodnutí, aniž počkal, až mu je jeho rodiče schválí. Mohla jen doufat, že až se tu novinu dozví, nevybuchnou.

„Dovolte mi, abych vám gratuloval jako první, Burnby,“ ozval se Leo.

„Děkuju, pane.“ Pearson pohlédl na Arabellu. „A teď půjdeme najít mamá.“

„Ano, samozřejmě.“ Arabella se na Beatrici usmála. „Pearson a já jsme se domluvili, že nějakou chvíli udržíme naše zasnoubení v tajnosti. Nechceme odsunout do pozadí vaši vlastní báječnou novinu.“

„Prosím, neberte na naše *ohlášené* zasnoubení ohled a klidně své plány veřejně oznamte. Já ani Monkcrest už nejsme ve věku, aby nás taková věc přehnaně vzrušovala. Není-liž pravda, pane?“

Oči se mu zvláště zaleskly. „Máte naprostou pravdu, drahoušku. Už máme dávno za sebou dobu, kdy si člověk libuje v okázalých romantických gestech. Velká láska patří mladým.“

„Kdy si člověk nemusí dělat přehnané starosti s tím, že ho z velké lásky raní mrtvice,“ dokončila Beatrice lehkomyšlným tónem.

Leo se ironicky usmál. „Máte jako vždy pravdu.“ Ovládla nutkání ho kopnout do kotníku, ale nebylo to snadné.

Pearson pohlédl na Lea. „Jste si naprosto jistý, že by vám nevadilo, kdybychom dnes večer naše zasnoubení oznámili?“

„Věřte mi, Burnby, že mi to ani v nejmenším vadit nebude.“

„Dobře tedy.“ Pearson ještě jednou kývl a zamířil s Arabellou zpět do tanečního sálu.

Leo je se zamyšleným výrazem sledoval, dokud nezmizeli uvnitř. „S trochou štěstí od nás jejich oznámení pozornost společnosti částečně odvrátí.“

„Myslíte?“ zapochybovala Beatrice. „Jsem přesvědčená, že jste pro většinu lidí mnohem zajímavější než pan Burnby.“

„Ujišťuju vás, že Burnby, potom co se včera vytasil se svou výzvou na souboj, teď připadá společenské smetánce zajímavější než dřív.“

Beatrici to na chvíli zarazilo. Potom pochopila. „Ano, samozřejmě.“

Pan Burnby bude dnes večer nepochybně požívat značné prestiže. Vyzval na souboj hraběte z Monkcrestu a přežil to.“

„Přesně tak.“

„Lidi samozřejmě ani ve snu nenapadne, že nechvalně proslulý Monkcrest během té doby, co žije v odlehlém Devonu, zesenilněl. Pochybují, že si někdo uvědomuje, že Šílený mnich už nepředstavuje pro takového vitálního mladíka, jako je Burnby, žádnou hrozbu.“

Leovi se ve tmě uličnický zablýskly zuby. „Jediná věc, na které mi záleží, madam, je to, že vy mě stále za hrozbu pro vaši čest považujete.“

„Jste nenapravitelný, pane.“

„V mém věku je to jedno z těch mála potěšení, která mi zbyla.“ Z tváře se mu vytratil výraz furiantského pobavení a nahradil ho důvěrně známý lesk ostrých dravčích zubů. „A teď se vraťme k plánům, o kterých jsme mluvili, než nás Arabella s mladým Burnbym vyruší.“

„K návštěvě Trullova muzea?“

„Ano. Myslím, že bychom se tam měli vypravit co nejdřív.“

„Jak už jsem řekla, mám ráno volno.“ Když zavrtěl hlavou, prudce se napřímila. „Ach, vidím, že máte na mysli dnešní večer.“

„Můžeme zařídít, aby vaše teta a Arabella pokračovaly v kočáru, který jsem si na dnešní večer půjčil, na večírek k Ballingerům. Vy a já si najdeme drožku, která nás odveze zpátky k vašemu domu, abyste se mohla převléknout do kalhot. A pak vyrazíme do Trullova muzea.“

Zahnala vzpomínky na to, jaké pocity v ní tísnivá atmosféra ve sklepní místnosti vzbuzovala, a vykouzila, jak doufala, na tváři nadšený úsměv. „Jak se chcete do muzea dostat?“

Nabídl jí rámě a zamířil s ní zpět do tanečního sálu. „Použijeme ten tajný průchod, který jste tam minule objevila.“

Který vede přímo do té skličující podzemní místnosti, napadlo Beatrici. „To je skvělý nápad. A Skřítek?“

„Dneska večer ho zase musíme nechat doma. Během dne většinu lidí dojde, že jde jen o hodně velkého psa. Ale v noci je hrozně snadné si ho splést s vlkem.“

Beatrice na něj letmo pohlédla. „Zejména po nedávné zprávě v novinách o obrovské slintající bestii, která se v noci plíží londýnskými ulicemi.“

„Máte pravdu.“ Leo se zdvořile uklonil směrem k páru, který se právě vynořil z tanečního sálu. „Každý, kdo by nás náhodou se Skřítkem uviděl, by pravděpodobně vyvolal poplach. A to včetně drožkářů, kteří jsou už obvykle za takového sychravého večera, jako je tenhle, v deset hodin večer opilí.“

Z plesu se vytratili krátce po půlnoci. Beatrice nejprve napadlo, že si dá jednu či dvě sklenice šampaňského, aby se na další zkušenost v podzemní místnosti Trullova muzea posilnila. Nakonec odolala.

Tentokrát s ní bude Leo, připomínala si, zatímco jí sluha pomáhal do pláště. Jestli někdo dokáže zahnat zneklidňující auru té místnosti, je to on.

„Připravená?“ Leo jí nabídl rámě, aby jí pomohl sejít po schodišti na chodník. Vycházela z něho neklamná rozechvělá nedočkavost. Leo se na to noční dobrodružství těší, napadlo ji, když se do něho zavěsila. Hrabě z Monkcrestu se chystá na lov.

Pomohl jí do kočáru a následoval ji dovnitř. Když se uvelebil na protějším sedadle, jejich oči se setkaly. Napadlo ji, že jí chce plány dnešního nočního dobrodružství podrobněji vysvětlit.

Místo toho sáhl do kapsy svého zimního pláště.

„Rád bych vám něco dal,“ pronesl tiše.

„Vy pro mě máte dárek?“ Překvapení na okamžik udusily stísněné mrazivé záchvěvy, které jí přebíhaly po šíji. „Leo, to je od vás nesmírně milé, ale já pro vás nic nemám.“

„Naopak.“ Podal jí malou vykládanou skříňku vyrobenou z naleštěného tmavého dřeva. „Za tu krátkou dobu, co se známe, jste mi dala mnohé. A všechno je to nesmírně cenné.“

„Ale pane –“ Když ji uchopil za ruku a položil jí krabičku do dlaně, zmlkla. Zírala na nádherně zdobenou krabičku. „Je úžasná. A jistě hodně stará.“

„To, co se v ní skrývá, je ještě starší. Otevřete ji, Beatrice.“

Zvedla hlavu a spatřila, že ji sleduje s naléhavou zvědavostí. Skříňka byla v její ruce velice teplá. Pomalu stiskla uzávěr a zvedla víčko.

Uvnitř ležel prsten, veliký, těžký kroužek zlata zdobený obrovským krvavě rudým rubínem. Velký kámen byl kolem dokola osázen třpytivými diamanty. Rubín vydával vnitřní světlo, které přitahovalo zrak.

Krabička jako by jí v ruce přímo hořela. Prsten ji téměř páčil v ruce.

„Máte pravdu, pane,“ zašeptala. „Ten je skutečně velice starý. Myslím, že ho nebudu moci přijmout.“

Dlouho mlčel. Beatrice se zdálo, že se stáhl hlouběji do tmy.

„Vím, že ten prsten není moderní.“ V hlase mu zazněl chladný, odtahitý tón, který tam před chvílí nebyl.

Beatrice to vyděsilo. „Takhle jsem to nemyslela, pane. Ten prsten je naprosto překrásný, jak sám jistě dobře víte. Ale není to dárek, který člověk může lehkomyšlně věnovat příteli nebo dokonce... dokonce milence. Každý vám řekne, že ten šperk má jistou moc. Člověk cítí v takovém prstenu, jako je tenhle, dávnou minulost.“

Z očí mu zmizel chlad. Beatrice nechápavě sledovala, jak se vrací jeho zanícení.

„Věděl jsem, že to pochopíte,“ prohlásil s tichým uspokojením. „Ten prsten je teď váš, Beatrice. Dal jsem vám ho. Musíte si ho nechat.“

Sevěla těžký předmět v dlani. „Jak to myslíte?“

Zažíval se mimo ni, ven do noci. „Nechci ho zpátky. Ať už se mezi námi stane cokoli, patří vám. Kdyby se nám nepodařilo ty Afrodity ztracené prsteny objevit, můžete ho prodat. Výtěžek Arabelle mnohokrát nahradí dědictví, o které přišla.“

Beatrice prsten sevěla ještě pevněji. „*Nikdy* ho neprodám.“

Vlastní zuřivé odhodlání ji ohromilo. Ale myslela vážně každé slovo, které řekla. Nikdy se Leova prstenu nevzdá. Ať se stane cokoli, až do své smrti ho bude nosit v blízkosti srdce.

Přísná linie Leovy čelisti se lehce uvolnila. Otočil se, aby se na ni podíval, a Beatrice spatřila, že ho její horlivost pobavila. „To rád slyším. A teď vzhůru do Trullova muzea.“

Drožka zastavila před jejím domem pouze krátce, jen na tak dlouho, aby Beatrice stačila vyběhnout po schodech a převléknout se do kalhot a košile.

Když se ocitla sama v pokoji, sáhla do záhybu večerního pláště a vytáhla odtud skříňku, kterou tam před několika minutami vložila. Teprve potom zjistila, že krabička není jediná věc, která se v plášti skrývá.

Někdy během večera jí kdosi zasunul do hedvábné podšívky úhledně složené psaníčko. Beatrice ho vytáhla ven a pomalu ho otevířela. Vzkaz byl krátký a věčný.

Tohle je poslední varování, paní Yorková. Dejte od té záležitosti ruce pryč, jinak se celý Londýn dozví vaši skutečnou totožnost. Hra,

kteřou hrajete, za tu ostudu nestojí. Na konci vám navzdory vašemu úsilí nezbyde nic. Ani prsteny, ani kariéra spisovatelky a celkem jistě ani Šílený mnich.

Beatrice ten dopis zmačkala. Chvíli měla pocit, že nedokáže logicky uvažovat. Když sebrala opět rozum do hrsti, jedno bylo na první pohled zřejmé. Leovi nesmí o tom varování říct dřív, než navštíví Trullovo muzeum.

Kdyby se dozvěděl, že vrah je stále nablízku, a ne bezpečně mimo město, jak předpokládal, pravděpodobně by se rozhodl změnit plány. A odmítl by ji dnes večer vzít s sebou.

Z toho, co ji čekalo, měla neovladatelnou hrůzu, ale jedno bylo jisté. Nemohla Leovi dovolit, aby se vypravil do Trullova muzea sám.

Otevřela svou šperkovnici a vytáhla z ní jednoduchý zlatý řetízek, který patřil její babičce. Navlékla na něj Leův prsten a zavěsila si ho na krk.

Když krvavě červený rubín zmizel pod košilí, ucítila na prsou jeho žár.

Dotkla se ho, jako by to byl talisman. Potom se otočila a sešla po schodišti, aby se připojila k Leovi v kočáře.

*Starobylé kamenné schodiště klesalo do neproniknutelné temnoty.
Ve tmě u paty schodiště se pohnulo cosi ohavného.
Z devatenácté kapitoly knihy Ruina od paní Amélie Yorkové*

„Myslím, že tohle je ta ulice,“ prohlásila Beatrice. Zkoumala úzkou uličku mezi dvěma potměšilými budovami. Mezi nimi se převalovala mlha a střídavě zahalovala a odhalovala kluzké dlažební kostky. Hlavou jí bleskla věta ze *Zámku stínů*. *Mlha se plazila do hlubin, velký, přízračný had ovíjející se nekonečně kolem sebe, zatímco čekal na svou kořist.*

Hned s tím přestaň, pokárala se v duchu. Tohle není román. Je to skutečnost. Není třeba si celou situaci ještě zveličovat vlastní představivostí. Stačí taková, jaká je.

Nicméně by dala půl života za to, kdyby nemusela do té temné uličky vstoupit.

Ve slabém světle malé lucerny, kterou Leo nesl, vypadala ulička mnohem zlověstněji než to odpoledne, kdy do ní vklopýtali Beatrice se Saltmarshem. Připomněla si, že při té příležitosti na ni pohlížela jako na spásné osvobození z dokonce ještě menšího a depresivnějšího tajného průchodu, který vedl ze sklepní místnosti. Všechno bylo relativní.

„Tady jste se Saltmarshem vyšli.“ Leo vrhl krátký pohled na druhou stranu uličky, kde se tyčila masivní budova Trullova muzea. „Moc dobře si to tady pamatuju.“

Beatrice se zhluboka nadechla a snažila se přemoci nepříjemný, svíravý pocit v žaludku. Odmítala se zabývat dopisem, který našla v kapse svého pláště.

Musíme tam jít, pomyslela si. Leo má pravdu. Trullovo muzeum je důležitou součástí skládačky. Je to navíc jediná její část, která ještě nebyla důkladně prozkoumána.

„Vchod do tajného průchodu je na konci téhle uličky za dřevěnými dveřmi. Ve dveřích je mřížka, kterou do chodby proudí vzduch. Dveře byly zevnitř zamčené, ale západka byla našťástí úplně rezavá. Když jsme dveře s panem Saltmarshem otevírali, zlomili jsme ji.“

„Pak by při troše štěstí měly být ty dveře stále odemčené. Jestli někdo tu zástrčku vyměnil, budeme muset najít jiný způsob, jak se do Trullova muzea dostat. Třeba okno, ačkoli bych dal přednost tomu, kdybychom žádné rozbíjet nemuseli. Mohlo by to upoutat pozornost.“

„Jediný další člověk, který o tomhle průchodu věděl, byl pan Saltmarsh. Proč by se obtěžoval tu zlomenou zástrčku vyměňovat?“

„Kdo ví? Zatím netušíme, jakou roli v té záležitosti hraje.“ Leo učinil opatrný krok do uličky. „Držte se těsně vedle mě.“

Odolala pokušení říct mu, že nic jiného ani nemá v úmyslu.

Světlo lucerny se třepotalo a mihotalo, slabý paprsek v husté mlze. Beatrice v kotníčkových botách uklouzly podrážky po mastných dlažebních kostkách. Když vyrovnala rovnováhu, podívala se na zem a spatřila olejovitou skvrnu. Otřásla se a rozhodla, že ji raději nebude důkladněji studovat.

O několik kroků dál zaslechla tichý, šustivý zvuk. „Leo?“

„To bude pravděpodobně kočka,“ pronesl nevzrušeným tónem. „Nebo možná krysa.“

„Ano, samozřejmě.“ Beatrice si bolestivě skousla dolní ret. Proč je dneska v noci tak nervózní? dumala. Ve vedlejších uličkách se přece vždycky prohánějí krysy. Pokud jde o to, tehdy se Saltmarshem překvapili v tajné chodbě párek obrovských exemplářů. Ta stvoření vypadala odporně, ale nepředstavovala žádnou hrozbu. Zděšeně uprchla před světlem dohořívající svíčky.

Když světlo lucerny dopadlo na těžké roubené dveře, Leo se zastavil. „Předpokládám, že tohle je ten vchod.“

Beatrice studovala zpuchřelé dveře. „Ano. Hned za nimi začíná kamenné schodiště.“

„Podržte tu lucernu, než je otevřu.“

Uchopila lucernu a sledovala, jak se Leo pustil do práce. Mocně se do starých dveří opřel, dokud se s kovovým zaskřípáním starobylých železných pantů neotevřely. Ve žlutém světle lucerny se objevil vršek kamenného schodiště. Sestupovalo do hluboké temnoty.

Leo chvíli studoval staré kamenné schody. Potom pohlédl na Beatrice. „Nikdy mě nepřestanete udivovat.“

Zírala dolů do jámy a modlila se, aby se jí přestal svírat žaludek. „Proč to říkáte?“

„Existuje mnoho lidí, kteří by se z takové chodby vynořili na pokraji hysterického záchvatu.“

Došlo jí, že jí skládá poklonu. Nebylo zapotřebí mu říkat, že pro ni představovala tajná chodba ve srovnání s tíživou atmosférou v podzemní místnosti procházku růžovou zahradou. Snad to v tom sklepeč dneska v noci tak strašné nebude, pomyslela si. Bude mít po boku Lea.

„Vůbec to nebylo tak hrozné,“ odpověděla. „Nesmíte zapomenout, že když jsem tu chodbu posledně použila, viděla jsem v ní únikovou cestu. A nebyla jsem sama.“

Leovi se v jantarovém světle zúžily oči. „To, že byl Saltmarsh s vámi, mi připomínat nemusíte.“ Vzal od ní lucernu. „Pojďte. Ať to máme co nejdřív za sebou.“

Následovala ho dolů po kamenných schodech do depresivní chodby, kde bylo alespoň o něco tepleji než nahoře. Mlha nedokázala starobylou kamennou zdi proniknout.

„Teď musíme být pod ulicí.“ Leo zvedl lucernu nahoru a se zájmem se rozhlížel kolem. „Podle způsobu stavby bych řekl, že ten průchod musí být starý několik stovek let.“

„Myslím, že ho už dávno nikdo nepoužil, až jsem ho tehdy večer objevila já s panem Saltmarshem. Připadalo mi, že prach a špína na podlaze jsou netknuté.“

„Nevyprávěla jste mi, že jste odstranila nějakou mříž ve zdi?“

Zadívala se na konec chodby. „Nahoře vlevo.“ Procházeli kolem sutin, které se tu za ty věky nahromadily, a postupovali zákruty a ohyby kamenné chodby dopředu. Leo se musel trochu sklonit, aby se neuhodil do hlavy o nízký strop.

Dvakrát Beatrice uslyšela šustění vyplašených krys, ale ten zvuk jí už tolik nevadil jako v uličce nahoře. Zatím se ovládala. I když stěží.

Sledovala Lea do další zatáčky a téměř do něj narazila. „Co se děje?“ Rozladil ji vyděšený tón v jejím hlase. Vtom spatřila velký čtverec temného stínu ve zdi. „Tady je to. Tohle je ten vchod. Vede přímo do podzemní místnosti.“

„Vidím.“ Leo rychle zamířil dopředu. Před vchodem se zastavil a zvedl lucernu, aby prostudoval potměšilé sklepení na druhé straně. „Zajímavé.“

Beatrice udělala několik kroků dopředu a zastavila se mu těsně za zády. Při pohledu na vnitřek podzemní místnosti ji zaplavila čerstvá vlna stísněnosti. Spolkla varování, které se jí dralo na rty. Nebylo třeba si hrát na Kassandru. Stejně by nedokázala vysvětlit, proč ji ta místnost tak hluboce zneklidňuje.

„Půjdu první.“ Leo natáhl ruku skrz otvor, aby postavil lucernu na vysokou skříň.

Beatrice sledovala, jak opatrně protáhl otvorem nejprve jednu nohu, potom druhou. O několik vteřin později se už krčil nahore na skříni. Pod jeho tíhou se lehce zachvěla. Slyšela, jak zlověstně zavržala.

„Než prolezete, počkejte, dokud neslezu dolů na podlahu,“ zavolal Leo. „Nejsem si jistý, jestli nás ta skříň oba unese.“

Položil dlaně na dřevěný povrch, opřel se a potom seskočil z vratkého vyvýšeného místa na podlahu. Otočil se, aby viděl, jak prolézá otvorem.

Beatrice, bojující s obrovským odporem, který hrozil, že ji každou chvíli ovládne, vlezla na skříň. Leo natáhl ruce, aby jí pomohl dolů na zem.

Děsivá atmosféra se nezměnila. Útočila na Beatrici v zhoubných, neviditelných vlnách. Ale díky vědomí, že zde není uvězněná jako minule, se proti ní dokázala snadněji obrnit.

Pomalou se otočila na podpatku a cítila, že ty vlny vycházejí z několika odlišných zdrojů v místnosti. Některá místa ve sklepe vypadala temnější než ostatní. Zejména z jedné truhly, pozlacené monstrozity zajištěné těžkým kusem železa, proudily vibrace obzvlášť silně.

Lea evidentně pochmurná atmosféra nijak netrápila. Přistoupil k vitrínce se skleněnou horní deskou a prohlížel si kolekci malých figurek, které v ní byly umístěny.

„Fascinující,“ zamumlal.

„Co je to?“

„Památky z egyptských hrobek. Myslím, že pravé.“ Přešel k další skříňce a studoval staré svazky uvnitř. „Tak tady je jeho skutečná sbírka.“

„Koho? Trulla?“

Leo zkoumal řadu masek s děsivým výrazem. „Říkal jsem vám, že jsem tohle muzeum v minulosti jednou či dvakrát navštívil, ale v horních sálech jsem nenašel nic než podvrhy a napodobeniny.“

„Ale památky v téhle místnosti jsou pravé, ne?“

„Vypadá to tak. Jestli se prsteny nebo socha nacházejí v tomhle muzeu, předpokládám, že je najdeme v tomhle sklepení.“

„Doufám, že máte pravdu.“

Natáhl ruku a přešel dlaní po zaobleném povrchu starobylé nádoby.

„To je škoda, že se tady nemůžeme zdržet déle.“

„Abych řekla pravdu, nevidím vůbec nic, co by mě nějak zaujalo,“ prohlásila Beatrice stísněně. „Raději se pusťme do našeho úkolu. Nemáme na to celou noc, jak jistě víte.“

Leo na ni vrhl rychlý pohled. „Jste v pořádku?“

„Ano, samozřejmě. Proč se ptáte?“

Zamračil se. „Vypadáte nervózně.“

„Už bych měla ráda celou tu záležitost z krku.“ Udělala několik kroků směrem k vitríně, kterou si před chvílí prohlížel, vrhla na knihy uvnitř neochotný pohled a pak ho rychle odvrátila. S těmi svazky bylo něco silně v nepořádku, přestože nedokázala vysvětlit, co jí na nich vadí. „Kde začneme?“

Leo se pomalu otočil, aby si místnost prohlédl. „Pokud je socha tady, bude stát v některé z těch velkých almar. Začneme na téhle straně místnosti a budeme pokračovat dokola, až zase dorazíme k otvoru ve zdi.“

Přistoupil k nejbližší velké skříni, ze své sbírky šperháků vytáhl tenkou jehlu a dal se do práce. Beatrice musela obdivovat jeho zručnost.

„Jste na takové věci skutečně moc šikovný,“ prohlásila. „Bohatí lidé mají štěstí, že jste se nerozhodl žít jako zloděj šperků.“

„Můj dědeček vždycky tvrdil, že svět je nejisté místo a že člověk musí znát víc než jeden způsob, jak si vydělat na živobytí. Ach. Jsme tam.“

Leo opatrně otevřel dveře almary. Světlo lucerny dopadlo na několik polic prohýbajících se pod obrovskými, nádherně zdobenými vázami. „Úžasné.“

„Odkud pocházejí?“

Leo zkoumal obrázky na vázách. „Pokud se nemýlím, tyto předměty kdysi používala jedna malá římská sekta, která uctívala bohy spojené s podsvětím. Četl jsem, že členové sekty věřili, že prostřednictvím rituálů předepsaných jejich vůdcem dokážou komunikovat s dušemi mrtvých příbuzných.“

Beatrice napadlo, že Leo by zcela jistě strávil průzkumem toho, co každá skříň obsahovala, mnoho hodin. Musela ho popohnat. „Tady není po Afroditě ani stopy. Ani po prstenech. Otevřete další skříň.“

Leo zavřel s očividnou neochotou dveře a zamířil k další skříni.

Za Beatricina pobízení rychle zkontroloval veškeré skříň v místnosti. Pod nápořem jeho šperháků se vzdával jeden zámek za

druhým. Ale ani v jedné skříni nenarazili na sochy bohyně nebo na nějaké prsteny.

„Zřejmě tady marníme čas.“ Leo zápasil se zámek na masivní almaře vedle vchodu do tajné chodby. „Jestli tahle výprava nebude k ničemu, jediné, co nám ještě zbývá, je zjistit, kdo je novým majitelem muzea a zda by nám nemohl poskytnout nějaké užitečné informace.“

Zámek hlasitě cvaknul. Leo vsunul šperhák do kapsy zimního pláště a otevřel dveře almary.

Světlo lucerny dopadlo na postavu vytvořenou ze zvláštní zelené látky, která vydávala kovový lesk.

Beatrice na ni ohromeně zírala. „Leo, tohle je alchymistova Afrodita. Určitě je to ona.“

Bohyně pozorovala místnost s tajemným, povzneseným výrazem na tváři. Pod jejími bosými chodidly se zdvihaly a převalovaly nehybné vlny. Vlasy jí splývaly po zádech stejným způsobem, jako se jí vzpínalo moře u nohou.

„To je *nějaká* Afrodita.“ Leo sochu zaujatě studoval. „Nemusí to být ta pravá.“

„Určitě je to ona.“ Beatrice k němu chvatně zamířila. „Právě tohle strýčka Reggieho do Trullova muzea po jisté době opět přivedlo. Někak ji sem do muzea musel vystopovat.“

Než stačil Leo odpovědět, přerušilo ho ostré zaskřípání kamene o dřevo.

„Zatraceně,“ zaklel potichu. Podíval se za Beatrici ke schodům, které vedly do hořejšího patra muzea.

Beatrice se otočila a spatřila na vrcholku schodiště ostrý paprsek světla. Rychle se rozšiřoval, až spatřili dvě siluety. Lucerna, kterou jedna z nich držela, svítila tak jasně, že ve tmě za ní nebylo možné rozeznat jejich obličej.

Ale nebylo pochyb, že jedna z postav drží v ruce pistolí. Ani nebylo obtížné poznat hlas osoby, která ji svírala.

„Takže jste přece jen našel cestu do Trullovy tajné místnosti, Monkcreste. Říkal jsem vám, že je to pro spisovatele nesmírně inspirativní místo. Neměl jsem pravdu, paní Pooleová?“

„Saltmarsh,“ zašeptala Beatrice. „Co tady děláte, pane?“

„To samé co vy, drahoušku,“ opáčil rozjařeně. „Vidím, že se vám taky podařilo objevit tu naši zatracenou bohyni. Vidíte, Sibsoně? Povídal jsem vám, že ji nakonec najdou. Stačilo jen trochu

trpělivosti.“

„K sakru.“ Mrtvolně hubený muž s lucernou hbitě ťapkal ze schodů. U paty schodiště se zastavil a s vypoulenýma očima a rozježenými licousy zíral na Lea. „Ty jsi ty prsteny našel, ty zatracenej bastarde. Doopravdy jsi je našel. Po celý tý době, co jsem po nich pátral. Říkám ti, to není fér. To není ani trochu fér.“

Tak tohle je pan Sibson, pomyslela si. Leo měl pravdu. Jde o člověka, který zcela jistě trpí předrážděností. Překypoval nervózní energií. Všechno, od šhubajícího se obočí po proplétající se prsty, na něm bylo v pohybu.

Leo vrhl na Sibsona krátký pohled a pak opět obrátil svou pozornost k Saltmarshovi. „Zdá se, že došlo k malému nedorozumění.“

„Nic, co bychom si nemohli rychle vyjasnit, Monkcreste.“

Když Saltmarsh pomalu scházel po schodišti, pistole, kterou držel v ruce, se mu ani jednou nezachvěla. Zatímco se k nim blížil, Beatrice si všimla, že má za páskem kalhot zastrčenou ještě jednu zbraň.

„Vidím, že nemáte své brýle, pane Saltmarshi,“ prohodila. „Použil jste je pouze jako doplněk svého převleku?“

„Domníval jsem se, že v nich vypadám učeně,“ usmál se mladík. „Chtěl jsem, abyste mě brala vážně, paní Pooleová. Zpočátku jsem doufal, že vás okouzím natolik, abyste mi ty prsteny sama věnovala. Byl jsem přesvědčený, že žena vaší inteligence bude mnohem pravděpodobněji nakloněna džentlmenovi, který stojí na prahu spisovatelské kariéry, než člověku, který se vás pokusí ohromit hloupými komplimenty o vašich nádherných očích a rtech.“

„Chápu.“

„Bohužel, místo toho jste se rozhodla zamilovat do výstředních půvabů Šíleného mnicha. Napadlo vás někdy, že vás jen využívá k tomu, aby ty prsteny získal?“

Sibson poskočil a vyhrkl: „Kde jsou ty prsteny? Donuťte ho, aby nám je dal, Saltmarshi.“

„K tomu ještě dojdeme.“ Mladík si Lea zamyšleně prohlížel. „Za prvé, sundejte si plášť, Monkcreste. Vypadáte v něm velice švihácky, ale jak vás znám, vůbec bych se nedivil, kdybyste měl v jedné z těch velkých kapes zastrčenou pistoli.“

„Jak je libo.“ Leo shodil z ramen těžký plášť a položil ho na sousední vitrínu.

„Vás také musím požádat, abyste si svlékla svoji pláštěnku, paní Pooleová.“ Když ze sebe shodila pláštěnku, překvapeně vytáhl obočí. „Kalhoty. Jak zajímavé. A na dámě kupodivu přitažlivé.“

Beatrice se výraz v jeho očích nelíbil. Beze slova odložila plášť stranou. Maličká pistole v jedné kapse tiše, jasně cinkla o dřevěnou skříň. „Prohledejte jim kapsy, Sibson.“

„Ano, samozřejmě. Prsteny asi budou v některé z nich.“ Sibson postavil lucernu, zvedl Leův plášť a začal prohrabávat kapsy.

„Zatraceně. Není tu nic než pistole.“

„Vytáhněte ji a položte ji někam, kam na ni Monkcrest nedosáhne.“ Saltmarsh to pronesl tónem, který člověk používá vůči nepříteli. „A pak prohledejte kapsy pláště paní Pooleové.“

Leo sledoval, jak Sibson vytahuje z kapsy jeho zimního pláště pistoli. „Jak dlouho se Saltmarshem spolupracujete, Sibson?“

„Přišel za mnou, když se o Afrodité a prstenech začalo mezi starožitníky povídat.“ Sibson oběma rukama svíral Leovu pistoli. „Já ty řeči slyšel samozřejmě taky. Už nějaký čas se ve sběratelských kruzích nemluví o ničem jiném. Ale nikdo netušil, kde je hledat. Saltmarsh a já jsme se domluvili, že budeme po prstenech a soše pátrat společně.“

„Vystopovali jste prsteny do Ashwaterova obchodu,“ konstatoval Leo.

„Vždycky měl skvělý styk,“ postěžoval si Sibson na svého konkurenta. „Ashwaterova rodina patřila k těm bohatejm. Když byl mladej, podnikl cestu po Evropě. Tam svý známosti získal. To není spravedlivý. Ani trochu to není spravedlivý.“

„Bohužel, než jsme se k němu dostali, Ashwater už prsteny prodal a chytře se vypařil z města.“ Saltmarsh se zastavil u paty schodiště. „Celé týdny trvalo, než jsme zjistili, že ty zatracené prsteny koupil lord Glassonby.“

Beatrice se stěží ovládala. „Vy jste strýčka Reggieho kvůli těm prstenům zavraždili.“

„Váš strýc zemřel vinou drobné chybičky,“ prohlásil Saltmarsh lhostejně.

„Chybičky?“ Beatrice nemohla uvěřit vlastním uším. Byla tak rozčilená, že se jí třásla ruce.

„Neměl umřít.“ Sibsonovi se naježily licousy rozrušením. „Byla to pro nás pohroma. *Pohroma*.“

„Jak se opovažujete hovořit o vraždě způsobem, jako by šlo o nepříjemnost a chybičku,“ zasyčela Beatrice vzteky bez sebe.

Leo na ni vrhl varovný pohled. „Beatrice.“

Ignorovala ho. „Soudím, že v tom měl od začátku prsty doktor Cox.“

„Cox byl skutečně členem naší malé skupinky,“ připustil Saltmarsh. „Jakmile jsem mu vysvětlil, o co jde, toužil se, stejně jako my dva, zmocnit tajemství ztracených prstenů.“

„Byl užitečnější, protože měl rozsáhlý znalosti o bylinách a protože k němu Glassonby chodil pro elixír,“ pokračoval Sibson. „Cox měl skvělou možnost Glassonbymu ten lektvar podstrčit.“

„Který z vás Cox zavraždil?“ zeptal se Leo chladně.

„On.“ Sibson střelil po Saltmarshovi nervózním pohledem. „Říkal jsem mu, že je to hloupost. V tyhle záležitosti už bylo příliš mnoho mrtvejších. Báł jsem se, že další mrtvola určitě vyvolá pozornost. Zejména vaši, Monkcreste. Nechtěl jsem, abyste do toho šťoural.“

Saltmarsh stálh rty do úzké čárky. „Byl jsem nucen se Cox zbařit, protože začal být moc chamtivý.“

„Chamtivý? Tohle urážlivé obvinění říkáte právě vy?“ vybuchla Beatrice.

„Saltmarsh tvrdil, že Cox přestal našim plánům věřit.“ Sibsonova slídívá očka střelila zpátky po Grahamovi. „Říkal, že se Cox bojí, že prsteny nikdy nenajdeme, a že chce z toho podniku něco mít, takže se nás pokouší vydírat.“

„Tohle že Saltmarsh říkal?“ Leovy rty se zvlínily v mrazivém pobavení. „Pochybuj, že se to odehrálo takhle, Sibson.“

„Co tím chcete říct?“ dožadoval se Sibson.

„Myslím, že potom co ho využil k tomu, aby se pokusil otrávit Clarindu, Saltmarsh jednoduše dospěl k závěru, že už Cox nepotřebuje.“

„Clarindu?“ Sibson se zatvářil zmateně. „Tu couru z protější strany ulice? Co ta s tím má společného?“

„Špehovala nás.“ Saltmarsh se podrážděně zamračil. „Pochopil jsem to, když jste mi řekl, že jste viděl Monkcresta, jak jí dává nějaké peníze. Nepřipadalo vám zvláštní, že si najednou může dovolit koupit hospodu?“

„A co Cox?“ chtěl vědět Sibson.

Leo pokrčil rameny. „Saltmarsh se rozhodl, že ho už nepotřebuje, a tak se ho zbavil. Proč dělit poklad na tři díly?“

Zdalo se, že Sibsonovi každou chvíli vypadnou oči z důlků. Stále s Leovou pistolí v ruce se otočil čelem k Saltmarshovi. „Tak takhle to všechno bylo? Zabil jste Coxe, protože jste se s ním nechtěl dělit o poklad?“

„Co na tom záleží?“ odsekl Saltmarsh. „Je mrtvý. Vy a já si poklad rozdělíme na polovinu.“

„Přece nevěříte, že má v úmyslu se s vámi o to, co v soše najde, dělit, Sibson?“ pronesl Leo tichým, naléhavým tónem. „Proč by to dělal?“

„Buďte zticha, Monkcrest.“ Saltmarsh zvedl pistoli o kousek výš a namířil ji na Beatrici. „Nebo budu muset roztomilou paní Pooleovou zastřelit.“

„To by byla hloupost,“ opáčil Leo. „Je to jediný člověk, který ví, kde ty prsteny jsou.“

Beatrici se podařilo skrýt překvapení, které se jí při tom šokujícím prohlášení zmocnilo. Ve zlomku sekundy pochopila, že se jí Leo pokouší chránit a chce vyvolat dojem, že je nepostradatelná. Lest nebude fungovat dlouho, pomyslela si.

„Kde jsou?“ Sibson teď poskakoval skoro jako čertík na špagátku. Podíval se na Grahama. „Ať nám řekne, kde ty prsteny jsou.“

„Všechno má svůj čas.“

„Nechvátejte na něj, Sibson,“ podpořil Monkcrest mladíka. „Koneckonců, čím dřív se prstenů zmocní, tím dřív vás zabije.“

„Varuju vás, Monkcrest.“ Saltmarsh zvedl pistoli.

Beatrice si uvědomila, že Leo se úmyslně snaží zasít mezi Sibsona a Saltmarshe semínko nedůvěry. Pohlédla na Saltmarshe. „Je zcela evidentní, že než celá tahle věc skončí, chcete nás všechny, včetně pana Sibsona, zabít.“

Sibson sebou opět divoce škubl. „Počkat, počkat. Co chcete říct tím evidentní?“

„Opakuju vám, že chce ten poklad pro sebe,“ odpověděl Leo.

„Nemůžete mě zabít, Saltmarshi.“ Pistole se mu třásla v ruce. „Podívejte, měli jsme dohodu.“

„Dejte tu pistoli dolů.“ Zdalo se, že Saltmarsh pochopil, jakou hrozbu pro něj Sibsonovy labilní nervy představují. „Samozřejmě že jsme partneři. Rozdělíme si poklad mezi sebe, jak jsme se ostatně domluvili.“

„Cox byl také jedním z vašich partnerů,“ připomněl Leo tiše Sibsonovi.

„Říkal jste, že se nás pokusil vydírat, Saltmarshi.“ Sibsonovy licousy téměř vibrovaly. „Byla to pravda?“

„Ano. A teď dejte tu pistoli dolů,“ vyštěkl Saltmarsh.

„Jestli tu pistoli sklopíte, připravte se, že budete mrtvý,“ houkl Leo.

„Zatraceně, Monkcreste, už mám těch vašich keců plný zuby.“ Saltmarsh namířil hlaveň pistole zpátky na Lea. „Pokud paní Pooleová ví, kdy ty prsteny jsou, pak pro mě nemáte žádnou cenu.“

Beatrice si všimla, že Saltmarsh napjal ukazováček na spoušti. Uvědomila si, že Leo je připravený vrhnout se stranou. Měla strach, že se mu to nepodaří. V zoufalé snaze upoutat Saltmarshovu pozornost udělala něco, co by svým hrdinkám nikdy nedovolila. Zaječela.

„Neeee.“

Místností se rozlehl ženský vrískot plný zděšení a vzteku a v několikanásobné ozvěně se odrážel od kamenných stěn. Beatrici se zdálo, jako by načerpal energii z děsivé atmosféry, která sklepení prostupovala. Saltmarsh sebou trhl. Koutkem oka zahlédla, jak Leo prudce uskočil stranou.

Výkřik měl na Sibsonovy již beztak zjitřené nervy elektrizující účinek. Otevřel a zavřel ústa. Jednou dvakrát sebou cukl. Potom křečovitě sevřel Leovu pistoli a místností zaduněl ohlušující výstřel.

Kulka narazila do vedlejší vitríny a roztříštila skleněné tabule.

Saltmarshovi se zkroutila tvář vztekem. „Ty zatracenej, hloupej bastarde.“ Obrátil se k Sibsonovi a vystřelil.

Sibsonův výkřik začal tam, kde skončil Beatricin. Netrval dlouho. Muž si sevřel hrudník v místě, odkud se mu proudem řinula příšerně rudá krev. Se zděšeným, nevěřicným výrazem se zhroutil na chladnou kamennou podlahu.

Leo se vrhl na Saltmarshe, dřív než Sibson dopadl na zem. Beatrice si všimla, že mladík odhodil prázdnou pistoli a sáhl si za kalhoty pro další. Když si uvědomil, že se mu situace vymkla z rukou, očividně ho to vyvedlo z míry a vyděsil se. Vytáhnout druhou zbraň se mu sice podařilo, ale už ji nestačil včas namířit.

Leo do něj prudce narazil. Prudký atak poslal oba dva k zemi.

Beatrice uslyšela nepříjemný zvuk pěstí dopadajících na tělo. Místností se rozléhaly chraplavé výkřiky a tupé, těžké údery.

Muži divoce zápasili na kamenné podlaze, naráželi do skříní a zastavovali se o nohy stolů. Nebylo možné říct, který z nich ten

zuřivý boj vyhrává.

Beatrice se zoufale rozhlížela po nějakém předmětu, kterým by mohla Saltmarshe praštit. Pohled jí padl na těžkou vázu zdobenou pohřebním motivem. Vrhla se k vitríně, ve které váza stála, uchopila ji oběma rukama a otočila se k bojujícím mužům.

Než mohla rozeznat, kdo je kdo, uslyšela strašnou ránu. Nekonečný okamžik leželi oba muži nehybně na podlaze. „Leo.“

Zvedl hlavu, aby se na ni podíval. Když spatřila plameny násilí, které mu hořely v očích, přešel jí mráz po zádech. „Jste v pořádku?“ zašeptala.

„Ano.“ Vyprostil se zpod Saltmarshe a zvedl se ze země. Chvilí stál a díval se na svého protivníka.

Beatrice vrhla na Grahama rychlý pohled. Ležel na břiše, nehybný, tichý. Obličej měl odvrácený na druhou stranu. V plavých vlasech mu zasychala krev. Na zádech se mu válely rozervané cáry košile, němé svědectví nedávného násilí.

„Po poslední ráně upadl na záda. Myslím, že narazil hlavou do vitríny.“ Leo se sklonil a snažil se Saltmarshovi na krku nahmatat pulz. „Je mrtvý.“

„Do smrti strýce Reggieho byli zapleteni všichni,“ zašeptala Beatrice unaveně. „Všichni tři.“

„Vypadá to tak. Ale na té záležitosti se mi stejně ještě něco nelíbí.“

„Prsteny jsme stále nenašli, jestli máte na mysli tohle.“

„O prstenech nemluvím.“

Přerušilo je Sibsonovo tiché zasténání.

„Leo, pan Sibson je pořád ještě naživu.“

Beatrice doběhla k muži ležícímu na podlaze. „Je v bezvědomí.“ Poklekla vedle Sibsona a začala mu uvolňovat pás na kalhotách. „To krvácení se už skoro zastavilo.“

Leo pohlédl zpět na Grahamovo bezvládné tělo, jako by hledal u mrtvého odpověď. Se zasyknutím se nadechl. „Zatraceně.“

„Co je?“

„Podívejte se mu na záda.“ Leo se sklonil nad mrtvým mužem.

Beatrice se zachvěla, ale přiměla se mu podívat na kůži, která prosvítala skrz roztrhanou plátěnou košili. Přímou nad pravým bokem spatřila hlubokou, dlouhou podlitinu. „Nerozumím.“

Leo odhrnul větší kus roztrhané košile a odhalil další šrám. „Myslím, že se díváme na výsledky velice energického použití rákosky.“

Několik vteřin si to Beatrice nedokázala srovnat v hlavě. A pak to všechno do sebe logicky zapadlo. „Dobrý Bože. Dům U Rákosky.“

„Jdeme.“ Leo rychle vstal a překročil Grahamovo tělo. „Musíme odtud okamžitě pryč.“

„A co pan Sibson? Nemůžeme ho tady nechat.“

Leo se zadíval na muže v bezvědomí. „Je drobný a lehký. Myslíte, že byste ho dokázala udržet za nohy, kdybych já ho vzal pod rameny? Snad se nám ho podaří vynést po schodech nahoru.“

„Pokusím se.“ Beatrice se sklonila, aby sevřela Sibsonovy hubené kotníky. „Je to odporný člověk, ale zdá se, že s těmi vraždami neměl nic společného.“

„Je na takové věci moc vyplašený.“ Leo se sehnul a uchopil Sibsona pod uzoučnými ramínky.

Na vrcholku kamenného schodiště se pohnul tmavý stín.

„Dobrý večer.“ Po schodech sestupovala madam Ctnost s pistolí v ruce, jako vždy elegantní v černých šatech, se sladěnou černou pláštěnkou a odvážným kloboukem s černým závojem. „Věřím, že mi doplníte většinu prázdných míst, která ještě v té skládačce zbyla. Hned se pustíme do práce.“

*Tento odvážný plán, vymyšlený ve stínech
a realizovaný v temnotách...*

Z dvacáté kapitoly knihy *Ruina* od paní Amélie Yorkové

Leo sledoval madam Ctnost, jak se zastavila u paty schodiště. Pistole v ruce se jí ani jednou nezachvěla. „Od začátku jste za tím vším byla vy,“ konstatoval. „Samozřejmě.“ Madam Ctnost si rukou v černé rukavičce odhrnula závojíček. Pistolí stále mířila na Lea, ale svou pozornost očividně soustředila na Beatrici. „V průběhu svého povolání jsem se od svých klientů dozvěděla mnoho užitečných informací, ale záležitost se ztracenými prsteny jednoznačně patřila k těm nejzajímavějším.“

„Kdo vám o těch prstenech pověděl?“ zeptala se Beatrice. „Jednou večer, potom co vypil trochu víc klaretu, se o zvěstech kolujících městem jako první zmínil váš strýc.“ Madam Ctnost pokrčila rameny. „Je zvláštní, jak často se moji zákazníci vychloubojí svými obchodními záležitostmi. Jako kdyby se na mě snažili udělat dojem.“

„Co přesně vám strýček Reggie řekl?“ Madam Ctnost půvabně zvedla jedno rameno. „Byl přesvědčený, že ví, kde prsteny hledat. A taky si myslel, že zná místo, kde se nachází alchymistova socha.“

„Vystopoval ji do Trullova muzea.“

„Ano.“ Madam Ctnost letmo pohlédla na sochu Afrodity. „Zjistil, že byla v nákladu uměleckých předmětů, které přežily požár v domě muže jménem Morgan Judd. Judd sám v plamenech zahynul. Několik kousků z jeho sbírky koupil Trull. Ale Glassonby tvrdil, že Trull netuší, jak moc je socha ve skutečnosti cenná.“

Leo se krátce zadíval na sochu bohyně. „I za předpokladu, že jde o pravou Afroditu, nemá bez prstenů žádnou cenu. A ty, jak se zdá, zmizely.“

„Máte pravdu.“ Madam Ctnost na něj vrhla netrpělivý pohled. „Když mi Glassonby ten příběh vylíčil, přiměla jsem pana Saltmarshe, dalšího z mých klientů, čirou náhodou nesmírně oddaného, aby se po nich diskrétně porozhlédl.“

„Saltmarsh navštívil Sibsona, aby si ověřil kolující zvěsti a

Glassonbyho historku,“ pokračoval Leo.

„Přesně tak. Ale ten hlupák byl za Glassonbym vždycky o krok pozadu. Glassonby se dostal k prstenům dřív, než se to podařilo nám.“

„Takže jste využila doktora Coxe a jeho elixíry,“ poznamenala Beatrice.

Madam Ctnost se usmála. „Ano.“

Leo se opřel o vitrínu, na kterou předtím postavil lucernu. Ruce si položil na stehna. „Ani Sibson, ani Cox netušili, že jste to vy, kdo ten plán vymyslel, že?“

„Samozřejmě že ne. Pokud jde o ně, dostávali příkazy od Saltmarshe. Cox a Sibson byli hlupáci. Ani jeden z nich by nevěřil, že pouhá žena, navíc majitelka nevěstince, by mohla najít velký poklad, který nedokázaly objevit celé generace sběratelů.“

„Co se přesně stalo tu noc, kdy Glassonby zemřel?“ zeptal se Leo.

„Během naší pravidelné schůzky se mi svěřil, že právě ten den se mu podařilo prsteny koupit. Tvrdil, že ho stály celé jeho jmění, ale že je teď konečně má. Řekl také, že má v úmyslu učinit Trullovi výhodnou nabídku a Afroditu koupit.“

Beatrici se stáhly rty hněvem. „Věděla jste, kde se nachází socha, takže jedinou věcí, kterou jste od strýčka Reggieho potřebovala, bylo zjistit, kde jsou prsteny.“

„Přimíchala jsem vašemu strýci do obvyklé dávky elixíru nějaký prášek, který připravil Cox. Ale vypil ho příliš brzy a příliš moc. Jeho srdce nevydrželo. Měl se dostat do omámeného stavu, ve kterém by mi zodpověděl pár otázek. Ale zkolaboval právě v okamžiku, kdy jsem se ho začala na prsteny vyptávat.“

„Zemřel tedy dřív, než vám stačil prozradit, kde jsou,“ pronesl Leo tiše.

Madam Ctnost si ho změřila, temné oči přivřené rozhořčením. „Pořád jen vykřikoval něco o tom, že se zruinoval. Droga zřejmě zapůsobila na jeho mozek dřív, než mu selhalo srdce. Zemřel se slovem *ruína* na rtech. Byla to nesmírně nepříjemná záležitost.“

Leo si všiml, že Beatrice ztuhla, ale mlčela.

„Alespoň jste věděla, kde je Afrodita,“ poznamenal. „Zbavila jste se Trulla, a abyste se k ní dostala, koupila jste celé muzeum.“

Beatrice se zamračila. „Vy jste novou majitelkou Trullova muzea?“

„Je to trochu něco jiného než řídit nevěstinec,“ opáčila madam Ctnost sladce. „Graham se postaral o tu Trullovu nehodu.“ Madam

se lítostivě zadívala na Saltmarshovo nehybné tělo. „Graham byl *tak* užitečný. Také jsem ho poslala prohledat Glassonbyho dům. Našel soukromý deník jeho lordstva, ale neřekl nám nic, co bychom už nevěděli. Byla jsem vzteky bez sebe, jak si jistě dokážete představit.“

„Jediné, co vám zbývalo, bylo přimět Saltmarshe, aby se pověsil na paní Pooleovou, Glassonbyho nejbližší příbuznou v Londýně, pro případ, že by se u ní ty prsteny objevily,“ pokračoval Leo.

„Byla moje jediná naděje,“ připustila madam Ctnost. „Zvěsti o prstenech ve starožitnických kruzích zcela utichly. Všichni seriózní sběratelé dospěli k závěru, že celá věc byla nejapný vtíp.“

„Během té doby, co Saltmarsh paní Pooleovu sledoval, vyšťoural informaci, že paní Pooleová je slavná spisovatelka paní Yorková,“ oznámil Leo.

„Máte pravdu.“

„A když jsem do té záležitosti zatáhla Monkcresta,“ dodala Beatrice tiše, „uvědomila jste si, že jsem po prstenech začala pátrat.“

„To byl geniální nápad, požádat o pomoc Monkcresta.“ Madam Ctnost se na ni pochvalně usmála. „Ale současně to bylo nesmírně riskantní. Koneckonců, existuje pouze jeden jediný důvod, proč se Šílený mnich do toho pátrání pustil. Evidentně chce získat jak prsteny, tak sochu pro sebe.“

„Proč jste se mě pokusili unést?“ chtěl vědět Leo.

„To byl Coxův nápad. Ten bláhový hlupák byl z těch tří nejnevypočitatelnější. Byl přesvědčený, že máte nějaké cenné informace. Domníval se, že vás může omámit a přinutit vás mluvit. Byla jsem vzteky bez sebe, když jsem se dozvěděla, co se stalo.“

„Pokusila jste se mě varovat,“ prohodila Beatrice.

„Ano. Opravdu jsem doufala, že budete natolik rozumná a dáte od té záležitosti ruce pryč. Ať už tomu uvěříte nebo ne, paní Pooleová, nechtěla jsem vás nechat zabít. Vím o vaší práci v Akademii. Je to naivní, ale velice dojemné.“

Leo vrhl na Beatrici letmý pohled. „Co tím sakra chcete říct, že jste se ji pokusila varovat?“

„To je jedno,“ odpověděla Beatrice chvatně. „Teď už na tom nezáleží.“

Leo se otočil zpět k madam Ctnosti. „Dneska v noci jste se chtěla zbavit vašich zbývajících komplikací.“

„Ano. Ale vy jste mi ten problém zjednodušili.“ Namířila mu pistoli na prsa. „Už jsme si tady povídali dost dlouho. Kde jsou ty

ztracené prsteny?“

Leo nenápadně posunul jednu ruku k blikající lucerně. „Nevíme.“

„Lžete.“ Ruka madam Ctnosti na pistoli se napjala. „Myslím, že jste sem dneska v noci přišli tu sochu otevřít.“

Leo lehce potrásl hlavou. „Přišli jsme sem hledat další odpovědi.“

„Ah. To je plýtvání časem. Už vaše služby nepotřebuju, Monkcreste. Jediný, koho potřebuju, je paní Pooleová.“

„Ona ty prsteny nemá.“

Madam Ctnost přimhouřila oči. „Zaslechla jsem, jak jste Grahamovi povídal, že ví, kde jsou.“

„Lhal jsem.“

Obličej madam Ctnosti zesinal zlostí. „*Bastarde*. Jste všichni stejní.“

Beatrice si odkašlala. „Jeden prsten mám.“

Leo ohromeně odvrátil pohled od madam Ctnosti a pohlédl na Beatrici. Zvedla ruku k přední části košile a vytáhla zlatý řetízek, který jí visel na krku.

Madam Ctnost se dychtivě otočila k Beatrici. „Vy ho máte u sebe? Hned mi ho ukažte.“

Beatrice pomalu zvedla tenký řetízek do vzduchu. Leo spatřil, jak se v záři světla lucerny zablýskl krvavě rudý prsten Monkcrestu.

„Dejte mi ho.“ Madam Ctnost natáhla volnou ruku a udělala nedočkavý krok směrem k Beatrici. „Můj Bože, to je poklad sám. Už nic jiného nepotřebuju. *Dejte mi ho*.“

Lepší šance se mi už nenaskytne, pomyslel si Leo. Musel to udělat teď, kdy byla madam Ctnost uchvácená pohledem na třpytivý rubín. Pohnul rukou a lucerna spadla se zařinčením na podlahu. Sklo se rozbilo. Na zem vytékal olej a plameny ho hladově následovaly.

„Zatraceně.“ Madam Ctnost se obrátila zpátky k Leovi a zvedla pistoli.

Leo se překulil přes vršek vitríny, aby stála mezi ním a pistolí.

„Zatracený bastarde,“ zaklela madam Ctnost a stiskla spoušť.

Jeho štěstí při vyhýbání se kulkám ho opustilo. K Leově smůle stiskla madam Ctnost spoušť mnohem rychleji, než očekával. Ucítil, jak mu rameno ožehl důvěrně známý ledový plamen. Za posledních čtrnáct dnů se to stalo podruhé. Možná je na takové věci už skutečně moc starý.

Za sebou uslyšel řinčení rozbité keramiky a výkřik bolesti. Opatrně se postavil na nohy a vykoul zpoza vitríny ven. Když spatřil

Beatrici se zbytky rozbité vázy v rukou, jak stojí nad madam Ctností, strnul.

Madam Ctnost se nehýbala.

Beatrice se mu zadívala na rameno. „Ach, Leo, už ne.“

„Přežiju to.“ Chňapl po zinním plášti a začal udusávat plameny. „Pomozte mi. Jestli to neuhásíme, celá tahle budova shoří na popel.“

„Myslím, že je tady pár věcí, které by shořet měly,“ zašeptala.

Vrhl na ni překvapený pohled. „Co tím chcete naznačit?“

„To je jedno. Máte pravdu. Jestli tahle místnost vzplane, možná shoří celá čtvrť.“ Zvedla svoji pláštěnku a hodila ji na malý ohnivý jazyk, který se plazil po tenké stružce rozlitého oleje dál do místnosti.

Studená kamenná podlaha pohltila plameny dřív, než mohl oheň napáchat nějaké vážnější škody. Leo s Beatricí ho rychle uhasili. O několik minut později už sklepení osvětlovalo pouze světlo lucerny, kterou přinesl Sibson.

Beatrice si držela na nose kapesník a dívala se na Lea. „Tohle bude pro ranní noviny jistě velice zajímavá zpráva. Jak sakra tuhle bizarní situaci vysvětlíme?“

„To bych taky rád věděl.“ Leo si otřel čelo rukávem košile a rozhlédl se po místnosti. „To vy jste odbornice na vymyšlení historek. Navrhuju, abyste vymyslela nějaký dobrý příběh, který budu moci předložit úřadům. Ale ať už bude jakýkoli, vynechte se z něho. Nemáte zapotřebí žádný skandál.“

„Jsem přesvědčená, že ho přežije,“ pronesla madam Ctnost podivně tichým hlasem. „Je to nesmírně vynalézavá dáma.“

Leo s Beatricí se rychle otočili. Madam Ctnosti se podařilo zvednout a posadit se na roh koženého kufru s mosazným kováním. Vypadala nepřírozeně klidně. Černý závoj měla opět stažený přes obličej, takže nebylo možné rozeznat její rysy.

V ruce v rukavičce držela malou otevřenou lahvičku.

„Na vaše zdraví, paní Pooleová.“ Madam Ctnost zvedla lahvičku k ústům. „Byla jste mi rovnocennou soupeřkou.“

Beatrice se na ni podívala a pak sklouzla pohledem na lahvičku. „Co jste to udělala?“

„Vypila jsem jeden z Coxových speciálních přípravků,“ odpověděla madam Ctnost pobaveně. „Přinutila jsem ho, aby mi jeden vyrobil. Chtěla jsem ho mít po ruce pro případ, jako je tenhle.“

„Spolkla jste jed,“ zašeptala Beatrice zděšeně.

„Přece si nemyslíte, že dopustím, aby mě obvinili z vraždy a poslali na šibenici? To by bylo nesmírně ponižující.“

„Musíte znát dost tajemství na to, abyste se z katovy oprátky vykoupila,“ podotkl Leo. „V nejhorším případě budete deportována.“

„Bohužel, na podobný výsledek nemůžu spoléhat.“ Černý závoj se jí zachvěl. „Takhle je to lepší. Ale existuje jedna věc, kterou bych se ještě předtím, než se s vámi rozloučím, moc ráda dozvěděla, paní Pooleová.“

„Co je to?“ zeptala se Beatrice.

„Je ten prsten, který máte na krku, skutečně jeden ze ztracených prstenů?“

„Ne. Je to prsten rodu Monkcrestu. Opravdu nevím, kde ty ztracené prsteny jsou.“

„Aha. Takže tajemství sochy zůstane nakonec neodhaleno,“ pronesla madam Ctnost unaveně. „Jaká ironie.“

„Madam Ctnosti –“ Beatrice se pohnula dopředu.

„Ne.“ Leo ji rychlým pohybem zadržel. „Nepřibližujte se k ní.“

Madam Ctnost se chraplavě zasmála. „To je v pořádku, Monkcreste. Ujišťuju vás, že už v rukávu žádné další eso nemám.“ Podívala se na Beatrici. „Nebojte se, paní Pooleová. Víte, každého zachránit nedokážete.“

„Dobrý Bože.“ Beatrice se vymanila z Leova sevření.

Nebránil jí. Bylo zřejmé, že madam Ctnost umírá. Sledoval Beatrici, jak ji podepřela.

„Ale důležité je,“ zašeptala madam Ctnost, „že zachráníte alespoň někoho.“

Zachvěla se a zhroutila se Beatrici do náruče.

Očtrnáct dní později zvedla Lucy hlavu od dopisu právního zástupce, který právě obdržela. Ohromeně zírala na Beatrici, která si v rohu salonu prohlížela světle žlutý mušelín.

„To je úžasné,“ oznámila jí Lucy zajíkově. „Píše se tu, že madam Ctnost odkázala veškerý svůj majetek Akademii.“

„Vím, že je to těžké pochopit,“ začala Beatrice, ale při záplavě velice špatné francouzštiny, která se linula z opačné strany nedalekého závěsu, se jí obličej stáhl do bolestné grimasy. Arabella si právě zkoušela šaty na zasnubní ples.

K Beatricině velkému překvapení a úlevě lady Hazelthorpeová prohlašovala, že je nevěstou, kterou si její syn vybral, nadšená.

„Co se stane, až nakonec zjistí, že Arabella nemá žádné věno?“ zeptala se Beatrice tety.

Winifred přešla její dotaz mávnutím ruky. „Lady Hazelthorpeová není hloupá. Dobře ví, že má nesmírné štěstí, když si její syn zvolil nevěstu, jejíž rodina je spojena s hrabětem Monkcrestem.“

„Ale je to velice volné spojení,“ upozornila ji Beatrice. „Jde pouze o nepotvrzené zasnoubení.“ Neměla to srdce jí vysvětlovat, že Leo oznámil své úmysly pouze proto, aby zabránil souboji.

„Není na něm nepotvrzeného vůbec nic,“ odporovala jí Winifred. „A Arabellino věno už také není žádným problémem.“

„Co tím chceš říct?“

„Nedávno mě navštívil Monkcrest a ujistil mě, že Arabelle dá věno on.“

„Cože? To mi nikdy neřekl.“

„Tvrdil, že ti to možná bude trochu proti mysli, když jsi nenašla ty hloupé prsteny a vinou toho je Leo od tebe nemohl odkoupit. Takže jsme se domluvili, že dojednáme finanční podrobnosti jen mezi sebou.“

„Chápu,“ zašeptala Beatrice ohromeně.

„Říkal také, že pokud jde o něj, on sám díky vaší dohodě získal to, po čem toužil.“

„Aha.“ Beatrice přemítala, co tím přesně myslel. „Teto Winifred, co jsi měla na mysli, když jsi řekla, že na mém zasnoubení není nic

nepotvrzeného?“

Winifred se na ni překvapeně podívala. „Drahoušku, Monkcrest ti přece daroval ten úžasný rubínový prsten, který nosíš na krku, ne?“

„Ano, to ano. Ale nikdy netvrdil, že je to zasnubní prsten. Byl to dárek.“

„Nesmysl. Všichni vědí, že je to rubínový prsten Monkcrestu. Je v rodině legendou.“

„V jaké rodině?“

„V rodině Monkcrestu, samozřejmě. Hrabata dávají ten prsten jenom těm ženám, které milují.“

„Tuhle legendu o Monkcrestech jsem nikdy neslyšela.“

„Opravdu? Povídá si o ní celé město. Musíš se zeptat jeho lordstva. Jsem přesvědčená, že ti ji podrobně vylíčí.“

Beatrice dospěla k závěru, že to zřejmě nebude ta nejjednodušší otázka. Řekla si, že počká na příhodný okamžik a situaci, aby se Lea na ten rubín zeptala.

Ale v hloubi duše věděla, že tu otázku oddaluje, protože se bojí možné odpovědi. *Ta stará cetka? Před několika lety jsem ten prsten našel na půdě. Nemá žádný zvláštní význam. Proč se ptáte?*

„Myslíš, že je pravá?“ zeptala se Lucy nechápavě. „Cože? Ta závěť?“ Beatrice se silou vůle soustředila na její otázku. „Ano, samozřejmě že ano. Díky výnosům z jejích investic budeme naši Akademii rozšířit a vylepšit. K výuce našich mladých dam budeme moci najmout více francouzských učitelů a několik zkušených švadlen.“

„To je úžasné. Naprosto úžasné.“ Lucy se opřela do křesla. „Neměla s tím druhem dívek, kterým se pokoušíme pomoci, nic společného. Zajímalo by mě, proč to udělala.“

Beatrice si vzpomněla na poslední slova madam Ctnosti. *Víte, všechny zachránit nemůžete. Důležité je, že zachráníte alespoň někoho.* „Odpověď na tuhle otázku se nikdy nedozvíme.“

To odpoledne vtrhl Leo do Beatriciny pracovny, aniž počkal, až bude ohlášen. V náruči nesl alchymistovu Afroditu. Skřítek ho nevzrušeně následoval.

Tihle dva se tady v poslední době cítí jako doma, napadlo Beatrici. Chodili do jejího domu a odcházeli odtud, jako by to byl jejich vlastní.

Skřítek zamířil přímo ke svému oblíbenému místu před krbem.

Zívl, pohodlně se uvelebil na zemi a okamžitě zavřel oči.

Beatrice si psa nevšímala. Dívala se na Lea a vychutnávala intenzivní hřejivý pocit, který ji okamžitě zaplavil.

„Dobrý den, pane.“ Odložila pero a zadívala se mu na rameno. „Co vaše zranění?“

„Už jsem úplně v pořádku.“ Postavil sochu na podlahu nedaleko krbu a o několik kroků couvl, aby ji mohl obdivovat. „Díky vašemu skvělému ošetření.“

„Zdá se, že se ze svých zranění vždycky rychle uzdravíte –“

„Na muže mého věku, myslíte?“

„Ano,“ odsekla suše. „Nicméně mi, pane, dělá starosti, jestli už to není takový váš zvyk, nechat se vždycky postřelit.“

„Věřte, že se toho zvyku chci co nejrychleji zbavit.“ Leo si oprášil ruce. „V mém věku se prý člověk musí vzdát některých forem nadměrného vzrušení.“

„Doufám, že vás podobný styl života nebude nudit.“

Uličnický se na ni usmál a obešel stůl k místu, kde seděla. Opřel se rukama o opěrky, sklonil se k Beatrice a dlouze, vášnivě ji políbil.

Když už skoro lapala po dechu, zvedl hlavu. Oči se mu leskly hříšným uspokojením. „Řekl jsem, že bych se měl vzdát *některých* forem nadměrného vzrušení, ne všech.“

„To ráda slyším, pane.“ Silou vůle se jí podařilo zachovat kamennou tvář. „Kde jste byl?“

„Zastavil jsem se u Opilé kočky. Clarinda mě hned pohostila jedním ze svých nových, vylepšených masových koláčů a požádala mě, abych vás pozdravoval. Zdá se, že si jako majitelka hostince vede moc dobře.“

„To mám radost.“ Beatrice vrhla letmý pohled na sochu. „Vidím, že jste se rozhodl si Afroditu nechat.“

„Dospěl jsem k závěru, že by to byla báječná upomínka na naše dobrodružství.“

Beatrice se stáhl žaludek. Upomínka je věc, kterou si člověk pořídí, aby měl památku na něco, co už skončilo. „Chápu. Zbavil jste se těch starobylých předmětů z Trullovy podzemní místnosti?“

Leo se opřel o roh stolu a studoval zelenou postavu před krbem. „Udělal jsem všechno tak, jak jste mi nařídila. Předměty, které jste mi v tom sklepení ukázala, ty, které ve vás vzbuzovaly nepříjemné pocity, jsem nechal odvézt a zničit. Zbytek si na aukci rozebrali nejrozumnější sběratelé. Výtěžek půjde na financování činnosti

Akademie; jak madam Ctnost určila ve své závěti.“

„Takže je po všem.“

„Máte pravdu. Mimochodem, zdá se, že úřady jsou s tou historkou, kterou jste vymyslela, nesmírně spokojené.“

„Vlastně jsem došla k závěru, že je to jeden z mých nejlepších příběhů.“

Vylíčila vše tak jednoduše a pravdivě, jak to jen bylo možné. Noviny ten příběh uveřejnily s takovým nadšením, jako by to byla další součást legendy rodu Monkcrestu.

A tak se veřejnost dozvěděla, že hrabě z Monkcrestu během pátrání po ztracených klenotech, které patřily do majetku zesnulého lorda Glassonbyho, odhalil činnost skupiny zlodějů, kteří obchodovali s kradenými starožitnostmi. Ti lumpové se mezi sebou pohádali a nakonec všichni zemřeli. V celém příběhu nepadla jediná zmínka o paní Pooleové, ani o paní Yorkové.

A Sibson, obchodník se starožitnostmi, byl z vyprávění také vynechán. Ani Beatrice, ani Leo neviděli důvod, proč by ho měli úřadům předat. Vyléčil se ze svého zranění a chystal se na delší návštěvu Itálie.

„Trochu bizarní,“ konstatoval Leo. „A také poněkud povrchní.“

„Nikdo do toho šourat nebude, pane. Jste koneckonců hrabě z Monkcrestu, proslulý odborník na starožitnosti opředené legendami.“

„Nejdůležitější je, že během téhle záležitosti nebyla zmiňována pověst ani paní Pooleové, ani paní Yorkové.“

„Zruinována.“ Beatrice se zamračila. Pohlédla na úhledně vyrovnaný rukopis, který ležel na nejhořejší polici vedlejší knihovny. „Zruinována.“

Leo se zakabonil. „Co to do vás ksakru vjelo?“

„Vinou všeho toho vzrušení mi ta slova úplně vypadla z hlavy.“ Beatrice odhodlaně sevřela opěrky a velice pomalu se postavila. „To určitě ne.“

„Beatrice?“

„Madam Ctnost říkala, že na mozek strýčka Reggieho stačila zapůsobit droga, kterou mu podala. Když se ho zeptala, kde jsou ty prsteny, pronesl něco, co znělo jako *ruína* nebo *ruinován*.“

„No a co?“ Leo na ni vrhl soucitný pohled. „Je to pravda. Umíral a při honbě za Afroditou přišel o veškerý majetek.“

„Nejsem si tak jistá, že měl na mysli právě tohle.“ Beatrice se před knihovnou postavila na špičky a sáhla pro balíček, který obsahoval

kopii jejího rukopisu.

„O čem to mluvíte?“

„Původní název knihy *Zámek stínů* byl *Ruina*. Můj vydavatel trval na tom, abych název změnila, protože se domníval, že nový titul se bude lépe prodávat. Má totiž nesmírně v oblibě tituly, které obsahují slovo *zámek*.“

Leo se u stolu napřímil. V očích se mu objevil důvěrně známý záblesk. „Naznačujete tím to, co si myslím, že naznačujete?“

„Strýček Reggie právě dočetl kopii mého rukopisu. Poslal mi ho zpět právě v ten den, kdy naposledy navštívil madam Ctnost. Díky souhře okolností jsem ten balíček nikdy neotevřela. Prostě jsem ho položila na polici a zapomněla na něj.“

„Nemožné.“ To už byl Leo v polovině cesty na druhou stranu místnosti.

Beatrice položila rukopis na stůl a bez dechu na něj zírala. Studovala provázek, kterým byl balíček převázán. „Nůžky.“

„Nůžky.“ Leo se zastavil, otočil se na podpatku a vrátil se ke stolu. „Když jsem to tu v ten den, co jste odešla do Trullova muzea, prohledával, viděl jsem je někde tady.“

„Horní zásuvka.“ Beatrice nedokázala od balíčku s rukopisem odtrhnout zrak.

Leo vytáhl nůžky a beze slova jí je přinesl. Zhluboka se nadechla a přestříhla provázek.

Hnědý balicí papír se rozevřel a pod ním se objevila kopie *Ruiny*, kterou strýčkovi Reggiemu poslala. Nahoře ležel dopis.

Moje drahá Beatrice!

Další mistrovské dílo. Vychutnával jsem každé slovo románu. Asi tě bude zajímat, že právě teď jsem i já účastníkem podobně tajemného dobrodružství. Jestli budu úspěšný, objevím poklad nepředstavitelné ceny.

Ta záležitost je však svým způsobem nebezpečná. Protože si nejsem jistý, jak to všechno skončí, dovolil jsem si vložit klíče k řešení této záhady do tvého rukopisu. Jestli to všechno dobře dopadne, za několik dní si je od tebe vyzvednu.

Ale kdyby se mi něco stalo, odkazuji ty věci tobě. Jsi jediný člen rodiny, který dokáže tu hádanku rozluštit. Užij si tajemství, drahoušku, ale dávej na sebe velký pozor. Po té odměně jdou ještě další lidé. Myslím, že by bylo nejlepší, kdyby ses obrátila na hraběte

z Monkcrestu a požádala ho o radu a o pomoc. Na podobné záležitosti je uznávaným odborníkem.

S neskonanou láskou

Tvůj milující strýček Reggie

„Drahý strýček.“ Beatrice odložila dopis stranou. „Všechno se stalo skoro tak, jak předvídal.“

Beatrice si všimla, že se stránky rukopisu divně vzdouvají. Prolistovala jednotlivé archy.

Mezi koncem desáté kapitoly a začátkem jedenácté byl vložen tenký balíček.

Vytáhla ho a beze slova podala Leovi. Zamyšleně ho potěžkával v ruce. Potom ho prudkým trhnutím otevřel.

Do dlaně mu vklouzly dva široké, těžké kroužky vyrobené ze stejné zelené látky jako socha. Z vnitřní strany měly vyrytý latinský nápis. Leo rychle překládal.

„Afroditiny prsteny.“

Otočil se a zadíval se na sochu. Potom vrhl letmý pohled na Beatrici.

Usmála se. „Poslužte si, pane.“

„Nemůžu uvěřit, že bychom nakonec ty ztracené prsteny přece jenom našli.“ Přešel pracovnu k místu, kde na podlaze u krbu stála socha.

Když byl poslední prsten na místě, ozvalo se hlasité cvaknutí. Zpočátku tomu Beatrice nepřikládala žádný význam. Potom Leo obrátil sochu vzhůru nohama.

„Podél základny je rýha. Předtím jsem si jí nevšiml,“ prohlásil.

Jemně do ní rýpnul a nakonec se uchýlil k jednomu ze svých šperháků.

„Od té doby, co byla vyrobena, ji pravděpodobně nikdo neotevřel.“ Beatrice se k němu chvatně připojila. „Jen si představte, že byla zapečetěná více než dvě stě let.“

„Na druhé straně ji stejně tak mohl někdo před deseti lety otevřít a poklad vyjmout.“ Ozvalo se další cvaknutí. „Ach ano. Tak. Už je to.“

Část základny se odsunula stranou. Beatrice zírala na malý otvor, který se před nimi náhle objevil.

„Leo, uvnitř něco je.“

„Máte pravdu.“ Leo vytáhl malý váleček.

Beatrice se nad ním sklonila. „Co je to?“

„List pergamenu.“ Opatrně ho rozbalil. „Je psaný latinsky.“

„Co je v něm?“ dožadovala se Beatrice. „Čtěte nahlas, Leo. Nenapínejte mě.“

Leo rychle přešel latinský text očima. Pomalu se usmál. Jeho úsměv se postupně rozšiřoval a nakonec se začal smát nahlas.

„Co je na tom tak směšného?“

Leo se svíjel v záchvatech bezmocného smíchu.

„Leo. Co je to?“

„Je to skutečně poklad,“ podařilo se mu říct mezi záchvaty smíchu.

„Ale je to alchymistova představa pokladu.“

„Ukažte, ať se taky podívám.“ Beatrice mu vytrhla pergamen z ruky. „Moje latina je poněkud slabá. Zdá se, že jde o řadu pokynů.“

„Jak změnit olovo ve zlato. Naprostý nesmysl.“

„A kvůli takovému nesmyslu zemřelo tolik lidí,“ pronesla Beatrice tiše.

Leo zvažněl. Zamyšleně se na ni zadíval. „Dnes člověk snadno prohlásí, že alchymisté byli pomýlení, naivní blázni. Ale před dvěma sty lety ve své umění hluboce věřili. Jim tajemství, jak změnit olovo ve zlato, za vraždu stálo.“

„Kéž by jen strýček Reggie znal o tajemství, po kterém pátral, pravdu.“

Leo jí položil ruku na rameno. „Beatrice, poslouchejte mě, a poslouchejte dobře. Vždycky se najdou lidé, kteří budou hledat poklady, zejména ty opředené legendami. Nedokážou takovému lákadlu odolat. Ať řeknete nebo uděláte cokoli, nic je od honby za pokladem neodradí.“

„Myslím, že máte pravdu.“ Jejich oči se setkaly. „Vím, co pro vás staré legendy a památky znamenají, Leo. Dokážu si představit, jak pro vás muselo být těžké zničit ty předměty z Trullovy podzemní místnosti, které ve mně vyvolávaly znepokojení. Bylo to od vás nesmírně laskavé, že jste mi vyhověl a zbavil se jich.“

„To nic nebylo.“ Galantně pokrčil jedním ramenem. „Je všeobecně známo, že Monkcrestové kvůli lásce často trpí. I to je součást rodinné legendy.“

„*Kvůli lásce?*“ Náhle se jí udělalo nevolno. „Leo, chcete tím naznačit, že mě milujete?“

Díval se jí přímo do očí a usmíval se. „Řekl jsem to tu noc, kdy jsem vám daroval prsten naší rodiny.“

„To jste určitě neřekl. Věřte, pamatovala bych si to.“

Dlouho studoval její tvář. „Myslel jsem, že všichni lidé rodinnou

legendu, která se týká našeho rubínového prstenu, znají. Muž ho daruje pouze jedinkrát v životě. Musel jsem čekat celá ta dlouhá léta, abych ho nakonec dal vám.“

Dotkla se prstenu a cítila na prsou jeho teplo. „Nikdy jste ho nevěnoval nikomu jinému?“

„Nikdy.“

Zalila ji vlna radosti. „Já vás strašně miluju, Leo.“

Usmál se. „Tolik, že se odvážíte provdat se za Šíleného mnicha?“

„Kdybyste se někdy obtěžoval a přečetl si některý z mých románů, pane, zjistil byste, že moje hrdinky dobré legendy zbožňují.“

Epilog

O rok později

Leo vtrhl do dětského pokoje a v ruce svíral známý časopis. „Ti zatracení idioti ze *Čtvrtletních rozhledů* s tím nedají pokoj. Jak se opovažují nazývat *Tajemný šperk* bombastickou prózou, která si libuje v temných vášních?“

„Uklidněte se, drahý,“ Beatrice se usmála na broukající dítě v náruči. „Kritikové z *Rozhledů* o mých románech vždycky tvrdí, že jsou bombastické. Člověk si na to časem zvykne. Navíc vám samotnému se ve skutečnosti nikdy nepodařilo ani jeden z mých románů dočíst.“

„To je vedlejší. Ale co je k čertu špatného na temných vášních? Mně se temné vášně líbí!“

„Já vím, lásko.“

„Ještě dneska jim napíšu dopis.“ Pleskl výtiskem *Čtvrtletníku* o stehno. „Ti hlupáci nepoznají skvělou knížku, ani když ji mají přímo před nosem. Zřejmě jim chybí natolik vytříbený cit, aby dokázali ocenit představivost, chytré vyprávění a vynikající popis –“

Existoval pouze jeden spolehlivý způsob, jak odvést jeho pozornost jiným směrem. „Leo, prosím vás, pochovejte chvíli Elizabeth, ano?“ Beatrice mu vrazila nemluvně do náruče.

„Cože?“ Leo se okamžitě rozzářil. Zadíval se do očí, které byly přesnou kopií matčiných, a usmál se jako šťastný otec, kterým ostatně byl. „Dobré ráno, zlatíčko. Jsi čím dál roztomilejší.“

Elizabeth se na něj usmála a sevřela drobné ručičky v pěst. Leo je báječný tatínek, pomyslela si Beatrice. Jeho dva synové, kteří se před několika měsíci vrátili z cesty po Evropě, toho ostatně byli živým důkazem. Carlton, jak bylo zvykem mladíků jeho věku, si najal byt ve městě. William studoval na Oxfordu. Ale často jezdili na návštěvu. Oba si je zamilovala od okamžiku, kdy se s nimi seznámila, a mladíci ji přijali s vřelým nadšením.

Beatrice se usmála na malou dcerku. „Jednou, až se staneš slavnou spisovatelkou, Elizabeth, tvůj tatínek bude taky psát tvým jménem

kritikům *Čtvrtletních rozhledů* sžíravé dopisy. Je v tom mistrem. Používá obzvlášť sarkastické obraty.“

„Ne že by to přinášelo nějaké výsledky,“ zavrčel Leo. „Hlupáci.“

„Vždyť je to jedno,“ ujistila ho Beatrice. Vytáhla se na špičky a přejela mu rty po tváři. „Všechno, na čem mi záleží, mám tady.“

„Dokonalé, harmonické sjednocení všech fyzických a duchovních pout, která jen můžou muže a ženu spojovat, říkáte?“

„Přinejmenším,“ ujistila ho. „A co vy, drahý?“

Když mu Elizabeth omotala drobné prstíky kolem palce, něžně se usmál. „Kupodivu jsem právě myslel na to, že mám stejný pocit. Jaká šťastná náhoda mi vás přivedla do cesty, Beatrice?“

„Jestli se vám někdy podaří dočíst některý z mých románů, drahý, pochopíte, že na konci se hlavní ženská postava vždycky provdává za tajemného hrdinu.“

Poznámka autorky

Počátkem 19. století byly „hrůzostrašné romány“ – strašidelné příběhy romantických gotických hororů – nesmírně populární. Nejúspěšnějšími autory tohoto literárního žánru byly ženy. Tyto knihy četli všichni, včetně takových osobností, jako byla Jane Austenová a Percy Shelley. Ne každý je však chválil.

Kritici odsuzovali zálibu čtenářů v napětí a temných záhadách. Ale romány s tituly jako *Tajemná ruka*, *Horory z podzemí* a *Zakletá hlava* našly široké a nadšené čtenářské publikum.

Nakonec se kritikům podařilo dostat většinu hrůzostrašných románů a jejich autorů mimo okruh oficiálně uznávané literatury. Nemilost kritiky však nemohla ztlumit nadšení čtenářů. Ukázalo se, že archetypová podstata příběhů je příliš silná, aby mohly upadnout v zapomnění.

V hodinách anglické literatury se dnes s hrůzostrašnými romány setkáme jen zřídka, ale to neznamená, že jejich vliv není stále silný. Jejich autoři zanechali v moderní oblíbené beletrii trvalý otisk. Za mnohé jim vděčí především dobrodružná literatura, sci-fi, fantastická literatura, thrillery a horory.

Mimochodem, jeden hrůzostrašný román je dobře známý i v současnosti. Kritici *Čtvrtletních rozhledů* ho v roce 1818, kdy vyšel poprvé, roznegli na kopytech, ale dnes jeho titul zná snad každý člověk. Jedná se o román Mary Shelleyové *Frankenstein*.

Někdy se to podaří pouze jedině knize.

Amanda Quick
Socha Afrodity

Z anglického originálu With This Ring
přeložila Eva Brožová.

V koedici vydal Knižní klub a nakladatelství Baronet a. s.
v Praze roku 2000 jako svou 1 183. publikaci.

Počet stran 292.

Sazba Ricardo, Praha.

Tisk Tiskárny Vimperk a. s., Boubínská 483. Vimperk.

Vydání první.

Ve své čtrnácté knize, která mistrně navazuje na tradici středověkých hororových románů, tolik populárních na začátku 19. století, se autorka obrací do doby regentské Anglie. Její hrdinové – odvážná vdova a spisovatelka Beatrice Pooleová i záhadný učenec Leo Drake, hrabě z Monkcrestu – jsou vtaženi do vroucího kotle vášně a nebezpečí. Pohnutkou všeho je tajemství záhadných Afroditiných prstýnků – klíči k tajemné středověké soše, jež údajně skrývá ohromující tajemství slibující propůjčit svému majiteli nadpřirozenou moc. Na dosah ruky se k němu dostal Beatricin strýc Reggie, jenž však náhle za podivných okolností zemřel. Beatrice má podezření, že byl zavražděn. Pomoc při řešení záhady, kolem níž se vrší vraždy, hledá u tajemného hraběte z Monkcrestu.

Hrdinka ví o středověké hrůze sdostatek, aby dokázala psát úspěšné hororové romány, nyní se však talentovaná spisovatelka ocitne spolu s hrabětem v centru skutečného a zlověstného dobrodružství, jež směle konkuruje čemukoli, co zatím napsala. I když oba uvíznou v osídlech vzájemně opětované lásky, neochrání je to před velmi riskantními situacemi. Několikrát uniknou jen o vlasek hrozícímu osudu.